

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Novel

Nicole Jordan

*Bestselling author of **To Pleasure a Lady***

TO BED A BEAUTY

He gave her lessons in pleasure . . . but learned about love.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Drew kayıtsızmış gibi davranarak, "Gel de ateşin başında ısın," dedi.

Roslyn bariz bir isteksizlikle itaat etti ve sonra adam uzanıp saçlarına dokunduğunda sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

"Saçını indiriyorum. Hâlâ ıslak. Isınmak istiyorsan kurutmalısın."

Adamın parmakları ağır altın kütleyi tutan iğneleri ararken kadın kıpırdamadan durdu, sonra nemli saçlarını sırtından aşağı doğru düzeltti. "İşte, bu yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ," diye mırıldandı, başını kaldırıp ona bakarak.

Drew keskin bir nefes çekti. Alevlerin saçtığı ışık güzel yüzüne altın rengi bir parıltı . Kız baştan çıkarıcıydı ve Drew buna karşı koyamadı.

Yavaşça elini yüzüne götürdü ve başparmağının çenesinde gezinmesine izin verdi. Parmaklarını dudaklarına götürdüğünde o da keskin bir nefes aldı. "Söz verdin...." İtirazı bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Gülümsemesi şefkatliydi. "Sana tecavüz etmeyeceğimi söyledim ve etmeyeceğim." *Ama ırza geçme rızasızlık anlamına gelir,* diye ekledi sessizce kendi kendine *ve söz veriyorum rızan eksik olmayacak.*

A.

Tírole Şordan

BOOKS • NEW YORK

To Bed a Beauty bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Ballantine Books Mass Market Original

Telif hakkı© 2008 Anne Bushyhead tarafından

Prensess Büyüleyici'den alıntıdır, telif hakkı © 2012 Anne Bushyhead'e aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayınlanmıştır.

BALLANTINE ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bu kitap Nicole Jordan'ın *Princess Charming* adlı kitabından bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için ayarlanmıştır ve

gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmaktadır.

www.ballantinebooks.com

eISBN: 978-0-345-50473-9

v3.0_r1

İçindekiler

[To Bed a Beauty AlıntıBaşlık](#) -

[Sayfasından](#)

[Telif Hakkı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Yedinci](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

On Birinci Bölüm On

İkinci On Üçüncü Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Bölüm Bölüm

Bölüm Yirmi BölümOn

Dört On Beş On Altı On

On Sekiz On Dokuz

Sonsöz İthaf

Nicole Jordan tarafından da yazılmıştır

Büyüleyici Prenses'ten alıntı

-

Birinci Bölüm

Bir beyefendinin, hiç tanımadığı birine, tanıştırmadan metresi olmasını teklif etmesi ne kadar şaşırtıcı.

-Bayan Roslyn Loring'den Fanny Irwin'e mektup

Londra, Haziran 1817

"Onun muhteşem bir aşık olduğunu söylüyorlar."

Böylesine kışkırtıcı bir yorumu görmezden gelemeyen Roslyn Loring, isteksizce bakışlarını kalabalık balo salonuna kaydırarak içeri giren uzun boylu, kıvrak zekâlı asilzadeyi inceledi.

Hakkında sayısız hikâye duymuş olmasına rağmen yakışıklı, hovarda Arden Dükü'yle hiç tanışmamıştı. Zengin bir aristokratın resmiydi; avizelerin ışığı altında kehribar rengi parlayan sarı saçları, siyah bir domino giymiş, pelerin benzeri giysisiyle maskeli balo için kostüm konusunda verdiği tek taviz , hükmedici, zarif formu.

Maske takmadığı için çarpıcı yüz hatları açıkça görülebiliyordu. Ve katılımı *onun* dışında herkes tarafından memnuniyetle karşılanmıştı. Bir anda, hepsi de onun dikkatini çekmeye hevesli bir grup güzelin ilgi odağı haline geldi.

"Onu bu kadar muhteşem yapan nedir?" Roslyn, Dük'ün istenmeyen gelişinden duyduğu üzüntüye rağmen merakla sordu.

Arkadaşı Fanny Irwin gülümsedi. "Onun aşk yetenekleri, canım. Kadınları ağlatacak güce sahip olduğu söylenir."

Kendi maskesinin arkasından bir kaşını kaldıran Roslyn dudaklarını alaycı bir şekilde büzdü. "Tanrı aşkına, kadınları ağlatmak neden imrenilen bir beceri olsun ki?"

"Kendinden *geçerek* ağla, canım. Arden, bir kadına verebileceği enfes zevk nedeniyle olağanüstüdür."

"Hayal bile edemiyorum."

Fanny onu Londra'nın en çok aranan fahişelerinden biri yapan müzikal kahkahasıyla karşılık verdi. "Umarım öyle değildir, çünkü cinsel konularda hiç deneyiminiz yok. Ama sevgilisinin memnuniyetini düşünen ya da onun zevkini kendi zevkinden bile önce düşünen erkek çok nadirdir. Böyle bir aşığa paha biçilemez."

Roslyn'in bakışları düşünceli bir şekilde kısıldı. Bu gece buraya deneyim kazanmak için gelmişti ama dükle başlamak gibi bir arzusu yoktu. Arden yeni vasisi Danvers Kontu'nun yakın arkadaşıydı ve kısa süre önce ablası Arabella'yla nişanlanmıştı. Roslyn Dük'ün kendisini *görmesini* bile istemiyordu, çünkü kötü şöhretli Kıbrıslıların balosuna katılarak bir skandala imza atıyordu. Dük ile iki hafta sonra kız kardeşinin düğününde resmi olarak tanışmayı umuyordu ve onun kendisini tanımasına asla izin vermeyecekti.

Lord Danvers'ın bu küstahça gezintiyi onaylamayacağına hiç şüphe yoktu. Arabella'ya göre, Arden arkadaşının nişanını ciddi bir şekilde eleştirmiş, Lord Danvers'ın Loring'in en büyük kız kardeşine bu kadar çabuk ve bu kadar içten aşık olabileceğine şüpheyile yaklaşmıştı.

Dükü şimdi gören Roslyn onun alaycı tepkisini anlamakta güçlük çekmedi. Zayıf, yontulmuş yüz hatları dikkat çekici derecede yakışıklıydı ama oldukça gururluydu; duruşu Roslyn'in

Onun gibi önemli bir aristokrattan beklenen kibar, buyurgan ve biraz da buyurgan olmasıydı. Ama Roslyn'e göre Arden'in servetine ve gücüne sahip bir dükün kibirlenmeye hakkı vardı.

Ancak onun böylesine sıra dışı bir aşık olarak tanınması onu oldukça şaşırtmıştı.

Fanny samimi gözlemlerine devam edince düşünceleri yarıda kesildi. "Dük hakkında *kişisel* bir bilgim olduğundan değil, bilmenizi isterim. Her seferinde tek bir metres tutmayı tercih eder. Şüphesiz bu gece buraya gelmesinin nedeni de bu, yeni bir metres seçmek."

"Sonuncusuna ne oldu?" Roslyn, Fanny'den öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istercesine sordu.

"Sahiplenme, canım, eğer koruyucunu memnun etmek istiyorsan bu büyük bir günahdır. Özellikle de Arden gibi kadınlardan istediğini seçebilen bir soylu için."

Dük balo salonunu gelişigüzel tararken Roslyn onun malları inceliyor gibi görüldüğünü fark etti. Tam o sırada bakışları ona takıldı ve bariz bir ilgiyle durakladı. Refleks olarak geriye doğru bir adım attı ve ani bir saklanma dürtüsü hissetti. Yüzünün üst yarısı bir maskeyle gizlenmiş, kendi soluk altın rengi saçları pudralı bir peruk ve geniş kenarlı bir boneyle örtülmüştü.

Ama belki de onun dikkatini çeken şey, benzersizliğinin kendisiydi. Fanny'den ödünç aldığı kostümde dekoltesi hoşuna gitmeyecek kadar aşağıda olmasına rağmen, bir çoban kız olarak oldukça mütevazı giyinmişti, oysa buradaki diğer kadınların çoğu Yunan tanrıçalarının, Romalı köle kızların ya da Türk harem güzellerinin çekici kostümlerine bürünmüştü. Fanny Kleopatra olarak gelmişti, bu da onun egzotik yüz hatlarını ve kuzguni saçlarını tamamlıyordu.

Roslyn, Arden'in kendisinde sabit kaldığını gördüğünde kalbi hızla başladı. Bu mesafeden bile, Arden'in üzerindeki etkiyi hissedebiliyordu.

onun delici bakışlarından.

"Doğrudan bana bakıyor," diye mırıldandı, yarı kızgın yarı endişeli.

"Bu hiç de şaşırtıcı değil," dedi Fanny eğlenerek. "Zarafet ve masumiyetin birleşimi böyle bir şenlikte bir yenilik. Burada satılan daha egzotik çiçeklerle karşılaştırıldığında siz nadir bir İngiliz gülüsünüz."

Roslyn arkadaşına kızgın bir bakış fırlattı. "Satılık olmadığımı çok iyi biliyorsun."

"Ama o bunu bilmiyor. Arden doğal olarak buraya mallarınızı sergilemek ve hizmetlerinizi satmak için geldiğinizi varsayıyor."

"Şey, değilim. Sadece meslektaşlarınızın patronlarına karşı nasıl davrandıklarını öğrenmeye geldim."

"Ekselanslarının ilgisini çektiğin için gurur duymalısın," diye takıldı arkadaşı.

"Aman Tanrım, gururum okşanmadı, Fanny! Aksine telaşlandım. Arden'in kimliğini öğrenmesine izin vermeye cesaret edemem. İki hafta içinde kilise koridorunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağım ve yeni vasime benim hakkımda hikâyeler anlatmasını istemiyorum. Sanırım arkasına saklanabileceğim bir palmiye bulmalıyım. Bakın... Bu tarafa doğru geliyor!"

Roslyn geriye doğru bir adım daha atarak mermer bir sütunun arkasına geçti. Fanny de ona katıldı, maskesinin göz deliklerinin ardında kahkahalar gizleniyordu.

"Gülmeyi kesebilirsin, hain," diye mırıldandı Roslyn. "Bu *senin* değil itibarını riske atıyor."

"Hayır, benimkini birkaç yıl önce verdiğime göre, sanırım hayır." Fanny'nin ifadesi aniden biraz bozuldu. "Bu çok iyi bir şey."

Arden'a ilgi duymuyorsun, Roslyn. Muhteşem bir aşık olabilir ama söylendiğine göre kalbi yok. Ve sen sadece aşık olabilecek bir erkek istiyorsun."

"Evet, aynen öyle."

Bir gün bir aşk evliliği yapmak niyetindeydi ve alaycı, rakish dükler, görevleri ve rahatlıkları dışında herhangi bir nedenle evlilik birlikleri kurmalarıyla tanınmazlardı.

Roslyn başını hafifçe eğerek sütunun ötesine baktı. "Kahretsin, hâlâ bu tarafa doğru geliyor." Daha da aceleyle arkasındaki arka giriş kapılarına baktı. "Burada kalamam. O baloyu bırakana kadar sığınabileceğim bir yer olmalı."

"Binanın arka tarafında çiftlerin yakınlaşabileceği çok sayıda oyuğun bulunduğu bir galeri var, ancak gece henüz erken olduğu için hepsi henüz dolu olmamalı. Neden bir süreliğine kendinizi oraya kapatmıyorsunuz? Arden bu etkinliklerde asla uzun süre kalmaz. O gittikten sonra seni bulacağım."

Roslyn hızla dönerek, "Mükemmel bir fikir," dedi.

"Kaçma," diye öğütledi Fanny. "Bu sadece onun kaçan avını kovalamak için ilkel erkek dürtülerini uyandırır."

Roslyn kendini duraksamaya zorlayarak omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Kimsenin avı olmaya niyetim yok. Ve eğer seninle konuşursa, Fanny, beni ele veremezsin."

Arkadaşı sahte bir yaralı bakışı takındı. "Bilmeni isterim ki, ben ağzı sıkılığın ruhuyum. Benim mesleğimde ihtiyatlı bir dil altından daha değerlidir. Şimdi git! Seni bulamazsa şeyi unutacaktır. Ve eğer ısrar ederse, onu yanıltmaya çalışacağım."

"Keşke onu şeytana göndersen," diye mırıldandı Roslyn uzaklaşırken, akşamki planlarının birileri tarafından bozulmasına sinirlenmişti.

Arden'in beklenmedik varlığı. Bir beyefendinin ilgisini çekmenin sırlarını öğrenmek için buradaydı ve kendini zorunda kalması amacına ulaşmasına pek yardımcı olmayacaktı.

Roslyn kapüşonunun izlenmesini engellemek için başını eğerek kalabalığın arasından sıyrıldı ve arka kapıdan sızıışarak kendini loş bir koridorda buldu. Gözleri alıştığında, koridorda ilerleyerek binanın eni boyunca uzandığı anlaşılan daha da loş bir galeriye ulaştı. Her yıl düzenlenen Cyprians balosu halka açık bir toplantıydı ama bu kez, ana balo salonu dışındaki tüm odalar, randevu ve buluşmalar için daha iyi olacak şekilde az aydınlatılmıştı.

Fanny'nin tavsiye ettiği gibi Roslyn galerinin her iki yanında çok sayıda boş oyuk buldu. Solundaki sonuncusuna girerek kadife perdelerin arkasından kapanmasına izin verdi ama yine de oyuğun arkasındaki yere kadar uzanan pencereden süzülen ay ışığında yeterince iyi görebiliyordu.

Oturamayacak kadar huzursuz olan Roslyn, davetkâr şezlongu görmezden geldi ve pencereyi iterek açtı. Haziran gecesinin havası balo salonunun havasız, parfüm kokulu sıcaklığına kıyasla serin ve nemliydi ve içini çekerek dükü beklemeye hazır bir şekilde dar balkona çıktı.

Roslyn can sıkıcı asilzadeye bir kez daha sitem ederek, "Şeytan alsın onu," diye mırıldandı. "Neden tam da balo ilginçleşmeye başlamışken ortaya çıkmak zorundaydı ki?"

Bu akşam için büyük umutları vardı. Şimdiye kadar hiç ışık eteklilerin arasına karışmamıştı ve şu ana kadar gördükleri ve öğrendikleri onu büyülemişti.

Gerçekten de Roslyn yakın zamana kadar, son dört yıl boyunca toplum içine nadiren karışmıştı. Bunun yerine, kız kardeşleri ve onların huysuz üvey amcası ile birlikte taşrada - Londra'nın yaklaşık yarım düzine mil batısında, Chiswick yakınlarındaki Danvers Hall'da - sessizce yaşamıştı.

Ebeveynleri onları utanç ve skandala boğduktan sonra istemeyerek de olsa onları alan vasi Danvers Kontu.

Dört yıl önce anneleri sevgilisiyle birlikte Kıta'ya kaçmıştı. Sonra çapkın babaları servetinin son da kumarda kaybetmiş ve metresi yüzünden çıkan bir düelloda öldürülmüştü; bu da Loring kardeşlerin iyi bir evlilik yapma şanslarını yok etmişti.

Ardından gelen utanç, reddedilme ve yoksulluğa metanetle katlanmışlardı. Kendi hayatlarını kazanmanın bir yolunu bile bulmuşlardı, böylece artık sadece geçimlerini sağlamak için cimri üvey amcalarının merhametine kalmayacaklardı. Zengin bir haminin desteğiyle, zengin tüccarların ve sanayicilerin kızlarına nasıl düzgün birer hanımefendi olacaklarını ve ton balosunun yüce, küçümseyici dünyasında nasıl rekabet edeceklerini öğretmek için başarılı bir akademi kurmuşlardı.

Ama evlilik ihtimalinin olmayışı en çok Roslyn'i etkilemişti. Üç kız kardeş arasında hâlâ gizliden gizliye aşk evliliği ve çocuk sahibi olma hayalleri kuran tek kişi oydu. Doğumu ve terbiyesi kusursuz olsa da, beş parasız olması ve ailesinin skandallarıyla lekelenmiş olması seçeneklerini ciddi şekilde kısıtlıyordu.

Görünüşü daha da zararlıydı. Büyük bir pişmanlık duymasına rağmen, üç kız kardeş arasında en güzeli olduğu düşünülüyordu. Altın sarısı saçları ve ince kemikli yüz hatlarının yanı sıra uzun, ince yapısı onu aldatıcı bir şekilde narin gösteriyordu. Bu kırılganlık görüntüsü, ailesinin gözden düşmesi ve güçlü bir erkek koruyucusunun olmamasıyla birleşince, Roslyn'i itibarsız çapkınların ve çapkınların istenmeyen girişimlerine karşı savunmasız bırakmış ve saygın bir evlilik yerine iğrenç bir sefahati gerektiren birden fazla utanç verici teklife maruz kalmıştı.

Şimdi hatırlamak bile onu ürpertiyordu.

Roslyn çenesini sıkarak balkon korkuluğuna yaklaştı ve aşağıdaki neredeyse boş şeride baktı. Asla yerleşemeyecekti

bir adamın metresi olmak için. Gerçek aşk dışında hiçbir nedenle evlenmeyecekti.

İşte bu yüzden kendi kaderinizin kontrolünü elinize almaya ve bu zor ideali paylaşabilecek bir koca bulmaya karar verdiniz.

Ancak bu kararlılığını eyleme geçiremeden, acınacak durumdaki beklentileri önemli ölçüde iyileşmişti. Birkaç ay önce yaşlı üvey amcaları vefat etmiş ve yeni Danvers Kontu Marcus Pierce onların vasiliğini üstlenmişti. Üç fakir, neredeyse kumarbaz kızla uğraşmak istemeyen Marcus, hepsine koca bulma niyetini açıklamıştı; bu da en büyükleri Arabella'yla bağımsızlıkları konusunda hararetli bir savaşa girmelerine ve Arabella'yla Marcus arasında beklenmedik bir aşk evliliğine yol açmıştı.

Roslyn, Arabella için çok sevinmişti... ve Marcus kendi geleceklerini seçebilmeleri için en küçük iki vasisine yasal ve mali bağımsızlıklarını cömertçe verdiği için kendi adına da minnettardı.

Roslyn tam olarak nasıl bir gelecek istediğini biliyordu ama bunu nasıl başaracağından emin değildi. Bu nedenle, bir zamanlar kibar bir genç kadın olan ve on altı yaşında evini terk ederek Londra'nın en ünlü Kıbrıslılarından biri haline gelen çocukluk arkadaşı Fanny Irwin'in deneyim ve uzmanlığına başvurdu.

Geçen hafta bu konuyu ilk açtıklarında Fanny şaşkınlıkla karşılık . "Bir fahişenin hayatına girmeyi planlamıyorsun değil mi Roslyn?"

"Hayır, hiç de değil."

"Güzel, çünkü seni yoldan çıkarmak gibi bir niyetim yok."

Roslyn gülümsedi. "Ayartılmak istemiyorum, Fanny. Sadece sırlarını öğrenmek istiyorum... özellikle de bir beyefendiyi kendime nasıl aşık edeceğimi."

"Ne için?"

"Çünkü çok geçmeden saygın bir evlilik yapmayı umuyorum ama önce kocamın beni sevmesini istiyorum. Görünen o ki beyler genellikle metreslerine aşık olurken nadiren eşlerine aşık oluyorlar, bu yüzden bir metresin bir erkeği nasıl tahrik ettiğini öğrenmek için uzmanları incelemem gerektiği sonucuna ."

Fanny kahkahayı basmadan önce birkaç kalp atışı boyunca ona baktı. "Ne kadar bilimsel düşündüğünü , canım."

"Öyleyim," diye dostça kabul etti Roslyn. "Ama ne yazık ki, bir erkeğin kalbini kazanmak için gerekli becerileri nasıl geliştirebileceğim konusunda en ufak bir fikrim yok. Ve sen tanıdığım Kıbrıslılar arasında en başarılı olanısın."

Fanny alaycı bir tavırla, "Tanıdığın tek Kıbrıslı benim," diye karşılık verdi.

"Doğru, ama muhtemelen bana talimat vermek isteyen başka birini bulabilirim."

Yüzünü buruşturdu. "Başka birine gitmene izin verirsem Arabella kellemini alır. Kocanız için aklınızda olası bir hedef var mı?"

"Aslında var. Haviland Kontu. Onu tanıyor ?"

Fanny dudaklarını büzdü. "Onunla tanışmıştım. Haviland kısa bir süre önce önemli bir servetle birlikte unvanı aldı, değil mi?"

"Evet ve taşradaki villası Danvers Hall ile birlikte yürüyor."

"Gelin arayışında mı?"

"Söylentilere göre öyle."

"Ve onun eli için bir aday olarak görölmek mi istiyorsunuz?"

Roslyn kızarmasını kontrol edemeyerek başını salladı. "Son birkaç aydır tanık olduklarıma bakılırsa, Haviland'ın benim için iyi bir koca olabileceğini düşünüyorum. Bir arkadaşlığımız başladı ve bana karşı belirli bir... düşkünlük hissettiğine inanıyorum, bunun çok daha güçlü bir şeye dönüşebileceğini umuyorum. Ama onun kalbini tek başıma kazanabileceğime inancım yok."

Fanny'nin yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Haviland'la bir aşk evliliği yapmayı umarak gözünü yükseklere dikmiyor musun Roslyn? Başka alternatifler de var, biliyorsun. Ailenin geçmişine rağmen, ülkedeki en zarif güzellerden biri olmanın yanı sıra bir baronetin kızıdır. Ve yirmi iki yaşında bile, rafta zor duruyorsun. Lord Danvers hem sana hem de Lily'ye böylesine cömert bir meblağ ödediğine göre, muhtemelen çok sayıda talip arasından seçim yapabilir ve gayet tatmin edici bir mantık evliliği yapabilirsiniz."

"*Hayır,*" diye yanıtladı Roslyn neredeyse şiddetle. "İsteyeceğim son şey kolaylık olsun diye evlenmek. Annemle babamın uygun birlikteliğinin nasıl olduğunu biliyorsun." Hatırlayınca bir ürperti bastıramadı. Anne ve babasının birbirlerine çektirmekten zevk aldıkları acıdan nefret etmişti. "Ben evliliğimde gerçek aşkı istiyorum, Fanny. Başka bir şey istemiyorum."

Fanny ona eğlenerek ve hayranlıkla baktı. "Bakalım anlamış mıyım? Komşu konta karşı gizli bir tutku besliyorsun ve onu kendine nasıl aşık edeceğini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi Roslyn. "Ve bunu nasıl başaracağımı bana öğretebilecek biri varsa, o da sensin. Bana yardım eder misin, Fanny?"

"Evet, sanırım öyle. Başka bir şey olmasa bile, oldukça eğlendirici olacaktır. Kız kardeşleriniz bu planınızdan haberdar mı?"

"Henüz değil."

Fanny'den başka kimseye sırrını açmamıştı. Arabella elbette anlayacaktı ama şu anda düğün planlarına dalmış, ilk aşkın coşkusu yaşıyordu. Roslyn kız kardeşinin zor kazanılmış mutluluğunu bozacak hiçbir şey istemiyordu.

Küçük kız kardeşi Lilian tamamen farklı bir konuydu, çünkü Lily aşka ve evliliğe tövbe etmişti ve Roslyn'in de aynısını yapmasını bekliyordu.

Roslyn kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama sonuçta söz konusu olan *onun* hayatıydı. Ve sonuç tamamen şansa bırakılamayacak kadar önemliydi. Bu yüzden Fanny'yi aradı.

Ama şimdi, Arden Dükü'nün istenmeyen gelişile eğitimi kabaca kesintiye uğramıştı.

Roslyn nefesinin altında hafif bir küfür daha mırıldanarak parmaklarını şakağına bastırmak için uzandı. Baş peruk ve başlığının ağırlığı altında zonklamaya başlamıştı ve boğucu maske sol yanağındaki çiğ bir noktaya sürtünüyordu.

En azından rahatsız edici kaputu ve maskeyi çıkararak çektiği acıyı biraz olsun hafifletebilirdi.

Roslyn çenesinin altındaki kurdeleleri çözdü ve boneyi kaydırarak çıkardı, ardından maskesinin iplerini gevşetip aşağı çekti. Serin gece havası yüzünü serinletirken rahat bir nefes aldı... ta ki arkasından alçak, erkeksi bir ses konuşana kadar:

"Demek kendini sakladığın yer burası."

Roslyn irkilerek döndü ve orada duran uzun boylu, heybetli asilzadeyi tanıyınca hemen başlığını düşürdü. Geniş, domino giysili omuzları dar koridoru doldururken, kehribar rengi saçları ay ışığında altından çok gümüş gibi parlıyordu.

Dükü görünce telaşlandı ve yüzünü net bir şekilde görmemiş olmasını umarak maskesini yerine takmaya çalıştı. "Beni nasıl da korkuttun..." diye haykırdı nefes nefese, ipleri bağlamayı bitirirken.

"Bağışlayın beni. Niyetim bu değildi - güzel bir kadını rahatsız etmek."

Roslyn'in bakışları maskesinin ardından daraldı. Ses tonu ılımlı, hatta durgundu. Eğer onu pohpohlamaya çalışıyorsa, fazla çaba sarf etmiyordu. Ama belki de sadece beklenen bir oyunu oynuyor, onun duymak istediğini düşündüğü iltifatları sıralıyordu.

Ancak onun vücudunu tarayan sıcak bakışlarda hiçbir durgunluk yoktu. Onun yerine gözlerinde saf bir erkek ilgisi vardı ve bu da kadının nabzının hızlanmasına neden olacak kadar acınası bir etki yaratmıştı.

"Ben Arden."

"Kim olduğunuzu biliyorum, majesteleri," dedi Roslyn oldukça sinirli bir şekilde. O, Arden Dükü Andrew Moncrief'ti ve yakın çevresi tarafından "Drew" olarak biliniyordu. Ve hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Adamın kaşları kadının ses tonu karşısında kalktı. "Ne yazık ki *seni* tanımıyorum, benim güzel Incognita'm. Sizi tanıştırmak isterdim ama beni gördüğünüz anda kaçtınız. Ve Fanny, ben daha adınızı bile öğrenemeden aniden ortadan kayboldu."

Geçerli bir savunması olmayan Roslyn sessiz kaldı. Dük bir adım öne çıkıp düşen şapkasını balkonun zemininden almak için eğildiğinde, korkuluklar arkasında olmasaydı geri çekilecekti. Kapana kısılmıştı ve dükün incelemelerine katlanmak zorundaydı. Dük, kurdeleleri uzun parmaklarının arasında tutarak spekülasyonlar içinde onu izliyordu.

Roslyn kendine engel olamayarak ona baktı. Emin olmak için çok karanlıktı ama adamın gözlerinin yeşil olduğunu düşündü. Derin, canlı bir yeşil.

Ve bu kadar yakinken, zayıf, aristokrat yüz hatları uzaktan olduğundan daha da şehvetli bir şekilde çekiciydi. Adamın yakınlığı da kadının soğukkanlılığı üzerinde yıkıcı bir etki yaratmıştı.

O daha düşüncelerini kontrol edemedi adam konuştu. "Seni tebrik ederim, tatlım. Taktiğin işe yaradı."

"Benim taktiğim mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Seni burada takip edeceğimi umuyordun ve başardın. Seni takip edecek kadar ilgimi çektin."

Onu bilerek bu oyuğa çektiğini mi düşünüyordu? "Bu bir hile değildi, Majesteleri. Balo salonunu aşırı sıcak buldum ve biraz soluklanmak için buraya geldim."

Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bir randevu için bu kadar donanımlı bir yer seçmeniz ne kadar da uygun," dedi ve arkasındaki şezlongu başıyla işaret etti. Kadın itiraz edemedi adam devam etti. "Londra'da yeni olmalısınız. Sizi daha önce görmüş olsaydım kesinlikle hatırlardım."

Roslyn yüzündeki dehşet ifadesini gizledi. İki hafta sonra kız kardeşinin düğününde onunla karşılaştığında hafızasının bu kadar keskin olmamasını umuyordu. "Evet, Londra'da yeniyim. Ama size söz veriyorum, sizi buraya bir randevu için çekmedim."

Ve bu istenmeyen karşılaşmayı uzatmaya da hiç niyeti yoktu. Kibarca "teşekkür ederim" diye mırıldanan Roslyn, adamın elinden şapkasını aldı ve yanından geçmeye çalıştı.

Dük ise parmaklarını hafifçe bileğine dolamak için uzandı. "Benden kaçmaya gerçekten hevesli olduğunuz düşünülebilir."

"Biri olabilir."

"Neden?" Ses tonunda şaşkınlık ve gerçek bir merak vardı.

"Sanki satın alınacak bir malmışım gibi beni inceleme şeklinizden hoşlanmıyorum."

"Düzelتيyorum." Dudakları yavaş ve şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "bir mal olarak görmüyorum, emin ol."

O büyüleyici erkek gülümsemesini görmezden gelmek imkânsızdı ve Roslyn birdenbire kadınların neden Arden'in peşinden akın akın koştuğunu anladı. "O zaman beni mazur görün," dedi, sesi istemediği kadar pürüzlüydü.

İşaret ederek, onu hapseden kavrayışına baktı, ancak adam onu bırakmadı. "Şu anda esir misin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Alındı mı?"

"Bir koruyucunuz var mı?"

Roslyn, Arden'in şu anda bir ışık eteği olarak çalışıp çalışmadığını sorduğunu fark etti. Evet demeyi düşündü ama o zaman var olmayan koruyucusu için bir isim bulması gerekecekti ve Arden büyük ihtimalle yalanını anlayacaktı. "Hayır, koruyucum yok."

"O zaman neden sadece fiyatını söylemiyorsun? Pazarlık yapmaktan hoşlanmam." Gözlerini ona dikti. "Benden *metresin* olmamı mı istiyorsun?"

Gülümsemesi donuklaştı. "Tabii aklınızda başka bir teklif yoksa? Evet, senden metresim olmanı istiyorum sevgilim."

Roslyn çenesinin uygunsuz bir şekilde düştüğünü biliyordu ama elinde değildi. Adamın tamamen yabancı birine böylesine mahrem bir pozisyon teklif etmesi onu biraz şoke etmişti. "Biz tamamen yabancıyız, majesteleri. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Seni güzel ve çekici bulacak kadar şey biliyorum. Daha ne gerekli?"

"Bildiğiniz gibi, vahşi bir harpy olabilirim."

"Bunu riske atmaya hazırım. Zevk sırasında yılda bin pound. Yollarımızı daha erken ayırmaya karar verirsek bunun yarısı."

Roslyn şaşkınlıktan ağzı açık kaldığında başını eğdi ve bir karara varmış gibi kısa bir süre başını salladı. "Pekâlâ, iki bin dolar. Ve tabii ki tüm masraflarınızı karşılayacağım... bir ev ve araba, ayrıca giysi ve mücevherler için bir ödenek."

Roslyn eğlenmekten kendini alamıyordu. Fanny'nin bu miktarın birkaç katını kazandığını bilmesine rağmen, denenmemiş bir fahişeye teklif etmek için çok yüksek bir meblağ gibi görünüyordu. "Buna degeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Rahat bir omuz silkme hareketi yaparken takdir dolu kahkahası gözlerini aydınlattı. "Güzelliğiniz benim seçici zevklerimi tatmin edecek kadar çekici. Bilmen gereken başka bir şey varsa sana öğretebilirim."

Roslyn'in kendi eğlencesi, öfkesinin onu iğnelemesiyle soldu. Arden farkında olmadan sinir uçlarına dokunmuştu. Güzelliğinin -daha doğrusu sadece fiziksel özelliklerine imrenilmesinin- onun için acı verici bir nokta olduğunu bilemezdi.

Ayrıca, bu gece burada bir Kıbrıslı gibi davrandığı için, onun oldukça cömert teklifine içerlemenin saçma olduğunun da farkındaydı. Ancak son dört yılda aldığı diğer utanç verici sonra, soğukkanlılıkla karşılık veremezdi.

"Cömert teklifiniz için size teşekkür etmenin doğru bir yanıt olduğuna inanıyorum, majesteleri," dedi soğuk bir ifadeyle, bileğini adamın elinden çekerek, "ama reddetmek zorundayım."

Adamın kaşı, kadının kışkırtıcı tonu karşısında havaya kalktı. "Fiyatınızı artırmak için isteksizmiş gibi davranmak yaygın bir uygulamadır, ama nazdan hoşlanmadığımı göreceksiniz."

Roslyn sinirlendi. "Ne bir fiyatım *var* ne de nazlanmaya çalışıyorum. Sadece sevgilim olarak görmek gibi bir isteğim yok - övündüğün ününe rağmen."

Gözleri kısıldı. "Fanny benden korkmanı sağlayacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır."

"Niteliklerim konusunda kendinizi temin etmeniz gerekiyorsa, size göstermekten memnuniyet duyarım."

"Gösteriye ihtiyacım yok. Uzmanlığınızdan zerre kadar şüphem yok."

"O zaman belki de yeteneklerini test etmeliyiz." Kız nefes almaktan başka bir şey yapamadan, adam daha da yaklaştı ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Öp beni aşkım ve bana cazibeni göster."

Cesur hareketi onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Dük başını eğip onun ağzını kendi ağzıyla kapatınca Roslyn dehşetten kaskatı kesildi.

Sadece beklenmedik olduğu için değil, tüm vücudunda yarattığı etki nedeniyle de şaşırtıcı bir öpücüktü. Adamın dudakları, şefkatli, tahrik edici ve çılgınca heyecan verici bir keşifle onunkilerin üzerinde gezindi.

Daha önce de öpülmüştü ama hiçbiri böylesine değildi. Cildi birden sanki ateşe çok yakın duruyormuş gibi sıcakla kaplanmış gibi hissetti.

Adam sonunda okşamalarını ağzından uzaklaştırdığında kalbi küt küt atıyordu. Dudakları kısa bir süre çenesinden kulağına doğru ilerledi ve orada oyalandı. "Tadın masumiyet gibi," diye mırıldandı, sesi şaşırtıcı derecede boğuktu. "Bu büyüleyici bir hareket ama tamamen gereksiz."

Roslyn titreyerek, "Bu bir oyun değil," diye cevap verdi. "Ben tecrübeli değilim."

Onu inceleyecek kadar geri çekildi, bakışları şüpheciydi. "Dürüstlüğü tercih ederim."

Roslyn sertleşti. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu uyarıcı bir tonda.

Parmak uçlarıyla uzanıp maskenin altından dudaklarının izini sürdü. "Diyelim ki ikna olmaya hazırım. Buraya gel tatlım...."

Bir kez daha ona doğru eğildi ve onu tekrar öptü, bu sefer daha tutkulu bir şekilde. Roslyn kendi tepkisinden ürkerek geri çekilmeye çalıştı ama Arden onu tamamen bedenine çekti ve sertliğini, canlılığını hissetmesine izin verdi.

Onun yıkıcı duygusallığı karşısında sersemleyen Roslyn, bir erkeğin kucaklamasından bu kadar tahrik olabildiğine şaşırarak inledi. Sonunda adam öpüşmeyi kesip başını kaldırdığında, Roslyn odaklanamadığı bir şaşkınlıkla ona baktı.

Gülümsemesi hüzünlüydü. "İtiraf ediyorum... çoğu kadın üzerimde bu kadar güçlü bir etki bırakmıyor. Sen de hissediyorsun Beauty, inkar etme."

Doğruydu, hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı - aralarında kıvılcımlanan bu çekim şimşegi. Bu yıkıcı sıcaklık ve arzu. Bu özlem.

Bunu *ona* asla itiraf etmeyeceğinden değil.

Roslyn soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak boğazını temizledi.

"Gerçekten mi?" demeyi başardı neşeli bir kahkahayla. "Küstahlığınız hayret verici, majesteleri."

Belli ki beklediği yanıt bu değildi ve Roslyn ısrarını sürdürdü. "Yatağınıza atlamaya hevesli olduğumu düşünüyorsanız, kibriniz çok fazla şişirilmiş demektir."

Ona verdiği yavaş, çekici gülümseme inanılmaz derecede kötücül, inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı... ve bir azizi büyüleyecek kadar şehvetliydi. "Yatağa gerek yok. Arkamızdaki şezlongu kullanabiliriz." Oyuğun genel yönüne doğru el salladı. "Aynı zamanda yabancı olduğumuz gerçeğine de çare bulmuş olunuz."

"Sizinle daha yakından tanışmak gibi bir arzum yok." "Belki fikrinizi değiştirebilirim."

Elini kaldırdı, sıcak parmakları boğazının çukurundan, çoban kıyafeti içinde belirgin bir şekilde yukarı doğru itilen göğüslerinin kabarıklığına doğru bir yol izledi.

"Ekselansları..." Roslyn itiraz etmeye başladı, ama adam başka bir öpücükle başka kelimeleri çaldı, ağızını şefkatli bir sahiplenmeyle talep etti. İpekle kaplı göğsünü avucunun içine aldığında, bunun küstah şoku onu hareketsiz bıraktı. Dekolte korsesinin altına korse giymemişti, bu yüzden adamın okşamasının sıcak baskısını narin kumaşın üzerinden hissedebiliyordu.

Duygularını bir heyecan dalgası kapladı; zonklayan göğsünü tutan elden ve onunkini ustalıkla dudaklarından ateş yayılıyordu.

Parmaklarıyla korse üstündeki çıplak teni okşayıp göğüslerinin arasındaki vadiye inerken, ağız zahmetsizce onunkini tutmaya devam etti. Sonra eli alçak yakanın üzerinden kıvrıldı ve hafifçe çekiştirerek tümseklerin elbiseden dışarı dökülmesini sağladı.

Roslyn, gecenin serin havası açıkta kalan bedenine değdiğinde nefesini tuttu ama dükün

şehvetli öpücükler sona erdi ve o geri çekildi.

Adam kızın çıplaklığına bakarken gözleri karardı ve esmer meme uçlarıyla taçlanan olgun sertliği inceledi.

Başparmaklarıyla sertleşmiş tepelerin etrafında yavaş daireler çizen adamın nefesi kesilen Roslyn'in nutku tutuldu. Bone'sinin kurdeleleri sinirsiz parmaklarının arasından kayarken boğazından kısık bir inilti döküldü.

Kızın tepkisi üzerine, göğüslerinin ağırlığını ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla hafifçe çimdikleyerek, başparmaklarıyla yatıştırarak, uzun süreli okşama larla meme uçlarını gergin bir dikkatle çekiştirdi.

Roslyn derin, ürpertici bir nefes aldı ve hareket etmeyi imkânsız buldu. Usta elleri nasıl tahrik edeceğini, heyecanlandıracağını ve memnun edeceğini çok iyi biliyordu.

"," diye tekrarladı sonunda sarsılmış bir sesle. "Susun,

sizi memnun etmeme izin verin."

Kadın bir kez daha boş yere direnmeye çalıştı ama adamın kolu kadının etrafına dolanarak onu hafifçe kendisine kilitledi. Onu biraz geriye doğru eğerek başını göğsüne doğru indirdi ve ağzını şişmiş ucun üzerine kapattı.

Duyguların şoku eziciydi. Daha önce dizlerinin bağı çözülmüştü ama şimdi neredeyse çözülüyorlardı. Neyse ki adam çakıllı tomurcuğu emerken ona destek oldu.

Roslyn çaresizce gözlerini kapadı. Tatlı zevk onu yakıp kavururken nabzının boğazında attığını hissetti. Ağız yanıyordu, yıkıcı bir şekilde kötüydü, dili onu yalıyor, döndürüyor, daire çiziyordu... ikna ediyor, ondan bir yanıt *talep ediyordu*.

Adamın şehvetli saldırısı tamamen erkeksi, ilkel ve emrediciydi ve kızın içinde inkâr edemeyeceği ilkel bir kadınsı ihtiyaç uyandırdı. Vücudu tam da onun istediği gibi canlandı. Daha önce hiç bu şekilde öpülmemiş, hiç bu şekilde dokunulmamıştı.

Göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldığında, lezzetli erotizm onu daha da zayıflattı, daha da heyecanlandırdı. Ağrıyan tepeyi diliyle, dudaklarıyla yatıştırdığında, vücudunda yeni bir zevk ürpertisi dalgalandı ve omurgasını kavisli hale getirdi.

Onun çaresizliğinden yararlandı. Hâlâ dişlemeye ve kemirmeye devam ederek kadının kalçalarını birbirinden ayırdı ve dizini kadınıninkinin arasına sıkıştırdı. Adamın güçlü kalçası ince elbisesinin içinden kadınsı tümseğine doğru bastırırken, kadının karnı sıkı bir his düğümüyle sıkıştı. Kalçalarına, yanları dışarı taşan küçük çantalar takmıştı ama önünde onu adamın bedeninin mahrem bilgisinden koruyacak çok az engel vardı. Adamın erkekliğini, karnına alaycı bir şekilde bastıran sert, şişmiş uyarılmayı hissedebiliyordu.

Başı dönüyor, baş döndürücü tatlılıkla uyuşuyordu. Sarmal bir zevk onun en derinlerine kadar yayıldı, vücudunu kemiksiz hale getirdi ve bacaklarının arasında derin bir zonklama yarattı. Gizli etinin çukurunda nemli bir sıcaklık sızıyordu.

Dük nihayet bakımını bıraktığında neredeyse hayal kırıklığı içinde haykıracaktı. Adamın sıcak ağzı göğüslerini terk ettiğinde, gözlerini açtığında adamın omuzlarına yapışmış olduğunu fark etti.

Gecenin serin havasının ıslak meme uçlarını ürperttiğini ve adamın "Sana asla unutamayacağın bir zevk yaşatabilirim," diye mırıldandığı sesinin şehvetli tınısını hissetti.

Ona inanmıştı. Sonra adam başını kaldırdı ve kadın onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri için için yanıyordu, yoğun ve muzafferdi.

Bu sahiplenici bakışı görmek Roslyn'i yeniden ateşler içinde bıraktı. Bir kez daha onun kollarında erimemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Gerçekten de öyle,

Avuçlarını adamın geniş göğsüne bastırmak ve kendi başına dik durmak için tüm iradesini kullandı.

Aklı hâlâ dağınıktı, kalbi hâlâ kaburgalarına sertçe çarpıyordu ama kararlı bir şekilde cevap verirken sesine belli belirsiz bir küçümseme notası katmak için kendini zorladı: "Korkarım teklifiniz yeterince cazip değil. Eğer bir koruyucu bulmak istiyorsam, kadınların ayaklarına kapanması için sadece parmaklarını şıklatması gerektiğini düşünen kibirli bir lordtan daha iyisini bulabilirim."

Alaycı beyanı, adamın onu tamamen serbest bırakmasını sağlamak için istenen etkiyi yarattı. Başarısından dolayı minnettar olan Roslyn geri çekildi, korsesini kurcalayarak ahlaksız dağınıklığını onarmaya çalıştı.

Göğüslerinin zonklayan tepelerini örtmek için ipeği yukarı çeken Roslyn, onu incelerken yüz ifadesini soğukkanlılıkla kontrol etmeyi başardı. "Samimiyetime inanma nezaketini gösterin majesteleri. Beni tekrar takip etmenizi istemiyorum."

Adamın yüzündeki inançsızlık ifadesinin paha biçilemez olduğunu düşündü ve titrek bir kahkaha attı. Bunun bir tür zafer olduğunu *düşündü* - zarif, buyurgan Arden Dükü'nü çenesi aşağı sarkmış halde bırakmak.

Yine de şansını zorlamamaya karar veren Roslyn, zayıf bacakları üzerinde döndü ve pencereden geçerek perdeli oyuğa adım attı. Adam onu takip etmediğinde titreyerek rahatladığını hissetti ama hâlâ zor nefes alıyordu, kalbi sanki uzun bir mesafe koşmuş ve vücudu aşırı ısınmış gibi gümbürdüyordu.

Oyuktan çıkarak karanlık galeride aceleyle ilerledi ve gece yarısı balodan kaçan Külkedisi gibi kaçmaya çalıştı. En uca varana kadar bonesini düşürdüğünü hatırlamadı. Ama onu geri alma riskini göze alamazdı. Fanny'yi bulmalı ve mazeretini bildirmeliydi. Hemen eve, Danvers Hall'a dönecekti. Baloda daha fazla kalması onun için çok tehlikeliydi. Roslyn, aslında buraya gelmekle aptallık ettiğini kabul etti.

Ve yine de...

Balo salonunun kapısına ulaştığında durakladı. Dükün ağzının yakıcı izini hâlâ üzerinde hissedebiliyor, dudaklarının ağrıyan meme uçlarını emdiğini hissedebiliyordu. Onun inanılmaz öpücüklerini, erotik okşamalarını asla unutamayacaktı-

Aklını tamamen mi yitirdin? diye azarlayan bir iç ses sonunda araya girdi.

Balo salonuna adım atan Roslyn parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Kendisinden tamamen iğreniyordu. Gözünü tamamen başka bir soyluya dikmişti. Kibirli Arden Dükü'nden etkilenmesi mümkün değildi!

Yine de, adamın kendisine sunduğu aşk becerilerini sergileme fırsatını kaçıracadı için bir parça pişmanlık duymaktan kendini alamadı. Bir geceyi onun kollarında geçirmek hiç şüphesiz ufuk açıcđ bir deneyim olurdu.

Absürtlük duygusu aniden geri gelen Roslyn alaycđ bir tavırla başını salladı. Son dört yılını istenmeyen teklifleri savuşturarak geçirmişti ve şimdi bunu değiştirmeyecek kadar hanımefendiydi. Bir geceliğine bile olsa Arden'in metresi olmanın onu başka herhangi bir beyefendi için müstakbel bir gelin olarak tamamen mahvedeceğinden bahsetmiyorum bile.

Tam o sırada Fanny'nin zırhlđ bir şövalyeyle dans ettiğini gördü. Kalabalıktan yayılan kahkahaları ve neşeyi görmezden gelen Roslyn kalabalığın içine daldı.

Arden'in muhteşem bir aşık olduğundan artık hiç şüphesi yoktu. Ne yazık ki onun uzmanlığını kendi gözleriyle daha yakından inceleme riskine girmeye cesaret edememişti.

İkinci Bölüm

Bazı soylular kendi sonuçlarıyla o kadar şişinirler ki, karşı cinsin ayaklarına kapanmasını beklerler.

-Roslyn Loring'den Fanny Irwin'e

Chiswick, Haziran 1817

Bir düğün için mükemmel bir gündü; sabah gökyüzü umut ve vaatlerle parlıyordu. Yine de Arden Dükü Drew Moncrief, en yakın iki arkadaşıyla birlikte kilisenin girişinde beklerken bu olay için çok az heyecan duyabiliyordu.

Öncelikle damadın geri dönülemez bir hata yaptığına inandığı için.

Kilisenin revağındaki bir sütuna yaslanan Drew, Danvers'ın yeni Kontu Marcus'un gelin alayının gelişini beklerken aşağıdaki yolda huzursuzca volta atmasını izledi.

"Şeytana uyma Marcus, sakın olur musun dostum?" Claybourne Markisi Heath Griffin, revaktaki benzer pozisyonundan seslendi. "Sinirlerin cidden benimkileri yıpratıyor."

"Bekârlık korkusu yaşıyor," diye mırıldandı Drew alaycı bir eğlenceyle. "Sana yenik düşeceğini söylemiştim."

Marcus ikisine de küçümseyen bir bakış attı. "Bu korku değil, sabırsızlık." Ama arkadaşlarını memnun etmek için kısa merdivenleri tırmanarak onlara yeniden katıldı. "Bu bekleyişe bir son vermek istiyorum."

I olabilir yapmak Arabella benim Karım. Bu son
ay var bitmez tükenmezdi."

Marcus ve üç koğuşunun en büyüğü olan Bayan Arabella Loring bir ay önce resmen nişanlanmışlardı ama artık o an gelmişti. Köy kilisesi konuklar ve çiçeklerle dolup taşmıştı. Papaz töreni yönetmek için hazır bekliyordu. Ve Marcus asil bir damat gibi görünüyordu: mavi ince ceket, altın işlemeli yelek, beyaz dantel kravat ve beyaz saten pantolon.

Bu durum için benzer şekilde giyinmiş olan Drew, başını sallarken hüzünlü bir gülümsemenin ağzını bükmesine izin verdi. "Seni bu kadar umutsuzca aşık görmeyi hiç beklemiyordum, dostum."

Marcus bilge bir ses tonuyla, "Bir gün senin de zamanın gelecek," diye öngördü.

Drew dantelindeki hayali bir tiftik zerresini silkeledi, yarım gülümsemesi saf bir alaycılığa dönüştü. "Oh, eninde sonunda görevimi yerine getireceğim ve atalarımın soyunu devam ettirmek için evleneceğim, ama senin yaptığın gibi bir kadın yüzünden kendimi kaybetmeyeceğim."

"Bilmiyorum," diye araya girdi Heath. "Bana kaybettirebilecek bir kadın bulmanın ilginç olacağını düşünüyorum."

Bununla birlikte, neşeli ses tonu tamamen ciddi olmadığını gösteriyordu. Heath genel olarak güzel kadınları sevse de, çok sevdiği özgürlüğünden vazgeçip ağırbaşlı bir evliliğe adım atmasına neden olacak bir kadınla asla karşılaşmayacağından emindi.

Marcus'un çok iyi bildiği gibi, Drew bekârlığını korumaya daha da kararlıydı.

"Arabella'yla tanışmadan önce, Drew, ben de neredeyse senin kadar alaycıydım," dedi Marcus dostça. "Evlenme konusundaki çekingenliğini tamamen anlıyorum. Tüm uygun kadınları düşman olarak görüyorsun."

"Onlar dūřman. Beni av olarak görmeyen uygun bir kadınla henüz tanışmadım."

"Arabella'nın kız kardeşleri yapmaz. Onları r tbeniz ve  neminiz konusunda son derece kayıtsız bulacaksınız."

Drew'un bakışları Marcus'un üzerinde yoğunlaştı. "Muhtemelen     atanlık yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Marcus neşeyle, "Aklımın ucundan bile geçmezdi, ihtiya r delikanlı," dedi. "Arabella'nın ortanca kız kardeşi takdire şayan bir düşes olacak niteliklere sahip olsa bile."

Drew kasıtlı olarak kışkırtılan bu şaka karşısında hafif bir küfür savururken, Heath yüksek sesle güldü.

Gözleri eğlenceyle parlayan Marcus yemlemeyi bitirdi. "Asla korkma, Drew. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin seni aşka bir şans vermeye ikna edemeyeceğini biliyorum. Ama eğer son derece şanslıysan, bu zevki kendin keşfedeceksin."

Drew sessizce, Marcus'un koğuşlarında kesinlikle olmayacağını tekrarladı. Kalan iki Loring kardeşten uzak durmaya kararlıydı.

Tam o sırada nihayet gelinin gelişini haber veren at arabası tekerleklerinin sesini duydular. Kısa bir süre sonra    araç yola  ıktı. Drew ilk araçtaki Arabella Loring'i tanıdı ama ona eşlik eden iki genç bayanı tanımadı.

Drew'un yanında Heath doğruldu, bakışları Bayan Loring'le birlikte açık arabada oturan güzellere odaklandı. "Bunlar Arabella'nın kız kardeşleri mi?" diye sordu Marcus'a.

"Evet. Siyah saçlı olan en genç ateş parçası Lilian. Ve sarışın olan da güzel Roslyn."

Drew altın saçlı Roslyn'i gördüğünde gözleri aniden kısıldı. Onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı... zarif omuzları, zarif duruşu, ince, narin vücudu, yüksek, olgun göğüsleri. Ve yüzü... O mükemmel, ince kemikli yüz hatlarını çok uzun zaman önce ay ışığında görmüştü.

Drew sütuna yaslandığı yerden yavaşça doğruldu, mide kasları tanıdık bir şekilde sıkıştı. *Bu da ne böyle?*

Onun önlenemez şaşkınlığı karşısında Marcus bilmiş bir eğlenceyle gülümsedi. Ancak bu, arkadaşlarına bir süre için verdiği son değerdi. Konvoy ön girişin önünde gümbürdeyerek durur durmaz, Marcus hızla merdivenlerden inerek gelinini ve kız kardeşlerini karşılamaya gitti.

Önce Bayan Roslyn'e, sonra da Bayan Lilian'a arabadan inmeleri için yardım etti, ardından Arabella'ya elini uzattı. Arabella eli kabul ederek onu bekleyen kolların arasına girdi, yüzündeki sevgi dolu ifade ona bakarken ışıldıyordu.

Ancak Marcus'un gözleri sadece gelininden başkasını görmezken, Drew bakışlarını sarı saçlı Roslyn'den alamıyordu. Ay ışığında sadece kısa bir anlığına görme fırsatı bulmuş olsa da, o zarif ve unutulmaz yüzü asla unutamayacaktı.

O aynı kadındı. Cyprians'ın balosunun olduğu gece teklifini geri çeviren gizemli güzel.

Cehennem ve şeytan!

Bir kenarda durup diğer gelin arabalarından inecek olanları beklerken gözlerini dikkatle ondan kaçırdı. Ama Drew kilisenin merdivenlerinden yavaşça indiğinde, ona bir göz attı. Yanaklarını boyayan hafif kızarıklık şüphelerini doğrulayabilirdi ama yanılmadığını anlamak için bu işarete ihtiyacı yoktu.

Bayan Roslyn Loring gerçekten de onun gizemli kadınıydı.

Şu anda üzerinde glkurusu renginde ipekten, Empire bel bir elbise vardı, kıskırtıcı bir çoban kızı kostümü değil. Ama kendine özgü güzelliği bir peruk ya da maskeyle gizlenemezdi. Ve o gece yüzünün tamamını görmemiş olsa bile, o tatlı ağzı her yerde tanıyabilirdi. O nefis ağzı öpmüş.... o olgun göğüslerin tadına bakmış.... o ince ve tahrik edici bedeninin kendisine yaslandığını hissetmişti.

Drew yavaşça Roslyn'e doğru ilerlerken, içindeki kızgınlık ve öfke şaşkınlıkla savaşıyordu. O gece onu merak içinde bırakan ve büyüleyen Cyprian sadece kibar bir hanımefendi değil, aynı zamanda *en yakın arkadaşının* vesayetindeki biriydi.

Işıklı eteklilerin meşhur balosunda ne işi vardı? Sadece eğleniyor muydu yoksa daha gnahkr zevkler mi arıyordu?

Katılma amacı ne olursa olsun, bu onun için felaket anlamına gelebilirdi. Eğer böyle bir yerde baş başa kalırlarsa onu tehlikeye atmış olurdu. Ve eğer onu gerçekten istediği gibi baştan çıkarmayı başarmış olsaydı... Düşünmeye bile değmezdi.

Drew çenesini sıktı. En azından kimliği, onu görür görmez neden kaçtığını açıklıyordu daha sonra kendisini tanımasını istememişti. Roslyn onun yaklaşması üzerine dudaklarını birbirine bastırdı, görünüşe göre onunla resmen tanışmaktan vazgeçmişti.

Marcus gelin partisini takdim etmek üzere ne çıktığında takdim istemek zorunda kalmaktan kurtuldu: Arabella'nın iki kız kardeşi, annesi ve üvey babası ve aralarında Loring kardeşlerin eğitim gördüğü Freemantle Genç Bayanlar Akademisi'nin patroniesinin de bulunduğu bazı yakın arkadaşları ve komşuları.

Ancak Drew sadece bir kişiyle ilgileniyordu. Roslyn'in önünde durdu ve selam vermek için eldivenli elini tutarken kasıtlı olarak bakışlarını Roslyn'in üzerinde tuttu.

Temasla birlikte aralarında yaz şimşekleri kadar sıcak ve hızlı bir gerilim oluştu. Drew ona şaşkın bir bakış atarak elini hızla geri çekerken, Drew nefesinin altından küfretti. Sadece ona dokunduğu için lanet olası kasıkları gerilmişti. Kadının statüsü düşünöldüğünde bu son derece uygunsuzdu ama o mehtaplı gecede ona karşı hissettiği anlık arzu kıvılcımı hâlâ acınacak kadar güçlüydü.

"Tanıdık geliyorsunuz Bayan Roslyn," derken kendi ifadesini soğuk tuttu. Daha önce tanışmış mıydık?"

Alaycı sorusu karşısında çenesi hafifçe kalktı ama yine de doğrudan cevap vermedi. "Sizinle tanıştığımı hatırlayacağıma inanıyorum, Majesteleri."

Sesi hatırladığı aynı ballı sıcaklığı taşıyordu ama Drew tıpkı onun şaşırtıcı güzelliğini görmezden gelmeye çalıştığı gibi bu cazibeyle de savaştı. Roslyn sabah güneşinin altında çiy benekli bir gül kadar taze ve güzel görünüyordu. Elbette, onu son gördüğünde, nefis bir şekilde ahlaksız görünüyordu.

Kadının bakışları adamın ağzına indiğinde, adam onun da kendisi gibi o gece aralarında geçenleri tam olarak hatırladığını biliyordu.

Gözlerinin mavi olduğunu fark etti, sıcak bir gök mavisiydi; yüzü ise klasik oval bir şekle sahipti.

"Eminim yollarımız daha önce kesişmiştir," diye . "Kesinlikle yanılıyorsunuz."

Roslyn'in kaçamak cevapları karşısında sabrı tükenmişti. Roslyn'in dirseğini hafifçe kavrayarak, akrabaları ve arkadaşları tarafından duyulmaması için onu birkaç adım kenara çekti. "Danvers tehlikeli kaçışınızı onaylıyor mu?"

Yanaklarının rengi yeniden kızarıırken, küçük bir iç çekerek buluşmalarını daha fazla inkâr etmenin anlamsızlığını kabul etti. "Lord Danvers kaçamağımdan haberdar değil... ve ona söylemeye de niyetim yok."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o ve kız kardeşim evliliklerini kutlarken onun dikkatini dağıtmak istemiyorum."

Drew, çoğu ölümlüyü titrettiği bilinen delici bir bakışla onu süzdü. "Bir açıklama bekliyorum, tatlım."

Roslyn ince bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten öyle mi?" Adam sert bir sessizlik içinde kalınca, Roslyn hoş bir ifadeyle, "Sebeplerim bana ait majesteleri, sizi ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

"Belki öyle, ama en yakın arkadaşlarımdan birinin vasisi kendini satışa sunuyorsa, bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

Roslyn'in mavi gözleri parladı. "Sizi temin ederim ki ben o işle uğraşmıyorum."

"Senden şüphe etmeme izin verirsen anlayacaksın."

"İstediğiniz kadar şüphe duyabilirsiniz, ama benim davranışlarım yine de sizi ilgilendirmez."

"Ama bu kesinlikle vasinizi ilgilendirir. Ve yaptığınız hileyi ona anlatmakla yükümlü olduğumu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Bakışları bir meydan okumaydı. "Öyleyse masal anlatma alışkanlığınız var mı, majesteleri?"

"Tanımadığın insanları öpmek gibi bir alışkanlığın var mı?"

Bu onu şaşırttı. "*Beni* öpmüştün, hatırlamalısın."

"Ama sen buna izin verdin."

"Kendimi ele vermeden pek de itiraz edemezdim-" Roslyn aniden durdu ve derin bir nefes aldı, sonra silahsız bir gülümsemeyi başardı. "Kız kardeşimin düğününü mahvetmeye niyetim yok ve sizin de bunu yapmanıza izin vermeyeceğim. Belki de sorgunuza daha uygun bir zamanda devam etme nezaketini gösterirsiniz?"

Drew bu kadar kısa bir süre içinde kovulduğu için eğlenceyle karışık bir kızgınlık hissetti. "Buna güvenebilirsiniz, Bayan Loring. Tartışmamıza düğün töreninden sonra devam edeceğiz."

Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Korkarım sonrasında çok meşgul olacağım. Düğün kahvaltısına altı yüz misafirimiz katılacak ve ben her şeyin yolunda gitmesinden sorumluyum. Şimdi izninizi rica ediyorum, Majesteleri. Tören birazdan başlayacak."

Onunla tartışmaktan zevk aldığını fark edince şaşırان Drew, onu bırakmak istemedi. "Size koltuğunuza kadar eşlik etmeme izin verin."

"Kendi başıma idare edebilirim, teşekkür ."

"Benden kaçmaya hevesli olduğunuz düşünülebilir," dedi kuru bir sesle, kız balkonda ondan kaçmaya çalışırken kullandığı sözcükleri tekrarlayarak.

Cevap gülümsemesi de aynı şekilde alaycıydı, ancak daha çekiciydi. "Gerçekten de olabilir. Kendi sonuçlarınızla, zarafetinizle neden bu kadar dolu olduğunuz gayet anlaşılabilir, ama her kadının ayaklarınıza kapanmasını beklememelisiniz. Ben kesinlikle beklemeyeceğim."

Roslyn, Drew'u orada öylece dikilip ona bakarken bırakarak, kız kardeşi Lilian'a kiliseye kadar eşlik etmek üzere döndü. Drew sonunda onları ön merdivenlerden yukarı ve orta koridor boyunca, kalan tek boş koltukların bulunduğu ön sıralara kadar takip etti.

Gelin tarafındaki onur konukları arasında Fanny Irwin'i görünce çağırdı.  nl  bir fahi enin aile sırasını payla tı ını görmeyi beklemiyordu.

Kız kardeşler Fanny'yi sıcak bir şekilde kucakladıktan sonra onun yanına yerle tiler. Drew koridorun sa  tarafında, Marcus'un küçük kız kardeşi Eleanor ve ya lı teyzesi Vikontes Beldon'un yanında kendi yerini aldı.

Eleanor, Drew'un karşı koridoru izlediğini fark edince ona doğru eğilerek kalabalığın sessiz mırıltıları arasında fısıldadı: "Arabella'yla ilk tanıştı ımızda bize Fanny'nin uzun zamandır arkadaşları olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun? Fanny skandallarla geçen onca yıl boyunca onlara sadık kaldı ve artık kibar çevrelerde kabul görmüyor diye onu küçümseyecek değiller."

"Drew kısık bir sesle, "Bir dostu desteklemekle kötü şöhret peşinde ko mak arasında çok büyük bir fark vardır," dedi.

"?" Eleanor sordu.

"Boş ver, a kım." Fanny Irwin'i en son ne zaman gördüğünü tartışmak niyetinde değildi. Ama Marcus'un onun ko u larıyla olan yakın ilişkisinin devam etmesine izin vermesi tuhaf görünüyordu.

Drew, kız kardeşleri haksız yere toplumdaki dışlayan Loring ailesi skandalları hakkında her şeyi biliyordu. Ayrıca Marcus'un ko u larının toplumdaki konumunu iyileştirmek için elinden geleni yapt ını da biliyordu ama Roslyn'in küstahça maskaralıkları ortaya çıkarsa bu çabalar baltalanacaktı.

Kadın  imdi yarı dönüktü ve Drew gözlerini onun ince sırtına dikmi , içinde merak, kızgınlık, onaylamama gibi çeşitli duyguların sava tı ını fark etti. Aynı anda hem meraklanmı  hem de tedirgin olmuştu.

"Roslyn oldukça güzel, değil mi?" Eleanor fısıldadı. "Ailesinin yaşadığı utanç olmasaydı, eşsiz biri olarak kabul edilirdi."

Drew gerçekten de çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Saçları soluk altın sarısıydı, ince şampanya rengindeydi. Uzun boyu, söğüt gibi endamı ve zarif yüz hatlarıyla, yaldızlı bir kristal kadar güzel ve narindi.

Eleanor belli ki onun sessizliğini onayladığı şekilde algılamıştı. "Sadece ona bakarak bunu söyleyemezsiniz ama Roslyn üç kız kardeş arasında en zeki ve alışkan olanı."

"alışkan mı?" Drew kuşkuyla karşılık verdi.

"Evet, gerçekten. Latince bile biliyor. Rahmetli amcasının kütüphanesindeki neredeyse tüm kitapları okumuş ve Marcus da ona Londra'daki kendi kütüphanesinden kitaplar göndermeye başlamış. Narinliği insana yanlışı bir izlenim veriyor. Öte yandan Lily tam bir hoyrattır. Ailede en tutkulu kişı o."

Heath tam o sırada onlara katıldı ve Eleanor'un son sözlerine kulak misafiri oldu. Yaklaşarak, eğlenerek mırıldandı: "Marcus haklıydı, Drew. Bayan Roslyn düşes rolüne uygun görünüyor."

Drew mırıldandı: "Sakalını kes, seni yaşlı ağlak," dedi.

Cazibelerine rağmen, Loring kardeşler gibi evlenilebilir ge hanımlarla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Hayatının büyük bir bölümünde, akıllarında tek bir amaç olan ağzl anneler ve kızları tarafından takip edilmiş ve taciz edilmişti - zengin bir dükü evcilleştirmek ve evlilik yoluyla ele geçirmek. Ömür boyu bu tür ağzl, ağzl kadınlara zincirlenme dşncesi onu rpertiyordu.

Roslyn Loring o kadar maddi düşüncelere sahip olmayabilirdi ama kendisini papazın ilmiğinde boğulmuş olarak bulmak istemediğı kesindi

O gece onunla sevişmiş olsaydı muhtemelen böyle bir şey olacaktı.

Drew olası bir felaketten kıl payı kurtulduğu için büyük ölçüde rahatlamıştı. Kadının kimliğiyle ilgili yanlış varsayımı yüzünden, ona evlenme teklif etmek zorunda kalabilirdi.

Aslında, Roslyn ondan kaçmaya bu kadar kararlı olmasaydı, onu balkona çıkarmak için kasıtlı olarak plan yaptığını düşünebilirdi. Bu, entrikacı bir koca avcısının onu tehlikeye atarak tuzağa düşürmeyi planladığı ilk sefer olmazdı.

Ama Cyprians'ın balosuna katılma nedeni ne olursa olsun, bunu öğrenmeye niyetliydi. Eğer arkadaşının vasisi belaya bulaşıyor ve skandal ya da daha kötüsü gerçek bir tehlike riskini göze alıyorsa, Marcus'un bunu bilmesi gerekiyordu.

Düşünceleri, gelin ve damadın mihrabın önündeki yerlerini almalarıyla yarıda kesildi. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve bir dakika sonra papaz ayine başladı.

"Sevgili sevgilim..."

Drew koltuğunda arkasına yaslandı ve kendini bu sürece katlanmaya hazırladı. Düğünlerden hoşlanmazdı. Aslında onlardan nefret ederdi, çünkü bir erkeğin evlilik tuzağına düşmesi anlamına gelirlerdi. Ve bu özel düğün özellikle üzücüydü, çünkü Marcus kendini gülünç derecede kısa bir süredir tanıdığı genç bir hanımla zincirliyordu. Marcus, Arabella'yla tanışmadan önce dindar bir bekârdı ve ona olan tutkusuyla aklını tamamen yitirmişti.

Drew başını iki yana salladı. Arkadaşına çok değer veriyordu ve aşk konusunda acı bir hayal kırıklığına uğramamasını umuyordu ama bunun kaçınılmaz olduğundan şüpheleniyordu.

Papaz konuşmasını sürdürürken, bakışları koridorun karşısındaki güzel Roslyn'e kaydı. Uzun boylu ve dimdik oturmuş, töreni ciddi bir ilgiyle izliyordu.

Sonunda düşünceleri tanıştıkları geceye geri döndü. Onun yumuşak ve baştan çıkarıcı kokusunu hatırladı. Onun kollarındaki hissini, onu ilk öptüğünde verdiği tatlı, kararsız tepkiyi hatırladı.

Belki de gerçekten iddia ettiği kadar deneyimsizdi. Eğer öyleyse, bu neden bu kadar masumca öpüştüğünü açıklıyordu.

Yine de ikinci öpücüklerine ve sonrasında onun daha erotik bakımlarına hararetle karşılık vermişti. Sevgilisinin tepkilerini okuma konusunda uzmandı ve onun tutku numarası yapmadığını anlayabiliyordu.

Drew, onun da beklenmedik bir coşkuyla karşılık verdiğini kabul etti. Nadiren bir kadından bu kadar çabuk, bu kadar yoğun bir şekilde etkilenirdi. Doğrusu, o gece hissettiği kadar ani ve şiddetli bir arzu kıvılcımı hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Roslyn'i kollarının arasına alıp yakındaki şezlonga götürme dürtüsü karşı konulmazdı. Onunla saatlerce sevişmek, onu zevke getirmek ve kendi zevkini tatmak, ona son derece keyifli bir ilişki yaşayabileceklerini kanıtlamak istemişti.

Tanrı'ya şükür daha ileri gitmemişti.

Ama aylardır ilk kadının sınırların dışında olması ne kadar da ironikti. Roslyn Loring tamamen dokunulmazdı. Hiçbir onurlu beyefendi aklında evlilik olmadan onun peşine düşmezdi. Ve bu kilisede onunla birlikte olmaya hiç niyeti yoktu.

Ancak o günden sonra günlerce aklından çıkmamıştı. Hatta hâlâ düşüncelerini büyülüyordu. Onun yemyeşil çıplaklığını, tatlı, olgun göğüslerini unutamıyordu. Alaca meme uçlarının ağzında nasıl bir his uyandırdığını.... nasıl tat verdiklerini unutamıyordu.

Tören neyse ki kısa sürdü. Kısa bir süre sonra Marcus'a gelinini öpmesi için izin verildi ve o da bunu bariz bir şefkatle yaptı.

Drew'un yanındaki Eleanor içini çekti ve gözündeki bir damla yaş sildi.

Onun bu hareketini gören Heath eğilerek ona takıldı. "İki talibini terk etmiş biri için, Nell, garip bir şekilde romantiksin."

"*Benim* evlenmek istememem Marcus'un evlenmemesi gerektiği anlamına gelmez. O ve Arabella birbirleri için yaratılmışlar."

Drew alay etmekten kaçındı, ama zar zor.

Eleanor onun yüz ifadesini gördü ve merakla ona baktı. "Birbirlerine aşık olduklarına inanmıyorsun, değil mi?"

"Marcus'un onu sevdiğini *düşündüğüne* inanıyorum, ki bu hiç de aynı şey değil."

Heath'in ağzı kıvrıldı. "Tam bir alaycı."

Drew gülümsedi. "Aynen öyle. Ama bu kadar çabuk kurulan bir birlikteliğin, ilk aşk acısının ötesine geçtiğini hiç görmemiştim."

"Ben de bilmiyorum," dedi Eleanor hüzünle, "ama var olmaları gerektiğini biliyorum. Bütün şairler öyle diyor."

Sonra ayağa kalktı ve kardeşinin yanına giderek onu uzun uzun ve içten bir şekilde kucakladı. Heath ve Drew de onu izledi ama Marcus'la el sıkışmakla yetindiler.

Drew bu kez alaycı düşüncelerini kendine sakladı. Üçü de çocuklukları ve yetişkinlikleri boyunca birbirlerinden ayrılmamış, Eton ve Oxford'a birlikte gitmiş ve aynı yıl büyük servetlerine ve şanlı unvanlarına kavuşmuşlardı. Roslyn gibi Drew de bu önemli günü

Marcus, arkadaşının pervasızca evliliğe adım atmasından rahatsız olsa bile.

Yakınlarda, Loring kardeşler kendi aralarında duygusal bir kucaklaşmaya girmişlerdi; gözyaşları ve gülümsemeleri birbirlerine duydukları sevginin açık bir göstergesiydi.

Ancak kısa bir süre sonra papaz araya girdi ve yeni evli çifti, onları resmen karı koca yapan belgeleri imzalamaları için kilisenin arka tarafına çağırdı.

Bu arada davetliler ön girişten dışarı dökülmüş, çoğu arabalarına yönelmişti. Davetliler düğün kahvaltısı için hemen Danvers Hall'a gideceklerdi; ancak kahvaltı yanlış bir isimlendirmeydi, zira kutlamalar tüm öğleden sonra ve akşam boyunca sürecekti ve büyük bir baloyla sona erecekti.

Marcus davetli listesinin kabarık olacağı konusunda uyarıda bulunmuştu, çünkü gelinin en yüksek çevrelerce kabul görmesinin önünü açmak için tonların çoğunun katılmasını istiyordu. Bir kontla evlenmek Arabella'nın ve dolayısıyla kız kardeşlerinin lekelenen itibarını düzeltmek için uzun bir yol kat edecekti ama Marcus onu tamamen kontesi olarak kabul ettirmeye kararlıydı.

Drew düğün kutlamalarını düğünden daha fazla iple *çekmiyordu*. Heath, Eleanor ve teyzesi Leydi Beldon'a kiliseye kadar eşlik etmişti ve bu akşam balo sona erdiğinde onları Londra'ya geri götürecekti, ama Drew isterse erken ayrılabilmek için kendi arabasını getirmişti.

Ama şimdi Bayan Roslyn Loring ile uğraşmak zorundaydı.

Ön merdivenlerden inerken kalabalığa göz gezdirdi ve Roslyn'i aradı. Onunla baş başa konuşmak istiyordu ama bu yakın zamanda olacak gibi görünmüyordu çünkü Roslyn, bir zamanlar ayrı yaşadıkları anneleri de dahil olmak üzere etrafı iyi dileklerle dolu Arabella'nın yanında duruyordu.

Kıtaya kaçtıktan sonra skandal yaratan Leydi Loring sonunda Fransız sevgilisiyle evlenmiş ve artık sadece Bayan Henri Vachel olmuştu. Marcus, takdire şayan bir şekilde, kısa bir süre önce kız kardeşlerin anneleriyle yeniden bir araya gelmelerini sağlamıştı ve en azından şimdilik, Loring'in utancı affedilmiş görünüyordu.

Arabella onunla konuşurken, Roslyn de Fanny Irwin'in yanı sıra akademideki öğretmen arkadaşı Bayan Blanchard ve akademinin hamisi Leydi Freemantle ile hararetli bir sohbeta dalmıştı.

Roslyn'in yanında da Drew'un Haviland Kontu olarak tanıdığı siyah saçlı bir beyefendi duruyordu. Roslyn'in Haviland'a bakıp güldüğünü görünce Drew'un gözleri kısıldı.

Eleanor tam o sırada ona katıldı ve bakışlarının nereye sabitlendiğini gördü. "Lord Haviland'ı tanıyor musunuz?" Eleanor sordu.

"Çeşitli kulüplerde kısa süreliğine bir araya geldik."

"Onunla tanışmak isterim. Çok ilgi çekici bir adam olduğu söyleniyor. Söylenenlere göre Wellington için çok iyi bir casusmuş ve bu centilmenlik dışı davranışından dolayı ailesi tarafından reddedilmiş. Ancak geçen yıl unvan kendisine miras kaldığında evine dönmek zorunda kalmış. Kır villası Danvers Hall'un bitişiğindedir."

Bu da Roslyn'in onunla neden bu kadar iyi anlaştığını açıklıyor, diye düşündü Drew. Komşuydular.

Ya da gülme tavrı bir gösterge ise, belki de komşulardan *daha fazlası*.

Onun Haviland'a hayranlıkla baktığını gören Drew midesine garip bir tekme indiğini hissetti. Yine de bu hissi hemen yok saydı.

Sadece sabırsızlık hissediyordu, başka bir şey değil. Bu bitmek bilmeyen günün sona ermesini istiyordu. Ve bitmeden önce Roslyn Loring'i, vasisinin bilgisi ya da onayı olmadan neden kötü şöhretli bir Cyprians balosuna katıldığı konusunda sorgulamak istiyordu.

Roslyn'i rahatlatan düğün kahvaltısı ve balo muhteşem bir başarıya imza attı. Sadece büyüklüğü bile ürkütücü olan bu gösterişli kutlamaların gözetiminden başlıca o sorumluydu. Bir hizmetli ordusu günlerce çılgınca hazırlık yapmış, Danvers Hall'un ısıll ısıll olmasını ve bahçenin pırıl pırıl parlamasını sağlamıştı.

Kahkahaları ve neşeleri herhangi bir gösterge ise, devasa misafir kalabalığı eğleniyor gibi görünüyordu. Kalabalık öğleden sonrayı renkli çadırların altındaki ziyafet masalarında ziyafet çekerek, çimenlerde çeşitli oyunlar oynayarak, malikanenin arkasındaki Thames Nehri'nde kayıkla gezerek ve teraslı bahçelerde dolaşarak geçirmişti.

Son yarım saat içinde neşeli topluluk dans etmek ve kâğıt oynamak için balo salonuna ve salonlara taşınmıştı. Roslyn, Marcus'un Arabella'yı açılış dördlüsü için dışarı çıkarmasını keyifle izlemişti ama orkestra ilk valsi başlattığında, balo salonunun uzak köşesindeki bir sandalyeye minnetle yerleşti. Son birkaç haftanın çılgınca hareketliliğinden sonra, bu dinlenmeden memnundu.

Şimdiye kadar Arden Dükü'nden uzak durduğu için daha da mutluydu. Neyse ki ev sahibeliği görevi onu meşgul etmiş ve özel bir konuşma yapmalarına fırsat vermemişti. Arden'le yalnız kalmak istemiyordu, böylece iki hafta önce Cyprians'ın balosuna katılması konusunda onu sorguya çekebilecekti.

Öğleden sonra boyunca adamın gözlerinin birden fazla kez üzerine dikildiğini hissetmişti. O canlı yeşil gözler serindi ve

ve Roslyn onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Yine de onun taktiklerini açıkça anlamıştı. Birkaç dakika önce onu balo salonunda gördüğünde, tembel bir çekicilikle dolu bir gülümseme sunmuştu ama keskin bakışları sonunda bir hesaplaşma vaat ediyordu.

Fanny yanına yerleştğinde Roslyn o sinir bozucu bakışı hatırlıyordu. "Bitkin görünüyorsun canım."

Roslyn gülümsedi. "Gerçekten de biraz yorgunum ama hissettiğim her türlü rahatsızlığa değiyor. Arabella'yı hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Biliyorum." Fanny, Arabella'nın yeni kocasıyla vals yaptığı balo salonuna doğru hüzünle baktı. "Sen ve kız kardeşlerin kutlamalara katılmama izin verdiğiniz için minnettarım."

"Daha azını beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır." Bunu Fanny'nin müzikal kahkahası izledi. "Hepiniz sadakat ve dostluğa o kadar değer veriyorsunuz ki, benim için topluma karşı gelmeye hazırsınız. Ama umarım bu meydan okuyuşunuz kendi evlilik beklentilerinize zarar vermez."

Roslyn omuz silkti. "Açıkçası, sadakat ve dostluğa kadar değer vermeyen bir koca istemiyorum. Lily de evlenmek istemiyor, dolayısıyla evlilik ihtimalimizi tehlikeye atmanızın hiçbir önemi yok."

Fanny tekrar konuşmadan önce iki kadın bir anlık dostane bir anlaşmayı paylaştı. "Dans etmiyor musun?"

Roslyn'in gülümsemesi alaycı bir yüz buruşturmaya dönüştü. "Ayaklarım bu yeni terliklerin içinde çok acıyor. Marcus hepimiz için yepyeni gardıroplar ısrar etti ve onları alıştırarak zamanım olmadı."

"Kilisedeki ayinden beri dükle konuşmadığınızı fark ettim."

Bu gözlem Roslyn'in pişmanlık dolu bir iç çekişine neden oldu. Fanny'ye Cyprians balosunun olduğu gece olanları kısaltarak anlatmıştı ama dükle bir öpücükten fazlasını paylaştığı gerçeğini atlamıştı. "Hayır, konuşmadık ama sanırım eninde sonunda konuşmam gerekecek. Arden bir açıklama istedi ve bunu yapmazsam Marcus'a söylemekle tehdit etti. Arkadaşının güvenine ihanet ettiğimi düşünüyor ki bu pek doğru değil, çünkü seninle baloya katıldığımda Marcus zaten onun vesayetinden yasal olarak bağımsızlığımızı kazanmıştık ve artık teknik olarak onun altında değildim."

"Neden Arden'e gerçeği söylemiyorsun? Ne de olsa niyetin o kadar da sinsi değildi."

Roslyn kahkahalarla . "Lord Haviland'ı kendime aşık etme arzumu anlayacağından şüpheliyim. Arden Dükü'yle ne kadar az olursa o kadar iyi."

Dudaklarını eğlenerek büzen Fanny, elini havalı bir şekilde kenara doğru salladı. "Belli ki herkes senin gibi hissetmiyor."

Bakışlarını takip eden Roslyn, Arden'in diğer yarım düzine düğün davetlisiyle sohbet ettiğini gördü. Arden'in ilgi odağı olması şaşırtıcı değildi ve bu sadece soylu bir aileden geldiği için değildi. Manyetik, hükmedici varlığı dikkatleri üzerine çekiyordu. Bu, nefes kesici bir erkeklikle birlikte, kadın cinsiyetinin her üyesinin dikkatini çekmesini sağladı.

Roslyn, "Bayanlar belli ki ona ilgi göstermeye can atıyorlar," diye onayladı.

"Sadece kadınlar değil," diye karşı çıktı Fanny. "Londra'daki genç delikanlıların hepsi onun sportif başarılarını taklit etmeye çalışıyor. Ayrıca siyasi görüşleri nedeniyle Whigler ve Muhafazakârların çoğu tarafından da saygı görüyor. Arden Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunu oldukça ciddiye alıyor."

Bir kaşını kaldırdı. Dükün sporcu olduğu, kaslı omuzlarına ve bacaklarına bakılırsa belliydi ama

ülkeyi yönetmekle ilgilenmesi onu gerçekten de şaşırtmıştı.

Roslyn başını salladı. "Mükemmel bir örnek olduğuna şüphe yok ama benim zevkime göre biraz fazla kibirli. Kıbrıslıların balosunun olduğu gece, belli ki ayaklarına kapanıp bayılmamı bekliyordu."

Fanny, "Kibirli belki, ama yakışıklı, kabul etmelisin," diye dürtükledi.

Doğruydı, diye düşündü Roslyn, düğ yıkıcı derecede yakışıklıydı. Saçları koyu sarı, zengin bir kehribar tonundaydı ve düşmüş bir meleğin aristokrat, güzelce oyulmuş yüz hatlarına sahipti.

Ama fiziksel güzellik onu hiçbir zaman çok etkilememişti. Dış görünüşün bir erkeğin gerçek ölçüsüyle pek ilgisi yoktu. Kendisi de görünüşü yüzünden çok sık yanlış değerlendirilmişti, çünkü birçok insan otomatik olarak onun beyni ya da karakteri olmadığını varsayıyordu.

Gerçekten de Roslyn güzelliğini her zaman bir lanet olarak görmüştü. Ve Arden'in de benzer bir önyargıya maruz kalmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Koyu altın sarısı saçları, kıvrak zarafeti, cilalı hitabeti ile erkeksi mükemmelliğin bir modeliydi. Ancak Roslyn onun alaycı gülümsemesini diğer fiziksel özelliklerinden daha çekici bulduğunu itiraf etmek zorundaydı, çünkü bu onu biraz daha az mükemmel ve daha insani gösteriyordu.

Elbette, onun diğer yıkıcı erkeksi özelliklerinin birçoğunu ilk elden deneyimlemişti. Vücudunun sertliğini, büyülü ellerini, sıcak, araştırıcı ağzını.... şaşırtıcı bir canlılıkla hatırlayabiliyordu.

Kendini azarlayarak sandalyesinde daha dik oturdu. Bu erotik görüntüleri hafızasından silmeye ve bir daha asla üzerinde durmamaya yemin etmişti.

Ancak bu gece burada Arden'ı çekici bulan tek kadın şüphesiz o değildi. Akademilerinin en çapkın ve sorunlu öğrencilerinden biri olan Bayan Sybil Newstead ona hayranlıkla bakıyor, hatta onu süzüyor ve her sözünü dikkatle dinliyordu. Yine de kız küstahça uzanıp şık paltosunun koluna dokunduğunda, Sybil elini çekene kadar yavaşça bir kaşını kaldırdı ve kızın kavrayan parmaklarına baktı.

Roslyn, kızın yanaklarında beliren derin kızarıklığa bakarak, onun soğukkanlılığının küçük şıfıntının kendini beğenmişliğini nasıl da bastırdığına gülümsemekten kendini alamadı.

Fanny bilgece, "Onun yanlış hesaplamalarına dikkat etmelisin, Roslyn," dedi. "Arden'in damgasını taşıyan deneyimli asilzadelerle başa çıkmanın bir sanatı vardır ve bu cesur genç fingirdek tam bir acemi."

"Ben de çok acemiyim," dedi düşünceli bir şekilde, "bana öğretmeye çalıştığınız şeylere rağmen."

Fanny'nin ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de Dük'ten sana tavsiyede bulunmasını istemelisin. Eğer onun gibi bir erkeği etkilemeyi öğrenebilirsen, Lord Haviland üzerinde de işe yarayacağından emin olabilirsin."

Onun bu önerisi Roslyn'i yine güldürdü. "Ünlü Arden Dükü'nün bir koca bulmama yardım edecek kadar alçaldığını hayal bile edemiyorum." Arkadaşı elbette şaka yapıyordu ama Arden'in ona bir hanımda aranan özellikler hakkında bir iki şeyden fazlasını öğretebileceğinden kuşkusu yoktu.

Kız kardeşi Lily de onlara katılınca bu olasılığı daha fazla düşünmesi engellendi.

Lily, Roslyn'in yanındaki koltuğa çökerek, "Lütfen, beni kurtarmalısın," diye yakındı.

"Seni kurtarmak mı?"

"Winifred'in sinir bozucu çöpçatanlık girişimlerinden. Yemin ederim beni çıldırtıyor."

Winifred derken, akademilerinin hamisi Leydi Freemantle'ı kastediyordu.

"Bu kadar korkunç ne yaptı?" Fanny merakla sordu. "Beni Claybourne Markisi'nin önüne atmaya kararlı."

Fanny'nin kaşları birbirine çatıldı. "Nasıl yani?"

"Benimle dans etmesi için ona adeta yalvardı ve sonra da benim ne kadar örnek bir genç hanım olduğumu anlatıp durdu. Lord hazretleri yüzünü zorlukla tutabildi."

"Bu gerçekten de bir suç."

"Bu gülünecek bir şey değil, Fanny!" dedi Lily öfkeyle. "Seçkin bir soylunun önüne sürüklenmek ve panayırdaki bir düve gibi sergilenmek son derece utanç verici." Lily dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Seni uyarmaya geldim Roslyn. Sırada Winifred'in senin için Arden'la bir eşleşme ayarlamaya çalışması var, çünkü bunu ima etti."

Winifred'in entrikalarına katlanma ihtimali Roslyn'i tedirgin ederken, Fanny bunu oldukça eğlenceli buluyordu. "Çok başarılı olacağından şüpheliyim," dedi Fanny. "Baş rahibeler yıllardır Arden'ı bekâr kızları için bir hedef olarak işaretlediler. Kısa mantoları bıraktığından beri her yaştan kadın tarafından acımasızca kovalanıyor ama kimse onu yakalamaya yaklaşmadı. İnanın bana, her türlü hileden ve stratejiden haberdar. Yakalanmak istemediği sürece Leydi Freemantle bile bu ele avuca sığmaz dükü tuzağa düşüremez. Ya da markizi de."

Lily, "Öyle bile olsa, o sefil entrikalarını daha fazla sürdürmesine izin vermek niyetinde değilim," dedi.

Roslyn kız kardeşinin ciddiyeti karşısında gülümsemesini bastırdı. Lily, kaliteli genç hanımların çoğunun hevesle benimsediği çiftleşme oyununu oynamaktansa tırnaklarını söktürmeyi tercih ederdi.

"Akşam yemeği servis edilmeden önce kutlamaları terk etmek kabalık olur," diye ekledi Lily, "ama sonrasında... Tess'i erken ayrılmamız gerektiğine ikna etmeyi umuyorum. Umarım sakıncası yoktur, Roslyn. Yarın dönüp Salon'u yeniden düzene sokmanıza yardım etmekten mutluluk duyacağım ama bu gece beni mazur görün."

İki kız kardeş bu geceyi yakın arkadaşları Tess Blanchard'ın evinde geçirmeyi ve yeni evlilere düğün gecelerinde mahremiyet sağlamayı planlıyordu. Arabella ve Marcus yarın sabah düğün yolculuğuna çıkacakları için bu sadece bir gece için olacaktı. "Tess'le eve erken gitmende bir sakınca yok Lily, ama son konuklar ayrılana kadar benim kalmam gerekiyor."

"Belki Winifred'den sizi arabasıyla Tess'götürmesini isteyebilirsiniz. Eğer onu tanırırsam, hanımefendileri son dansa kadar kalacaktır."

Roslyn, "Winifred'in buna aldırmayacağına eminim," dedi. "Ama gitmeden önce sen ve ben Arabella'ya özel olarak veda etmeliyiz."

"Elbette." Lily ona minnettarlık ve rahatlama dolu bir gülümseme sundu ve sonra ayağa kalktı. ". Tess'i bulmam ve ondan bu seferlik benim için fedakârlık yapmasını istemem gerekiyor. Bu akşamı dört gözle ve onun keyfini kaçırmaktan nefret ediyorum. Ama şimdi bu zevk benim için de tamamen mahvoldu. En azından Tess durumumu anlayacaktır, çünkü daha önce Winifred'in çıldırtıcı çöpçatanlık planlarının kurbanı olmuştu."

Fanny de ayağa kalktı. "En iyisi ben kendim gideyim, çünkü birkaç beyefendiye dans sözü verdim ve onları hayal kırıklığına uğratmayı göze alamam. Önce sana biraz punç ya da bir kadeh şarap getireyim mi Roslyn?"

"Teşekkür , hayır, Fanny. Akşam yemeği hazırlıklarının sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için kısa süre içinde mutfakları kontrol etmem gerekiyor,

ama şimdilik sadece sessizce oturmak istiyorum."

Kız kardeşi ve arkadaşı gittikten sonra Roslyn bakışlarının Arabella ve Marcus'a döndüğünü fark etti. Mutluluğun yanı sıra, onların olağanüstü mutluluğuna karşı bir kıskançlık duygusu da hissetti.

Şu anki hayatından keyif aldığından eminim. Marcus'un cömert anlaşmasından önce bile, akademide öğretmenlik yaparak elde ettiği gelir ona yeterli mali özgürlüğü sağlamıştı. Ve genç kızları, ton balosunun ısıltılı dünyasında rekabet edebilecek zarif genç hanımlar olarak yetiştirmek çok ödüllendiriciydi. Yine de hayatında önemli bir şeyin eksik olduğunu hissediyordu. Kız kardeşleri onun için son derece değerliydi ama aşka duyduğu özlemi karşılayamıyorlardı... bir koca ve kendi çocuklarına duyduğu özlemi.

Arabella mutluluğu evlilikte bulduğuna göre, Roslyn'in kararlılığı daha da güçlenmişti. Kendisi için de böyle gerçek bir aşk bulmak istiyordu.

Roslyn bunun Haviland Kontu Rayne Kenyon'la olmasını umuyordu. Ünlü ailesinin yüz karası olan Lord Haviland, geçen yıl beklenmedik bir şekilde unvanını ve servetini miras olarak almıştı ve bu da onu, uyumsuz doğasına ve asaletin ziynetlerinden hoşlanmamasına rağmen son derece uygun bir bekâr yapmıştı.

Roslyn, bir asi olarak Lily'yle kendisinden daha fazla ortak noktası olduğunu biliyordu. Görünüş olarak da ondan çok farklıydı. O da kendisi gibi uzun boyluydu ama siyah saçlıydı ve sert bir şekilde yakışıklıydı; dikkat ve saygı uyandıran cesur, erkeksi bir erkeklığe sahipti. Yine de Roslyn onun sert çekiciliğinin yanı sıra dobra tavırlarından ve hınzır mizah anlayışından da etkilendiğini fark etti.

Tonların ciddiyetsizliğini ve kibirli tavırlarını küçümsediği için Haviland, bir konttan beklenen yüce sosyal zarafetleri öğrenme zahmetine hiç girmemişti. Yine de ailesinin iyiliği için kendini topluma kabul ettirmek için çaba göstermeye başlamıştı.

Onu en çok etkileyen şey ailesine duyduğu saygıydı. Yakın zamanda yeğenlerine yüzme öğretmeye başladığında onlara olan sevgisini görmüştü. Ve bugünlerde oldukça meşguldü, yaşlı büyükannesini Londra'da gezdiriyordu. Böyle bir nezaket Roslyn'in tam da bir kocada aradığı nitelikti.

Onun için daha da önemlisi, Haviland'ın, büyükannesinin ısrarlarına rağmen bir gelin arayışında olduğu söyleniyordu.

Roslyn'in bakışları balo salonunda gezinirken farkında olmadan Lord Haviland'ı arıyordu. Onu dansçıların arasında görememişti. Belki de onu aramaya çıkmalıydı....

Roslyn tam o sırada başını kaldırdığında Winifred'in yanında Arden Dükü'yle ona doğru geldiğini gördü. Onu görünce ne yazık ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama sonra kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. Lily'nin uyarısından sonra Winifred'in neyi amaçladığını çok iyi biliyordu. Ne yazık ki bundan kaçış yoktu.

Ayağa kalkan Roslyn isteksizce hanımefendinin saldırısını bekledi.

İri yarı, kırmızı yüzlü bir kadın olan Winifred'in gür sesi ve aksanı alt sınıf kökenlerine ihanet ediyordu ama iyi kalpli ve çok iyi niyetliydi. Gözden düşmüş Loring kardeşler üvey amcalarıyla birlikte Danvers Hall'da yaşamaya başladıklarından beri, dört yıldır onların en yakın arkadaşı ve destekçisiydi. Aslında onlara gerçek annelerinden daha çok annelik yapmıştı.

Varışlarından önceki yaz, Winifred dul ; bu talihsizlik onun kalbini kırmıştı; kendi evliliğinin, mevkisinin çok üstünde bir evlilik olduğu düşünüldüğünde bu oldukça tuhaftı. İmalat ve maden işletmeleriyle büyük bir servet edinmiş zengin bir sanayici olan babası, kızını soylular sınıfına yükseltmek umuduyla onun için bir baronet satın almıştı.

On yedi yıl sonra, Sir Rupert Freemantle beklenmedik bir şekilde kalp yetmezliği geçirmişti ama Winifred hâlâ onun için söğüt takıyordu. Artık son moda giyiniyordu ama lavanta krepinden elbisesi yarı yas rengindeydi. Ve ölen kocasının anısına geniş göğsüne iliştirdiği gümüş mineli broşu olmadan nadiren görölürdü, çünkü içinde Sir Rupert'in minyatür bir portresi vardı. Kimsenin bilmediği kadarıyla Winifred, kırk yaşını geçmemiş, orta yaşlarda olmasına rağmen yeniden evlenmeyi hiç düşünmemişti.

Roslyn'e ulaştığında dalgın dalgın broşunu parmaklıyordu. "İşte buradasın canım," diye neşeyle haykırdı Winifred. "Neden kendini bir duvar çiçeği gibi saklıyorsun? Dans ediyor olmalıydın." Winifred cevap beklemeden yanındaki asilzadeyi işaret . "Arden Dük'ünü takdim etmeme izin verin. Onun zarafeti size ideal bir eş olacaktır, bu yüzden onu size getirdim."

Roslyn utancını gizlemeye çalışarak Arden'a kibar bir reverans yaptı, sonra da bıkkın bir ses tonuyla mırıldandı: "Winifred, eminim zat-ı şahaneleri kendi dans partnerlerini bulabilir."

"Ama hiçbirisi senin kadar güzel ve çekici değil canım. Dük seni daha yakından tanımaktan çok memnun olacak."

Müzik henüz sona erdiğinden, hanımefendinin sesi balo salonunun yarısına kadar ulaşmıştı. Roslyn arkadaşının bariz çöpçatanlık girişimleri karşısında yanaklarına renk geldiğini hissetti. Lily haklıydı; bu gerçekten de utanç vericiydi.

Dük'e bir bakış fırlattı. Dük'ün ifadesi esrarengizdi, bu yüzden onunla dans etmesi için kandırılmasından duyduğu sıkıntının aynısını hissedip hissetmediğini anlayamadı.

Gerçekten de, eğilip, "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz, Bayan Roslyn?" dediğinde tüm nezaketini göstermişti.

Roslyn zoraki bir gülümsemeyle yetindi. "Çok nazıksınız, Majesteleri. Ama ben de tam kâhyamızla akşam yemeği büfesi hakkında görüşmek üzere mutfağa gidiyordum. İzninizi rica edersem anlayışla karşılayacağınızı umuyorum."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" diye cevap verdi, yeşil gözlerinde kızın neden onunla yalnız kalmak istemediğini çok iyi bildiğini gösteren bir parıltı vardı.

Winifred mutsuz görünüyordu ama Arden zarif omuzlarını silkmekle yetindi. "Elbette, sizi görevlerinizden alıkoymama izin vermeyin."

"Teşekkür , ."

Roslyn tekrar reverans yaparak arkasını döndü ve Cyprialıların balosunda olduğu gibi salondan aceleyle çıkmamaya çalıştı ama bu sırada adamın delici bakışlarının sırtını delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Üçüncü Bölüm

Dük'ün, ona karşı hiçbir tasarımı olmamasına rağmen beni "tasarımcı bir kadın" olmakla suçlamasını can sıkıcı buluyorum.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn Loring'in yanından uzaklaşmasını izlerken Drew'un gözleri kısıldı. Her karşılaşmalarında olduğu gibi kovulmaya alışık değildi.

Kızgınlığı her halinden belli olmalıydı, çünkü Leydi Freemantle ona sıkıntılı bir bakış attı. "Çok üzgünüm, majesteleri. Roslyn gerçekten de çok hoş bir kız. Sadece bu akşam oldukça meşgul, böyle bir gala düzenlemek için gereken sayısız detayla ilgileniyor. Roslyn mükemmel bir ev ."

Drew yüzündeki kızgınlığı sildi ve leydiye kibar bir gülümseme sundu. "Çok iyi anlıyorum leydim."

"Size başka bir ortak bulmaktan mutluluk duyacağım-"

"Dua et, zahmet ," dedi hemen. "Dans partnerlerimi kendim bulmayı tercih ederim."

"Nasıl isterseniz, majesteleri," dedi hanımefendi ayrılmadan önce gergin bir gülümsemeyle.

Ancak Drew, Leydi Freemantle'ın çöpçatanlık girişimlerinden vazgeçtiği yanılsamasına kapılmamıştı. Roslyn'in birkaç dakikalığına kendisine kalmasını istemeseydi, bu küstahlığı onu kızdırabilirdi.

Onun kendisiyle yalnız konuşmamak için uydurduğu bahaneye neredeyse gülecekti. Yemek hazırlıklarıyla ilgilenmesi gerektiği konusunda ona inanmadığından değil. Bütün öğleden sonra Roslyn'i kalabalığın arasına karışmış, sessizce ve verimli bir şekilde düğün kahvaltısını ve ardından gelen baloyu yönetirken izlemişti. Sayısız konuğa karşı büyüleyici ve nazik davranmış, onların her ihtiyacını karşılamıştı.

Güçlerini bir kadın general gibi yönetirken hizmetliler ordusuna karşı da bir o kadar çekiciydi. Personel onun emirlerini yerine getirmeye hevesli görünüyordu ve sonuç olarak düğün kutlamaları görünürde hiçbir aksaklık olmadan gerçekleşti.

Bunu kanıtlamak istercesine, bir uşak Drew'un dirseğinin dibinde belirterek ona bir kadeh şampanya ikram etti. Drew kadehi kabul etti ve balo salonunda vals yapan dansçılara dalgın dalgın göz gezdirirken şampanyanın kalitesine hayran kalarak yudumladı.

Roslyn Loring'in, Leydi Freemantle'ın iddia ettiği kadar mükemmel bir ev sahibesi olduğuna şüphe yoktu. Bu açıdan ona annesini, dul Arden Düşesi'ni hatırlatıyordu.

Ünlü annesini düşününce Drew yüzünü buruşturdu. İki kadını karşılaştırmak tamamen haksızlıktı. Düşes gibi Roslyn de son derece zarif bir hanımefendiydi ama muhtemelen serçe parmağındaki sıcaklık, soğuk kalpli annesinin tüm vücudundaki sıcaklıktan daha fazlaydı.

Tam o sırada müzik sona erdi. Drew iç çekerek kadehini yan masaya bıraktı ve balo salonuna adım atarak etkileyebileceği yaşlı bir kadın aramaya başladı. Marcus'a görevini yerine getireceğine ve buradaki tüm yaşlı hanımlarla, özellikle de toplumun nüfuzlu liderleriyle dans ederek onları yeni Danvers Kontesi'ni desteklemeye ikna edeceğine dair söz vermişti.

Bu akşam bir ara gelinin kendisiyle dans edecek ve onunla arasını düzeltmeye çalışacaktı. O ve Arabella

Marcus'un onunla evlenmekle büyük bir hata yaptığından emin olduğu için en iyi şartlarda tanışmaya başladılar.

Ama uzun dostluklarının hatırına Drew, Marcus'un yaptığı seçime katlanmaya hazırdı ve aşkın ilk ateşi söndüğünde bunun üzüntü ve kızgınlıkla sonuçlanmayacağını umuyordu.

Bir saat sonra, Fanny Irwin ile de bir dans ayarlamayı başardı. Ancak Fanny ona Kıbrıslıların balosuyla ilgili sorular sorduğunda, Roslyn'e baloya katılıp katılmayacağını doğrudan sormasını önerdi.

Sonra Fanny tereddüt etti. "Bu kadar cüretkâr olmama izin verirsiniz, Majesteleri... Belki de onu rahat bırakmanız en iyisi olur. Sizinle kıyaslandığında o bir masum, sizin liginizde değil."

Drew'un gözleri güzel fahişenin üzerinde kısıldı. Bir adama bir şeye sahip olamayacağını söylemenin tam tersi bir tepki yaratacağı kesindi ve Fanny, gözleri fal taşı gibi açılmış zeki bakışlarına rağmen bunu çok iyi biliyordu.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, Fanny, sevgilim," diye karşılık verdi Drew. "Masum bir genç bayanı yoldan çıkarmak sana hiç yakışmıyor."

Fanny buna gülümsedi. "Sizi temin ederim, yönlendirmeyi ben yapmadım.
Roslyn kendi aklını bilir, majesteleri."

Onun alaycı ses tonu karşısında Drew kendini bütün gün yaptığı gibi yine kalabalığın içinde tartıştıkları konuyu ararken buldu. Doğrusu, Roslyn'e duyduğu hayranlığı anlayamıyordu. Onun tercih ettiği tarzda biri değildi. Genelde bir kadında daha fazla kıvrım, daha fazla dünyevilik isterdi. Onun narin güzelliği daha çok yaldızlı bir heykelciğe aitti, ancak Roslyn'in sıcak, baştan çıkarıcı bir teni olduğunu ilk elden biliyordu.

Kan. O gece onu kesinlikle baştan , bunun bir nedeni de kızın ele avuca sığmazlığıydı.

Birden onu Lord Haviland ile dans ederken gördü. Konta bakıyor, usulca gülümsüyordu ve bu manzara Drew'un beklenmedik bir şekilde karnının sıkışmasına neden oldu.

Ona o güzel gülümsemeyi hiç vermemişti ve kendini onu arzularken buldu. Tamamen saçmaydı, çünkü onun peşinden koşmak gibi bir niyeti yoktu. Hayır, sadece Haviland'ın dans teklifini bu kadar açık bir şekilde reddettikten sonra kabul etmesine sinirlenmişti.

Çenesi belli belirsiz gerildi ama Fanny erkekleri anlama işinde olan, sezgileri kuvvetli bir kadındı. "Onlar arkadaş, Majesteleri. Haviland onların en yakın komşusu."

Drew kayıtsızmış gibi davranarak, "Bana öyle söylendi," dedi.

Ancak set bittikten sonra Haviland'ı aramaya ve aralarındaki küçük tanışıklığı yenilemeye özen gösterdi.

Drew'un kontun geçmişi ve aile koşulları hakkında daha fazla bilgi edildiği küçük bir sohbetin ardından Haviland kutlamalardan nasıl keyif aldığını sordu.

"Yeterince iyi," diye yanıtladı Drew, "düğünlerden genelde nefret ettiğim düşünülürse."

Haviland sırttı. "Duygularını anlıyorum. Her zaman kravatımın çok sıkı olduğunu hissederim. Bunun gibi toplantılar da benim uzmanlık alanım değil, özellikle de unvana geldiğimden beri. Bir sürü genç hanım ve annelerinin sinsice beni sanki evlilik avlarıymışım gibi izlemeleri oldukça sinir bozucu."

Drew'un sırtıma sırası gelmişti, çünkü Kont'un durumunu çok iyi anlıyordu. Hâlâ saçlarına, dişlerine ve yeteneklerine sahip olan varlıklı bir akran, Marriage Mart'ta büyük bir ödüldü.

Balo salonundan ayrılıp kâğıt salonlarından birine gitmelerini önerdiğinde ise Haviland önceden verilmiş bir sözü olduğu için üzgün olduğunu belirtti. "Bu akşam Londra'da kaçıramayacağım bir randevum var ama sizi başka bir zaman kabul etmekten memnuniyet duyarım... belki Brooks'ta?"

Drew yakın bir gelecekte Londra'daki centilmenler kulübünde buluşmaları konusunda anlaştı. Haviland'dan hoşlandığını keşfettiğinde şaşırılmıştı, muhtemelen bu yüzden kısa bir süre sonra kontun Arabella ve Marcus'la vedalaşıp balo salonunun arka tarafındaki Fransız kapılarından çıktığını gördüğünde dikkat kesildi. Haviland Danvers Hall'a kısa bir mesafede oturduğu için, Drew onun arabasını çağırma zahmetine girmektense, malikâne arazisi boyunca yürüyerek eve gitmeyi planladığını tahmin etti.

Ama Drew hemen ardından Roslyn Loring'in tanıdık simasını kapıdan çıkarken gördüğünde, refleks olarak çenesinin sertleştiğini hissetti. Onun niyetini merak ederek, ayak seslerinin kendisini bahçelere bakan terasa yandan bakan en yakın girişe götürdüğünü fark etti. Orada duraksadı ve izlemeye koyuldu.

Haviland Roslyn'i beklemek için duraklamıştı ve ona ulaştığında Roslyn nefes kesici bir görüntü oluşturarak ona bakıyordu. Güneş batıyor, saçlarını altın alevine çeviriyor ve fildişi tenini ruhani bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Drew bu çarpıcı manzara karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Drew, Haviland yarım bir erkek olsaydı, onun da aynı şekilde geçeceğini biliyordu. Ve eğer yarım bir centilmen olsaydı, romantik bir buluşmayı bölmeden önce oradan ayrılırdı.

Yine de arkasını dönmek için kendini zorlayamadı. Onun yerine bakışları, güzel gülümsemesini başka bir adama sunan Roslyn Loring'e takılı kaldı.

Lord Haviland'a yetiştiğinde aceleden nefesi kesilmiş olan Roslyn, Kont'un dönüp kendisine hoş bir gülümseme göndermesinden memnun olmuştu.

"Veda etmek için sizi aradım Bayan Roslyn, ama bulamadım."

"Ne yazık ki personel ile gereken başka bir konu vardı."

Yeni yakışır resmi bir nezaketle elini öperken, "Ltffen bu keyifli akşam için tebriklerimi kabul edin," dedi. "Böylesine büyük bir kutlamayı organize etmek zor olmuş olmalı."

Roslyn üzüntüsünden kızardığını hissetti. "Boyut biraz zorlayıcıydı," diye başladı, sonra anlamsız konuştuğu için aniden kendini azarladı. Haviland'ın yanında bazen dilinin tutulması çok saçmaydı, şüphesiz iyi bir izlenim bırakmaya çok hevesli olduğu için. "Bugün gelmenize sevindim lordum."

"Ben de yle. Bu kadar erken ayrılmak zorunda olduğum için zgnm ama bir saat içinde Londra'da olmalıyım."

Roslyn onun elini bıraktığına pişman oldu. "Sanırım akrabalarınızın bu gece sizi beklediğini söylemiştiniz."

Haviland'ın yüzünü buruşturmasında alaycı bir eğlence vardı. "Ne yazık ki, evet. Büyükannem bir şiir dinletisi düzenliyor ve benim de katılmamı istedi. Onun eğlence anlayışına maruz kalmaktansa alevli bir kılıç yutmayı tercih ederim -pedagoglar ve kötü şiirler okuyan edebiyatçılar- ama kendimi katılmak zorunda hissediyorum."

"Belki de tahmin ettiğinizden daha iyi sonuçlanacaktır."

"Muhtemelen saf işkence olacak." Duraksadı, onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Belli ki bu sosyal işlevleri acı verici bulmuyorsun,

Belki bana yardım edebilirsin. Önümüzdeki hafta kendi balomu düzenleyeceğimi biliyorsun değil mi?"

"Evet, kız kardeşlerim ve ben davetinizi aldık."

"Benimkine ev sahipliği yapmam konusunda bana tavsiyede bulunabilir misiniz? Ton sakinleri -özellikle de saygıdeğer akrabalarım- bir felaket bekliyor olacaklar ve ben de onlara kanıtlamayı çok isterim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım lordum."

"Bunu tartışmak için yarın buluşalım mı o zaman?"

"Evet, eğer öğleden sonraya ayarlayabilirsek. Arabella ve Marcus o zamana kadar düğün gezisine çıkmış olurlar."

"Pekala, eğer uygunsa sizi saat üçte ziyaret edeceğim." "Çok uygun, lordum."

"O zamana kadar, Bayan Roslyn," dedi Haviland bir selam daha vererek.

Adamın dönüp teras basamaklarını ikişer ikişer inerek yakındaki kendi malikânesine doğru ilerleyişini gülümseyerek izledi.

Roslyn kendini kucaklayacak gibi hissetti. İsyankâr Lord Haviland'ın kendisini kötüleyenleri haksız çıkarmasına yardım etmeyi çok istiyordu. Yine de onunla daha fazla zaman geçirme fırsatına sahip olduğu için bir o kadar memnundu, çünkü ona ideal bir eş olabileceğini göstermeyi umuyordu.

Eve döndüğünde hâlâ gülümsüyordu ama yan giriş kapısına doğru bir bakış attığında adımları duraksadı. Arden Dükü gölgelerin arasında durmuş, bir omzunu rahatça lentoya dayamıştı.

Gülümsemesi solan Roslyn durdu. "Ne zamandır orada gizleniyorsunuz, Majesteleri?"

"Haviland ile karşılaşmanızı gözlemleyecek kadar uzun bir süre. Onu takip ettiğinizi gördüm ve bir randevu niyetinde olup olmadığınızı merak ettim."

Çenesi yukarı kalktı. "Kimse sana bir bayanı gizlice dinlemenin centilmenlik olmadığını söylemedi mi?"

"Kimse sana bir beyefendinin peşinden koşmanın hanımefendiliğe yakışmadığını söylemedi mi?" Gölgelelerin arasından çıkıp ona doğru yaklaşan Arden cık cık diye bir ses çıkardı. "Ne kadar ileri bir davranış. Sizden daha iyisini beklerdim, Bayan Roslyn."

Dükün yeşil gözlerindeki alaycı eğlence parıltısını görebiliyordu ve bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Dük'ün topuklarına tekrar basmak için can atsa da, bunun yerine tatlı bir gülümsemeyi tercih etti. "Eğer konuşmamıza kulak misafiri olduysanız, ortada bir randevu olmadığını biliyorsunuzdur. Sadece akşam için ayrılmadan önce bir arkadaşşıma veda etmek istedim."

"Haviland senin için bir arkadaşştan daha fazlası gibi görünüyor."

"Aynı zamanda en yakın komşumuz, saygı duyduğum ve hayran olduğum bir adam," dedi soğukkanlılıkla ama Roslyn'in bu kışkırtıcı asilzadeye karşı neden kendini savunmak zorunda hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Ve yaklaşan balosuna ev sahipliği yapmasına yardım etmeyi mi kastediyorsunuz?"

"Elbette." Arden yaklaştığında, bir adım geri çekilmeyi düşündü ama kararından vazgeçmedi. "Eğer özel yeteneklerimi ona tavsiyede bulunmak için kullanabilirsem, kullanacağım. Haviland daha gençken macera aramak için evini terk etti ve ailesi tarafından asla affedilmedi. Geri döndüğünden beri elit çevrelerinde pek iyi karşılanmadı, ancak sorunları düzeltmeye ve yeni unvanının yükümlölüklerini yerine getirmeye çalışıyor."

"Onun iyi niyetini kazanmaya hevesli görünüyorsun," diye Arden.

"Belki de öyleyimdir," dedi Roslyn hafifçe, "ama ne fark eder ki? Benim işlerim gerçekten sizi ilgilendirmiyor, ."

"İki hafta önceki davranışınız dışında," diye . "Hâlâ bir açıklama bekliyorum."

Dük'ün keskin sesi Roslyn'e Marcus'a uygunsuzluğunu anlatma tehdidini hatırlattı.

"Normalde," diye devam etti Arden, "patavatsızlıkların beni ilgilendirmezdi, ama bu durumda, birlikte keşfedilmiş olsaydık, ödeyecek bir şeytan olurdu. Telafi etmek için seninle evlenmek zorunda kalabilirdim."

Gözleri irileşti, sonra anlayışla kısıldı. "*Bu* yüzden mi bana bu kadar kırgınsın? Birlikte yakalanırsak bunun sonuçlarından korktuğun için mi?"

"Büyük ölçüde." Ağız alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Seni metresim olarak istedim, tatlım. Bir eş tamamen başka bir konu."

Roslyn gülümsemekten kendini alamadı. "Yine de tüm suçu hak ettiğimi söyleyemem, Majesteleri. Hatırladığım kadarıyla *bana* evlenme teklif eden sizdiniz. Ben sizin ilginizi çekmek istemedim."

"Seni öpmeden önce beni durdurmalıydın." "Saldırıya

uğradığım için çok korkmuştum."

"*Saldırıya mı uğradınız?*" diye tekrarladı, kaşlarını kaldırarak.

"Belki 'saldırıya uğradım' demek abartılı olur ama sevgilin olma teklifini reddettiğimde sözüme güvenebilirdin."

Dudakları kıpırdadı. "Sanırım bunun için özür dilemeliyim."

Kendi gülümsemesi de hüzne dönüştü. "Sanırım o tür bir kadın olduğumu düşünmekte haklıydınız."

"Gerçekten de öyle," dedi Arden kuru bir sesle. "Özellikle de her yıl düzenlenen Cyprians balosu tam da bu tür işlemler için yapıldığından ve seni ilk kez Fanny Irwin'in yanında gördüğümünden beri. Orada bulmayı umduğum son şey bakire bir masumdu. İnanın bana, kibar genç bayanları baştan çıkarma alışkanlığım yok. Aslında, onlardan vebadan kaçır gibi kaçırım."

"Neyse ki bir şey çıkmadı, bu yüzden ucuz kurtulduğunuz için kendinizi tebrik edebilirsiniz. Oldukça güvendesiniz."

Başını eğdi. "Güvenliğiniz için endişelenebileceğimi hiç düşünmediniz mi?"

Roslyn merakla, "Hayır," dedi. "Neden olası ki?"

"İtibarınızı ve muhtemelen kendinizi riske attınız. O gece gerçekten saldırıya uğrayabilirdin. Hayır cevabını kabul etmeyen bir adam olsaydım, bu seni mahvederdi."

"Sizi temin ederim ki dersimi aldım majesteleri. Şu andan itibaren ikinci el bilgiyle yetineceğim."

"İkinci el mi?"

Roslyn uzun bir süre onu düşündü. Şu anki ses tonuna bakılırsa Dük makul olmaya hazırdı. Eğer baloya neden katıldığını anladiysa... Yavaş bir nefes aldı ve ona açık bir açıklama yapmaya karar verdi.

"Bilmen gerekiyorsa, Fanny'den o gece beni davet etmesini istedim, böylece müşterileriyle olan başarısını gözlemleyebilecektim. Erkekleri kendine aşık etme konusunda olağanüstü bir yeteneği var ve ben de onun sırlarını öğrenmeyi umuyordum."

Roslyn onun kaşlarının şaşkınlık ve şüpheyile kalktığını görünce, Arden gibi buyurgan ve kibirli bir asilzadeye planını açıklamak zorunda kalmanın utancı yanaklarını boyasa da devam etti. "Gördüğünüz gibi, müstakbel kocamı kendime aşık etmek istiyorum ve fahişeleri iş başında gözlemlemek bunu başarmanın en iyi yolu gibi görünüyor."

Dük yavaşça, "Korkarım anlamıyorum," dedi.

"Beyefendilerin metreslerine eşlerinden çok daha sık aşık olduklarını kabul etmelisiniz."

"Buna itiraz etmeyeceğim, ama ne olmuş yani?"

"Bunun nedenini merak ediyorum. Fanny gibi kadınlar bir beyefendiyi nasıl tahrik eder? Kibar hanımların sahip olmadığı bazı önemli bilgilere sahip olmalılar. Fanny'nin bana öğretmeye söz verdiği bilgiler."

Arden sadece ona baktı. "Demek bir koca bulmak için entrikalar çeviriyorsun," dedi sonunda.

Roslyn onun alaycı ses tonu karşısında oldukça şaşırmıştı. "Evlilikte aşkı bulmak istiyorum, sadece bir koca değil."

"Ve sanırım aklınızdaki koca Haviland?" "Şey... evet," diye itiraf

etti Roslyn.

"Ve onu tuzağa düşürmek niyetindesin? Oldukça soğukkanlısın, değil mi tatlım? Ben de senin masum olduğuna karar vermiştim, tasarımcı bir kadın olmadığına."

Roslyn sert bir , "Ben sizin deyiminizle 'tasarımcı bir kadın' *değilim*," diye cevap verdi. "Zerre kadar soğukkanlı da değilim. Haviland'ı aşık etmeyi umuyorum, onu tuzağa düşürmeyi değil."

"Aynı şey değil mi?"

"Sanmıyorum, Majesteleri." Roslyn'in kendi bakışları daraldı. "Ama belki de anlamazsınız, çünkü Fanny bana sizin kalpsiz olduğunuzu söylüyor."

Arden bir adım daha yaklaşarak onu dikkatle inceledi ve sonunda başını salladı. "Elbette bir kalbim var." Şaşırtıcı bir şekilde, ses tonu iğneleyici olmaktan çok eğlendiriciydi. "Çocuklara, hayvanlara, yaşlılara karşı nazik biriyim. Sadece aşka inanmıyorum."

"Evlilik için ne kadar sık hedef alındığınız düşünüldüğünde, alaycı bakış açınız şaşırtıcı değil sanırım."

"Haviland'a neden sempati duyabileceğimi anlıyor musunuz? Onu planınız hakkında uyarırsam şüphesiz ona iyilik yapmış olurum."

Arden'in tüm planlarını bozabileceğini düşünerek hayal kırıklığına uğrayan Roslyn onun yüzüne baktı. Gözlerinde, kendisiyle dalga geçtiğinden şüphelenmesine neden olan alaycı bir parıltı vardı. "Lütfen... ona söyleyemezsin."

"Oh, yapmayacağım. Bu benim için centilmenlik olmaz."

"O gece ne yaptığımı Marcus'a da söylemeyecek misin? Kız kardeşimle birlikte düğün gezisine çıkmaya hazırlanırken onu endişelendirmek istemiyorum."

"Ben de onu endişelendirmek istemiyorum," diye kuru bir sesle onayladı Arden. "Ne kadar istemedi de olsa, vasisini baştan çıkarmaya çalıştığımı öğrenmesini hiç istemem."

"Artık teknik olarak onun vasisi değilim. Bize yasal bağımsızlığımızı veren bir sözleşme hazırladı."

"Bana öyle söyledi ama yine de önceki karşılaşmamızı öğrenmekten mutlu olmayacaktır. Tanrı korusun, şafak vakti tabancalar yüzünden onunla karşı karşıya kalabilirim. Bu yüzden patavatsızlığınızı sır olarak saklayacağıma güvenebilirsiniz. I

Sanırım suçunuz o kadar da korkunç değilmiş. Ve tehlike artık sona erdi."

Roslyn rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Aptalca davrandığımı biliyorum. Ve söz veriyorum bir daha böyle kötü şöhretli etkinliklere katılmayacağım."

"geçmesine izin veririm."

"Katılıyorum, majesteleri. Aslında, o gecenin yaşandığını unutmayı tercih ederim."

"Ah?" Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Unutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanırım hayır. Hiç kimse..." "Hiç
ne? Seni baştan çıkarmaya çalıştım
mı?"

Roslyn eğlenerek burnunu kırıştırdı. "Oh, birkaç kişi denedi ama asla başaramadılar. Hiçbir erkeğin beni senin gibi öpmesine izin ." *Ya da bana böyle dokunmasına*, diye düşünmeden edemedi.

"Memnun oldum," dedi o toz gibi kuru ses tonuyla.

Aralarına bir sessizlik girdiğinde Roslyn aniden terasta konuştukları süre boyunca alacakaranlığın çöktüğünü fark etti. Balo salonunun kapılarından sızan müzik sesini duyabiliyor, aşağıdaki bahçelerden gelen güllerin tatlı kokusunu alabiliyordu. Yine de yüzü gölgede olduğu için Dük'ün yüz ifadesini seçmekte zorlanıyordu.

Sonra adam bir adım daha yaklaştı ve kadın onunla en son yalnız karşılaştığı zamanı hatırladı... aralarında neler olduğunu.

Adam kızın ağızına bakıyordu ve Roslyn kendini onun dudaklarına bakarken buldu; o şehvetli dudakların kızını nasıl öptüğünü hatırlıyordu

göğüslerini emdi.

Aralarında sıcak, ısırıcı bir farkındalık yayı alevlendi.

Sanki o da hatırlıyormuş gibi sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Hava karardıktan sonra bir beyefendiyle yalnız kalmayı alışkanlık haline getirmemelisin."

"Biliyorum." Sesi kararsızdı ve bu, adam uzanıp çenesine hafifçe dokunmadan ve parmak ucuyla okşamadan önceydi.

Roslyn geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama hareket edemiyordu. Adamın unutulmaz gözlerine baktı ve kendisini tekrar öpmeye niyetli olup olmadığını merak etti. Etraflarındaki hava çatırdıyor gibiydi. Yarı korku, yarı beklenti içinde dudaklarını ıslattı.

Sonra Dük aniden elini bıraktı. "Balonuza dönseniz iyi olur."

Roslyn ellerini yumruk yaptı ve düzenli nefes almak için mücadele etti. "Evet, Majesteleri." Kendini silkeleyerek onun yanından geçmeye başladı ama sonra durdu. "Bu kadar makul olduğunuz için teşekkür ederim," dedi, ses tonu uzlaştırıcıydı.

Ağzı büküldü ama cevap vermeyince Roslyn döndü.

Drew onun gidişini izledi ve o balo salonunun kapısından çıktıktan sonra da karanlık terasta öylece durdu.

Kendini pek de mantıklı hissetmiyordu. Bunun yerine cinsel olarak hüsrana uğramış hissediyordu. Bu seferki karşılaşmalarını sonlandıran kendisi olmuştu ama bu açıklanamayacak kadar zor olmuştu.

Lanet olası gerçek şuydu ki, o gece Roslyn Loring'e karşı hissettiği kıvılcım hâlâ aralarında idi.

Drew nefesinin altından küfretti. O, en tehlikeli içgüdülerini harekete geçiren yasak bir baştan çıkarıcıydı. Az önce onu kollarının arasına almak ve hemen orada sevişmek için büyük bir istek duymuştu. Esnek vücudu onu çağırmış, masumiyeti ona cesaret vermişti. Zarif ipek elbisesinin içinde Roslyn uzak, dokunulmaz görünüyordu ama o daha iyisini biliyordu. Bundan önce gerçek kadının bir anlık görüntüsünü görmüştü. tutkusu kanını hızlandıran kadını.

O gece kızın vahşi, tatlı tepkisini ya da onu nasıl ateşlediğini hayal bile edememişti. O karşılaşmanın rahatsız edici gücü onu hâlâ tedirgin ediyordu.

Şu anda bile onun narin kokusu burun deliklerini dolduruyordu, Cyprians'ın balosundan sonra günlerce aklından çıkmayan aynı koku. Ve bu akşamın erken saatlerinde... akşam güneşinin saçlarına vurduğunu, yüzünü okşadığını görmek nefesini kesmişti.

Yine de sadece onun mükemmel güzelliğini takdir etmekle yetinmiyordu. Onunla ilgili unutamadığı başka şeyler de vardı. Gözleri, dudakları, göğüsleri. Sesi - kadife, sıcak, ballı. Haviland'a karşı bu yumuşak ve içten tonu kullanmasından hoşlanmamıştı.

Drew aniden başını salladı. Kıskanmış olması mümkün değildi. Hiçbir zaman bir kadına karşı sahiplenici olmamış, böyle ateşli duygular hissetmemişti. Roslyn'in kalbi olmadığı iddiasını da çürütemiyordu. Kibirli, aristokrat ailesi tarafından duygusal olarak kopuk yetiştirilmişti ve bunu değiştirmek için hiçbir neden görmemişti.

Daha önce de karasevda yaşamıştı ama hiç aşık olmamıştı. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu bile düşünmüyordu. Her ne kadar birçok kadın onu sevdiğini söylese de, bu çekimin kendisi kadar muazzam serveti ve övündüğü unvanı için de olduğunu biliyordu.

Roslyn Loring'e karşı duyduğu çekim açıklanamazdı, zira güzellere payına düşeni fazlasıyla almıştı. Şüphesiz onun sorunu

Drew bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu düşündü. Bir metresin hizmetinden yararlanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kendi kendine alaycı bir gülümseme ağzını kıvırdı. *Ve belki de sorun, sonunda sizinle ilgilenmediği belli olan bir kadınla tanışmış olmanızdır.*

Kendini hiç bu kadar yeni bir durumun içinde bulmamıştı. Gerçekten de eğlenceliydi. Tasarımcı kadınlardan her zaman ciddiyetle kaçınmıştı ve Roslyn Loring kesinlikle bir tür tasarımcı kadındı. Sadece *onun* üzerinde bir tasarımı yoktu. Eğer kibirli bir adam olsaydı, hakarete uğrayabilirdi.

Ama onu istemiyordu; komşusunu istiyordu. Bu konuda da haklıydı. Haviland'ın peşinde olması onu hiç ilgilendirmiyordu.

Drew hatırlayınca gülümsemesinin solduğunu hissetti. Roslyn onu garip bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Kuşkusuz geçmişte karşılaştığı entrikacı koca avcılarına pek benzemiyordu. Amaçlarının biraz daha saf olduğunu, servet ve unvanın değil aşkın peşinde olduğunu iddia ediyordu. Yine de hâlâ bir koca arayışındaydı; tam da onu ürperten türden bir paralı asker kadın.

Öte yandan, onun dürüstlüğünden istemeyerek de olsa etkilenmişti. Aslında, amacından hoşlanmasa bile onun inisiyatifine ve cesaretine hayranlık duyabiliyordu.

Aşkı evlilikte bulma hedefini hatırlayan Drew alaycı bir ses çıkardı ve aniden eve doğru döndü.

Ancak baloya dönmek gibi bir arzusu yoktu. Bunun yerine Marcus'un çalışma odasını bulup büyük bir konyak içmeyi planlıyordu... Ta ki kibarca ayrılıp Londra'ya dönene ve üç Loring kardeşten en güzelinin varlığını bile unutmaya çalışana kadar.

Dördüncü Bölüm

Dükü yanlış değerlendirmiş olabileceğimi kabul ediyorum. Ona verdiğim değerden daha fazla özü var.

-Roslyn'den Fanny'ye

Freemantle arabası onu Danvers Hall'dan uzaklaştırırken Roslyn mutluluk gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırdığını hissetti. O ve Winifred en son ayrılanlar arasındaydı, çünkü Roslyn ev çalışanlarını yönetmek ve Arabella'yı bu görevden kurtarmak için geride kalmıştı ve Winifred bir balonun kapanışını yapmaktan her zaman keyif almıştı.

İki saat önce kız kardeşler birbirlerine özel olarak veda etmişlerdi. Sevgi ve gözyaşlarıyla dolu dokunaklı bir andı. Bu, kız kardeşler olarak gerçekten birlikte olacakları, üçünün dünyaya karşı duracağı son akşamı. Arabella artık evli olduğuna göre, onu sevecek ve ona bakacak müşfik bir kocası olacaktı.

Bundan yarım saat sonra Lily geceyi Tess'le geçirmek üzere ayrıldı. Ancak düğün davetlilerinden oluşan muazzam kalabalığın ayrılması ve uzun araba kuyruğunun seyrelmesi için gece yarısını çoktan geçmişti.

Geride kalan aile ve yakın dostların çoğu birkaç dakika önce Londra'ya gitmek üzere yola çıkmıştı. Claybourne Markisi, Marcus'un hayat dolu kız kardeşi Eleanor'a teyzesi Leydi Beldon'la birlikte eve kadar eşlik etmişti. Fanny'ye zengin beyefendi arkadaşlarından biri eşlik ediyordu. Anneleri Victoria da Fransız kocasıyla birlikte ayrılmıştı, çünkü Vachel'ler şehirde kalmayı planlıyorlardı.

ev . Henri'nin İngilizce ilişkiler için başka bir iki hafta Fransa'daki evine dönmeden önce.

Roslyn giriş holünde durup gelin ve damada son bir kez veda ederken, arkasında Arden Dükü'nü görmüştü. Ama onunla bir kez daha karşılaşmak istemediği için Arabella ve Marcus'u sıcak bir şekilde kucakladıktan sonra kendisini Tess'in evine götürme nezaketini gösteren Winifred'e katılmak üzere aceleyle ön merdivenlerden inerek bekleyen barouche'a gitti.

Kadife koltuklara sırtını yaslayan Roslyn yorgun bir memnuniyetle iç çekti. Arabella'ya yeni evliler düğün gezisindeyken malikâneyi ve akademiye idare edeceğine dair söz vermişti ama herhangi bir sorunla karşılaşacağını düşünemiyordu. Yaz okulu dönemi çoktan başlamıştı bu yüzden öğrencilerin çoğu evlerine gitmişti ve geri kalanlar için dersler çok az olacaktı. Düğün de bittiğine göre Roslyn birkaç haftalık huzur ve sükûneti, Lord Haviland'ı kendisine delicesine aşık etme umudunu ya da en azından filizlenmekte olan arkadaşlıklarının samimiyetini geliştirme fırsatını dört gözle bekliyordu.

Winifred onun iç çekişini duydu ve kendi iç çekişiyle karşılık verdi. "Arabella'yı böyle mutlu görmek çok güzel."

"Gerçekten de öyle," diye yumuşak bir sesle onayladı Roslyn.

Winifred, "Yemin ederim ki en çok annen mutlu," diye açıkladı. "Victoria kızlarından en azından birinin iyi bir evlilik yaptığını görünce çok rahatladı. Sebep olduğu skandalın hepinizin iyi bir gelecek şansını yok edeceğinden korkuyordu."

Roslyn hafifçe omuz silkmeden önce neredeyse öyle olduğunu düşündü. Kaderinden yakınmaya hiçbir zaman izin vermemişti ve şimdi de başlamayacaktı. Yine de sonunda geleceğiyle ilgili daha parlak umutlara sahip olduğu için mutluydu. "Artık her şey bitti, Winifred."

"Uzun bir farkla değil, canım." Kendini beğenmiş bir tavrıla başını sallayan Winifred kıkırdadı. "Sen ve Lily için her şey daha yeni başlıyor. Artık ikinizin de iyi eşleşmeler yapabileceğinize dair büyük umutlarım var."

Roslyn kızgınlığını gizlemeye çalışarak yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lily'nin evlilik hakkındaki düşüncelerini biliyorsun."

"Doğru adamla tanışırrsa fikrini değiştirecektir."

Roslyn şphecı tavrını sürdürmüş, yüksek ruhlu kk kız kardeşinin evlilik konusundaki fikrini değiştireceğinden kuşku duymuştu. Lily, anne ve babasının sergilediği hırçın örnekten sonra, onların yıllarca birbirlerine karşı yürüttükleri türden savaşlara asla maruz kalmayacağına yemin etmişti.

Roslyn de asla düşmanca bir mantık evliliğine mahkûm olmamak konusunda aynı derecede kararlıydı, bu yüzden sevmeden evlenmeyeceğine yemin etmişti. Ancak Winifred'in işgüzar yardımlarının hedefi olmayı Lily'den daha fazla istemiyordu.

"Belki de öyle," dedi Roslyn sert bir sesle, "ama Lily evlilikle ilgili kararlarını, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, dışarıdan herhangi bir müdahale olmaksızın kendisi vermek zorunda."

Winifred çöpçatanlık çabalarına yapılan bu üstü kapalı gönderme karşısında biraz suçlu göründü. "Ben sadece ikinizin de mutlu olmasını istiyorum."

"Biliyorum Winifred, ama kendi mutluluğumuzdan sorumlu olmamıza izin vermelisin...."

Arabanın yavaşlamaya başladığını fark ettiğinde sözleri kesildi. Birkaç dakika sonra dışarıdan bir bağırış duydu.

"Orada dur dedim!"

"Bu ne böyle?" Winifred mırıldandı.

Roslyn de aynı şaşkınlıkla pencereden dışarı baktı. Arabanın lambalarından yolun kenarındaki atlıyı seçmeye yetecek kadar ışık geliyordu. Atlının maskeli ve tabancalı olduğunu fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Ayağa kalk ve teslim ol!" diye emretti, silahını arabacıya doğru sallayarak.

İki kadın şok ve dehşet içinde birbirlerine bakarken, barouche titreyerek durdu.

Roslyn, "Sanırım bizi ," diye mırıldandı.

Winifred endişeyle, "Ve ben de en güzel mücevherlerimi takıyorum," dedi.

Eşkiya nişanını arabanın arkasına doğru kaydırduğunda Roslyn onun bagajın arkasına tünemiş uşağa seslendiğini anladı.

"Sen, dostum, aşağı in ve kapıyı aç!"

Hizmetçi tünediği yerden aşağı atlamış olmalıydı ki kısa bir süre sonra kapı açıldı. Açıklıktan, doru atının üzerinde oturan saldırganı daha net görebiliyordu. Kızıl saçlıydı ve koyu renk bir palto giymişti ama ufak tefek yapısına rağmen elindeki tabanca büyük ve ölümcül görünüyordu.

Belli ki uşak da öyle düşünüyordu, çünkü basamağı indirdikten sonra ellerini yukarı kaldırdı ve kapıdan uzaklaştı, gözünü silahtan ayırmadı.

"Şimdi dışarı çıkın, hanımefendi," diye haydut.

Onlara arabadan çıkmalarını emrediyordu ama Winifred itaat etmeye isteksiz görünüyordu. "Yapmayacağım!" diye haykırdı isyan edercesine.

"Yapacaksın, yoksa adamını burada vururum."

Eşkiyanın sesi şaşırtıcı derecede kararsızdı ama engellenirse tehdidini gerçekleştireceğini gösterecek kadar kararlıydı.

Roslyn hizmetçinin hayatını riske atmak istemeyerek, "Onun dediğini yapmalıyız, Winifred," dedi.

Cesaretini toplayarak önce o indi, sonra Winifred'e yardım etti. Eşkiyayla yüzleşmek için döndüğünde Roslyn pelerinini ipekli omuzlarına biraz daha sıkı sardı. Haziran gecesi yeterince sıcaktı ama yine de karşı karşıya oldukları tehlike karşısında titremekten kendini alamıyordu.

"Ne istiyorsunuz efendim?" diye sordu, sesini sakın tutmaya çalışarak.

"Ne istediğimi sanıyorsun? Paranı ve mücevherlerini."

Retikülü bileğine dolanmıştı ama bir miktar toplu iğne parası dışında içi boştu. Marcus tarafından kendisine hediye edilen güzel bir inci kolye ve küpelerden başka mücevheri de yoktu. Winifred ise neredeyse elmaslarla doluydu.

Haydut bunu biliyor gibiydi, çünkü gözleri sadece Winifred'i görüyordu.

Tabancasını sallayarak, "Mücevherlerinizi teslim edin, Leydi Freemantle," dedi.

Sesi oldukça gergin geliyordu ya da en azından kötü adam rolünden hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Roslyn belli belirsiz bunun onun suça ilk adım atışı olup olmadığını merak etti. Ne olursa olsun, tartışmanın daha akıllıca olacağını düşündü.

Kadın inci kolyesini çıkarmak için uzandığında hırsız başını salladı. "Siz değil, bayan. Tek istediğim hanımefendinininki."

Winifred kaşlarını çatarak elmas kolyesinin kopçasıyla oynadı ama adam yine başını salladı. "Broşu bana ver

önce."

"Ne broşu?"

"Şalının altındaki korsajına ilıştırılmış olan."

Roslyn hırsızın Winifred'in saten şalının altına ne giydiğini nereden bildiğini merak etti ve onu bu akşam erken saatlerde görmüş olması gerektiğine karar verdi. Ancak Winifred'in ödül olarak aldığı şeyi vermek istemediği belliydi, çünkü omurgası kaskatı kesilmişti. "Onu sana vermeyeceğim!"

"Lanet olsun, ne diyorsam onu yap!" diye bağırdı.

"Bana küfretmene gerek yok, seni şeytan."

Tabancasını Winifred'in geniş göğsüne doğrulttuğunda sesi gibi eli de titredi ama kadın sonunda tehlikenin farkına varmış gibiydi. "Hayır, lütfen, diğer mücevherlerimi de alın. Sadece bu parçayı bana bırakın."

Arkadaşının yalvarışındaki titremeyi duyan Roslyn anladı. Winifred pahalı mücevherlerini teslim etmekten hoşlanmayacaktı ama ölen kocasının bir minyatürünü taşıyan broşundan ayrılmaya kesinlikle dayanamazdı.

Winifred'in sıkıntısını gören Roslyn, broşu bırakması için eşkıyayı ikna etmeyi umarak koruyucu bir tavırla öne çıktı. "Elbette onun elmaslarıyla yetinebilirsin. Onlar çok daha pahalı. Broş o kadar da değerli değil. Aslında değeri daha çok duygusal."

"Önemli değil, istediğim broş bu. Şimdi onu bana ver!" diye ısrar etti, tam o sırada gelen bir at arabası ve ekibinin takırtısını ve buna eşlik eden toynak seslerini duydular.

Otoban adamı dondu kaldı. Roslyn, başka bir aracın karanlık taşra yolunda hızla ilerlediğini fark etti. Gümbürdeyerek arkasında durduğunda

Arden'in arabasını kapı panelindeki düklük armasından tanıdı.

Eşkıya küfrederek atının dizginlerini sıktı ve ne yapacağını düşünürken hayvanın sıçramasına neden oldu.

Adamın dikkati bu şekilde dağılmışken Roslyn tamamen içgüdüsel olarak harekete geçti: Retikülünü bileğinden çıkardı ve tüm gücüyle ayak takımının yüzüne doğru fırlattı.

Aynı zamanda silahını ele geçirmeyi ve muhtemelen onu etkisiz hale getirmeyi umarak atına doğru hamle yaptı.

Beklenmedik darbe, eşkıyanın şiddetle irkilmesine ve tabancasını yukarı doğru çekmesine neden oldu; tabanca Roslyn'in başının üzerinden zararsız bir şekilde ateş aldı, ancak sadece bineğini değil Freemantle ekibini de korkutacak kadar yüksek bir ses çıkardı.

O zaman dehşete kapıldı, eşkıya aniden ceketinin cebini karıştırdı ve ona doğrultmaya başladığı başka bir tabanca çıkardı.

Roslyn olduğu yerde durdu, tam o sırada Arden'in arkasından attığı bağırıyla dikkati tekrar çekildi. Dük arabasından fırlamış ve tabancasını çekmiş bir halde onlara doğru koşmaya başlamıştı.

Eşkıya silahını yeni tehdide doğru salladığında dük nişan aldı ve önce caydırıcı bir atış yaptı.

Hırsız acı içinde haykırdı ve sağ kolunu tutarak öne doğru yığıldı. Sonra garip bir şekilde atını döndürdü ve dörtnala uzaklaştı, görünüşe göre savaşıma iştahını kaybetmişti.

Kaçan haydutun karanlığın içinde kayboluşunu izleyen Roslyn rahatlamaktan kendini güçsüz hissetti, belli ki Winifred de öyle, çünkü yaşlı kadın arabaya yaslanmıştı.

Endişelenen Roslyn onun yanına gitti ve ağırlığını desteklemek için koluna girdi. "Yaralanmadın, değil mi?"

Winifred broşunu sıkıca tutarken başını salladı. Dük onun yanına ulaştığında titreyen bir sesle, "Teşekkür , . Bizi kurtardınız. O bizi öldürebileceğini düşünmüştüm."

Roslyn arkadaşını sakinleştirmeye çalışarak, "Cinayet işlemeye niyetli görünmüyordu," dedi.

"Hayır mı?" Arden'in ses tonunda sert bir şüphencilik vardı. "O zaman neden ateş etti?"

"Çünkü ona retikülümü fırlattım."

"Gerçekten."

Roslyn, adamın ona dikkatle baktığını gördü. "Tabancasını elinden almayı umuyordum," diye açıkladı.

"Bu çok aptalcaydı. Ölebilirdin."

"Risk almaya değer olduğuna karar verdim. O kadar heyecanlıydı ki, nişan almasının pek doğru olmayacağını düşündüm."

"Bu da onu daha da tehlikeli hale getirdi."

Roslyn yüzünü buruşturdu sabırsızca. "Biz yapmamalı olmak ayakta burada tartışıyoruz, majesteleri. Peşinden gitmeliyiz."

Dük'ün ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Peki karanlıkta ne yapmayı umuyorsunuz?"

"En azından onu bulmaya çalışabiliriz."

"Hanımefendinin hizmetkârları bu gece kırsalı arayabilir ama bu anlamsız olur. Şimdiye kadar çoktan gitmiştir."

"Yani hiçbir şey yapmamalı mıyız?" Roslyn hayal kırıklığı içinde sordu.

Dükün soğuk ve yeşil gözleri onunkilerle buluştu. "Sabah kapsamlı bir arama yapılabilir. Onu yaraladım, bu yüzden takip edilecek bir kan izi olabilir. Ama şimdilik peşinden gitmeye çalışarak kazanılacak bir şey yok."

Dük bakışlarını hâlâ gergin ekibini sakinleştirmeye çalışan Winifred'in arabacısına çevirdi. "Hanımefendiyi eve götürecek ve güvenliğini sağlayacaksınız."

"Evet, ."

Roslyn tartışmak istese de Arden'in haklı olduğunu biliyordu. Yaralı eşkiyayı sabaha kadar aramak anlamsızdı.

Winifred zayıf bir sesle, "Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu ve bu Roslyn'i soygundan daha da telaşlandırdı. Arkadaşı tanıdığı en güçlü kadınlardan biriydi ve asla kendinden geçmezdi.

Roslyn, "gerek Winifred," diye ısrar ederek onu arabanın kapısına doğru yönlendirdi.

Arden onun içeri girmesine yardım etti, sonra Roslyn'i yanına oturttu.

Tam uşağın kapıyı kapatmasına izin vermek için geri adım atacaktı ki Winifred öne doğru eğilerek ona hitap etti. "Lütfen, bize eşlik eder , Majesteleri?" diye yalvardı. "Varlığınızla kendimi çok daha güvende hissedeceğim." Adam tereddüt edince Winifred telaşlı bir hareketle göğsünü okşadı. "Lütfen... kalbim çok hızlı atıyor, sanırım bayılacağım."

Roslyn arkadaşına oldukça şüpheli bir bakış attı. Winifred de daha önce hiç kalp çarpıntısı yaşamamıştı ve

Dük'ün zamanını ve ilgisini kazanmak için zayıflık numarası yaptığı düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü.

Ancak Arden, belki de onun niyetini sorgulamayacak kadar centilmen olduğu için, kibarca başını sallayarak onayladı. "Arabacıma bizi takip etmesini söyleyeyim."

Roslyn Dük'ün onlarla birlikte ata binecek olmasından pek memnun değildi, çünkü şimdiye kadar ondan kurtulmayı umuyordu. Yine de Winifred, yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için onun rahatlatıcı varlığına ihtiyaç duyduğunu söylediğinde buna itiraz edemezdi.

Adam arkasını döndüğünde, Winifred koltuğa yaslandı ve kendini güçsüzce yelpazeledi. İçerideki lambanın ışığında teni her zamanki gibi kızarmıştı. Sesi daha kararlıydı: "Çok cesurdun hayatım. Broşumu kurtarmaya çalıştığın için minnettarım ama bu senin hayatına değmezdi. Vurulmadığın ve Arden bizi kurtarmak için orada olduğu için çok minnettarım."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Roslyn.

Dük tam o sırada döndü ve oturmak için tırmandı. Araba hareket etmeye başladığında adamın hâlâ silahlı olduğunu gördü.

"Seyahat ederken her zaman bir çift tabanca taşıyım," dedi, bakışlarının odak noktasını görünce.

Winifred, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Çok iyi bir nişancısın, majesteleri ve oldukça kahramansın. Öyle değil mi, Roslyn?"

"Evet, gerçekten," diye gönülsüzce itiraf etti.

Ağzı kıvrıldı. "Sakin kalmayı başardığınızı fark ettim, Bayan Loring. Bazı genç hanımlar histeriye kapılabilirdi."

"Ben histerik bir tip değilim."

Yine de bu soygun onu tahmin ettiğinden daha fazla tedirgin etmişti. Hepsi yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Roslyn, haydutun Winifred'in uşağını nasıl öldürmekle tehdit ettiğini hatırlayarak ürperdiğini hissetti. Gecikmiş bir tepki gösterdiğine şüphe yoktu ama Dük'ün varlığına gerçekten de minnettardı.

Winifred, "Lanet olası korkak," diye mırıldandı, "iki silahsız bayana saldırıyor." Arden'e baktı. "Umarım bu gece Freemantle Park'ta kalırsınız, majesteleri. Bizi korumanıza ihtiyacımız var."

"Ben çoktan kararımı vermiştim."

Roslyn koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Elbette onun lütfunu zorlamak gerekmiyor."

Gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. "Benden kurtulmaya bu kadar hevesli misin?"

Onun sezgileri karşısında kızardığını hissetti.

"Birileri," diye devam etti Arden, "bir arama organize etmeli ve yarın yerel yetkililerle konuşmalı. Belki de gelecekteki soygunları önlemek için bir nöbetçi ayarlamalıyız. İcra memurunuz ya da kâhyanız var mı leydim?"

"Bir icra memuru."

"O zaman sabah onunla buluşup ayarlamaları yapacağım."

Roslyn hâlâ Dük'ü işlerine karıştırmak konusunda isteksizdi. "Kendinizi bu kadar sokmanıza gerek yok."

"Marcus'a soygun girişiminden bahsetmek istemiyorum, ya siz? Eğer meseleyi ben halledersem, onun bilmesine gerek kalmayacaktır."

Tereddüt etti ve Marcus'un ne demek istediğini anladı. Eğer Marcus bölgeyi tehdit eden bir haydut olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen

Düğün gezisini erteledi ve Arabella yeni keşfettiği mutluluğun tadını kesintisiz çıkarmayı hak ediyordu.

Roslyn sonunda, "Sanırım değil," dedi. "Ama yine de-"

Arden, "Bununla ben ilgileneceğim," diyerek daha fazla itiraz edilmesine izin vermedi. Sanki kararlarının sorgulanmasına alışkın değilmiş gibi, ses tonunda amansız bir kesinlik vardı. Ama ne *de* olsa o bir düktü.

"Şimdi bana bu gece neler olduğunu anlat," diye önerdi. "Haydutumuz tam olarak ne söyledi ve ne yaptı?"

Roslyn soygun girişimini kısaca anlattı ve Winifred de bir iki ayrıntıyla katkıda bulundu.

"Bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum," diye ekledi yaşlı kadın son olarak. "Bizimki çok sakın bir mahalle. Ve burası Londra'ya giden ana yol değil."

"Sanırım," dedi Roslyn yavaşça, "Danvers Hall'dan ayrılmamızı bekledi ve sonra bizi takip etti."

Arden'in ilgisi keskinleşti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Leydi Freemantle'ın hangi mücevherleri taktığını tam olarak biliyordu. Onu bugün erken saatlerde görmüş olmalı."

"Ya da belki de onu gören biri tarafından bilgilendirilmiştir," diye gözlemlledi Arden.

"Ama sadece broşunu istemesi ilginç." "Broş mu?"

Winifred parçayı sergilemek için şalını kenara çekti. "Şeytanın talep ettiği tek şey buydu. Broşumu neden istediğini anlayamıyorum."

Dük, "İkinizden biri onu tanıdı mı?" diye sordu. "Onunla ilgili tanıdık bir şey var mı? Tanımlayıcı bir özelliği var mıydı?"

Roslyn düşünceli bir ifadeyle, "Fark etmemiştim," dedi. "Gerçi şimdi fark ediyorum ki şaşırtıcı derecede iyi konuşuyordu."

Roslyn, konuşmasının alt sınıflara ait olmadığından emindi. Aslında Winifred'in aksanı eşkıyanınkinden çok daha kabaydı.

"Pekala," dedi dük, "onu bulmak için elimizden geleni yapabiliriz ama şansımızın yaver gideceğinden şüpheliyim."

Roslyn de aynı fikirdeydi. Winifred'i soymaya çalışan küçük, kızıl saçlı, iyi konuşan bir ayak takımını bulmak muhtemelen imkânsızdı. Kimliğinin belirlenmesini sağlayabilecek tek ayrıntı, muhtemelen kolundan yaralanmış olmasıydı ama bundan bile olamazlardı.

Sessizliğe bürünerek muşambalara yaslandı ve bu özel gecenin nasıl birdenbire bu kadar kasvetli bir hal aldığına merak etti.

Drew da en az onun kadar olayların bu şekilde gelişmesine üzülmüyordu. Bu tam da kaçınmayı umduğu şeydi - Roslyn Loring'le daha fazla içli dışlı olmak. Şimdiye kadar Londra yolunu yaralamış olmayı tercih ederdi. Yine de kadınları korumasız bırakamazdı. Ve kalıp meselelerle ilgilenmeyi Marcus'a borçluydu.

Bir saat kadar önce arkadaşına iki küçük Loring kardeşe göz kulak olacağına söz vermişti. O ve Heath, Marcus'a veda etmek ve bekârlığının ölümünün yasını tutmak için bir konyak içmek üzere baloda geç saatlere kadar kalmışlardı, her ne kadar Marcus onların taziyelerini şiddetle reddetmiş ve Arabella'yla olan aşkıdan son derece memnun olduğunu iddia etmiş olsa da.

Drew kendini berbat zamanlamaya küfrederken buldu. Eşkıyanın onun bu sözü vermesinden hemen sonra saldırması şeytanın kendi şansıydı.

Yine de Roslyn'in tehlikeyi büyük bir cesaretle atlattığını kabul etmek zorundaydı. Onu vurulma tehlikesiyle karşı karşıya görmek yüreğini ağzına getirmiş olsa da cesaretinden ve becerikliliğinden etkilenmişti. Tanıdığı çoğu kadın bu tehdit karşısında bayılıp ölürdü.

Ancak onun cesaretine hayranlık duyması, geceyi onunla aynı çatı altında geçirmek istediği anlamına gelmiyordu. Onun tarafından baştan çıkarılmak ya da Leydi Freemantle'ın sinir bozucu çöpçatanlık girişimlerine maruz kalmak istemiyordu. Ama başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Araba Freemantle malikânesinin önünde durduğunda, hanımefendi Roslyn'in arkadaşı Bayan Blanchard'ın yanına gitmesine izin vermedi ve teselli ve eşlik etmesi için Park'ta kalması konusunda ısrar etti.

Drew, Roslyn'in yanaklarının üzüntüyle renklendiğini fark etti ve ona mahcup bir bakış gönderdi, yine de arkadaşıyla tartışmadı, sadece alaycı bir iç çekişle başını salladı.

Leydi Freemantle, uşağı tarafından karşılandığı giriş salonuna girdiğinde zayıflığından kurtulmuş görünüyordu. Yaşadıkları korkutucu olayı hızlıca anlattığında yaşlı uşak sıkıntılı görünüyordu, ancak Arden Dükü'nün meseleleri halledeceğine dair ona güvence verdi.

"Dük ve Bayan Loring bu gece misafirimiz olacaklar, Pointon," diye ekledi. "Lütfen onları yeşil salona götürün ve siz konaklamalarıyla ilgilenirken onlara içecek bir şeyler getirin. Ekselanslarının bavulu yok ama Sir Rupert'in gardırobunda onun için uygun bir kıyafet bulunabileceğine inanıyorum."

"Nasıl isterseniz leydim."

"Oh, ve majesteleri sabah icra memurumuzla konuşmak istiyor. Bay Hickling'i dükün uygun olduğu bir zamanda çağırır mısınız?"

"Evet, leydim."

"Teşekkür ederim, Pointon. Lütfen Bayan Blanchard'ın evine bir uşak gönderin ve Bayan Lily Loring'e kız kardeşinin bu akşam gelemeyeceğini bildirin." Leydi Freemantle özür dileyen bir gülümsemeyle Drew'a döndü. "Umarım beni bağışlarsınız, majesteleri. Kendimi hâlâ oldukça halsiz hissediyorum ve sanırım yatmam gerekiyor. Roslyn, misafirimi ağırlama konusunda sana güveniyorum. Şu anda hala misafirperver bir ev sahibesi olamayacak kadar sinirliyim."

Roslyn buna itiraz etti. "Winifred," diye başladı, ses tonu kızgınlıkla karışık.

Hanımefendi bir elini kaldırdı. "Bir kadeh şarap içmelisin canım. O korkunç üzüntüden sonra sinirlerinin biraz bozulduğuna eminim. Sabah görüşürüz."

Leydi Freemantle, Drew'u uşak ve çok sinirli Roslyn Loring'le yalnız bırakarak, geniş merdivenleri çıkmak üzere döndü.

Beşinci Bölüm

Lily'ye tüm kalbimle katılıyorum: Winifred'in çöpçatanlık çabaları çıldırtıcı! Ama en azından ben onun işgüzarlığını kendi avantajıma çevirebildim.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn dişlerini gıcırdatarak utancını gizlemeye çalıştı. Başlangıçta Winifred'in alışılmadık güçsüzlüğü onu telaşlandırmıştı ama şimdi sadece canı sıkılıyordu, çünkü bir kez daha onu dükün kafasına atmaya çalıştığı açıktı.

Ona kısa bir özür bakışı gönderdi, arkadaşının entrikalarında hiçbir rol oynamadığını anlayacak kadar zeki olduğunu umuyordu, ama onun bakışı anlaşılmazdı.

Roslyn pelerinini çıkararak uşağa uzattı. "Sen diğer işlerle ilgilenirsen, ben de zat-ı şahanelerini salona yönlendiririm, Pointon."

"Çok iyi, Bayan Loring."

Sonra sessizce koridordan yeşil salona doğru ilerledi, Arden de onu takip etti. İyi bir zevkin değilse de zenginliğin göstergesi olan gösterişli bir odaydı. Ocakta ateş olmamasına rağmen şöminenin üzerinde loş bir lamba yanıyordu.

Lambanın yanına giden Roslyn, yüzünü buruşturarak dükün karşısına geçmeden önce alevi yükseltti. "Leydi Freemantle adına özür dilemem gerektiğini hissediyorum, majesteleri. Belli ki çöpçatanlık yapmaya kararlı ama kendinizi tehdit altında hissetmenize gerek yok. Benden yana bir tehlikeniz yok."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hatırlıyorum. Gözünüzü Haviland'a dikmiştiniz."

Roslyn yanaklarına renk geldiğini hissetti. "Şey... evet." Brokar kanepeyi işaret etti. "Lütfen rahatınıza bakın. Pointon birazdan size şarap getirecek."

Kibar bir reveransla gitmeye başladı ama Arden'in eğlenen tonu onu takip etti. "Bir daha kaçmanıza gerek yok, Bayan Loring."

Bakışları tekrar onunkilere kayınca durdu, adamın kışkırtıcı ses tonundan rahatsız olmuştu. "Koşmuyorum. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğumdan, okumak için bir kitap almak üzere kütüphaneye *yürüyorum*."

Delici bakışları onu inceledi. "Eleanor bana senin kitapsever olduğunu söyledi." Bu sözlerine yanıt gelmeyince, daha sert bir ifadeyle, "Kal ve biraz şarap iç. İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

Roslyn tereddüt etti. Winifred en azından bu konuda *haklıydı*; soygun girişimi onu hâlâ sarsıyordu.

Tam o sırada Pointon, bir sürahi şarap ve iki kristal kadeh bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Dük tepsiyi yan masaya bırakmasını söylediğinde, uşak söyleneni yaptı ve selam vererek dışarı çıktı.

"Otur Roslyn," diye emretti Arden masaya gidip ikisine de birer kadeh şarap koyarken.

Roslyn itiraz etmedi. Ne yazık ki elleri titriyordu. Kanepeye çökerek parmaklarını birbirine kenetledi ve küçük bir kahkaha attı. "Bu kadar özlem duymak aptallık. Tehlike çoktan geçti."

Dük, "Hiç de aptalca değil," diye cevap verdi. "Bu gece vurulabilirdiniz."

Adam bardağını ona doğru taşıırken ona baktı. "Daha önce hiç birini vurdun mu?"

"Bir kez, başka bir otoyol soygununu engellemek için. O sefer daha başarılıydım."

"Bu sefer başarılıydın. Hırsız Winifred'in mücevherlerini istediği gibi . Broşunu kaybettiği için çok üzölmüş olmalı, gerçi iddia ettiği kadar perişan olduğundan şüpheliyim."

Arden tüm hareketlerine hakim olan akıcı zarafetle yanına yerleşti ve Roslyn'in birdenbire onun yakınlığının farkına varmasına neden oldu. Dikkatini dağıtmak için hemen şarabından bir yudum aldı. "Sinirlerimizi yatıştırmak için bu gece burada kalman büyük incelikti ama işlerimize daha fazla karışmana gerek yok."

Koltuğa yaslanıp rahatlarırken kıvrak omuzlarını silkti. "Önleyebilecekken sana zarar gelmesine izin verseydim Marcus beni asla affetmezdi."

Onun rahat hareketleri karşısında Roslyn oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kusursuz bir şekilde dikilmiş ceketin altında gizlenen sert kaslı vücudu hatırlamadan edemedi. Şarabından bir yudum daha içti ve sapkın düşüncelerini disipline etmeye çalıştı. "Benim iyiliğimden siz sorumlu değilsiniz, majesteleri."

"Biliyorum. Ama yine de bir ya da iki gün burada kalmayı planlıyorum."

Alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Eğer kalırsanız, hanımefendinin çöpçatanlık işleri daha da kötüye gidecek."

"Endişelenmeyin. Hevesli çöpçatanları engelleme konusunda yeterince tecrübem var." Ses tonu hâlâ eğleniyordu ama sesine alttan alta bir alaycılık da karışmıştı.

Roslyn, "Tahmin edebiliyorum," diye cevap verdi, sonra da soygun sorununa döndü. "Yani yarın sabah icra memuru Bay Hickling ile buluşacak mısınız?"

"Evet, eşkiyayı aramaya başlaması için."

"Ben de hazır bulunmak istiyorum." Arden kaşlarını kaldırıncı Roslyn açıkladı. "Suçluyu yakından gördüm, bu yüzden en iyi tarifi ben verebilirim. Ayrıca bölgedeki herkesi ve nerede arama yapılacağını da biliyorum." Durakladı ve bardağına baktı. "Ancak asıl gerçek şu ki, katkıda bulunduğumu hissetmek istiyorum. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten hoşlanmıyorum."

Arden anlamış gibi başını salladı. "Bize katılabilirsin, tatlım. Ama sadece bana bir daha silahlı haydutlara meydan okumayacağına söz verirsen. Bana kahramanı oynama şansını vermelisin."

Roslyn ona sert bir bakış fırlattıktan sonra, adamın aklını soygundan uzaklaştırmak için onu kasıtlı olarak yemlediğini fark etti. "Bu gece oldukça kahramanca davrandın," diye itiraf etti hafifçe, huzursuzluğunu bastırmak için çaba sarf ederek.

"Sen de öyleydin."

"Aptal olduğumu söylemiştin."

Yavaş sırıltışı karşı konulmazdı. "O da var."

Roslyn ona gülümseyerek karşılık verdi. Şarap onu biraz rahatlatmayı başarmıştı, bu yüzden Arden'in yakınlığı onu o kadar da tedirgin etmiyordu. Ama yine de nabzının ona verdiği tepki içler acısıydı. Elbette bu tamamen fiziksel bir tepkiydi. Duyguları en ufak bir etkileşime . Dükten *hoşlandığından* bile emin değildi. Yine de çekiciliğini kesinlikle inkâr edemezdi.

Adam konuyu değiştirdiğinde memnun oldu, her ne kadar seçtiği konu da bir o kadar kışkırtıcı olsa da.

Arden onu inceleyerek, "Marcus bana senin mavi çorap giyme eğiliminden bahsetti," dedi. "Eleanor da Latince okuduğunu söyledi. İtiraf etmeliyim ki bunu şaşırtıcı buluyorum."

"Neden?" Roslyn sorguladı. "Kadınların erkeksi disiplinlerde eğitim alması gerektiğine inanmıyor musunuz?"

"Hayır, sadece böyle alışılmadık bir ilginiz olmasını merak ediyorum. Alim bir tipe benzemiyorsun."

Bu kez gülümsemesi serinkanlıydı. "Birçok insan yanlışlıkla bu sonuca varıyor. Bana bir kez bakıp aklımın olmadığını varsayıyorlar. İlk tanıştığımız gece sen de öyle yaptın. Teklifiniz tamamen dış görünüşüme dayanıyordu."

"Tam olarak değil. Zekânız beni de cezbetti."

Kadın buna güldü. "Beni metresin yapmayı teklif etmeden önce zekâma karar verme şansın yoktu."

Arden dostça, "Sanırım koşullar sizin hakkınızdaki varsayımımı haklı çıkardı," dedi. "Senin bir fahişe olduğunu düşünmüştüm."

"Ama benim bir hanımefendi olduğumu bilen erkekler bile nadiren yüzeyin altına bakarlar."

"Yani güzelliğinizi bir özellikten ziyade bir dezavantaj olarak mı görüyorsunuz?" diye açıkladı, ses tonu şüpheliydi.

Gülümsemesi gerginleştii. "oğu zaman öyledir. Elbette hiçbir kadın sade olmak istemez ama güzellik insanı en kötü türden ahlaksızların hedefi haline getirebilir."

"Marcus yakın zamanda bir serserinin sizi takip ettiğini söyledi."

Arden'e bakarken kaşları birbirine yaklaştı. "Görünüşe göre Marcus'la benim hakkımda epey konuşmuşsunuz."

"Çok fazla değil. Bu bilgiyi birkaç ay önce senin ve kız kardeşlerinin sorumluluğunu devralmaktan yakınıırken gönüllü olarak verdi."

Roslyn omuzlarını dikleştirdi. "Şey, rahat edemeyeceğim kadar çok teklif aldım. Ama bu sefer teklif etme işini *ben* yapmak niyetindeyim."

Arden'ın gözlerindeki eğlence parıltısı daha da derinleşti. "Ve teklifiniz evliliği gerektiriyor."

"Gerçekten de öyle. Beni görünüşüm gibi yüzeysel bir şey için değil, kendim için sevebilecek bir koca bulmak niyetindeyim."

Arden'e meydan okurcasına baktı, onun kesici bir şey söylemesini bekliyordu ama o sadece şarabından bir yudum aldı.

"Neden Haviland'ı seçtiniz?" diye sordu sonunda.

"Çünkü onun benim için ideal bir koca düşünüyorum."

Dük tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak cevap verdi. "Nasıl yani?"

"Bir kere, beni bir tüy kafa ya da imrenilecek bir nesne olarak görmüyor. Ve ondan içtenlikle hoşlanıyorum. Zeki ve nazik biri ve benim absürd anlayışımı paylaşıyor. Dahası, çocuklardan hoşlanıyor ve yaşlı büyükannesine şefkatle davranıyor. Kendini toplumun emirleri önünde secde etmek zorunda da hissetmiyor, ki bu benim için faydalı olabilir. Haviland'ın asi çizgisi göz önüne alındığında, aile skandalıyla lekelenmiş bir kontese sahip olmaya çoğu soyludan daha uygun olacaktır."

"Sizi cezbeden sadece onun zenginliği ve unvanı değil mi?"

Roslyn başını sertçe salladı. "Zenginlik ve unvan bir adamı takdire şayan yapmaz, majesteleri. Lord Haviland heyecan verici bir kariyerden

ailevi yükümlölüklerini yerine getiriyor. Fedakârlık yapma ve sorumluluklarını kendi kişisel arzularının üzerinde tutma isteğine hayranım."

"Onun servetiyle zerre kadar ilgilenmediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Dük'e öfkeyle baktı, onun kendisi hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlı olduğunu fark etti. "İstediginize inanabilirsiniz ama ben zenginliğin mutluluk için bir gereklilik olduğunu düşünmüyorum, en azından sağlayacak kadar gelirin varsa." Alaycı bir gülümseme takındı. "Dört yıl önce bu konu söz konusuydu. Kız kardeşlerimi korumak için bir mantık evliliğini kabul etmek zorunda kalabileceğimi düşündüm. Beş parasızdık, rezil olmuştuk ve varlığımız için üvey amcamıza muhtaçtık. Gerekirse kız kardeşlerimi bu durumdan kurtarmak için evlenmeye hazırdım. Ama neyse ki Arabella kısa süre sonra akademimizi kurma fikrini ortaya attı ve Leydi Freemantle bu çabayı gönüllü olarak finanse etti. Binaları ve müfredatı tasarlamamız için bizi görevlendirdi. Ve yedi ay sonra kapılarımız açıldığında, kendi geleceğimizi seçebilmemiz için bize finansal bağımsızlık sağladı."

"Ama Marcus artık sana fazlasıyla yetiyor. Eğer evlenmene hiç gerek olmadığını anlıyorum."

"Ama evlenmek istiyorum. Hayatımı evde kalmış bir kız olarak sürdürmek istemiyorum. Bir aile istiyorum... çocuklar."

Arden'in ağzı buruştu. "Kulağa ne kadar da sıkıcı geliyor."

Roslyn gülümsedi. "Belki öyle, ama buna değer vereceğimi umuyorum." "Evliliğinizde tutku şart değil mi?"

Yüzünün ısındığını hissetti. "Tutku hoş olurdu ama kritik değil. Benim daha çok istediğim şey sadakat." Adam bir açıklama bekleyerek kaşlarını kaldırdığında, kadın ona bir açıklama yaptı. "Babamın sayısız metresi olduğunu duymuşsunuzdur. Annemin hayatını perişan etti... onu o kadar incitti ve aşağıladı ki kendi canına kıydı.

Sevgilim. Evliliğimdeki ilişkilere ve sadakatsizliklere karşı böylesine kayıtsız bir tutumu asla kabul edemem. Beni seven bir kocanın evlilik yatağından ayrılma olasılığı daha düşük olacaktır."

"Ve Haviland'ı kendine aşık edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle umuyorum. Aksi takdirde onunla asla evlenmezdim."

Drew uzun bir süre ona baktı, yüzündeki ciddi ifadeyi, mavi gözlerindeki ciddiyeti kavradı. İddialarındaki samimiyetin doğru olduğunu kabul etti. Belki de Roslyn Loring gerçekten de sandığı kadar çıkarıcı biri değildi. Sadece istediği şeyin peşinden gitmek için mantıklı, rasyonel bir plan geliştirmişti.

En azından onun kendi kaderini eline alma konusundaki kararlılığına hayranlık duyması gerekiyordu.

"Belli ki bunu iyice düşünmüşsünüz," dedi sonunda. "Düşündüm,"

diye onayladı Roslyn, güzel yüz hatları gevşemişti.

Bakışlarını kaçırın Drew şarap kadehini boşalttı. Roslyn şimdiye kadar tanıştığı en becerikli kadınlardan biri gibi görüldüğünden, ona baktığında zihninde neden bir kırılma imgesinin uçuşup durduğunu anlayamıyordu. Belki de Marcus ona birden fazla hevesli hayranıyla nasıl mücadele etmek zorunda kaldığını anlattığı içindir. Enfes güzelliği, servetinin olmayışı ve eski vasisinin ilgisizliğiyle birleşince, onu çapkınların ve alçakların hedefi haline getiriyordu. Drew, onun uygunsuz teklifine bu kadar küçümseyici bir tepki vermesinin nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyordu.

Ona karşı oldukça çelişkili duygular hissederek ayağa kalktı ve kadehlerini yeniden doldurmak için odayı geçti. Döndüğünde Roslyn'e kendi kadehini uzattı ama ayakta kaldı.

Ona teşekkür etti ve sonra da alaycı bir gülümseme sundu. "Umarım Leydi Freemantle'ı entrikaları için affedersiniz. İyi niyetli. Şimdi

Arabella'nın evlendiğini, Lily ve benim iyi bir şekilde yerleştiğimizi görmeyi umuyor. Ama onun çöpçatanlık yapma arzusu herhangi bir açgözlülüğten kaynaklanmıyor. Winifred gerçekten de romantik bir kalbe sahip."

"Görünüşe göre sen de öylesin," diye cevap verdi Drew, ses tonu alaycıydı.

"Evet, sen de tam bir alaycısın," dedi Roslyn tatlı bir sesle. "Nedenini anlayabiliyorum, çünkü o kadar çok kadın peşine düşmüş, seni evliliğe ikna etmeye çalışıyor. Ama senin üzerinde emellerim olduğu konusunda beni aklayacağına inanıyorum." Gözlerindeki alaycı ışık parladı. "Endişelenmenize gerek yok, majesteleri. Sizinle için aşk acısı çeken kadınlar ligine katılmaya hiç niyetim yok."

Drew sert bir kahkaha attı. "Aşık oldukları söylenemez. Rütbe ve servet takıntısı daha uygun bir tanımlama olur. Hepsi de zengin soyluları potansiyel hedef olarak görüyor."

"Sizi temin ederim ki . Sizinle evlenmek *ya da* metresiniz olmak gibi bir arzum kesinlikle yok," diye ekledi, gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

Sırıtmaktan kendini alamadı. "O gece ısrarla reddetmiş olman kibrime hakaret sayılırdı."

Gülüşü yumuşak ve hafifti. "Kibrinin çok fazla acı çektiğini sanmıyorum. Teklifinize balıklama atlamamı bekliyordunuz, biliyorum ama reddetmem potansiyel bir patron olarak niteliklerinize gölge düşürmedi."

Drew şaşkınlıkla, kadının içmek için kadehini dudaklarına götürmesini izledi. Hangi noktada Roslyn Loring'in kendisini büyülemesine izin verdiğinden emin değildi ama büyülenmişti. Tüm kararlılığına rağmen, onun sıcak karakteri ve canlı zekâsı karşısında büyülenmişti.

Gözlerinin hâlâ sıcak olduğunu fark etti, ama kadehinin kenarından onu düşünürken bakışları düşünceli bir hal aldı. "Belki de sadece arkadaş olabiliriz. Kız kardeşim şu anda Marcus ile evli, bu yüzden gelecekte birbirimizi daha sık görebiliriz. Ve ben

Aramızda herhangi bir gariplik olmasını istemiyorum." Yanağında zarif bir gamze parladı. "Bana Eleanor'a davrandığın gibi, küçük bir kız kardeş davranabilirsin."

Drew, bu kadını kız kardeşi olarak görmesinin mümkün olmadığını düşündü. Onu o şekilde öptükten, nefis vücudunu o şekilde tattıktan sonra olmazdı. Hâlâ ona karşı hissettiği o güçlü şehvetle değil.

Yine de onun yanında rahatlayabildiğini görünce şaşırdı. Belki de herkes gibi ona dalkavukluk etmediği içindi. Ya da belki de artık onun kendisini evlilik tuzağına düşürmeye çalışacağından endişe etmiyordu.

"Arkadaşlar," dedi ve kadehini selamlamak için kaldırdı.

Drew onun karşısındaki kanatlı koltuğa yerleşmeden önce ikisi de anlaşılmaya içtiler. "Bana koca avı planlarından bahset. Önümüzdeki hafta Haviland'a balosunda yardım etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Roslyn. "Annem bizi terk etmeden önce bana kibar bir ev idaresi ve sosyal eğlencelere ev sahipliği yapma konusunda çok şey öğretti. Lord Hazretleri'nin balosunun başarılı geçmesine yardımcı olabileceğime inanıyorum."

"Ya ondan sonra?"

"Emin değilim ama bir an önce karar vermem gerekiyor çünkü Haviland balodan sonra akrabaları için bir ev partisi düzenlemek üzere sadece bir hafta kadar burada, kır villasında kalmayı planlıyor. Fanny bana tavsiyede bulunacağına söz verdi ama düğün hazırlıkları yüzünden bu konuyu fazla düşünecek vaktim olmadı." Roslyn başını eğdi, gözleri hâlâ kahkahalarla parlıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, Fanny bana talimat vermeni istememi önerdi. Sanırım şaka yapıyordu ama bu fikirde haklılık payı var."

"Sana ne öğreteyim?" Drew ihtiyatla sordu.

"Bir metresin, koruyucusunu kendisine aşık etmek için kullandığı hileler üzerine."

Neredeyse şarabı boğazında düğümleniyordu. "Bu, düzgün bir genç hanımın bir beyefendiyle tartışabileceği bir konu değil," diye homurdandı Drew.

Roslyn yine güldü. "Şimdi kim hanımefendilik yapıyor, Majesteleri? Bence zaten edep sınırlarını çoktan aştık, sizce de öyle değil mi? Biraz daha ileri gitmekten zarar gelmez."

"Gerçekten ciddisin."

"Evet, tabii ki. Bu benim için yüzsüzlük, biliyorum, ama tehlikede olan büyük bir şey var, bu yüzden bulabildiğim her kaynağı kullanmak bana yakışır. Siz metresler konusunda tanınmış bir uzmansınız, bu yüzden konuyla ilgili görüşlerinizi duymak ."

Drew kaşlarını çattı. "Görüşlerimin size yardımcı olabileceğinden şüpheliyim." "Buna benim karar vermeme izin verecek misiniz?"

Pes etmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

", neden bir metres tutuyorsunuz ki?"

"Her zamanki nedenlerle. Eğlence, arkadaşlık, zevk."

"Peki birini diğerine tercih etmenize ne sebep oluyor? Hangi nitelikleri ? Sanırım güzellik başlıca gereklilik?"

Drew soruyu biraz düşündü ve son aşkı için kriterlerini hatırlamaya çalıştı. "Güzellik arzu edilen bir şey ama ben esas olarak iddiasız birini istiyorum."

"Kim sahiplenici değil ki? Fanny son metresinden bu yüzden vazgeçtiğini söyledi." Adamın kaşları havaya kalkınca Roslyn gülümsedi. "İşlerinizin mahrem ayrıntılarını öğrenmek istemiyorum. Benim

Bu soru tamamen akademik bir soru, bu yüzden Lord Haviland'la aynı hatayı yapmayacağım. Bir metrete size başka ne cazip geliyor?"

Drew onun yumuşamayacağını fark etti. Hayranlık ve boyun eğme duygularının karışımıyla arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne uzattı. "Zeki bir sohbeti sürdürebilecek kadar esprili birini istiyorum. Ve tabii ki sevişme konusunda da yetenekli olmalı."

Bu son niteleme Roslyn'in kızarmasına neden oldu ama devam etti. "Yine de bir erkeği aşık etmek için daha fazlası olmalı. Fanny'ye göre, iyi bir metres koruyucusunu nasıl çılgına çevireceğini ve hatta onu nasıl köleleştireceğini bilir."

"Ve sen de Haviland'ı köleleştirmek istiyorsun."

"Kontla *o kadar* ileri gitmek istemiyorum, sadece şevkini uyandırmak istiyorum. Sanırım bunu nasıl başaracağım konusunda bana tavsiyede bulunabilirsiniz."

Drew kendini gülmekten alıkoyamazken buldu. "Gerçekten eşsizsiniz Bayan Loring."

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Bunu bir iltifat olarak söylediğinden şüpheliyim ama önemli değil. Bana yardım etmeye istekli olduğun sürece hakkımda düşük bir fikre sahip olman umurumda değil."

Onun hakkında en ufak bir kötü düşüncesi yoktu. Aksine, onun ilgisini çekmiş, hatta büyülenmişti. Ayrıca onun son derece dürüst olması da hoşuna gitmişti. Ama bu, Haviland'ı kocası için tuzağa düşürmesine yardım etmek istediği anlamına gelmiyordu.

Adam tereddüt edince, kadın *cık cık* diye bir ses çıkardı. "Sanırım benden korkuyor ."

"Senden korkuyor muyum?"

"Evet. Hâlâ beni tehlikeye atmaktan endişe ediyorsun. Ama sana söyledim, endişelenmene gerek yok. Seninle hiçbir koşulda evlenmem."

"Senden korkmuyorum, sevgilim."

"O zaman bana bilmem gerekenleri öğretmeye itirazın olmamalı. Muhteşem bir aşık olduğunuz söyleniyor. Bunu kanıtlamak isteyeceğinizi düşünürdüm."

Vücudunun, onun kaygısız sözlerine verdiği tepki hızlı ve yoğundu: Belleri aniden gerildi.

"Bana meydan mı okuyorsun,

Güzelim?" "Sanırım ediyorum."

Müzikal kahkahası adamın içinde dalgalandı. Drew kasıklarındaki uyarılmanın kendini hissettirme şeklinden hoşlanmayarak kaskatı kesildi.

Adam meydan okumasını otomatik olarak kabul etmeyince, başka bir yol denedi. "Lord Haviland'ı bağlamamın senin çıkarına olduğunun farkında değil misin?"

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Böylece Leydi Freemantle bırakacak. Sen burada kaldığın sürece, bizi birlikte olmaya zorlamaya devam edecek. Ama Haviland'a talip olursam onun bu çabalarını boşa . Eğer Haviland bana gerçekten kur yapıyorsa onunla olan şansımı mahvetmek istemeyecektir."

Roslyn'in büyüleyici gülümsemesi Drew'u kabul etmek istediğinden daha fazla etkilemişti. Tıpkı Marcus'un fingirdek kız kardeşi gibi, cazibesiyle istediğini elde etmeye niyetliydi. Eleanor'un kendisinden böyle çirkin bir istekte bulunduğunu görebiliyordu.

"Haviland'ı nasıl etkileyeceğin konusunda sana ders vermemi istiyorsun, böylece sana kur yapmaya hevesli olacak?"

"Evet, böylece onu kendime aşık edebilirim. Çok minnettar olurum. Marcus'a da bir iyilik yapmış olursunuz. Kontu kocam için güvence altına alabilirsem çok memnun olur. Marcus vasiliğimizi ilk üstlendiğinde bizi tamamen yabancı biriyle evlendirmek istemişti, biliyorsun."

Drew alaycı bir inançsızlıkla başını salladı. "Bunu düşündüğüm için bile aptal olmalıyım."

"Ama sen istiyorsun," diye bastırdı.

İnkâr ederek cevap veremezdi. Onun durumuna sempati duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Roslyn son dört yıldır karşılaştığı zorlukları hak etmemişti. Ve Marcus'un onun için endişelenmeyi bırakıp evlendiğini görmek istediği de kesinlikle doğrudu.

"Bu konuda biraz düşünmem gerekecek," dedi Drew sonunda. "Kadınları baştan çıkarma sanatları konusunda otorite değilim."

"Ama seni neyin cezbedtiğini biliyorsun... bir kadın *senin* ilgini nasıl çekebilir?"

İlgimi nasıl çekebileceğini biliyorum, diye düşündü Drew sessizce. Ancak Roslyn'in masum bakışlarına bakılırsa, şu anda aklından geçenlerin ne kadar şehvet dolu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu yere yatırıp elbisesini yavaşça çıkarmayı ve vücudunun her bir tatlı kremi santimini öpmeyi nasıl istediğini....

Drew kendini silkeleyerek onun isteğine odaklandı. Tartışırken ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Kendisi evliliğe her zaman bu kadar karşıyken, entrikacı bir sosyete kızının bir adamı evlilik kaderine sürüklemesine yardım etmenin ironik olduğunun farkındaydı. Yine de düzgün bir genç bayana ideal bir metres olmayı öğretmek yeni bir olasılıktı.

Ayrıca, bir haydut bölgeyi tehdit ettiği için Loring kardeşlere göz kulak olmak için Chiswick'te kalması gerekiyorsa, Roslyn'e talimat vermek zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacaktı.

Elbette gerçek nezaket sınırlarının ötesine geçmeye niyeti yoktu, çünkü tüm onuruyla, istenmeyen sonuçlar olmadan en iyi arkadaşının muhafızlığını tehlikeye atamazdı.

Drew şaşkınlık ve eğlence içinde kendini başını sallarken buldu. "Pekala, bir deneyeceğim."

Roslyn ona, saf güzelliğiyle gözlerini kırpıştırmasına neden olan parlak bir gülümseme sundu. "*Teşekkür* , majesteleri. Sanırım artık uyumayı başarabilirim."

Birimizin bunu yapabildiğine sevindim, diye düşündü Drew kuru bir sesle. Roslyn'in uyurkenki görüntüsü -güzel vücudu çırılçıplak, saçları saten bir yastığın üzerinde uçuşuyor- Drew'un belini büktü.

Bakışları kadının olgun, baştan çıkarıcı ağzına takıldı ve onu öpmek için duyduğu şiddetli dürtüyle savaşıırken nabızı daha da hızlandı. Kalbinin hızla atmasının, bu kadının neden kanını hızlandırdığının mantıklı bir açıklaması vardı. Elbette saf şehvetti.

Bu sıkıntının geçeceğinden emindi.

Yine de parmakları altın sarısı saçlarını zarif saç örgüsünün sınırlarından kurtarmak, vücudunu şık balo elbisesinin sınırlarından kurtarmak için kaşınıyordu. Onu tam burada, brokar kanepenin üzerinde hayal edebiliyor, kollarında canlandığını hayal edebiliyordu, tüm açıklığıyla. Onun içinde olma düşüncesi, o ilk hamle, kasıklarının ağrımaya neden oldu. Kendini tüm o uyanmamış ateşin içine gömmek istiyordu....

Roslyn bardağını yan sehpaye bırakıp ayağa kalktığında erotik görüntü paramparça oldu. "İyi geceler, Majesteleri. Sabah Winifred'in mübaşiriyle görüştüğünüzde görüşürüz."

Drew da kibarca ayağa kalktı ve belindeki sinir bozucu ağrıyı görmezden gelerek eğildi. "İyi geceler, Bayan Loring."

Kadının arkasını dönmesini izledi, bakışları salondan çıkarken kalçalarının zarif salınışına takıldı.

Yavaşça nefesini üfleyen Drew bir elini kabaca saçlarında gezdirdi. Ona bir beyefendiyi nasıl tahrik edeceği konusunda ders vermeyi kabul ettiğine inanamıyordu. Özellikle de kız *ona* böylesine güçlü bir cazibe sunarken.

Ama bunu başarabilirdi, dedi Drew kendi kendine. Çekici, uzaktan kibar, hatta arkadaşça davranabilirdi.

Yine de ellerini Roslyn'den uzak tutmanın ciddi bir özdenetim egzersizi olacağını biliyordu.

Altıncı Bölüm

Flört sanatında ustalaşmak beklediğimden daha zormuş.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn ertesi sabah erkenden kalktı, eşkıyayı aramak için harekete geçmeye hevesliydi. Dük'ün kendisinden önce kalkmış olduğunu ve Freemantle'ın mübaşiriyle çalışma odasında buluştuğunu görünce çok şaşırdı.

Bay Hickling, kendisi ve leydisinin soygun sırasında karşı karşıya kaldıkları tehlikeden dolayı endişelendiğini ifade etti, ancak Roslyn kalıcı bir zarar görmedikleri konusunda onu temin etti. Arabanın kaçırıldığı yeri tarif ettiğinde, büyük oğluna ait çiftliğe yakın olduğu için burayı hemen tanıdı. Hickling kısa bir süre sonra bölgeyi kapsamlı bir şekilde araştıracağına söz vererek ayrıldı.

O gittikten sonra Roslyn dükü inceledi. Henüz tıraş olmamıştı, bu yüzden çenesi kirli sakallarla gölgelenmişti ve bu da zayıf, aristokrat yüz hatlarını biraz sert gösteriyordu. Yine de kıvrak bir zarafet görüntüsü vermeyi başarıyordu. Bir kravatının olmaması dışında, düğünde giydiği resmi kıyafetlerin aynısını giymişti, muhtemelen merhum Sir Rupert Freemantle'ın omuzları daha küçük ve çevresi daha geniş olduğu için.

Roslyn'in kendisi de mütevazı bir muslin yuvarlak elbise giymişti. Arden'in anlayışlı bakışlarının kendisini de incelediğini hissetti.

"Uyumakta zorlandın mı?" diye sordu, ses tonu sempatikti.

"Birazcık. Gözlerimi her kapattığımda o tabancanın bize doğrultulduğunu görüyordum."

"Karanlık görüntüler eninde sonunda geçecektir."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Biliyorum." Arden şöminenin üzerindeki ormolu saate baktı. "Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum."

"Ben de sizi, ."

Gözlerinde eğlence titreşiyordu. "Şüphesiz öğlene kadar tembellik edeceğimi düşünmüşsünüzdür."

"Sizin gibi birçok asilzade bunu yapardı."

"Benim hakkımda oldukça düşük bir fikre sahipsin, değil mi sevgilim?"

Roslyn güldü. "Daha iyi tanıdıkça geliştiğinizi söylemeliyim."

Arden sırtıttı. "Nereden başladığımı düşünürsek, memnun olmalıyım."

Pointon tam o sırada çalışma odasının kapısında belirerek kahvaltının kendilerini beklediğini haber verdi. Kahvaltı salonuna geçtiklerinde Winifred çoktan masaya oturmuş, tabağı büfedeki bir dizi tabakla dolmuştu. Roslyn, Winifred'in iştahının önceki geceki travmatik olaylardan etkilenmemiş olduğunu fark etti.

Winifred'in nasıl olduğunu sorduğunda, hanımefendi gülümsedi. "Yeterince iyi, canım. Ama birkaç gün bizimle kalmayı tercih ettiği için Dük'e çok minnettarım." Pointon misafirlerine kahve ikram ederken Arden'a daha da parlak bir gülümseme ile baktı. "Bizi kötü niyetli bir saldırgandan korumak için burada olacağınızı bilmek rahatlatıcı."

Eşkiya, majesteleri. Londra'ya bir saatten az mesafede olmamıza ve her gece eve dönebileceğiniz kadar yakın olmamıza rağmen, burada Freemantle Park'ta kalmanız daha uygun olacaktır. Ve tabii ki," diye ekledi Winifred, "yeni kont yokken Danvers Hall'da kalamazsınız, çünkü Roslyn ve Lily refakatsiz kalacaklar. Pointon size yeni giysiler almak için Londra'ya gönderecek."

"Ayarlamaları çoktan yaptım leydim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi Arden, görünüşe göre onun zorba gözetimine katlanmaya hazırды.

Winifred düşünün ne kadar görkemli geçtiğini anlatmaya devam etti, sanki yaşananları unutmaya kararlıydı. Roslyn de aynı fikirde olduğu için kahvaltı boyunca sohbet hiç kesilmedi.

Leydisi evlilik konusunu tükettikten sonra Dük'e ülkeyi yönetmekle ne kadar ilgilendiğini sormaya başladı ama Arden şimdilik işlerinin çoğunun bittiğini söyledi. Parlamento yaz için tatile girmiş ve Lordlar Kamarası'ndaki asilzadelerin çoğu Londra'nın sıcağını terk ederek aile mülklerine gitmişti.

Kahvaltı bittiğinde Winifred masum bir ifade takındı. "Belki de parkı görmek istersiniz, Majesteleri. Roslyn bu sabah Danvers Hall'a dönmeden önce size gösterebilir. Roslyn, hayatım, neden Ekselanslarını göl kenarındaki küçük, şirin köşkümüze götürmüyorsun?"

Roslyn şaşkınlığını güçlükle bastıran dükle kısa bir süre bakıştı. Ama itiraz etmedi, çünkü ona malikâneyi gezdirmek Winifred'in dikkatli gözlerinden kaçmalarını sağlayacaktı ve dün gece başladıkları tartışmaya devam edebilmek için biraz mahremiyet istiyordu.

"Yılın bu zamanı buralar gerçekten de çok güzel oluyor," diye mırıldandı Roslyn. "Pelerinimi almama izin verin, majesteleri." Güneş çıkmıştı ama Haziran sabahı biraz serin olacaktı.

Pointon'dan giysiyi aldıktan sonra Dük'ü giriş holünde kendisini beklerken buldu. Onu evin içinden geçirerek yan kapıya kadar götürdü ve dışarı çıktığında terliklerine çiy bulaşmaması için çakıllı kaldı.

Parkta çok güzel düzenlenmiş çimler ve bahçeler vardı. Uzakta, bir tepenin üzerinde, süs gölüne bakan köşkleri görebiliyordu ve o tarafa doğru yöneldi.

"Sana özel ders vermem konusunda fikrini değiştirdiğini sanmıyorum," diye söze başladı Arden.

Roslyn hoş bir tavırla, "Hayır, görmedim," diye cevap verdi. "Bana kadınsı baştan çıkarma sanatları konusunda tavsiyelerde bulunmanızı çok isterim."

"Ben de çok korkuyordum."

"Sorularım hakkında daha fazla düşündün mü?" "Evet, tatlım."

Beklentiyle ona baktı. "Can kulağıyla dinliyorum, majesteleri."

"Sanırım en kolay soruyla başlamalıyım - bana bir hanımda beni neyin cezbedtiğini sordunuz. Uygun bulduğum birkaç özellik daha düşündüm."

"Peki bunlar?"

"Bir kere, iyi bir metres, kendisini seyrek ziyaret eden patronunun ihmalinden şikayet etmez."

"Kadının zamanı onun emrinde mi demek istiyorsunuz?"

"Evet. Ve harçlığını fazla harcamıyor, modacıya ve değirmenciye büyük faturalar çıkarmıyor ya da daha fazla mücevher için ona baskı yapmıyor."

Roslyn düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bir patronun savurganlıktan hoşlanmaması son derece makul görünüyor."

"Evet ve eğer ona hediye vermeyi seçerse, bu kendi takdirine bağlı olmalıdır."

"Başka bir deyişle, eğer kocasının kendisine bol bol hediye vermesini istiyorsa, onun cömertliğini kendi fikri gibi göstermelidir."

Arden'in ağzı onun alaycı sözleri karşısında kıvrıldı. "Aynen öyle. Ve onu zenginliği için değil, kendisi için istemeli ya da en azından öyle görünmeli."

Roslyn cevap vermeden düke yan gözle baktı. Zenginliği yüzünden takip edilmek konusunda epey tecrübeli görünüyordu. Belli ki bu, tıpkı görünüşünün kendisi için olduğu gibi, onun için de hassas bir noktaydı. Dük'ün büyük bir ödül olarak görüldüğünden hiç şüphesi yoktu ama onun cazibesinin servetinden ya da yüce unvanından daha fazlasına bağlı olduğunu çok iyi biliyordu. Sadece görünüş olarak bile diğer soylulardan çok daha üstündü.

İradesi dışında, bakışlarının onun üzerinde kaldığını fark etti. Sarı saçları güneş ışığında kehribar rengi parıldarken, yüz hatları sade ve erkeksi bir güzelliğe sahipti.

Kuşkusuz, görünüşe aldanmama konusundaki kararlılığına rağmen, kendisi de ona karşı şiddetli bir çekim hissetmişti. Yine de Arden'da çok daha fazlası olduğunu keşfetmişti. Aristokrat zarafetine rağmen, hükmedici bir görünüşü, erkeksi bir hayat enerjisi vardı ve bu da onun önemli bir adam olduğunu gösteriyordu. Heyecan verici cazibesi ve kışkırtıcı zekâsı onu sürekli tetikte tutuyordu.

Roslyn, bir Yunan tapınağını andıran, pırıl pırıl beyaz mermerden inşa edilmiş küçük, dairesel yapıya ulaştıklarında kendini silkeledi.

Çılgınlığın duvarları yoktu, sadece kalın sütunlarla desteklenen bir çatısı vardı, açık iç kısım ise mermer heykellerle süslenmiş ve banklarla donatılmıştı. Üç basamağı tırmandı ve banklardan birine yerleşti. Arden onu içeride takip etti ama ayakta kaldı.

"Başarılı bir metres başka ne yapar?" diye sordu, onun itirazını görmezden gelmeye kararlıydı.

"Gördüğüm kadarıyla, patronunu ilgisinin tek odağı haline getiriyor. Ara sıra onu pohpohlamalı ve hayranlığını ifade etmeli ama yine de samimi görünmeli. Ve en azından onun söylediklerini dinliyormuş gibi görünmeli."

Roslyn eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Yani ona iltifat etmeli, hayranlık duymalı ve onda çok az hayranlık uyandıracak şey bulsa ve konuşmasında ilginç hiçbir şey bulmasa bile her sözüne takılmalı mı?"

"Öyle bile olsa," diye cevap verdi Arden, ses tonu mizahla süslenmişti. "Ve dün gece de söylediğim gibi, onun fiziksel rahatlığı ve zevkiyle ilgilenmeli."

Roslyn biraz kızarmaktan kendini alamadı. "Bir ilişkinin cinsel yönü hakkında ayrıntıya girmemize gerek yok, majesteleri. Bunun için sizin sözünüze güveniyorum."

Arden'ın gözleri parladı. "Alçakgönüllülüğün ortaya çıkıyor, aşkım."

"Sanırım öyle. Utancı bu kadar kolay gösteren bir tene sahip olmak bir lanettir."

"O zaman şunu söylemek yeterli, kadın onu fiziksel olarak tatmin etmeli. Ama aynı zamanda ilişkiyi sadece fiziksel düzeyde tutmalıdır. İyi bir metres aşırı aşık olmaz ya da duygularının devreye girmesine izin vermez. Duyguların bir iş anlaşmasının önüne geçmesine asla izin vermez ve kesinlikle aşkın bir sonuç olmasını beklemez."

Roslyn dükü düşünürken gülümsemekten kendini alamadı. "Aşk gibi rahatsız edici bir şeyin zevkinize engel olmasını istemeyeceğinizi açıkça görebiliyorum. Neyse ki Haviland'la olan durumum bir iş anlaşması değil, bu yüzden tek taraflı olmadığı sürece sevgimin onunla meşgul olması önemli değil."

"Doğru, ama bir metres verdiği hizmet karşılığında bir sözleşme yapıyor."

"Anlıyorum. Dün gece söylediğiniz gibi, sevgilinizin iddiasız olmasını istiyorsunuz."

"Ancak bunun tersi de doğrudur. Sadakat çok önemlidir. Yapabileceği en kötü suç, onun koruması altındayken dikkatinin başka bir erkeğe kaymasına izin vermektir. Gözleri sadece onu görmeli... Bu da beni ilk dersime götürüyor. Haviland'la cilveleşmeye başlamak için, ince bir flörtün nasıl yürütüleceğini öğrenmelisiniz."

"Peki bunu nasıl başarabilirim?"

"Sana öğretmek niyetindeyim. İlgisini çekmenin en kesin yolu onunla gözlerinizle konuşmaktır."

"Gözlerim mi?" Eğlenerek başını salladı.

"Sadece bir bakışla çok şey anlatabilirsiniz." "Ne gibi?"

"Onunla ilgilendiğiniz, onu çekici bulduğunuz gerçeği gibi. Uzun bir süre ona bakın. Kirpiklerinizi ona doğru hafifçe kırıştırın."

"Ne kadar büyüleyici."

Dük onun küstahlığını görmezden geldi. "Bir de ağzınız var." "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Bu son derece önemli, sevgilim," diye çıkıştı Arden, ses tonunda alaycı bir eğlence vardı. "Eğer yaptığım her öneriyle alay etmek istiyorsan-"

"Hayır, lütfen... Özür dilerim. Devam edin." Roslyn zor da olsa yüz ifadesini ağırbaşlılıkla disipline etti.

"Dediğim gibi, onun dikkatini ağzınıza çekmeniz gerekiyor. Dudaklarınızı büzün.... Yelpazenizi dudaklarınıza hafifçe dokundurun, bu tür şeyler. Sadece kışkırtıcı olun."

Roslyn buna yüksek sesle güldü. "Özür dilerim ama zekâ iddiası olan bir adamın kirpiklerini kırıştırıp dudaklarını büzmesine inanmakta güçlük çekiyorum."

Arden ona sert bir bakış attı. "Devam etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"O zaman uslu dur, Güzelim. Şimdi bana bir göster."

Roslyn itaat etmeye çalıştı. İndirdiği kirpiklerinin arasından ona bakarken dudaklarını büzdü. Arden bakışlarını Roslyn'in ağzına indirerek karşılık verdi... olması gereken de tam olarak buydu. Ama sonra pozunu koruyamayınca etkiyi bozdu; yüzünü dik tutamayınca tekrar kahkahayı bastı. Her şey çok saçmaydı.

"Bu imkânsız olabilir," dedi sonunda kahkahası dindiğinde.

Arden onu beklediği gibi azarlamadı. Bunun yerine ona hoşgörölü bir bakışla baktı, çabalarını izlerken eğlendiği belliydi. "Umarım pratik yaptıkça daha iyi olursun."

"Belki de tüm unutmaliyim."

"Bu kadar kolay mı pes ediyorsun, tatlım? Senin pes eden biri olduğunu asla düşünmezdim."

Roslyn onun meydan okuması karşısında çenesini kaldırdı, hiç şüphesiz onun istediği gibi. "Elbette pes eden biri değilim. Ama bunun işe yarayacağına inanmakta zorlanıyorum."

"Benim sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Onay için Eleanor'a başvurabilirsin. Senden iki yaş küçük ama kur yapma konusunda çok daha tecrübeli. Onun yanında sen sadece bir bebeksin."

Marcus'un kız kardeşini böyle hassas bir konuda sorgulayacak kadar iyi tanı mıyordu. "Sanırım en iyisi Fanny'ye güvenmek."

"Ama şu anda müsaitim." Arden arkasını bir sütuna yaslayarak kollarını kavuşturdu. "Bu öğleden sonra Haviland'la yüzleşmeden önce benimle tekrar denemelisin. Ben senin deneğin olacağım."

"Gerçekten, buna gerek yok, majesteleri. Sizi zaten yeterince sıkıntıya soktum."

"Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğrenmek istiyordun,
değil mi?" "Evet, ama-"

"O zaman . Ayağa kalk meleğim. Bir odaya girdiğimi ve seni gözetlediğimi farz et. Yapacağın ilk şey ne olacak?"

Roslyn ellerini aniden kızaran yanaklarına götürdü. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Var mı sen gözlemlendi senin Gözbebeği, Bayan
Newstead? Mimik onun eylemleri."

Bu kadarını yapabilirdi, diye düşündü Roslyn, Sybil Newstead'in dün gece dükün dikkatini çekmeye çalıştığını hatırlayarak

Düğün balosu.

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı. Sonra derin bir nefes alarak dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi ve yavaşça onun önünden geçti, kalçalarını küstah bir cilve gösterisiyle salladı. Bir tarafa ulaştığında, mermer zemin boyunca geri dönmeden önce omzunun üzerinden ona çapkın bir bakış atmak için durakladı.

Dükün onu merakla izlediğini görmek onu cesaretlendirdi. Rolüne kendini kaptıran Roslyn başını savurup bir mimik yaptı, ardından Sybil'ın yüzlerce kez yaptığını gördüğü gibi saçlarını düzeltti ve eteklerini düzeltti.

Arden başını geriye attı ve güldü. "Küçük fingirdemizi iyi taklit ettiğini söyleyebilirim."

Roslyn, "Çabalarımı takdir etmene sevindim," diye mırıldandı. "Şimdi bunu çok daha incelikli yap."

Bir kez daha çaba gösterdi, bu kez performansını , hareketleri daha tereddütlü ve duygusaldı.

Arden başıyla onayladı. "Bir acemi için hiç fena değil. Şimdi, buraya gel."

"Neden?" Roslyn küstahça konuştu.

Sırıttı. "Çünkü daha fazla pratiğe ihtiyacın var."

Kadın adamın dediğini yaptı ve onun önünde durmak için hareket etti. "Sırada ne var?"

"Gözlerimin içine bak. İlgilenebileceğin tek erkek benmişim gibi davran."

Roslyn onunla göz göze geldi... ve hemen nefesinin kesildiğini hissetti. Derin ve canlı yeşil onu büyüledi. Sadece bir bakıştı,

Yine de zaman durmuş gibiydi. Ve tıpkı daha önce gibi, aralarında cızırtılı bir farkındalık kıvılcımı yayıldı.

Bunun gücüyle savaşıyan Roslyn nefesini tutmak için mücadele etti. Kıvılcımların bir anlamı yoktu, dedi kendi kendine. Dük ona sadece cilveleşme dersi veriyordu. Bundan mahrem ya da cinsel bir anlam çıkarmak saçmaydı.

Sonra bakışları onun ağzına, iki hafta önce ona böylesine zevk veren o sert, şehvetli ağzına kaydı. Onu öpmek için büyük bir özlem duydu ve o gece olduğu gibi kendisini öpmesi için daha da güçlü bir istek duydu. O sıcak, şehvetli ağzın cazibesine karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Roslyn skandal dolu düşüncelerini düzene sokmak için bakışlarını kaçırdı ve geri çekildi. Açıklanamaz tepkisinden dolayı kendini azarlayarak, aniden kuruyan boğazını temizledi ve kayıtsızmış gibi davranmak için üstün bir çaba sarf etti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Sanırım bir gün için bu kadar talimat yeterli. Bu öğleden sonra Kont üzerinde pratik yapmam için bana bolca fikir verdiniz."

Arden'in bakışlarının esrarengiz bir hal aldığını gördü, ama sonra ağzı alaycı bir şekilde eğildi. "Başarın hakkında bir rapor bekliyorum, tatlım. Oldukça ilginç olacak."

". Sana bu kadarını borçluyum."

Kendisini daha fazla zorlamadığı için rahatlayan Roslyn arkasını döndü. Arden Dükü'nü yeterince zorlamıştı. Eve gitme ve Lord Haviland'ı kazanmak için kampanyasını başlatma zamanı gelmişti.

Neyse ki Roslyn Freemantle Park'tan ayrılmadan önce dükle yakınlaşma şansı kalmamıştı. O zamana kadar

Eve vardıklarında Arabella ve Marcus gitmiş, bir saat önce düğün gezisi için yola çıkmışlardı.

Kâhya ve kahya balodan sonra temizlik yapan hizmetlileri denetliyordu. Roslyn, Simpkins'lerle görüştüktan sonra sabah odasına yerleşerek konukların Danvers Kontu ve yeni kontesine gönderdiği çok sayıdaki düğün hediyesini kataloglamaya başladı.

Kısa bir süre sonra küçük kız kardeşi içeri girdiğinde iyi bir ilerleme kaydetmişti. Yanakları alışılmadık bir şekilde kızarmış olan Lily'nin kaşları çatıldı.

"Sorun nedir?" Roslyn endişeyle sordu.

"Tartışmak istediğim bir şey yok," diye gizemli bir şekilde cevap verdi Lily. Roslyn'i dikkatle inceledi. "Peki ya sen Rose? Tess ve ben bu sabah neden dün gece Winifred'le kaldığını açıklayan notunu alınca dehşete düştük. Park'ı aradık ama sen daha yeni çıkmıştın, Winifred de bize otoyol soygununu anlattı. Kulağa çok cesurmuşsun gibi geliyor."

Roslyn kuru bir sesle, "Korkudan aklımı kaçıracaktım," diye cevap verdi. "Ama en azından kimse zarar görmedi."

"Haydut hariç. Anladığım kadarıyla Hickling yaralı bir adamı aramaya başlamış."

Roslyn başını salladı. "Evet, yine de onu bulma konusunda pek umutlu değiliz." Tekrar kız kardeşine baktı ve Lily'nin normal neşesinin yerinde olmadığını fark etti. "İyi olduğuna emin misin? Sanki bir şey seni üzmüş gibi görünüyorsun."

"Üzgün değilim. Sadece biraz başım ağrıyor ve Tess'in beni arabasıyla eve bırakması da pek yardımcı olmadı."

"Neden oturup biraz çay içmiyorsunuz? Bayan Simpkin az önce taze bir demlik getirdi."

"Her zaman çayın harika bir onarıcı olduğunu düşünürsün," diye yakındı Lily, Roslyn'in yanında kanepeye uzanmasına rağmen. "Bir doz Marcus konyağı daha yararlı olurdu."

"Konyak için çok erken, bir hanımefendinin bu kadar etkili bir şey içmemesi gerekir."

"Tıpkı Arabella gibi konuşuyorsun."

Roslyn bakışlarını küçük kız kardeşine dikti. "Arabella senin küçük bir cehennem zebanisine dönüştüğünden endişeleniyor - ve haklı olarak endişeleniyor."

Karanlık ruh halinden sıyrılan Lily sırtımayı başardı. "Biliyorum. Ama bir hanımefendi gibi davranmak gibi bir arzum yok."

"Siz yine de bir hanımefendisiniz. Ve hatırladığım kadarıyla konyak bile sevmiyorsunuz."

"Doğru. Ama zonklayan başıma iyi gelebileceğı söylendi." Lily yüzünde alaycı bir gülümsemeyle öne doğru eğilerek kendine fincan çay koydu. "Gördüğünüz gibi, dün gece baloda oldukça sarhoş oldum. Şampanya da dahil olmak üzere alkollü içkiler beni çakırkeyif yaptığı için daha iyi bilmem gerekirdi. Ama Arabella'yı kaybettiğime üzüldüğüm için üç kadeh içtim ve şimdi bu düşkünlüğümden dolayı içtenlikle pişmanlık duyuyorum."

"Tüm sorun bu mu Lily?"

Şaşırtıcı bir şekilde yanakları daha koyu bir pembeye büründü. "Belki de *hepsi* değil. Winifred hala ıldırıtcı çöpçatanlık girişimleriyle dikkatimi dağıtmaya devam ediyor."

"Biliyorum," dedi Roslyn tüm kalbiyle. "Dün gece ve bu sabah yine onun hedefiydim. Beni Arden'la eşleştirmek istemesi konusunda haklıydın. Bu son derece utanç vericiydi."

"Burada kalıp Winifred'in talihsiz kurbanı olmaya niyetim yok," dedi Lily kararlılıkla. "Londra'ya gidip Fanny'nin pansiyonunda kalmak istiyorum. Odaları var ve evi işleten iki arkadaşıyla anlaşmak için benden tavsiye istedi. Onlara yardım edebilir miyim bilmiyorum ama denemek isterim."

Roslyn şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. "Winifred'in çöpçatanlık planlarını atlatmak için Londra'da saklanmayı mı düşünüyorsun? Bu kadar sert önlemler gerçekten gerekli mi?"

Lily yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle düşünmeye başlıyorum. Eğer bulunamazsam, istenmeyen talipler için endişelenmeme gerek yok, değil mi? Belli ki Chiswick'te kalamam. Ve kimse beni Fanny'nin evinde aramayı düşünmeyecektir, buna Marcus da dahil, çok şükür. Onun özel arkadaşlarıyla yakınlaşmamı onaylamayacağını biliyorsun." Lily'nin sesi birden daha neşeli bir hal aldı. "Buldum! Winifred'e ve soran herkese eski evimizdeki arkadaşlarımı ziyaret etmek için Hampshire'a gittiğimi söyleyebilirsin."

Roslyn'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Neden onun düşünmesini istiyorsun?"

"Lütfen Rose, bu seferlik bana ayak uydur."

Endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak eden Roslyn kız kardeşinin yüzüne baktı. "Lily... bana söylemediğin başka şeyler de var mı?"

"Hiç de değil. Benim için endişelenme, canım. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Lily güven verici bir ifadeyle ve ardından, "Hiçbir erkeğin bana kur yapmasına izin vermeye niyetim yok," diye ekledi.

Roslyn kız kardeşini daha fazla dürtecekti ama Lily'nin bu konuyu tartışmak istemediği açıktı. Ve bu konuda mükemmel bir yeteneğe sahip olduğu için

Kendi aklını bilen ve kendi sorunlarıyla uğraşan Roslyn, kendi acil işlerine odaklanmaya karar verdi; özellikle de Lord Haviland'la yaklaşan balo hakkında konuşmak üzere saat üçte yapacağı toplantıya hazırlanmaya.

Roslyn nihayet düğün hediyelerini listeleme görevini tamamladığında, bu kadar büyük bir baloyu gerçekleştirmek için karar verilmesi gereken sayısız detayın listesini yapmaya başladı.

Saat iki buçukta, hizmetçileri Nan'ın yardımıyla kıyafetlerini değiştirmek için üst kata çıktı. Marcus'un bağısladığı yeni gardıroptan yararlanan Roslyn, gözleriyle aynı renkte olan mavi jaketten şık bir elbise giydi. Daha sonra alt kata, misafirini kabul etmeyi planladığı küçük salona döndü, çünkü burası geçtiğimiz ay Arabella tarafından baştan aşağı yenilenen salondan çok daha gayri resmi ve rahattı.

Roslyn kontun gelmesini beklerken bir miktar heyecan hissetti ama birkaç dakikada bir pencereden dışarı bakmamak için kendini zorladı. Bunun yerine zihninde Arden'in bu sabah ona öğrettiği flört tekniklerini gözden geçirdi... gözler, ağız, dalkavukluk....

Yaptığı numaraların Haviland üzerinde bir etkisi olup olmayacağını merak ederken kendini yeniden gülümserken buldu. Öyle olmasını umuyordu. Bazen kontun hayalini kurar, flörtlerinin nasıl geçeceğini hayal ederdi. İlk andan itibaren karşı konulmaz bir şekilde ona çekilecek ve çok kısa bir süre içinde aşkını ilan edip evlenme teklif edecekti.

Belki de, diye düşündü Roslyn, sadece bir peri masalı uydurmuştu, ama eğer onun kendisine olan arzusunu herhangi bir şekilde ateşleyebilecekse, cilve yapma becerisini geliştirmek de dahil olmak üzere elinden gelenin en iyisini yapmaya hazırdı, her ne kadar bu tür numaralar için pek uygun olmasa da.

Haviland saat üçte hemen geldi, ama onu şaşırtan şey yalnız olmamasıydı; Simpkin tarafından salona götürüldüğünde

Arden Dükü de eşlik ediyordu. Her ne kadar kapısının önünde tanıştıklarını iddia etmiş olsalar da, iki asilzadenin arası iyi görünüyordu.

Roslyn Arden'a bir soru sorarcasına baktı, Kont'la randevusu olduğunu bildiği halde neden tam da bu anda aradığını merak ediyordu.

"Eşkiyamızın aranmasıyla ilgili bir rapor isteyebileceğinizi düşündüm," diye cevap verdi hiç zorlamadan.

Haviland'ın kalın kaşları sertçe birbirine yaklaştı. "Hangi haydut?"

Dün geceki soygunu henüz duymamıştı, bu yüzden Roslyn'in olayları anlatması gerekiyordu.

"Bu konuda ne yapılıyor?" Haviland bilmek istedi.

Dük onun yerine cevap verdi ve Freemantle hizmetkârlarının bu sabah yaptıkları aramayı anlattı. "Bölgeyi haydut için taradılar ama hiçbir yerde kan izi ya da takip edecek gerçek bir ipucu bulamadılar. Herhangi bir yere sığınmış olabilir, Londra'ya kadar bile."

Haviland, "Belki de önümüzdeki birkaç gece yollarda silahlı uşaklarla devriye gezmeliyiz," diye öneride bulundu.

Arden, "Bu zaten yapılıyor," diye yanıtladı.

"Güzel. Yerel halkı da tetikte olmaları ve mallarını iyi korumaları konusunda uyarmalıyız. Kimseyi gereksiz yere telaşlandırmak istemem ama önlemlerini alsınlar."

Tam o sırada Simpkin elinde çay tepsisiyle geldi ve Roslyn Kont'u yanına, kanepeye oturmaya davet etti. Ancak Arden'in gitmesini beklediye de hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü Arden rahatça koltuğuna yerleşmişti.

Kanatlı koltuğa oturdu ve geri çekilme belirtisi göstermedi. Kadın beyefendiler için kadehleri doldururken, Lord Haviland konuyu Kont'un balosuna getirmiş, bu da onu hem kızdırmış hem de dehşete düşürmüştü. Lord Haviland'la biraz yalnız kalmayı ummuştu ve bir dinleyici kitlesiyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Ama dükün ona başka seçenek bırakmamaya niyetli olduğu anlaşıldığından, Roslyn gülümsemesini topladı ve Haviland'a balo için ne gibi planlar yapıldığını sordu.

"Hizmetçim çiçekleri, müzisyenleri ve daha fazla servis elemanını ayarladı bile, ancak menü konusunda tavsiyelerinize minnettar olacaktır, çünkü daha önce hiç bu kadar seçkin bir grubu beslemesi gerekmemiştir. Öncesinde iki düzine konuk için bir akşam yemeği ve gece yarısı da geç bir açık büfe akşam yemeği olacak. Ayrıca sosyal incelikler konusunda da yardımınızı rica ediyorum - karşılama sırasının nereye yerleştirileceği, misafirlerin rütbelerine göre nasıl oturtulacağı gibi konularda."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi Roslyn. "Evinizi incelemem, uşağınız ve hizmetçinizle görüşmem en iyisi olur. Ayrıca konuk listesini de görmek isterim."

"getirdim." Haviland bir tomar kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

Roslyn, birçoğu Danvers'ın düğün kutlamalarına katılmış olan iki yüz kadar Ton üyesinin yer aldığı uzun listeye göz gezdirdi. Roslyn listeyi bitirdiğinde, Dük listeyi görmek isteyerek onu şaşırttı.

"Bu konuda muhtemelen yardımcı ," dedi Arden, "çünkü tonların büyük bir kısmını tanıyorum."

Roslyn hiç tereddüt etmeden teslim etti. Sosyetenin en yüksek çevrelerinde dolaştığı ve önemli herkesi tanıdığı için yardımcı olabileceğine şüphe yoktu.

Haviland konuk listesini incelerken, Haviland da başarılı bir balo için gerekenleri sıraladığı kendi listesini eline aldı ve kontla birlikte çeşitli kategorileri gözden geçirmeye başladı. Haviland daha iyi görebilmek için ona yaklaştı ve başını onunkine yaklaştırdı.

Yalnız olmadıklarını fark etmeseydi, bu samimi pozisyon Roslyn'e onunla flört etmeye başlamak için mükemmel bir fırsat sunacaktı. Dük onu rahat edemeyeceği kadar yakından izliyordu ve bu da Roslyn'in fazlasıyla bilinçli olmasına neden oluyordu. Yine de ne zaman Arden'a baksa, dük sadece masum bir kaşını kaldırıyor ve çayını yudumluyordu.

Sonunda kadın gözlerini ona diktiğinde, adam sadece gülümsedi, bakışları meydan okurcasına parlıyordu, sanki ona dışarı çıkmasını emretmeye cesaret ediyormuş gibi.

Onun varlığı Roslyn'i öylesine telaşlandırmıştı ki balo planlarına zar zor konsantre olabiliyordu. Haviland'la listelerini gözden geçirmeyi bitirdiğinde, ertesi sabah saat on bire randevu alarak Haviland'ın evini bizzat inceledi ve üst düzey hizmetli kadrosuyla tanıştı. Birkaç dakika sonra kalktı ve ona içtenlikle teşekkür ettikten sonra ayrıldı.

O gittiğinde Roslyn gizlemediği bir kızgınlık ifadesiyle Arden'a döndü. "Ne demek istiyorsunuz, majesteleri, bizi bu şekilde ederek? Lord Haviland'la baş başa kalmayı umuyordum."

Kadının bariz öfkesi karşısında yüz ifadesi yumuşak kaldı. "Yeni yeteneklerini onun üzerinde kullanmanı görmek istedim."

"Demek performansımı eleştirmeye geldin?"

"Ve sana bulunabilmek için gözlemlemek için." Başını hayıflanarak salladı. "flört girişimlerinden etkilenmediğimi itiraf etmeliyim, sevgilim."

Onun bu sözleri kadını daha da kıskırttı. "Sen benim her hareketimi izlerken onunla flört etmemi nasıl beklersin?"

Dük sandalyesine geri oturdu. "Rahatsız olmanıza izin vermemelisiniz. Halkın gözetimi altında bir cilveleşme yürütmek oyunun bir ."

Roslyn'in elleri kalçalarına gitti. "Beni rahatsız eden *senin* dikkatin."

"Neden? Ben sadece senin öğretmenimim."

Hayal kırıklığı daha da arttı. "Senden bana yardım etmeni istedim, beni engellemeni değil!
Bugün buraya neden geldin ki?"

Arden omuz silkti. "Can sıkıntısına inanır mısın? Kendimi Freemantle Park'ta yapacak hiçbir şey bulamamış bir halde buldum. Ve seni Haviland'la birlikte izlemenin eğlenceli olabileceğine karar verdim."

"Yani bizi kendi kişisel eğlenceniz için kullanmaya mı karar verdiniz?"
Roslyn tehlikeli bir şekilde sordu.

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Tam olarak değil. Gerçek şu ki, Leydi Freemantle'ı boğmadan önce ondan kaçmak istedim. Konuşmaya hevesi bir azizi bile çıldırtmaya yeter. Ama bana kızmakta haklısınız. Lütfen özürlerimi kabul edin."

Onun açıklamasıyla biraz yatışan Roslyn öfkesinin azaldığını hissetti. Dük sadece şövalyelik gereği Park'ta kalmıştı. Winifred'den kaçmak istediği için onu suçlayamazdı.

Roslyn daha yumuşak bir sesle, "Leydi Freemantle'a karşı sabırsızlığınızı anlıyorum," dedi. "Tutsak bir dinleyici kitlesine sahip olduğunda biraz hoppalaşmaya meyilli oluyor. Ama bunun nedeni yalnız olması -çocukları ya da aile ilişkileri olmayan bir dul. Ve alt sınıf kökenleri nedeniyle mahallede çok az arkadaşı var."

"Ama neden buraya sığınmak isteyebileceğimi anlıyorsunuz, değil mi?" "Evet ve tabii ki başımızın üstünde yeriniz var."

"Teşekkür , Beauty."

Ona bıkkın bir bakış daha attı. "Keşke bana böyle hitap etmeseydiniz majesteleri. Dış görünüş konusundaki hislerimi biliyorsunuz. Bana benimkileri hatırlatıp durmanıza gerek yok."

Ağzı kıvrıldı. "Haviland'la daha samimi olmak istiyorsan arada bir sevgi sözcükleri kullanmaya alışman gerekecek."

"Sen bana bu şansı vermezken nasıl daha samimi olabilirim?"

". Pekala, bir daha olmayacak."

"Güvenmiyorum. Kendi başıma daha iyisini yapabileceğime inanmaya başladım."

Bir kaşını kaldırdı. "Artık Haviland'ı nasıl kazanacağınız konusunda tavsiyelerimi istemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Roslyn tereddüt etti. "Hayır, de öyle demiyorum. Ama bu kadar... kışkırtıcı olmana gerek yok."

"Yeterince adil. Oturun da performansınızı tartışalım. Korkarım birkaç alanda yetersiz kaldınız."

Roslyn isteksizce kanepeye döndü. "Performansımda ne sorun vardı?"

Parmaklarını karnının üzerinde kenetleyen Arden düşünceli bir şekilde onu inceledi. "Bir kere az önce fazla iş adamıymış gibiydin. Haviland'a karşı daha kadınsı olmak için çaba göstermelisin. Biraz daha az diktatör ve yönetici olmaya çalış."

Kaşlarını çattı. "Ama Haviland benim yönetim becerilerime değer veriyor gibi görünüyor."

"Seni majordomosu olarak mı yoksa potansiyel sevgilisi olarak mı görmesini istiyorsun?"

"Sevgilisi, tabii ki."

"O zaman generalliği hizmetkâr personeline bırak. Bir iki an için o kadar emrediciydiniz ki bana annemi hatırlattınız."

"Bir annen mi var?" Roslyn küstahça sordu.

Sırıttı. "Ne bekliyordun ki? Yumurtadan çıktığımı mı?"

"Şaşırmazdım."

Sırıttığı bir hal aldı. "Annem bir ejderha ama bana dünyaya alışlagelmiş bir şekilde geldiğimi söylediler."

Roslyn annesinden bahsederken ses tonundaki keskin tonu duymuştu ama Haviland'la olan eksiklikleri konusuna dönmekle daha çok ilgileniyordu. "Başka nerede yanlış yaptım?"

"Açık sözlülüğünüzü biraz yumuşatmak isteyebilirsiniz. Bazı erkekler senin açık sözlülüğünü itici bulabilir."

"mi?" diye sordu merakla.

"Hayır, ama benim beğenilerimle ilgilenmiyoruz. Haviland daha tatlı bir ses tonuna daha iyi cevap verecektir. Ve ne yaparsan yap, keskin dilinle onun derisini yüzmeye kalkma."

Cesareti kırılan Roslyn kanepeye yaslandı. "Haviland'ın derisini yüzecek değilim. Daha çok onunla konuşacak kelime bulamıyorum."

"Nedense bu beni şaşırtıyor," dedi Arden kuru bir

sesle. "Ama bu doğru."

"Onun iyi fikrini kazanmak için çok hevesli olduğunuzdan şüpheleniyorum, oysa bana karşı, beni yüzüme karşı azarlamaktan çekinmiyorsunuz."

"Çünkü seni etkilemek gibi bir arzum yok."

"Haviland'la bu kadar uğraşmayı bırak. Sadece kendin ol. Doğal benliğinizin parlamasına izin verecek kadar çekici ve cana yakınsınız."

Kadın ona baktı. "Tanrı aşkına, sanırım az önce bana iltifat ettiniz."

"Sanırım öyle."

Yeşil gözleri ona parıldadı ve nabzının hızlanmasına neden oldu. Roslyn yine de kendini toparlayarak gülümsemeyi başardı. "Ders için teşekkür ederim, . Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"İsterseniz yarın sabah Haviland ile görüşmenizden önce sizi çağırır ve bir ders daha veririm."

"Buna minnettar olurum. Ancak şimdilik..." Eğilerek listelerini topladı ve ayağa kalktı. "İzninizle, hâlâ yapacak çok işim var. Ama lütfen istediğiniz kadar kendinizi evinizde hissedin. Daha fazla çay ya da şarap veya konyak gibi daha sert bir şey isterseniz, Simpkin'i çağırmanız yeterli."

Kadın giderken kibarca ayağa kalkan Drew, bir kez daha kovulduğu için kendini pişmanlıkla sırtırken buldu. Ama Roslyn'in mahremiyetine bu kadar alenen tecavüz etmişken ondan daha sıcak bir karşılama bekleyemezdi.

Sorusuna doğru cevap vermişti; açıkça istenmediği halde buraya gelmesinin başlıca nedeni Leydi Freemantle'dan kaçmaktı. Can sıkıntısı da bunun bir parçasıydı. Ve merak. Roslyn'in Haviland'a nasıl davranacağını görmek, kampanyasını ne kadar ileri götüreceğini öğrenmek istemişti.

Ama bir kez buraya geldiğinde, sapkın bir yanı onu kışkırtmak, o mavi gözlerdeki tutku parıltısını uyandırmak istedi.

Daha da aptalca bir yanı onu kollarına çekip o güzel ağzını öpmek, o çekici bedeniyle sevişmek istemişti....

Drew, Roslyn'in kendisine "Güzelim" diye hitap ettiğinde verdiği tepkiyi hatırlayınca hafifçe güldü. Roslyn dış görünüş konusunda saçma bir şekilde huysuzdu; bu onun deneyimlerinde benzersiz bir tuhaflıktı. Daha önce hiçbir kadının *çok* güzel olmaktan şikâyet ettiğini görmemişti.

Olağanüstü güzelliği için onu kesinlikle suçlayamazdı. Kuşkusuz sadece ona bakmaktan bile zevk alıyordu; ne de olsa kırmızı kanlı bir adamdı.

Ama Roslyn başka açılardan da eşsizdi. Eski metreslerinin kullandığı hesaplı sanatlardan sonra onun masumiyetini oldukça sevimli buluyordu. Gülümsemesi taze ve dürüsttü, sofistike ve alaycı değil. Bu tazeliğin, taklit etmeye çalıştığı ölümcül kadınlar tarafından oynanan entrikalı oyunlarla mahvedildiğini görmekten nefret ediyordu.

Drew aniden başını salladı. Şimdilik ona verdiği sözü yerine getirmişti. Tavsiyesini nasıl uygulayacağı gerçekten onu ilgilendirmiyordu.

Danvers Hall'da daha fazla kalmak için de bir nedeni yoktu. Aslında, şu anda Chiswick'te yapabileceği başka bir şey de yoktu.

Drew o anda karar verdi. Akşam için Londra'ya gidebilir ve kulübünde keyifli birkaç saat geçirebilirdi.

Ya da daha iyisi, bir metres arayışına devam edebilirdi. Kendini yemyeşil bir kadın bedeninde kaybedebilirse, belki de güzel Roslyn Loring'i o kadar da çekici bulmayabilirdi.

Yedinci Bölüm

Tavsiyelerinize uyma becerim konusunda bazı şüphelerim olsa da listeniz son derece aydınlatıcı sevgili Fanny.

-Roslyn'den Fanny'ye

Ertesi sabahki dersi için Roslyn Dük'ü kütüphanede bekledi, çünkü kendini en çok orada rahat hissediyordu ve bu nedenle Dük'le orada daha iyi başa çıkabilirdi. Okumak her zaman en sevdiği eğlence, kütüphane ise hayatın sıkıntıları ne zaman çok zor gelse sığındığı liman olmuştu.

Arden odaya girdiğinde, hem rahatlık hem de bol ışık sağladığı için tercih ettiği yer olan minderli pencere koltuğuna kıvrılmıştı. Bugün çok daha az resmi giyinmişti, devetüyü rengi binici pantolonu ve bordo paltosu bir taşra beyefendisinin kıyafetine daha uygundu, ancak Londra'daki muhteşem terzilik sadece şeytani erkekliğini vurguluyordu.

Tarih kitabını bir kenara bırakan Roslyn onu selamlamak için ayağa kalktı, sonra Arden'in kütüphaneye takdirle bakmasını izledi. Her duvar tavandan tabana kadar deri ciltli kitaplardan oluşan pırıl pırıl ceviz raflarla doluydu.

"Etkileyici," diye mırıldandı Arden, en yakın duvardaki başlıkları incelerken.

"Etkileyici olan ne?" diye sordu merakla.

"Bu büyüklükte bir koleksiyonun üstesinden gelebileceğinizi. Eleanor buradaki ciltlerin çoğunu okuduğunuzu söyledi."

"Yunanca olanlar hariç, çünkü hiç öğrenmedim. Ne yazık ki erkek olarak doğmadığım için üniversiteye gidemedim."

Arden ona eğlenen bir bakış attı. "Gerçekten Yunanca mı öğrenmek istiyordun?"

Yanaklarının ısındığını hissetti ama çenesini kaldırdı. "Klasiklerin orijinal dilini bilmek yardımcı olabilirdi. Hal böyle olunca çevirilere güvenmek zorunda kaldım."

Cevap vermeyerek bir sonraki bölüme geçti. "Buradaki başlıklara bakılırsa, bu koleksiyonun derlenmesinde önemli ölçüde kafa yorulduğunu söyleyebilirim."

Roslyn onun şaşkın ses tonuna gülümsedi. "Öyleydi. Üvey amcam, kitapları söz konusu olmadığında tam bir cimriydi. Onda hayranlık duyduğum en önemli şey bilimsel eğilimleriydi."

Dük kuru bir sesle, "Duyduğuma göre, merhum Lord Danvers'ın hayran olunacak pek az özelliği varmış," dedi.

"Evet, iyi.... Ölüler hakkında kötü konuşmak kibarlık değildir ama o çok... nahoş biriydi."

Roslyn odayı geçerek bir sandalyeye oturdu ve Ardeni karşısındaki kanepeye davet etti. "Bu sabah Fanny'den bir mektup geldiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Değerlendirmem için bir öneri listesi hazırlamış."

Kanepeye , "Metres ticaretinin hileleriyle ilgili olarak mı?" diye sordu.

"Evet, daha doğrusu bir beyefendiyi nasıl cezbedeceğinize dair tavsiyeleri." "Ne söyleyecekmiş?"

Eteğinin cebinden birbirine yakın yazılmış üç sayfa çıkaran Roslyn, Fanny'nin mektubunun bazı bölümlerini yüksek sesle okumaya karar verdi, böylece düke bazı tekniklerin etkinliği hakkında soru sorabilecekti.

"İlk tavsiyeleri fiziksel görünümle ilgili... bakım, giyim, saç stilleri... ki bunlara girmemize gerek yok. Sonra-"

"Neden olmasın? Bu alanda biraz gelişmeye ihtiyacın var."

"Belki," diye karşılık verdi Roslyn, "ama kişisel bakımım gibi mahrem konularda Fanny'nin öğütlerinin yeterli inanıyorum. Nerede kalmıştım? Oh, evet. Bundan sonra bir erkeğin dikkatini başka şekillerde nasıl çekebileceğimizi tartışıyor. 'İyi bir dinleyici olmak şarttır' diyerek başlıyor."

Arden gülümsedi. "Sana çoktan söyledim."

"Hatırlıyorum." Roslyn bakışlarının Fanny'nin listesinde ilerlemesine izin verdi. "Ayrıca bir kadının esprili şakalaşmayı öğrenmesi gerektiğini ama bunun potansiyel müşterisinin gözünü korkutacak kadar esprili olmaması gerektiğini söylüyor. Alıntı yapmak gerekirse: 'Amacı onu zeki hissettirmek olmalı, asla sıkıcı ve yavan olmamalı.'"

"Oldukça akıllıca," diye onayladı Arden. "Kendini zeki hissederse tüylerini kabartacaktır."

Roslyn Dük'e eğlenen bir bakış attı. Kendisini zeki hissetmesi için uğraşmasına gerek yoktu çünkü dükün keskin bir zekâsı vardı ve nadiren hızlı bir geri dönüş yapardı.

Listesine dönerek bir sonraki tavsiyeyi okudu. "'Ona güçlü ve kuvvetli olduğunu hissettirin, sanki tanıdığınız en önemli kişiymiş gibi. Kısacası, onu yaşayan en büyüleyici erkek gibi hissettirin.'"

"Arkadaşın Fanny'nin sezgileri çok kuvvetli. Ona kendini *nasıl* büyüleyici hissettirebileceğini öneriyor mu?"

"Pek sayılmaz, sadece onu ilgisinin tek odağı haline getirmesi gerektiğini söyledi, ki siz de tam olarak bunu tavsiye ettiniz."

"Fanny'nin benim önerdiklerim dışında bir tavsiyesi var mı?"

"Kadının davranışıyla ilgili birkaç fikir var. Birincisi, biraz gizemli olmayı öneriyor. 'Eğer sırlarınız varsa,' diye aktarıyor Roslyn, 'onları ortaya çıkarmaya hevesli olacaktır.'"

"Ne tür sırlar?"

"Söylemiyor. Ama dürüstlük ve açık sözlülüğün en iyi politika olmadığı konusunda sizinle aynı fikirde olduğunu sanıyorum."

Arden başını salladı. "Başka ne var?"

"Biraz anlaşılmaz kalması gereken zamanlar vardır. Onun ilgisini çekmek için kendisini takip etmesini sağlamalıdır. Hiçbir koşulda onu kovalıyormuş gibi görünmemelidir."

"Katılıyorum. Onu takip ediyor olsanız bile, bunu bilmesine izin veremezsiniz, çünkü bu onu uzaklaştırmanın en hızlı yoludur. Dua etmeye devam et."

"'Bazen,' diye okudu Roslyn, 'onu iyiliklerin için bekletmelisin, onu uyandırmak için...' boş ver."

"Neyini uyandıracak?" diye dürttü.

Roslyn aceleyle, "Şehveti tavan yaptı," dedi. Arden'in gözlerinin kahkahalarla parlayacağını bildiğinden, bir sonraki maddeye geçerken onun bakışlarından dikkatle kaçındı. "'Unutulmaz olmak için çabalayın. Daha önce peşinden koştuğu herkesten farklı olun. İşin püf noktası sizi sık sık düşünmesini, sizinle ve sadece sizinle birlikte olmak için can atmasını sağlamak.'"

"Bu mükemmel bir tavsiye gibi görünüyor," diye

gözlemledi Arden. "Evet," diye yanıtladı Arden,

son sayfayı incelerken.

Kadın listeyi katlayıp cebine geri koyduğunda, adam kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

Roslyn yüzünün ısındığını hissetti. "Hayır, ama geri kalanı bir beyefendinin ilgisini çekmenin fiziksel yönleriyle ilgili."

"çok isterim," dedi masumca.

Ona keskin bir bakış attı. "Hiç şüphesiz bunu yaparsınız, ama sizinle tartışmak benim için çok riskli."

"Alçakgönüllülüğün yine kendini gösteriyor, güzel büyücü."

Tıpkı onun kışkırtıcı üslubunu görmezden geldiği gibi, Fanny'nin sevecenliğini de görmezden geldi. "Asıl soru şu: Fanny'nin tavsiyelerini Lord Haviland'la ilişkilerimde nasıl uygulayacağım? Önerilerinin hepsi oldukça soyut görünüyor."

"Doğru, ama sen kendini aşıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Baştan çıkarmanın fiziksel yönünü göz ardı edemezsiniz. Bu çok önemlidir."

Roslyn sinirle kızarmasının arttığını hissetti. "Bunu görmezden gelmeye niyetim yok, majesteleri. Sadece bu tür ayrıntıları Fanny ile konuşmayı tercih ederim."

"Bana Drew demelisin. Eğer senin öğretmenin olacaksam, formaliteleri bir kenara bırakabiliriz."

Onunla bu kadar samimi olmak istemediğinden emin olan Roslyn başını salladı. "Teşekkür ederim, ama formaliteler gayet iyi iş görür."

"Nasıl istersen," dedi dostça, ama sonra elini uzattı. "Buraya gel, tatlım."

Ona temkinli bir bakış atarak tereddüt etti. "Neden?"

"Çünkü sana bir sonraki dersini vermek istiyorum."

Birden içinde bulundukları durumu hatırlayan Roslyn şöminenin üzerindeki saate baktı. "Başka bir ders için zamanım olduğunu sanmıyorum. Lord Haviland ile randevum saat on bire ayarlandı."

"Bunun için bolca vaktimiz var. Sadece yan kapıya gidiyorsun. Şimdi buraya gel."

Büyüleyici gülümsemesi onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı ama isteksizce de olsa itaat etti. Roslyn ayağa kalkarak kanepede onun yanına oturdu ve omurgasını sert bir şekilde tuttu.

"Daha yakına," diye emretti düğ. "Bu acıtmayacak, söz veriyorum."

Beni endişelendiren de bu, diye düşündü *endişeyle*. Onun gösterisinin çok acı verici değil, çok zevkli olacağından korkuyordu. Ama aralarında sadece birkaç santim kalacak şekilde yaklaştı. "Şimdi ne olacak?"

"Bana elini ver. Sana en etkili kadınsı silahlarından birini, basit bir dokunuşun gücünü göstermek istiyorum."

Roslyn'in kaşları birbirine çarptı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bu sadece gerekli değil, aynı zamanda önemli. Çıplak ten üzerinde dikkatsizce gezdirilen parmak uçlarının ne kadar tahrik edici olabileceğini öğrenmeniz gerekiyor."

"Bunu bana açıklayamaz mısın?"

"Etkili değil. Deneyimlenmesi gereken bazı şeyler var." "Pekâlâ o zaman," dedi elini uzatarak.

Parmakları onunkilerin üzerinde kıvrıldı ve sıcaklığını hissetmesine izin verdi. Sonra elini ters çevirerek yavaşça avucunun ortasını parmak uçlarıyla okşamaya başladı.

Roslyn'in nefesi boğazında düğümlendi ve bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Birleştikleri ellere baktı ve adamın sadece bir dokunuşa bu kadar duygusallığı nasıl aşılayabildiğini merak etti.

Arden, "Haviland'la birlikteyken ara sıra ona dokunmayı denemelisin," diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordu, sesini eşit tutmaya çalışarak.

"Sizin hakkınızdaki farkındalığını artırmak için."

Yanındaki adamın farkında olduğunu inkâr edemezdi; onun vücudunun kendi vücudunun yanında olduğunun çıldırtıcı bir şekilde farkındaydı. Yine de, adamın duyuları üzerinde yarattığı tahrik edici etkiye rağmen ona karşı kayıtsızmış gibi davranmaya kararlıydı. Dün onu öpmeyi arzuladığı o garip anın tekrarı olmayacaktı.

Okşayan parmak uçları avucunun topuğundan bileğine doğru süzüldü. "Yapabilirsen kazara olmuş gibi göster. Sadece en ufak bir baskıyla tenini sıyrır. Bunu hissedecektir, inan bana."

Ona inanmakta güçlük çekmedi; bu hafif okşama bile onu nefessiz bıraktı.

Sonra Arden dikkatini daha da yukarı kaydırarak parmaklarının Roslyn'in elbisesinin kolundan dirseğine doğru kaymasına izin verdi. Göz ucuyla dokunuş, kolundan yukarıya ve tekrar göğüslerine doğru zevk dalgaları gönderdi ve Roslyn'e Cyprians'ın balosu sırasında balkonda yaşadıkları tutkulu karşılaşmanın güçlü bir anısıyla saldırdı. Bu anıyı hatırlayınca midesinin derinliklerinde hararetli bir titreme belirdi.

"Sadece bir dokunuşun ne kadar güçlü olabileceğini görüyor musun?" diye sordu, bakışları onunkilere kilitlenmişti.

"Evet... Anlıyorum."

"Bunu cephaneliğinizdeki başlıca silahlardan biri olarak görmelisiniz."

Roslyn onun okşamasının gerçekten de bir silah olduğunu fark etti; şehvetli bir baştan çıkarma silahı. Onun her parçasında bir his patlamasını ateşledi. Ve bu, elini yüzüne götürüp parmak uçlarıyla çene çizgisini sıyırmasından önceydi bile.

Adam başparmağıyla elmacık kemiğinin ve alt dudağının üzerinde gezinirken nabızı hızla atmaya başladı.

Bu erotik hareket ona Dük'le yaşadığı o ilk çarpıcı deneyimden sonra Dük'ün elleri ve ağzıyla kurduğu fantezileri hatırlattı. Dükün ustalıkli bakımlarını unutmaması mümkün olmamıştı.

Ama elbette, diye düşündü Roslyn kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışırken, Arden gibi efsanevi bir aşık basit bir dokunuştan en iyi şekilde nasıl bilirdi. Belli ki kadınlar konusunda bir ustaydı. Yetenekli elleri nerede oyalanacağını, nasıl tahrik edeceğini biliyordu.

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, parmakları çenesinin altından kıvrıldı ve boğazının çukuruna doğru kayd. Bacaklarının arasından aşağıya doğru sıvı sıcaklığında bir titreme aktı ve gücüyle onu şok etti.

Arden elinin tersiyle yavaşça boğazından köprücük kemiğine, oradan da elbisesinin yakasına doğru ilerlerken Roslyn yutkunmaya çalıştı. Parmakları korsajının üzerinde gezindiğinde Roslyn'in ağzı nefes nefese bir protestoyla ayrıldı....

Ve sonra aniden durdu. Kadının büyük bir rahatlamayla elini çekti.

Onu incelerken gözlerinde okunamayan bir ışık vardı. "İşte," dedi kayıtsızca, "bu sana gücün hakkında bir fikir verecektir."

Dikkatsizce söylenen bu söz, soğuk bir su serpintisi gibiydi.

Roslyn sertleşerek yumuşak bir gülümsemeye zorladı. "Bu çok... eğiticiydi, majesteleri. Şimdi talimatlarınızı uygulamaya koymaya çalışsam iyi olacak."

"Evet, şimdi gitmelisin. Haviland'ı bekletmek istemezsin."

Roslyn eteklerini düzelterek ayağa kalktı ve kütüphanenin kapısına doğru ilerleyerek Dük'e arkadan bakma riskini göze aldı. Yine de onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordu; düşüncelerini o zayıf, yakışıklı yüzünün ardına büyük bir ustalıkla saklıyordu.

"Bana şans dilemeyecek misiniz, Majesteleri?" diye sordu, sesine kasıtlı olarak bir flört notası katarak.

Ağzı ironik bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Şansa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, tatlım. Öğrendiğin sanatları uygularsan başarılı olacağından eminim. İşin bittiğinde bir rapor bekliyorum. Seni burada ."

"Nasıl isterseniz, majesteleri."

Roslyn gittiğinde, Drew çıldırtıcı arzu hislerine ve daha da mantıksız öfkesine karşı savaşıırken uzun bir nefes verdi. Kuşkusuz Roslyn'in soğukkanlı görüntüsü onu rahatsız etmişti. Kendisi böylesine basit bir karşılaşma yüzünden ateşler içinde zonklarken Roslyn'in bu kadar etkilenmeden kalabilmesi, onun daha adil bir cinsle olan ilişkisini kaybettiğini gösteriyordu.

"Cehennem ve şeytan," diye kendi kendine küfretti Drew. "Ona bu kadar bağlanmakla aptallık ettin."

Baştan çıkarma konusunda aldığı derslerin beklenmedik bir şekilde geri teptiğini fark etti. Az önce aldığı eğitimi çok daha ileri götürmek için can atıyordu. Roslyn'in de ona dokunmasını, o narin ellerin kendi bedenini okşamasını, çıplak teninin üzerinde gezinmesini istemişti....

Ondan uzaklaşmak için üstün bir irade göstermesi gerekmişti. Sadece bu kısa fiziksel temas bile onu şiddetli bir cinsel hayal kırıklığı içinde bırakmıştı.

Drew yüzünü buruşturdu ve ereksiyonunun pantolonuna doğru acı verici bir şekilde gerildiğini hissetti. Masum büyücü kızın onu ne kadar güçlü bir şekilde tahrik ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Lanet olası gerçek şuydu ki, onu istiyordu. Herhangi bir kadını istediğini hatırlayamayacağı kadar çok. Ve onunla yatağa girme hayalleri peşini bırakmamaya başlamıştı.

Hafif bir yemin daha mırıldandı. Dün gece beklediği gibi bir fahişenin kokulu kollarında şehvetini tatmin edemediği için beli ağrıyordu. İşin özüne indiğinde, şehvetli bir fahişeyle zevk alma düşüncesi pek cazip gelmemişti, özellikle de tanıdığı tüm Kıbrıslıları Roslyn'in zarif, muhteşem güzelliğiyle kıyaslayıp dururken.

Ama dün gece çekimser kalma kararı, bu sabah onun üzerindeki kontrolünü en iyi ihtimalle zayıflatmıştı.

Çenesi gerilen Drew gözlerini kapattı. Bu acı verici baskıyı bu gece yatak odasının mahremiyetinde dindirmesi gerektiğini biliyordu. Kendini bir an önce rahatlatmazsa Roslyn'e karşı kontrolünü kaybedebilir ve ikisinin de pişman olacağı bir şey yapabilirdi.

Şu anda bile onunla ilgili şehvet dolu düşüncelerine engel olamıyor, onu orada kendisiyle birlikte hayal etmekten kendini alamıyordu. Hayal gücü onu soymakta ısrar ... elbisesini sıyrıyor ve zarif, güzel vücudunu ortaya çıkarıyordu... onu kanepeye sırt üstü yatırıyordu.

Altın sarısı saçları solgun bir yeyle omuzlarına dökülen, olgun göğüsleri çağıran, kremi kalçaları davetkâr bir şekilde ayrılmış, çılgınca arzulu görünüyordu. Fantezisinde vücuduyla sardı ve içine gömüldü, derin ve sert bir şekilde itti. Kadının iç sıkılığını, kılıfı onun etrafında kenetlenip titrerkenki zarif sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu....

Hayal kırıklığı içinde çenesini gıcırdatan Drew aniden ayağa kalktı. Roslyn'in içini neden böylesine açlıkla doldurduğunu açıklayamıyordu ama kadına duyduğu şehvetin kendisinden kaçıp gitmesine izin verecek değildi.

Drew kendi kendine, "O çizgiyi aşmak için deli olman gerekir," diye mırıldandı.

Hâlâ ağrıyor ve huzursuzdu, kütüphanenin etrafında bir tur attı ama düşünceleri Roslyn'de kalmaya devam etti. Roslyn onun için son derece tehlikeliydi ama bunun tek nedeni ona karşı olağanüstü bir çekim hissetmesi değildi. Çünkü Roslyn, Marcus'un gardını kolayca düşürebiliyordu. Marcus'un kız kardeşi Eleanor dışında, kibar bir genç kadının yanında asla rahat edememişti. Her zaman savunmadaydı, evlilik tuzaklarına karşı tetikteydi. Ama Roslyn'in yanında kendini tamamen doğal hissediyordu.

Şiddetli cinsel dürtüleri de öyle.

Ancak onlara teslim olmak kesinlikle yasaktı. Drew, kızın Marcus'un koruması altında olmasının yanı sıra, Marcus'un ona başka bir erkeğin sevgisini kazanması için yardım edeceğine söz verdiğini hatırlattı.

İçine saplanan açıklanamaz kıskançlık duygusuyla aniden kaşlarını çattı. Kıskanmaya hakkı yoktu. Ve doğrusu, Haviland'ı bir an önce talip olarak kazanmasına yardım etmek istiyordu, böylece Haviland kendi düşüncelerini ve daha da kötüsü fantezilerini rahatsız etmekten vazgeçecekti.

Haviland onu potansiyel bir gelin kadar samimi bir komşu olarak gördüğü için bu biraz zaman alabilirdi. Roslyn'in duyguları da henüz tam olarak birbirine bağlanmamıştı, kendisi de bunu itiraf etmişti. Drew onun dün Kont'a verdiği yanıtı dikkatle incelemişti. Roslyn son derece cana yakın davranmış olsa da, arkadaştan daha fazlası olduklarına dair pek bir işaret yoktu.

Şu anda ne kadar başarılı olduğunu merak eden Drew, çevre düzenlemesi yan kontun malikânesini görmesini engellese de dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. O sırada

Dönmesi için sabırsızlanıyordu ama gideli henüz on dakika bile olmamıştı ve muhtemelen daha da uzun sürecekti.

Bunu umursadığı için kendisiyle dalga geçerek, Roslyn'in geldiğinde oturduğu pencere kenarındaki koltuğa baktı. Roslyn'in okumakta olduğu ağır kitabı eline aldığı anda... başlığı görünce ağzı bir karış açık kaldı. William Cobbett'in *İngiltere Parlamento Tarihi*'nin VII. cildi.

Drew eğlenerek ve hayranlık duyarak başını salladı. Roslyn'in narin güzelliği ile bilimsel zekâsı arasındaki tezat son derece ilgi çekiciydi.

Zekâyâ ve eğitime her zaman değer vermişti. Marcus ve Heath onun en yakın arkadaşlarıydı çünkü zihinleri onunkine ayak uydurabilecek kadar keskindi. Üniversitede de çalışkan olan oydu. Londra'daki evindeki kütüphanesi buradakinden bile daha genişti. Bu yüzden, bilgiye en az kendisi kadar aç bir kadın bulduğu için memnun olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Roslyn'in Yunanca öğrenmesine hiç izin verilmediğine dair yakınmasını hatırlayan Drew kendini sırtırtırken buldu. Roslyn kesinlikle sadece güzel bir tüy kafa değildi. Aksine, son derece iyi okumuş ve iyi eğitim almış, kendi zekâsındaki bir adama bile meydan okuyacak kadar parlak bir zekâyâ sahipti.

Aslında Cobbett'in *Tarihi*'nin bugüne kadar yayınlanmış olan on iki cildini çoktan okumuştı ve yayıncıya gelecek ciltler için sipariş vermişti. Ama pencere kenarındaki koltuğa yerleşti ve Roslyn dönene kadar zamanını okuyarak geçirmeye hazır bir şekilde arkasına yaslandı.

Belki de erkek olarak doğmalıydı, diye düşündü Drew, hâlâ eğleniyordu ama tüm bu olağanüstü güzelliği heba etmek çok yazık olurdu. Kıymetini bile bilmediği bir güzellik.

Sekizinci Bölüm

Tamamen başka birini istediğimi bildiğim halde neden bir erkeğe karşı böyle can sıkıcı bir çekim hissediyorum?

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn bir saat sonra, canı sıkkın ve büyük bir hayal kırıklığı içinde eve döndü. Dük'le yüzleşmek zorunda kalmamayı tercih ederdi ama söz verdiği gibi onu kütüphanede beklerken buldu.

"Baştan çıkarman nasıl gitti?" diye sordu kadın içeri girdiğinde.

"Umduğum kadar iyi değil." Kütüphaneye doğru ilerleyerek ağır ağır bir sandalyeye çöktü.

Arden kanepede oturmaya devam etmek için pencere kenarındaki yerini terk etti. "Tüm söylemek istediğin bu mu? Tavsiyemizi uygulamaya çalıştınız mı?"

Roslyn alaycı bir gülümseme takındı. "Oh, denedim. Ama çok başarılı olamayacak kadar kendime güveniyordum."

Dük ona merakla baktı. "Ama Haviland'a dokunmayı başardınız?"

"Evet." *Ama işe yaramadı.* İlk başta Haviland'ı kazara okşayacak, hatta onunla flört edecek kadar ileri gitmeye cesaret edemedi. Çabaları çok hesaplı geliyordu. Ama ayrılmadan hemen önce, baloyla ilgili notlarını uzatırken parmaklarının Kont'un parmaklarına değmesine izin vermişti.

"Ve?" Arden dürttü.

"Ve hiçbir şey." Roslyn yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu."

"Belki de yeterince açık değildiniz."

"Belki de." Yine de durumun böyle olduğuna inanmıyordu. Haviland'dan hiçbir tepki almamıştı. Daha da rahatsız edici olanı, aralarında beklenen kıvılcımı da hissetmemişti.

Ancak onu en çok kızdıran şey, Haviland Kontu'nun içinde kıvılcımlar yakmaya çalışırken, tek düşünebildiği şeyin, Arden Dükü'nün bu sabah dokunmanın etkinliğini gösterirken hiç çaba harcamadan içinde tutuşturduğu alevli tepki olmasıydı.

Dük, "Bir dahaki sefere daha az kurnaz olmanız gerekecek," diye öğüt verdi.

"Bir dahaki sefer diye bir şey olmayabilir bile," dedi Roslyn kızgınlıkla. "Çiçeklerin ve müzisyenlerin nereye yerleştirileceği ve karşılama sırası gibi baloyla ilgili tüm ayrıntılara çoktan karar verdik."

Arden ona eğlenerek baktı. "O zaman onu yarın öğle yemeğine ya da çaya davet et."

"Hangi bahaneyle?"

"Eminim bir şeyler düşünebilirsiniz. Ona ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğinizi söyleyin, etkilemek istediği kibirli ilişkileri. Ya da eşkıyaya karşı koruyucu önlemler almayı tartışabilirsiniz."

Roslyn kaşlarını çatı. "O tartışmayı bugün yaptık. Haviland, Leydi Freemantle ve benim yaşadığımız gibi bir soygunu engellemek için balo sırasında yollarda silahlı seyislerin devriye gezmesini istiyor, ancak o zamandan beri eşkıyadan bir iz yok."

Dük, "Güzel," diye cevap verdi. "Bölgenin güvenliğinin sorumluluğunu üstlenmesi en iyisi olacaktır. Leydi Freemantle çektiği çileden tamamen kurtulmuş görüldüğü için yarın Londra'ya dönmeyi planlıyorum."

Roslyn, ona belli belirsiz bir gülümseme sunacak kadar uzun bir süre için kendini hüzünlü düşüncelerinden sıyırdı. "Onu teselli etmek için kaldığınız için size tekrar teşekkür etmek istiyorum. Çok asilce bir davranıştı."

Arden sıırttı. "Gerçekten de öyleydi. Peki Haviland konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Onu kazanmak için kampanyanıza devam etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet," dedi inatla. "Eminim."

"Belki o senin için doğru koca değildir."

"Belki de değil, ama bunu kendim keşfetmek istiyorum. Hâlâ beni sevebileceğine dair umutlarım var."

Arden başını eğerek onu inceledi. "Aşk için evlenme konusundaki bu ısrarınız neden? Bizim sınıfımızın üyeleri genellikle mantık evlilikleriyle yetinir."

Roslyn irkildiğini gizleyemedi. "Çünkü sonumun annemle babam gibi olmasını istemiyorum. Onlar birbirlerini incitmekten zevk alan azılı düşmanlardı."

Arden alaycı bir tavrıla, "Ton evliliklerinin çoğu daha iyi değildir," dedi.

"Fazla alaycısınız, majesteleri."

"Ve aşk hakkındaki fikirleriniz çok fazla idealist."

Roslyn bir kaşını kaldırdı. "Gerçek aşkın sadece bir peri masalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"değil mi?"

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Ben gerçek aşkı hiç yaşamadım ama var olduğunu biliyorum. Arkadaşım Tess Blanchard Waterloo'da öldürülmeden önce nişanlısını çok derinden sevmiştir. Annem de aşkı ikinci kocasında buldu."

Dük başını salladı. "Her iki durum da kibar İngiliz evliliklerini temsil etmiyor. Arkadaşınızın nişanlısı öldü ve anneniz bir Fransız'la evlendi."

"Arabella ve Marcus kesinlikle birbirlerini seviyorlar." Ağzı kıvrıldı ama dilini tuttu.

Yine de Roslyn şüpheciliğine itiraz etti. "Onları birlikte gördün. Birbirlerine karşı ne kadar ateşli duygular beslediklerini tartışamazsın."

Omuz silktili. "Şimdilik kendilerini aşık sanıyorlar ama bunun uzun süreceğinden şüpheliyim. Şehvetin ilk ateşi sönene kadar delicesine aşık olduklarını iddia eden çok fazla çiftte tanık . Sonra da ellerinde can sıkıntısından başka bir şey kalmıyor, ya da daha kötüsü."

Roslyn ona sert bir gülümseme verdi. "Duygularınızın farklı olmasını beklemeydim. Muhteşem bir aşık olarak tanınıyor olmanız aşk hakkında bir şey bildiğiniz anlamına gelmez."

"Gerçekten de bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum." Onu incelerken yüzündeki ifade donuklaştı. "Yine de, bu deneyiminizle hâlâ bir aşk yapabileceğinize inanmanız beni şaşırtıyor. Ailenin evliliğinin bir savaş alanı olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Ben küçükken sürekli kavga ederlerdi." Şu anda bile aralarındaki düşmanlığı hatırlamak Roslyn'e acı veriyordu ama omuz silkmeyi başardı. "Hiç kuşkusuz bu yüzden senin deyimimle 'kitapsever' oldum."

"Nasıl yani?"

"Kitaplar bana bir kaçış sağladı. Annemle babamın kavgaları sırasında, kavgaları bitene kadar kütüphanede sevgili kitaplarımın arasına saklanır, ürkek bir fare gibi sinerdim."

"Hiçbir şey karşısında sineceğinizi düşünemiyorum."

Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Ah, inan bana yaptım. Pencere kenarındaki perdelerin arkasına geçip onların çatışmalarını bastırmaya çalışırdım ama titremekten kendimi alamazdım. Bazen bir cildi okuyacak kadar bile tutamazdım." Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Kız kardeşlerim genellikle beni bulur ve teselli etmeye çalışırdı ama bu kontrol edemediğim bir şeydi."

Roslyn kızlığının o karanlık, çalkantılı yıllarını hatırlayarak sustu. Her iki kız kardeşi de onun için endişelenmişti. Lily, Roslyn'in saklandığı kütüphaneye girip onun elini tutuyor ve çiftlikte doğan son yavru kedi ya da tay hakkında konuşarak teselli veriyordu. Arabella ise ikisini de kapı dışına sürükler, saatlerce yürür ya da ata biner, ancak babalarının evden hışımla çıkıp annelerini acı gözyaşları içinde bıraktığından emin olduklarında geri dönerlerdi.

Ona dikkatle bakan Arden de sessizliğini koruyordu. Bakışları her zamanki gibi okunamıyordu ama Roslyn orada sempati gibi görünen bir yumuşaklık gördüğünü düşündü.

Kendini tutarak, rahatsız edici kırılganlığından kurtuldu. Onun merhametine ihtiyacı yoktu. Yine de ailesinin mutsuz evliliğinin acı verici hatırası, kendi kaderini kontrol etme konusundaki kararlılığını pekiştirdi.

"Uzun zaman önceydi," dedi, sesine hafif bir ton katmaya çalışarak. "Ama belki de Lord Haviland'ı kendime aşık etmeye neden kararlı olduğumu anlıyorsunuzdur."

"Evet, anlıyorum." Arden yavaşça ayağa kalktı. "Cesaretini topla, tatlım. Her şey bitmiş değil. şimdi çağırıp cesaretlendirmeye çalışacağım."

Roslyn ani bir tedirginlik hissetti. "Niyetiniz nedir, majesteleri?"

"Sadece seni biraz övmek için. Merak etmeyin, bunu belli etmeden yapacağım. Haviland'la birkaç konuda konuşmam gerekiyor, bu yüzden niyetimden asla şüphelenmeyecek."

Kaşlarını çattı. "Umarım öyle değildir. Yapmam gereken son şeyin onu takip ettiğimi anlamasına izin vermek olduğunu söylemiştin. Çöpçatanlık yaptığınızı düşünürse bu da en az onun kadar zararlı olur."

"Çöpçatanlık... Tanrı korusun." Dük sahte bir ürperti gösterdi. "Ama sanırım benim yaptığım da tam olarak bu." Bir an tereddüt etti. "İstersen yarın sabah Londra'ya gitmeden önce sana son bir ders vereyim. Hâlâ birkaç eksiğin üzerinde çalışman gerekiyor."

Kışkırtıcı tonu nedense onu güvensizleştirmişti. "Ne gibi eksiklikler?" diye sordu ihtiyatla, aşağılanmış hissetmemeye çalışarak.

Yüzündeki gülümseme karşı konulmazdı. "Sana yarın anlatırım."

Roslyn gözlerini kırıştırdı, o güçlü erkek gülümsemesinin çarpıcı etkisi karşısında şaşkına dönmüştü. Gülümsemenin güzelliği kalbinin sıkışmasına ve midesinin bulanmasına neden olmuştu - Lord Haviland'a karşı hiç hissetmediği iki tepki.

Ama o cevap veremeden dük konuştu. "O zaman saat onda görüşelim mi?"

"Evet, ."

Kendini dışarı attığında Roslyn yumuşak bir yemin mırıldandı. Tahrik edici öğretmeninden bu kadar etkilenmesine izin vermemeliydi.

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kendini onun yıkıcı çekiciliğine karşı hazırlamış olsa da, ondan akıllıca olandan çok daha fazla etkilenmişti.

Dük'ün büyüüne kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendilerini dükün düşesi olarak hayal eden, gözleri parlayan bir sürü kadın gibi davranmayacağı kesindi. Peki ya hınzır gülümsemesi nabzını hızlandırıyorsa? Sadece yakınlığı bile hislerini artırıyor sa? Arden istediğı her kadını etkileyip büyüleyebilecek kadar tecrübeli bir aşıktı.

Aslında onu büyülemek *istediğinden* değil. Bu sadece düşünmeden kullandığı doğal bir beceriydi. Onun baştan çıkarma yeteneğinin bir kısmına bile sahip olmak isterdi.

Roslyn kaşlarının çatıldığını hissetti. Eksiklikleriyle kastettiğı şey bu muydu? Karşı cinsi büyülemekteki yetersizliği mi? Bu sabah Haviland'la kesinlikle başarısız olmuştu.

En azından Kont'a karşı olan garip çekingenliğinin üstesinden gelmek zorundaydı. Şu anda en büyük engeli bu gibi görünüyordu - yeni öğrendiğı baştan çıkarma tekniklerini onun üzerinde deneyecek kadar uzun bir süre boyunca kendi bilincinden sıyrılmak.

Ama umarım Dük yarın ona nasıl yapılacağını gösterebilir.

Roslyn onun derslerine devam etmesinin çok cömertçe olduğunu düşündü, özellikle de aşkı ve evliliğı bu kadar küçümserken. Bir gün kendisinin de yaşamayı umduğu gibi, bir aşk evliliğinin mutluluğunu asla tadamayacak olması da biraz üzücüydü.

Roslyn aniden kendini azarlayarak başını salladı, Arden'ı yarın sabaha kadar aklından çıkarmaya kararlıydı.

Ona yardım etmeye hazır olduğu sürece, aşk hakkındaki inançlarının zerre kadar önemi yoktu.

Roslyn'le yalnız kalmak istememesine rağmen Drew ertesi sabah Danvers Hall'a uğrayacağına dair verdiği sözü tuttu. Dersini bir an önce bitirmek istiyordu, çünkü Haviland'ı kazanmasına yardım etmeyi ne kadar çabuk başarırsa, ondan o kadar çabuk kurtulabilirdi.

Uşak tarafından içeri alındığında kadının yine kütüphanede olduğunu fark etti ve kadın onu gördüğüne memnun olmuş görünüyordu.

"Dün Haviland'ı aradın mı?" diye sordu ilk soru, berjer koltuğa oturmak için hareket ederken.

Drew koltuktaki her zamanki yerine yerleşirken, "Evet," diye cevap verdi. "Genelde balosuyla ilgili planları konuştuk. Konuk listesini gözden geçirdim ve tanıdıklarım hakkında ona fikirlerimi söyledim."

Roslyn, "Bunu takdir ettiğine şüphe yok," diye cevap verdi.

Drew omuz silkti. "Onun yerinde olmak istemezdim, panayırda dans eden bir ayı gibi tonlarca insan için gösteri yapmak zorunda kalmak."

"Yani balosuna katılmayı mı kastediyorsun?"

"Evet, bir destek gösterisi yapacağıma söz verdim. Eleanor ve teyzesi de davetli, arkadaşım Claybourne da öyle."

Roslyn'in kaşları çatıldı. "Eşkiyanın o gece tekrar saldırmayacağına inanıyorum. Konuklarından birinin saldırıya uğraması Havilandı kötü etkileyecektir." Ürperdi. "Ve bir başkasının da bizim gibi tabancayla tehdit düşünmek bile beni korkutuyor."

"Leydi Freemantle'a baloya kadar kendim eşlik etmeyi planlıyorum," dedi Drew. "Eğer haydut ilk soygunda özellikle onu hedef aldıysa, sizin inandığınız gibi, ikinci kez deneyebilir."

Ona hararetli bir bakış attı. "Oh, teşekkür ederim! Onun güvenliği için endişeleniyordum."

"Bence endişelenmeyi bırakabilirsiniz. Haviland ekstra önlemler alıyor ve savunmasını iyi kontrol ediyor. Bu arada ben de onunla temas halinde olacağım."

"Başka ne konuştunuz?" Roslyn öncü bir tavırla sordu. "Benden bahsettiniz mi acaba?"

Drew onun bu hevesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Sadece en gurur verici terimlerle. Senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Ama sohbetimiz kısa süre sonra politikaya döndü. Haviland sonbaharda Parlamento yeniden toplandığında Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak istiyor."

"Bana öyle söyledi. hayran olduğum şeylerden biri de bu... tipik bir tembel asilzade olmaması."

"Bu benimle alay etmek için miydi, sevgilim?"

Roslyn'in yüzü buruştu. "Pek sayılmaz. Leydi Freemantle'dan anladığım kadarıyla düklük sorumluluklarınızı oldukça ciddiye alıyorsunuz. Mülklerinizin modern tarım yönetiminin bir modeli olduğu ve hükümet işlerine yoğun bir şekilde dahil olduğunuz bildiriliyor. Beni şaşırtmış olsa da bunu takdire şayan bulduğumu itiraf etmeliyim. Birçok asilzade zamanını boş işlerle geçirir."

"Çok fazla ciddiyetsizliği ölümcül sıkıcı buluyorum," dedi Drew dürüstçe. "Ve sanırım Haviland da aynı fikirde. Hükümetin işleyişi konusunda kendisine danışmanlık yapıp yapamayacağımı sordu, ben de kabul ettim. Ben de ona bir süreliğine sekreterimi ödünç vermeyi teklif ettim."

"Çok naziksiniz," diye gözlemledi Roslyn. "Mükemmel bir öğretmen olacaksın."

Ona sıcak bir gülümseme sundu; bir hediye gibi bir gülümseme. Bu gülümseme onu iradesi dışında kıskırttı ve Drew huzursuzca koltuğunda kaydı. "Cobbett'in *Parlamento Tarihi*'ni okuyarak başlamasını önerdim. Ona kendi ciltlerimi göndermeyi planlıyorum."

"Ona benimkini ödünç verebilirim."

"Hayır, senin çok kitapçı olduğunu düşünmesini"

istemezsin." Güldü. "Sanırım öyle değil."

Sonra bakışları düşünceli bir hal aldı ve ona ölçülü bir bakış attı. "Merak ediyorum, majesteleri. Düklük sorumluluklarınız hakkında bu kadar güçlü hisleriniz varsa, bir gün evlenmeyi düşünüyor musunuz? Düklüğünüz için varisler isteyeceğinizi düşünüyorum."

Drew, "Eninde sonunda yapacağım," diye cevap verdi.

"Merak ettim. Evlilikten o kadar hoşlanmıyorsunuz ki, hiç evlenmemeye karar vermiş olabileceğinizi düşündüm."

Gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturuyordu. "Görevimi biliyorum. Ve varislerim olması için bir eşe katlanmaya hazırım."

"Kadın düşmanı gibi konuşuyorsun."

Drew sıırıttı. "Kadınlardan yeterince hoşlanıyorum. Sadece ömür boyu belirli bir kadına zincirlenme düşüncesine katlanamıyorum."

"Evlilik yeminlerinin bir erkeğin yalnızca bir eş seçmesini gerektirmesi ne yazık," diye cevap verdi, ses tonu alaycıydı. "Sanırım aşktan ziyade mantık evliliği yapacaksınız?"

"Elbette." Cevabı . "Aristokratlar aşk için evlenmezler. Bizim sınıfın üyeleri için evlilik duygusuz bir ticari işlemdir. Soğuk bir kan, unvan ve servet birlikteliği. Sonunda sıkıcı ve hatta tatsız olması muhtemel bir birliktelik."

Roslyn alaycı bir tavırla, "Ne kadar hoş bir olasılık," dedi. "Benim evlilikle ilgili fikirlerim sizinkilerden çok farklı, çok açık."

"Aynen öyle. Peri masallarına inanıyorsun."

Gülümsedi. "Daha iyisini umamamanız çok yazık. Ama belki bir gün gerçekten evlenmek isteyeceğin bir kadınla karşılaşabilirsin."

Drew evlilik konusunu tartışmaya nasıl geldiğini merak ederek kaşlarını çattı. Genellikle zihni bu tatsız konudan uzaklaşırdı. Eninde sonunda görevini yapacağını biliyordu. Ama bir gün evleneceği kadın hakkında hiç ciddi düşünmemişti. Tek bildiği, düşesinin annesi gibi olmasını istemediğiydi; soğuk, açgözlü, güce aç, sadece kendi ihtiyaçlarını ve arzularını düşünen bir cadı.

"Benimkiler gibi sizin ailenizin de nefretinizle bir ilgisi var mı?" Roslyn oldukça masum bir şekilde sordu.

Drew kendi kendine, evliliğe karşı duyduğu isteksizlikte annesinin büyük payı olduğunu kabul etti. "Öyle diyebilirim."

"Neden?" Ses tonu merak uyandırıcıydı. "Senin ailen de benimki gibi korkunç derecede düşman mıydı? Birbirlerini hor görürler miydi?"

"Hayır. Birbirlerine karşı nadiren herhangi duygu gösterdiler. Herhangi bir duygu sergilemenin terbiyesizlik

olduğunu düşünüyorlardı." "Ve seni bu şekilde mi yetiştirdiler?"

Anlayışlılığı onu rahatlatamayacak kadar yakındı. Soğuk bir yetiştirilme tarzı vardı. Sevgi ya da ailevi duygulardan yoksun bir çocukluk. Drew'un söyleyebildiği tek şey "Biraz," oldu.

"Yani annenle baban kolaylık olsun diye evlendi."

"Ve şanlı soylarını devam ettirmek için. İkisinin de soyu Fatih William'a dayanıyordu."

"Sanırım siz de aynısını yapmak istiyorsunuz?"

Drew yine omuz silkti. "Pek umurumda değil. Ama soyu devam ettirmek dışında evliliğin çok az faydası var."

"Gerçekten yle mi dışunıyorsun?"

"Evet. Aslında pek çok dezavantajı var." "Ne gibi?"

"Bir kere, kolaylık olsun diye evlenen çiftlerin çoğunun çok az ortak noktası vardır, dolayısıyla birbirlerinin arkadaşlığından çok az keyif alırlar."

"Belki de," diye kabul etti.

"Ve evlilik can sıkıntısı için önemli bir fırsat olabilir. Eğer bir eşe bağlıysanız, ondan kolayca kurtulamazsınız. En azından ondan bıktığınızda bir metresle değiştirebilirsiniz."

Mavi gözleri kahkahalarla dans . "Bu gerçekten de bir avantaj. Bunu hiç dışünmemiştim."

Drew koltuğunda arkasına yaslandı, eğlenmeye başlamıştı. "Kendi ebeveynlerinizin de kanıtladığı gibi, evlilik dışmanlıklar için bir üreme alanı olabilir."

Roslyn rpererek, "En azından bu konuda anlaşabiliriz," dedi. "Başka ne var?"

"Bekâr bir erkeğin, evli bir erkek gibi bir ailesi yoktur. Bir bekar tam olarak ne isterse onu yapabilir."

"Evet, başka bir insanın duygularını göz önünde bulundurmak zorunda kalmak şüphesiz sinir bozucu olurdu. Bencil olmak ve asla başkasının mutluluğunu kendi mutluluğunuzun önüne koymamak çok daha kolaydır."

Drew onun mizah anlayışını takdir etti ama devam etti. "Bir eşe dırdırcı olabilir," diye . "Ya da kıskançlık krizlerine girebilir."

Kocası günlerini kulübünde, gecelerini ise metresiyle yatakta geçiriyor."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Evet. Mantık evliliği, aşk ya da sadakat vaat etmeyen yasal bir birlikteliktir."

Roslyn ciddiyetle öne doğru eğilerek, "İşte tam da bu yüzden sırf rahatlık için evlenmeyi asla düşünmem," dedi. "Ama iyi bir evliliğin senin hiç düşünmediğinden emin olduğum avantajları var."

"Birini söyle."

"Birkaç tane sayabilirim. En iyisi her zaman bir yoldaşınızın olması. Konuşacak ve dinleyecek biri. Her sabah birlikte uyanacağınız, yemeklerinizi paylaşacağınız ve dostça uğraşlar edineceğiniz biri. Nadiren yalnız kalırsınız."

Drew kanepenin arkasına yaslanarak rahatladı. "Çiftin uyumlu olduğunu varsayarsak, ki uygun bir evlilikte durum nadiren böyle olur."

"İyi bir evlilikte, çoğu açıdan uyumludurlar ve birçok ortak ilgi alanına sahiptirler. Dahası, çocuk sahibi olabilirler, bir aile kurabilirler," diye devam etti Roslyn.

"Bunu her evlilikte yaşayabilirsiniz."

"Doğru, çocuk sahibi olabilirsiniz. Ama bu pek de *sevgi dolu* bir aile olmayacaktır. Ve en önemli avantajı aklınızda tutun: Bir kocanın baloları için bir ev sahibesi, karısının da çeşitli eğlenceler için bir refakatçisi olacaktır." Hafif bir kahkaha attı. "Kabul etmelisiniz ki Haviland benimle evli olsaydı şu anda içinde bulunduğu çıkmazda olmazdı."

Drew eğlenerek, "Buna itiraz edemem," diye itiraf etti.

"Hayır, ciddi... iyi bir evlilik dostluğa, şefkate ve belki de aşka dayanır - siz buna inanmasanız bile."

Drew zihinsel olarak başını salladı. Kendi anne babasının birbirlerini sevdiklerini ya da arkadaş olduklarını hayal bile edemiyordu. Annesinin buzdan bir kalbi varsa, babasının da pek sıcak olduğu söylenemezdi. Merhum Arden Dükü katı, içine kapanık ve katı bir disiplinciydi; yaşayan hiç kimseye, hatta tek oğlu ve varisine bile sevgi belirtisi göstermezdi. Drew sekiz yıl önce babasını kaybettiğinde çok üzülmemişti, çünkü birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Altı yaşındayken Eton'a gönderilmiş ve orada çok sevdiği çocukluk arkadaşlarıyla tanışma şansını yakalamıştı. Marcus ve Heath olmasaydı, sade efendisine çok benzeyebilirdi. Tanrı'ya şükür ki onu kendini beğenmiş biri olmaktan kurtarmışlardı.

Drew gülümsemeye çalıştı. "Bu olası avantajlar bile beni evliliğe ikna edemez. Bekâr kalmaktan oldukça memnunum."

"Gerçekten mi?" Başını eğdi. "Sevgi dolu bir evlilik size tatmin ve doyum sağlayabilir. Metreslerinizin size cinsel tatmin dışında bir tatmin sağladığını söyleyebilir misiniz?"

Hayır, bunu iddia edemezdi. Geçmişte birkaç metresi olmuştu ama bu ilişkiler cinsel açıdan tatmin edici olsa da sadece yüzeyseldi. Tam da bu şekilde olmasını istemişti; hiçbir bağlılık, hiçbir bağlanma, fiziksel olanın ötesinde hiçbir tutku olmadan.

"Beni ilgilendiren tek şey cinsel tür," diye cevap verdi.

Yüz ifadesi muzipleşti. "Umarım Lord Haviland sizinle aynı fikirde değildir."

"Onu başka türlü ikna etmeniz gerekecek - bu da onu baştan çıkarmak için daha çok çalışmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Niyetim o," dedi tatlı bir sesle. "Neden senin tekniklerini öğrenmek için bu kadar zaman harcadığımı sanıyorsun? Beni sevmesi için onu baştan çıkarmaya niyetliyim."

Kadın sakın bir şekilde gülümsediğinde, Drew'un bakışları onun ağzına kaydı. Sadece onu öpmek için şiddetli bir istek duymakla kalmadı, aynı zamanda kendisini büyüleyici Roslyn Loring tarafından giderek daha fazla büyülenmiş buldu.

Yine de ona karşı böyle bir şey hissetmediği açıktı.

Drew, onun kendisine olan ilgisizliğinin kendisini sadece kızdırmakla kalmayıp, aynı zamanda bir meydan okuma haline gelmeye başladığını fark etti. Drew'un içindeki ilkel dürtüyü harekete geçiren şey, onun kendisine karşı hiç de görüldüğü kadar kayıtsız olmadığını kanıtlamaktı.

Ancak dürtülerine yenik düşmenin tehlikesinin farkına vararak şöminenin üzerindeki saate baktı. "Evlilik hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Dersinize devam etmenizi öneririm, çünkü öğlene kadar Londra'da olmam gerekiyor."

Ayağa kalktı ve kütüphane kapısını kapatmak için hareket etti. "Böylece rahatsız edilmeyeceğiz," diye açıkladı kanepeye uzanmadan önce. "Bana Fanny'nin mektubunun geri kalanından bahset. Kıyafet konusunda sana ne tavsiye etti?"

Roslyn, Dük'ün evlilikle ilgili sözlerini düşünürken Dük konuyu aniden değiştirdiğinde düşüncelerini değiştirmesi biraz zaman aldı.

O zaman bile tereddüt etti, Fanny'nin önerilerini tekrarlamak istemedi, çünkü bunlar fiziksel cazibesini göstermek için çaba sarf etmeyi gerektiriyordu. "Sadece daha davetkâr bir tarz benimsemem gerektiğini söyledi."

"O haklı. Giydiğin elbise yeterince çekici" -bakışları yeni gardırobunun bir parçası olan şeftali rengi muslin sabah elbisesini süzdü- "ama amacın için biraz fazla mütevazı. Yaka daha fazla göğüs göstermek için daha alçak, bel ise figürünüzü vurgulamak için daha sıkı olmalıdır. Kıvrımlarınız geniş

Yeterince, ilk elden biliyorum. Ama boyunuz ve zayıflığınızla göğüslerinizin gürlüğüne vurgulamanız gerekiyor."

Kızarmasına engel olamayan Roslyn, Dük'ün kendisini rahatsız etmekten zevk aldığından emin bir şekilde sitemkâr bir bakış fırlattı. Karşılığında ona hınzırca büyüleyici bir gülümseme verdi; bu gülümseme Roslyn'in nabzında içler acısı bir etki yarattı.

"Saçların başka bir sorun," dedi, değerlendirmesi vücudundan yüzüne doğru ilerliyordu.

Roslyn içgüdüsel olarak elini saçına götürdü. Saçlarını ensesinde sade bir düğümle tutturmuştu; bu, bir hizmetçinin yardımını gerektirmeyen basit bir stildi. Loring kardeşler yıllardır kendi tutamayacak kadar fakirdi ve üvey amcaları da onlara hizmetçi tutamayacak kadar cimriydi. "Saçımın nesi var?"

"Bu çok sert. Daha dikkatsiz bir tarzda takmalısın. Bırakın birkaç bukle yüzünüzü çerçevelesin. Daha da iyisi, bırakın saçlarınız omzunuzdan aşağı sarksın. Yatağınızdan yeni kalkmış gibi görünmeniz en çekici olanıdır. Bu, bir erkeğe sizi oraya geri götürme konusunda fikir verir."

Roslyn kuşkuyla, "Haviland'a beni yatağa atma fikrini vermek istediğimden emin değilim," dedi.

"Yapmalısın. Evlilik yatağında soğuk bir balık olmayacağına inanırsa düğümü atmaya daha istekli olacaktır."

Kaşlarını çattı. "Benim soğuk bir balık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dük'ün ifadesi esrarengiz bir hal aldı. "Öyle olmadığını biliyorum ama Haviland'a bunu göstermelisin. Bu da beni bir sonraki önerime götürüyor. Ağzınla çok daha fazlasını yapabilirsin."

"asmaktan fazlası mı?"

"Evet. Ağzın dolu ve davetkâr ama öpülebilir görünmen gerekiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Dudaklarını ısır ki tutkuyla morarmış görünsünler. Dilinizle ıslatın. Talibini seni öpmeye ikna etmek istiyorsun."

"Fanny bu yüzden mi Cyprians'ın balosunda bana ruj sürmemi istedi?"

"Sanırım öyle. Ve oldukça da işe yaradı."

"Beni gerçekten öpmek mi istedin?"

"Hem de çok. Ama o gece iyi görünüyordun. Şimdikinden çok daha cana yakındın."

"Yaklaşılabilir mi?"

Dükün onun sinirli ses tonuna neredeyse gülümsediğini görebiliyordu. "Haviland'ın seni narin bir porselen bebek olarak değil, kanlı canlı bir kadın olarak görmesini istiyorsun. Bu bir erkek için çok daha cazip."

Kaşlarındaki çatık derinleşti. "Aradaki farkı gerçekten anlamıyorum."

"Örneğin arkadaşınız Fanny'yi ele alalım. Güzel olduğu düşünülür ama çoğu erkeğin onda çekici bulduğu şey bu değildir. Son derece çekici olan dünyevi bir niteliği var."

"Ki bende yok."

"Ama bunu davranışlarınla telafi edebilirsin. Kibar bir hanımefendi gibi görünebilirsiniz ama Haviland'ın o mükemmel, dokunulmaz dış görünüşünüzün altında tutkulu bir doğanız olduğunu bilmesini istersiniz. Ona tüm centilmenlik disiplini bir kenara bırakıp seninle yatmayı düşünme dürtüsü vermelisin."

"Anlıyorum," dedi Roslyn yavaşça, her ne kadar böyle bir başarının altından kalkabileceğine dair pek güveni olmasa da.

"O zaman öpülebilir görünmeye çalış."

İtaatkâr bir şekilde dişleriyle alt dudağını yokladı, sonra diliyle "Böyle mi?"

"Evet. Ama daha boğucu olmaya çalış. Dudaklarını ayır. Biraz nefessiz kalmış gibi davran. Ve doğrudan bana bak. Unutmayın, gözler ve ağız ilk silahlarınızdır."

Islak dudaklarını ayırıp hafif bir nefes alırken bakışlarını onunkilerden ayırmadı ama bu yine de saçma bir şekilde doğal gelmiyordu.

Belli ki Arden de öyle düşünüyordu, çünkü başını hayıflanarak salladı. "Bundan çok daha iyisini yapabilirsin, sevgilim. Gel, şimdi... seni öpmek istememi sağla."

Kararlılığına rağmen, Arden'ı tekrar öpme düşüncesi tenini titreten bir heyecan dalgasına neden oldu. Bu ahlaksız duyguyu kasıtlı olarak görmezden gelen Roslyn, tekrar öpülebilir görünmeye çalıştı, bir yandan dudaklarını yavaşça yalarken bir yandan da boğucu görünmeye çalıştı.

"Bu biraz daha iyi," diye teşvik etti. "Seni izlemek bile beni heyecanlandırmalı."

Arden Dükü'nü uyandırmak mı? İmkânsız, diye düşündü Roslyn sessiz bir kıkırdamayla. Ona öğrettiği baştan çıkarma teknikleri normal erkekler üzerinde işe yarayabilirdi ama onun üzerinde aynı etkiyi yaratabileceğine milyon yıl geçse de inanmazdı, özellikle de hangi numaraları denediğini tam olarak biliyorken.

Kız mücadelesine gülerek son verdiğinde, Arden yenilgiyle kanepeye yaslandı. "Belki de her şeye rağmen umutsuzsun."

"Hayır, hayır, bunu yapabilirim," diye iddia etti, eğlencesini engellemeye çalışarak.

"O zaman göster bana. Bakalım beni tahrik edebilecek misin? Gel yanıma otur, böylece daha iyi bir  ansın olur."

Yanındaki koltuk minderini işaret ettiğinde Roslyn kararlılığını toplamadan önce bir an tereddüt etti. Eğer Lord Haviland'a karşı mahcubiyetini yenmek istiyor, baştan çıkarmanın fiziksel yönleri daha rahat olması gerekiyordu. Ve d k bu dersten sonra Londra'ya dönmeye niyetli olduğundan, şu anda belki de son kez üzerinde pratik yapacağı istekli bir dene i vardı.

Onun yanına yerle ti inde " imdi ne olacak?" diye sordu.

Kanepenin yastıklı koluna yaslanarak arkasına yaslandı. "Bunu tamamen sana bırakıyorum. D n sana ne öğrettim?"

"Sana dokunmayı ba arabilmem için."

" yleyse yap."

Uzanarak, parmaklarının onun geyik derisiyle kaplı kalçasının üzerinde duran elinin üzerine yerleşmesine izin verdi. Buna karşılık adam da elini onunkinin altından kaydırıp üstüne koydu, parmaklarını  rtt  ve avucunu onun kalçasına bastırdı. "Bu bir erkek için daha tahrik edici," diye açıkladı.

Ve bir kadına da, diye düşündü Roslyn, yumuşak kumaşın altındaki granit gibi sert kasları hissetti inde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama kendini geri çekmesine izin vermedi. Bunun yerine doğrudan Arden'e baktı ve ağız egzersizlerini uyguladı. Adamın gözleri dudaklarına kaydı ama onun dışında etkilenmemiş görünüyordu.

"Bu yeterince iyi değil mi?" diye sordu sonunda.

"Yakla malısın. Yakınlı ınla beni baştan çıkar."

Pozisyonunu değiştirdi ve öne doğru eğildi, böylece ağızları sadece kısa bir mesafe uzaktaydı, bu da onun vücudunun dayanılmaz bir şekilde farkında olmasını sağladı, özellikle de denge için elini uyluğuna dayaması gerektiğinden.

"şimdi öp beni," diye emretti kibarca. "Bunu nasıl düzgün yapacağını öğrenmelisin."

Bakışlarını Arden'dan ayıran Roslyn, onun ağzının şehvetli dolgunluğuna baktı ve gerildiğini hissetti. Çok istemesine rağmen Arden'ı öpmek hiç de akıllıca olmazdı. Ama sonra özlem duyduğu için kendini azarladı. Onu daha önce bir kez öpmüştü ve bundan çok daha fazlasına izin vermişti! Ona öpüşmeyi öğretmesine izin vermek o kadar da skandal olmazdı ama Lord Haviland'ı kazanma kampanyasında oldukça faydalı olabilirdi.

Ancak derin bir nefes sinirlerini yatıştırmaya yetmedi ve geri çekilmeden önce adamın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için acele ettiğinde, adamın hafifçe kaşlarını çatması onu etkilemekte tamamen başarısız olduğunu açıkça gösterdi.

"Tekrar, ama daha yavaş," diye önerdi. "Daha uzun sürsün. Ve ellerini göğsüme koy ki bana dokunduğunun farkında olayım."

Adamın ceketi açıldı, bu yüzden Roslyn avuçlarını adamın yeleğinin yakalarına doğru bastırdı. Rahat olacağından çok fazla eğilmek zorunda kalmıştı ama adamın ona yardım etmeye hiç de niyetli olmadığını fark etti. Kollarını iki yanında tuttu ve Roslyn dudaklarını onunkilere değdirirken hareketsiz kaldı.

Adamın dudaklarının sıcaklığı dikkatini dağıtıyordu, bu yüzden onu ustalıkla öperken bunu görmezden gelmeye odaklandı. Uzun bir süre sonra Roslyn geri çekildi ve ona sorgulayan gözlerle baktı.

Yeşil gözleri bir parça kararmıştı. "Daha iyi ama hâlâ yetersiz. Dilini kullan. Bu bir erkeği çok tahrik eder."

Tekrar öne doğru eğilerek dilinin ağzının içine girmesine ve sıcak girintileri keşfetmesine izin verdi. Onun için olmasa da kendisi için son derece sarhoş ediciydi ve duyuları üzerinde derin bir etkisi vardı.

Geri çekildiğinde biraz nefessiz kalmıştı. "Daha tahrik olmadın mı?"

"Pek sayılmaz. Daha iddialı olman gerekecek. Beni öperken üzerimde hak iddia et."

"?"

"Size

göstereyim..."

Ona uzanarak arkasına yaslandı ve onu üzerine çekti, yumuşaklığını çok daha sert olan gövdesiyle birleştirdi. Dudakları birleştiğinde ve adam onu öpmeyi devraldığında, avuçlarının altında göğsünün değişen kaslarını hissedebiliyordu.

Dudakları duyusal bir zorlamayla onunkilerin üzerinde kayarken vücudu yumuşadı, ona teslim oldu. Sonra dili içeri kayd ve onunkini buldu, yavaş, samimi bir dansla onunla çiftleşti. Yumuşak, küçük bir iç çekiş verdiğinde, başını eğdi ve daha da derine bastırdı, keşfetti, tattı, ikna etti.

Uzun bir an boyunca onun öpücüğünün şaşkınlığında, duyularına yaptığı yemyeşil saldırıda kayboldu. Adamın onda uyandırdığı leziz duygular, bacaklarının arasında zonklayan bir ağrıyı, şiddetli bir özlemi alevlendirdi. Bilinçli bir düşünce olmadan, adını bile koyamadığı bir rahatlama arayışıyla kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirmeye başladı.

Sonunda öpücüğünü kestiğinde, hayal kırıklığı içinde dalgalandı. Onun durmasını istememişti. Yine de bu sefer onu etkilediğini biliyordu. Onun vücudunun gergin kaslarının gücünü ve daha fazlasını hissedebiliyordu; kalçalarının beşiğine şişmiş sertliği.

Roslyn biraz sersemlemiş bir halde gözlerini açtı ve başını kaldırdı. "İşte, bu seni tahrik etti, bunu hissedebiliyorum."

"Ben öyle derdim." Kadının elini tutup vücutlarının arasından kasıklarına doğru çekerken sesi boğuk ve eğlenceliydi.

Oradaki kalın erkek eti çıkıntısına dokunmak şok ediciydi; pantolonunun içinden bile onun sıcaklığı belli oluyordu. Yine de bir zafer duygusu hissetti. Bir erkeği nasıl tahrik edeceğini öğrenmek istemişti ve bunu başarmıştı.

Birdenbire bir erkeğin vücudunu okşamanın ne kadar uygunsuz olduğunu hatırlayan Roslyn, elini adamın elinden hızla çekti ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"O kadar hızlı değil, aşkım," diye mırıldandı Arden, kolları onu yerinde tutmak için etrafına dolanırken. "Öpüşme eğitimine daha yeni başladık."

Ona başka bir seçenek bırakmadan başını tekrar aşağı çekti ve talimatlarına devam etti. Ama öpücüğünün tonu değişmişti. Bu seferki daha sert, daha güçlüydü. Roslyn'in direnmek gibi bir düşüncesi varsa bile, bunu tamamen yok etti, ağzı yavaşça onunkini açmaya zorladı, itici dili yakaladı, sahiplendi.

Bu bir sahip olma öpücüğüydü, yıkıcı, ustaca. Adamın ağzı kızın ağzıyla sevişirken, elleri kızın kalçalarına kayarak onu daha sıkı kavrarken, kızın kıyafetlerinin arasından sert uyarılmışlığını hissetmesine izin verirken, öpüşmenin bariz duygusallığı çarpıcıydı.

Yine de bu, kaçmak istemediği bir tuzaktı. Bunun yerine Roslyn, doğasına tamamen yabancı olduğunu düşüneceği bir yoğunlukla onu öptü.

Sonunda bittiğinde ikisi de hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Geri çekilen Roslyn şaşkınlıkla ona baktı.

Gözleri kızarmış yüzünü incelerken karanlık ve şehvetliydi. "Şu anda son derece öpülesi görünüyorsun," diye alçak bir sesle gözlemledi.

Roslyn dağınık bir gülümsemeye karşılık vermeye başlamıştı ki, adamın ellerinin elbisesinin arkasına geçtiğini ve kancaları açtığını fark etti. Adamın ne yaptığını anladığında küçük bir nefes aldı ama adam dekoltesini aşağı doğru itip göğüslerini kombinezon ve korsenin hapsinden kurtarıırken itiraz etmedi.

Solgun tümsekleri sıcak bakışlarına maruz bırakırken gözleri parladı.

Sinirleri neredeyse acı verici bir beklenti içinde düğümlenirken, nefesini tuttu, tam olarak ne olacağını biliyordu. Ağzının meme uçlarına daha iyi erişmesini sağlamak için onu daha yükseğe kaldırırken Roslyn kendine sertçe onu durdurması gerektiğini söyledi. Ama kendinde o iradeyi bulamadı.

Sonra başını eğdi ve kalbi yerinden fırladı. Yine de beklediği gibi onu emmedi. Dili sadece gergin bir aureolün etrafında dolaştı, asla dokunmadı.

Roslyn ona doğru eğildi, umutsuzca ağzını oraya koymasını istiyordu. Bunun yerine sadece onunla oynadı, dudakları ağrıyan ucun etrafında kemirdi, kasıtlı olarak tahrik etti ama asla tatmin etmedi.

"..." diye mırıldandı nefes nefese bir yalvarışla. "Bana

Drew de."

"Drew... lütfen."

Elleri çıplak göğüslerini kavrayacak şekilde hareket ederken, kışkırtıcı ağzını meme ucuna yaklaştırdı. Dilinin ilk hareketi dişlerinin arasından nefesinin tıslamasına neden oldu. Sonra hafifçe geri çekilerek ıslak tomurcuğun üzerine bir hava akımı üfledi. Bu nefis his, karnının içinde düşük bir ısıya yol açtı ve boğazının derinliklerinden titreyen bir zevk sesi çıkardı. Adamın kıstırdığını hissettiğinde

dişlerini hassas uca dayayınca Roslyn inledi. Yine de onu inkâr etmeye devam etti, dudakları göğüslerinin üzerinde sürtünüyor ve alay ediyordu.

Ancak sonunda, dudaklarının arasına esmer bir tepe noktası çekti. Adam şişmiş meme ucunu ağzının nemli sıcaklığının derinliklerine doğru emerken elleri adamın omuzlarını kavradı ve kadının derinliklerinde yakıcı bir ısıyı ateşledi.

Dili yavaşça okşamaya devam etti ve her okşayışında Roslyn'in içine yeni bir heyecan yayıldı. Dudakları, göğsündeki gerginliğe rakip dayanılmaz bir gerginliğe kadar zirveyi emerken Roslyn sıcaklıkla titredi. Neredeyse zevkten bayılacak gibi hissediyordu. Duygular içinde boğuluyordu. Adam zevk vermekte ustaydı ve Roslyn de bunu hevesle kabul etti.

Ne kadar harika bir histi. Ne kadar harika ve heyecan verici.

Adamın dişleri onu tekrar ısırıldığında çaresizce inledi, adamın erotik ilgisine o kadar kapılmıştı ki, adamın sağ elinin çıplak omzuna gittiğinin ancak hayal meyal farkındaydı. Sırtından aşağı inerek omurgasının kavisini okşadı, sonra kalçasının üzerinden elbisesinin eteğine doğru indi. Etek ucunu kaldırıp yukarı doğru çektiğinde, kadın bacaklarında serin bir hava hissetti.

Buna karşılık, sıcak parmakları çıplak kalçasını okşuyor, küçük dalgalanmalarla tenini okşuyor, tembel spiraller ve yavaş, erotik dokunuşlarla alay ediyordu.

Karnındaki titrek, ürpertici ağrı yavaş yavaş arttı, okşamaları uyluğunun iç kısmına geçene kadar arttı. Sonra onun neyi amaçladığını merak ederek gerildi.

Adamın eli kadının tümseğini örtmek için yukarı doğru hareket etmişti. Uyluklarının arasındaki sıcak, zonklayan yeri avuçladığında Roslyn bir irkildi ve aniden başını kaldırdı.

Parmakları kadının organının nemli kıvrımlarını ayırırken şaşkın bakışlarını onun üzerinde tuttu. Etinin ıslak kıvrımlarını okşamaya başladığında

Onun sondalı dokunuşunun verdiği zevk nefesini .

Roslyn ürperdi, kalbi çarpmaya başladı ama gözlerini başka tarafa çeviremiyordu; adam, kadınlığının sırrı olan sızlayan çıkıntıyı bulurken gözlerinin yoğunluğuyla onu esir alıyordu. Duyularını ateş gibi yakan acil arzuyu hissedebiliyordu. Güçlü hisler vücudunun parıldayan, sıcak çekirdeğinde yoğunlaştı ve elleri refleks olarak kenetlenip adamın omuzlarına gömüldü.

Sonra bir parmağı yavaşça sıcak, kaygan nemliliğinin içine kayd. Bu yeni, şok edici derecede samimi okşama hiç beklenmedik bir şeydi.

Roslyn aniden panik duygusuna kapılınca nefesi kesilerek kalçalarını geri çekti.

Vücudu sarsılarak kendini ondan kurtardı ve sarsılmış uzuvları üzerinde durdu, çıplak göğüslerini kollarıyla kapatarak ona baktı.

"Bu bir hataydı, majesteleri."

Gözlerinin derinliklerinde bir alev tutuşmuştu ama ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı ve esrarengizdi.

Hâlâ sersemlemiş bir halde kıyafetlerini düzene sokmak için çaballıyor, kendini görünmesi gerektiğini bildiği bir fahişe gibi hissediyordu.

Dük ceketinin cebinden keten bir mendil çıkarırken tek kelime etmedi. Roslyn, adamın parmaklarının kadının özüyle sırlıslam olduğunu gördü. Dük parmaklarını kuruladığında Roslyn'in yüzündeki kızarıklık daha da arttı.

"Katılıyorum," dedi sonunda, gülümsemesi alaycıydı. "Bu bir hataydı."

Adamın sesindeki boğuk tını, kadının sinir uçlarını okşuyor ve onun da kendisini en az kendisi kadar tahrik ettiğini hatırlatıyordu.

Onu.

Tanrı onu korusun, diye düşündü Roslyn çılgınca, bu ayartmaya bir son vermeliydi. Kesinlikle onunla bu kadar samimi seanslara devam edemezdi. Bu çok tehlikeliydi.

"Daha fazla ders yapmamalıyız," dedi, sesi düzensizdi.

İtiraz edecekmiş gibi çenesindeki bir kas gerildi ama tek söylediği "Kesinlikle" oldu.

Mendili cebine geri koydu ve ayağa kalktı. Yine de ona doğru bir adım attığında Roslyn geri çekildi.

Ağzı kıvrıldı. "Korkmana gerek yok, sevgilim. Bu sefer niyetim biraz onurlu. Arkanı dön ve elbiseni bağlamama izin ver. Hizmetkârlarının seni böyle darmadağınık görmesini istemezsin."

Onun bir daha kendisine yaklaşmasını da istemiyordu ama kancaları tek başına kolayca kontrol edemezdi.

İsteksizce ona sırtını döndü ve hizmetçinin hizmetini yerine getirirken kendini kesti.

İşini bitirdiğinde, ellerini hafifçe kızın omuzlarına koyarak durakladı. "Haviland'ı öpmek için kesinlikle bir şeyler yapmalısın. Size karşı koyamayacaktır. İyi günler, Bayan Loring."

Roslyn cevap vermeye, hatta Arden kütüphaneden çıkarken ona bakmaya bile cesaret edemedi. O gittiğinde, orada titreyerek durdu ve kendine lanet okudu.

Öpüşme dersinin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebilmişti? Adamın dudakları onunkilere dokunduğu anda sağduyusunun kırıntılarını bile kaybetmişti.

Onun kendisiyle sevişmesine asla izin veremezdi. Düşün gecesinden önce masumiyetini kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Kendini evliliğe, hayatlarının sonuna kadar ona değer verecek sevgi dolu bir kocaya saklıyordu.

Yine de düşün onda zahmetsizce uyandırdığı çıldırtıcı arzuyu inkâr edemiyordu.

Roslyn gözlerini kapadı, onun erotik öpücüklerine verdiği tepkiyi, kollarında nasıl canlandığını, tüm açlığını hatırladı. Hâlâ vücudunu ısıtan titrek nabız atışları, başının büyük bir belada olduğunu açıkça hatırlatıyordu.

Bir sandalyeye geçerek yere çöktü ve titreyen elini şakağına götürdü. Kafası hâlâ uyuşturulmuş bir zevkle dolup taşıyor, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Arden'in muhteşem bir aşık olarak ünlenmesine şaşmamalıydı. Onun kadınları zevkten ağlatabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Herhangi bir kadını teslim olmaya zorlayacak, onun sahipliğini *isteyecek* güce sahipti....

Ama düşün gibi hovarda bir asilzade aşkla, evlilikle ya da çocuklarla değil, sadece fiziksel zevkle ilgileniyordu.

Onunla kesinlikle bir geleceği yoktu ve aksini düşünmesine izin verirse tam bir aptal olurdu.

Hayır, Roslyn yemin etti. Bundan sonra Arden Düşün'nden çok ama çok uzak duracaktı. Kesinlikle bir daha ondan kendisine baştan çıkarma dersleri vermesini istemeyecekti!

Dokuzuncu Bölüm

Beni ne kadar kolay bir şekilde mükemmel bir fahişe gibi davranmaya zorlayabildiğini fark etmek dehşet verici.

-Roslyn'den Fanny'ye

"Nerelerdeydin, Roslyn canım?" Winifred kalabalık balo salonunun gürültüsü arasında sordu. "Seni bir saat önce bekliyordum."

Roslyn, "Evde ilgilenmem gereken bazı meseleler var," diye cevap verdi, ki bu kısmen doğrudu. Haviland balosuna geç gelmesinin başlıca nedeni, tahrik edici bir asilzadeden kaçınmaktı. Geçen hafta kütüphanede ateşli bir şekilde kucaklaşmalarından sonra Arden'la yüzleşmek istememişti.

Aslında onu o zamandan beri görmemişti ve Lord Haviland'a katılacağına dair söz vermemiş olsaydı bu geceki balodan tamamen kaçacaktı.

"Winifred'in gür sesi müzisyenlerin ve konuk kalabalığının arasından duyuluyordu: "Resepsiyon sırasını kaçırdınız. "Ama güzel bir partiye dönüşüyor."

Bu gerçekten de başarının kesin bir işaretiydi. Roslyn, Lord Haviland adına memnun olsa da daha az gürültü ve sıcağı tercih ederdi. Tepedeki sayısız ışıltılı avizeden yayılan parıltı, görkemli bir şekilde giyinmiş pek çok beden baskısıyla birleşince balo salonunu neredeyse bunaltıcı bir hale getirmişti.

Roslyn daha cevap veremeden Winifred onun üzerine yürüdü. "Beni hayal kırıklığına , kızım. Önce geç geliyorsun, sonra da saklanıyorsun.

Kendini kenarda tut. Toplar bunun için değildir. Dans ediyor ."

"Dans etmek için çok sıcak," diye cevap verdi Roslyn, bileğine doladığı altın yaldızlı yelpazeyle kendini yelpazeleyerek.

"Pah," diye alay etti arkadaşı. "Bir akşam için biraz sıcaklığa katlanabilirsin. Ama bir eşe ihtiyacın var." Winifred kalabalığa baktı. "Arden'in nerede olduğunu merak ediyorum. Bana buraya kadar eşlik edecek kadar nazikti ama biz geldikten kısa bir süre sonra kart odalarından birinde kayboldu."

Roslyn, Winifred'in çöpçatanlık çabalarını sürdürmesi karşısında öfkesini bastırdı. "Teşekkür ederim Winifred, ama ben kendi işlerimi kendim halledebilirim."

"Arkadaşı, şu yakışıklı Claybourne Markisi de burada, gerçi onu son zamanlarda görmedim. Lily'nin bu gece gelememesi çok kötü oldu. 'Struth, şu anda Hampshire'a gitmeyi seçtiğine inanamıyorum. Marki çok uygun bir *parti*."

Roslyn cevap vermekte tereddüt etti. Lily geçen hafta Fanny'nin pansiyonunda kalmak üzere Londra'ya doğru yola çıkmıştı ama işgüzar patronlarının onun nerede olduğunu bilmesini istememişti. Lily'nin Winifred'in entrikalarının kurbanı olmak ya da tekrar Lord Claybourne'un kafasına atılmak gibi bir arzusu yoktu.

Roslyn dikkatle, "Lily'nin baloları sevmediğini biliyorsun, Winifred," dedi. "Hampshire'daki eski evimizde arkadaşlarını ziyaret etmeyi tercih eder."

Lily'nin Winifred'i yanlış yönlendirmek için kullanmak istediği uydurma olsa bile bu teknik olarak doğrudu.

Roslyn neredeyse kız kardeşiyle birlikte Londra'ya gitmiş olmayı dileyecekti, çünkü o zaman başka bir yakışıklı asilzade tarafından rahatsız edilmeyecekti. Dük, Roslyn'in düşüncelerini allak bullak ediyordu.

huzurunu tamamen bozuyordu. Son karşılaşmalarını, Arden'in onu nasıl öptüğünü, okşadığını ve onu sersemleten ve acıtan bir his girdabına sürüklediğini hatırlamak istemiyordu.

Ancak Winifred'in tekrar konuştuğunu fark ettiğinde kabaca şimdiki zamana geri döndü. "...sen burada bekle, ben dükü getireyim de sana ortak olsun."

Arden'la dans etmek zorunda kalacağı düşüncesiyle hayal kırıklığına uğrayan Roslyn başını salladı. "Kusuruma bakma Winifred, ama Lord Haviland'ı bulup özür dilemeliyim."

Aceleyle uzaklaştı ve kalabalığın içinde Kont'u aradı. Onu balo salonunun bir ucunda gördüğü için kendini şanslı hissetti ama sonra etrafının ona hayran bir grup genç kızla çevrili olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

Haviland'ı kazanmak için yürüttüğü kampanyada şu ana kadar çok az ilerleme kaydetmişti, çünkü Haviland geçen hafta zamanının çoğunu büyükannesinin isteği Londra'da geçirmişti. Bu arada Roslyn, akşamki menüyü planlamak için kâhyası ve uşağıyla iki kez daha bir araya gelmişti ama ikinci ziyaretinde vedalaşırken kibarca parmaklarına bir öpücük kondurması dışında kontla yakınlaşma fırsatı bulamamıştı. Ve bu gece ev sahibini oynamakla meşguldü.

Ancak biraz daha yaklaştığında Haviland'ın partisindeki kadınların hepsinin genç olmadığını gördü; içlerinden biri kesinlikle yaşlıydı. Bunun Haviland'ın büyük bir düşkünlük beslediğini iddia ettiği yaşlı büyükannesi olduğundan şüphelendi. Saygıdeğer kadın yelpazesıyla koluna vurduğunda, Haviland kara başını geriye atıp güldü.

Bu kadar çok tanıgın önünde baştan çıkarmaya çalışmak istemeyen Roslyn, Haviland'a yaklaşmak için beklemeye karar verdi. Bir bardak punç bulmak için içecek masasına yöneldiğinde

Fransız kapılarını açtı ve serin bir akşam esintisi yakaladı. Roslyn balodan ne kadar çabuk kaçabileceğini merak ediyordu. Bir araba çağırmak yerine bitişik malikânelerinin arka çimenliklerinden yürüyerek geçmişti; hem hizmetçileri zahmetten kurtarmak hem de gerektiğinde kolayca geri çekilebilmek için. Yine de en az bir saat daha kibarca ayrılamazdı.

Şu anda Tess Blanchard'la rahatça sohbet bile edemiyordu, çünkü Tess dans etmekle meşguldü. Akademideki öğretmen arkadaşlarından biri olan Tess, Loring kardeşlerin üvey amcalarıyla yaşamak için mahalleye taşındıklarından beri, son dört yıldır onların en yakın arkadaşlarından biriydi. Ve Loring gibi Tess de Winifred'in işgüzar çöpçatanlıklarından kaçınmakta zorlanıyordu.

Kalabalığın arasından ilerlerken birkaç kişi Roslyn'e başını sallayıp kibarca konuştu ve Roslyn de benzer bir kibarlıkla karşılık verdi. Lily gibi balolardan hoşlanmıyor ya da Lily'nin yapmaktan zevk aldığı gibi gelenekleri kasten çiğnemiyor değildi ama baloların sığ süslerini pek umursamıyordu ve yaygın ikiyüzlülük onu dehşete düşürüyordu. Bu insanlar birkaç ay öncesine, üvey amcaları ölene ve Marcus unvanla birlikte onların vasiliğini de üstlenene kadar Loring kızlarını neşeyle dışlamışlardı.

Skandallar kız kardeşlerini kendisinden bile daha fazla incitmişti, diye düşündü Roslyn kenarda punç içerken. Arabella sadece nişanının bozulmasından değil, kalbinin kırılmasından da acı çekmişti. Lily ise kalbini buzdan bir duvarla kaplamış, kimsenin onu yaralayabilecek kadar yaklaşmasına izin vermemeye kararlıydı. Ancak Roslyn, Lily'nin umursamaz, şeytana pabucunu ters giydiren tavrının hassas ve kırılgan bir doğayı gizlediğini biliyordu. Bu yüzden küçük kız kardeşini Winifred'in aşk dolu planlarından koruyabilseydi, bunu yapardı. Tıpkı kendisini Arden Dükü'nden koruyacağı gibi-

Şeytandan bahset.

Balo salonunun karşısında onu gördüğünde kalbi telaşla çarptı. Resmi kıyafetleriyle -siyah ceket ve altın brokar yelek, tertemiz beyaz kravat ve beyaz saten pantolon- yakışıklılığına vurgu yapan heybetli bir görüntüsü vardı.

Roslyn onu gördüğünde içinde yükselen zevki kararlılıkla görmezden geldi. Ama onunla bakışlarını kilitlediğinde, onu sadece bir bakışla yakalayıp tuttuğunda, en son birlikte oldukları zamanı hatırlamadan edemedi. Onun altında sert ve tahrik olmuş bir şekilde yattığını hissetti. Onun sıcak dudakları, kızın dudaklarını yıkıcı bir etkiyle okşamıştı. Çıplak teninin üzerinde oynayarak kadınsı sırlarını araştıran becerikli elleri.

Birbirlerine bakarlarken yanakları kızardı. Roslyn, onu büyülemek için dokunmasına gerek yok, diye düşündü ani bir nefes darlığıyla. Adamın yeşil gözlerindeki farkındalık titreşimi nabzının acınası bir şekilde hızlanmasına neden oldu.

Roslyn büyük bir çabayla bakışlarını ayırdı. Lord Haviland'ın kendisine yaklaştığını gördüğünde bir minnettarlık dalgası hissetti ve bu yüzden geç kaldığı için özür dilerken alışılmadık derecede coşkuluydu.

Kont gülümseyerek, "Bunu hiç düşünmeyin, Bayan Loring," dedi. "Ama size teşekkür edebilmek için geleceğinizi umuyordum. Balomla ilgili tavsiyeleriniz çok ."

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Büyükannem çabalarımın etkilendiğini söylüyor ve onu memnun etmek oldukça zordur. İzin verirseniz sizi onunla tanıştırmak isterim."

Roslyn yaşlı kadına tekrar baktı. "Onunla tanışmak hoşuma giderdi," dedi ve bu onur karşısında küçük, sıcak bir parıltı hissetti.

Lord Haviland bir sonraki sette dans etmesini istediğinde, hemen kabul etti ve kendisini quadrille için piste götürmesine izin verdi. Onunla flört etmeye başlaması gerektiğini biliyordu ama Dük'ün kenarda onu izlediğinin de farkındaydı. Haviland'a bu kadar yakın olmanın nabzını beklediği gibi etkilememesinin ve elleri bir araya geldiğinde ona dokunmaktan şimşek gibi bir haz duymamasının nedeni de şüphesiz buydu.

Neyse ki Haviland'ın dili ondan daha az tutulmuştu. Dansın hareketleri izin verdiğinde, sohbet etmeye devam etti.

"Yardımanız için uygun bir ödül düşünmeliyim, Bayan Loring. Yarın sabah arabayla gezerken bana eşlik eder misin?"

Roslyn bu davete çok sevinmişti ama onun bir hafta sürecektir bir ev partisi planladığını da biliyordu. "Misafirlerinizi bırakmak istediğinizden emin misiniz? Büyükannenizin ve diğer akrabalarınızın bir hafta boyunca sizinle kalacağını sanıyordum."

"Öyleler, ama bir süreliğine onlardan kaçmaktan memnun olacağım. Büyükannem iyi görüşlerine önem verdiğim birkaç akrabamdan biri ve akşamki yorgunluğun ardından muhtemelen öğlene kadar uyuyacak. Sağlığı eskisi gibi değil."

Roslyn kibarca, "Bunu duyduğuma üzıldüm," diye cevap verdi.

Haviland'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Benim inanmamı istediği gibi henüz ölümün eşiğinde değil. Sanırım büyülerinin şiddetini abartıyor, böylece beni kendi ritmine göre dans ettirebiliyor. Yaratıcısıyla buluşmaya gitmeden önce bir gelin seçip yuva kurmamı beklediğini iddia ediyor."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Ona büyükannesinin arzularından bahsetmesinin kendisi için bir anlamı var mıydı? "Öyle mi? Peki onun isteklerine uymayı mı kastediyorsun?"

Yüzünde beliren gülümseme çok çekiciydi. "Bu devam eden bir savaş ama sonunda onun kazanacağını umuyorum."

Lord Haviland o zaman büyükannesinden sevgiyle bahsetmişti ve sonrasında Roslyn, tıpkı alıştırma yaptığı gibi onunla şakalaşmayı çok daha kolay bulmuştu. Ve çok geçmeden Haviland'ın kendisinin de flört etme sanatında oldukça yetenekli olduğunu keşfetti.

Büyükannesinin gelin seçimini onaylaması gerekip gerekmediğini alaycı bir şekilde sorduğunda, kesin bir hayır cevabını verdi. "Her ne kadar onu memnun etmek istesem de, bu kararı kendim vermek niyetindeyim. Ama odadaki en güzel kadınla dans ediyor olmamdan etkilenecektir."

Roslyn ona keyifle güldü - ta ki Arden'in yeşil gözlerinin ağır ağır kapandığını ve niyetli bir şekilde onu izlediğini bir kez daha görene kadar. Bir omzunu rahat bir pozda bir sütuna yaslamıştı ama Roslyn onun hiç de rahat olmadığı izlenimine kapıldı. Bunun yerine, neredeyse... onaylamıyor gibi görünüyordu.

Roslyn başını hafifçe sallayarak can sıkıcı dükün üzerinde durmamasını emretti ve Lord Haviland'la flörtüne geri döndü.

Gözlerini kısan Drew, Roslyn'in dansın adımlarında zarifçe ilerleyişini izledi. Haviland'a doğru kahkaha attığında göğsünün etrafında bir kıpırtı hissetti.

İkisi şaşırtıcı derecede çekici bir çift oluşturuyordu; Kont'un sert ve karanlık görünüşü Roslyn'in zarif güzelliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bu gece muhteşem ve büyüleyici görünüyordu; soluk altın sarısı saçları, kıvrık dalların yüzünü çerçevelemesine izin verecek şekilde toplanmıştı. Elbisesinin sade zarafeti de cazibesine cazibe kattı, çivit mavisi lustring ayarı

gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve parlak, ışıltılı cildini tamamlıyor.

Bu sıcak parıltı Drew'un onunla en son birlikte olduğu zamanı hatırlamasına neden oldu... yüzü hafifçe kızarmış, şişmiş dudakları hafifçe ayrılmış, mavi gözleri sersemlemişti. Onun şişmiş sikine bastıran beli, Drew'un arzuyla kıvranmasına neden olmuştu.

Şimdi sıcak ve sertti, sadece hatırlıyordu.

Onu hemen orada, kütüphanede götürmek istemişti. Tahammülsüzlüğü, geçen hafta daha da büyük bir cinsel hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı.

Yine de Roslyn'den kaçmak işe yaramamıştı, çünkü Roslyn rüyalarını istila etmeye başlamıştı. Drew kendini, Roslyn'in tutkunun sıcaklığıyla etrafına sarıldığı vahşi, erotik fanteziler kurarken buldu. Canını çok sıkırsa da onları engelleyemiyordu.

Sol omzunun üzerinden tanıdık bir ses duyduğunda çenesini daha yeni sıkıyordu.

"Demek sevimli Bayan Roslyn sonunda ilginizi çekti," dedi Heath, açıkça eğlenerek.

Bu gözlemin doğruluğunu inkâr edemeyen Drew cevap vermedi.

"Heath devam etti: Böyle sıkıcı bir kır davetine katılma zahmetine neden katlandığınızı merak ettim ve bunun sadece Leydi Freemantle'ı pusuda bekleyen haydutlara karşı korumaya söz verdiğiniz için olduğunu düşünmedim."

Drew hoşnutsuzluğunu gizleyerek, "İkimiz de Marcus'a eski koğuşlarına göz kulak olacağımıza dair söz verdik," dedi.

"*Bu kadar* yakın bir göz değil."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Arkadaşına Roslyn üzerindeki vesayetinden bahsetmemişti ve şimdi de bahsetmeyecekti. "Beni kızdırmaktan başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

Heath ellerini kaldırdı. "Kafamı koparma, eski . İngiltere'nin en büyük alaycısını bir kadın yüzünden öfkeli görmek bana komik geliyor."

Drew bakışlarını kısmıştı. "Madem burayı bu kadar ölümcül buluyorsun, neden bu gece geldin? Leydi Freemantle'ın seni ağına düşürmek için pusuya yattığını bilmiyor musun?"

Soru Heath'i korkutmuş gibi görünmüyordu. "Hanımefendilerinin benim için seçtiği eş bölgeden kaçtığı için fazla telaşlanmadım."

"Loring'in en küçük kız kardeşi Lilian mı?"

"Aynen öyle. Söylentilere göre güzel Lily Hampshire'a gitmiş."

Drew kendi karanlık ruh halinden sıyrılarak, "Ne yani, onu sen mi uzaklaştırdın?" diye sordu.

Heath'in kendi gülümsemesi de hüznüydü. "Böyle bir olasılık var. Her halükarda benden kaçmaya kararlı."

Drew içtenlikle, "Ne kadar şaşırtıcı," dedi. Heath her zaman üçünün de kalbini kırmıştı. Sevgi dolu kadınlar Heath'e akın akın geliyor, onun doğal cazibesine kapılıyorlardı. "Senden kaçan bir kadın hiç tanımadım."

Heath'in sırtışı kendini küçümseyen bir hal aldı. "Hayret verici, değil mi?" Drew'a delici bir bakış attı. "Güzel Bayan Roslyn senden kaçıyor mu? Marcus onun senin için iyi bir eş olabileceğini söyledi ve sen de bu fikre doğru ilerliyorsun gibisin."

Drew'un kaşları yeniden çatıldı. İçgüdüsel tepkisi Heath'i kafasında kurtçuklar beslemekle suçlamak oldu ama bundan o kadar da emin değildi

doğru olurdu. "Aklımda evlilik olduğunu düşünüyor olamazsın."

"Öyle değil mi? O zaman neden Roslyn'i sanki onu inine geri götürmek istiyormuş gibi izliyorsun?"

O kadar belli etmiş miydi? Drew üzüntüyle düşündü.

Heath sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Korkma," dedi. "Başka kimse şüphelenmez. Seni çok iyi tanıyorum."

Drew sıkılmış dişlerinin arasından, "Sinirlerime hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

Heath güldü. "Hiç şüphesiz. Ama kendini papazın ilmiğinde asılı bulmak istemiyorsan dikkatli olsan iyi edersin. Evliliğin yararı olmadan ona düşündüğün şeyi yapamazsın. Marcus seni paramparça eder, kendi onurunun buna izin vermeyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Drew homurdanmaya başlayınca Heath omzuna dostça bir şaplak attı. "Sanırım sen beni çağırmadan önce kendimi Londra'geri götüreceğim. Zaten burada eğlenecek pek bir şey yok. Doğrusu, senin haydutla karşılaşmak hiç de fena olmazdı. En azından bir süreliğine hayatımı renklendirir."

Heath uzaklaşırken Drew, burada onun için de pek az eğlence olduğunu düşündü. Roslyn'in Haviland'la dans ettiğini görmek bunun başlıca nedeniydi ama memnuniyetsizliği bundan daha derindi.

Onun Haviland'ı baştan çıkarmaya çalıştığını, onunla seviştiğini düşünmek Drew'u açıklanamaz bir öfkeyle dolduruyordu. Açık gerçek şuydu ki, onun kendisinden başka hiçbir erkekle cinsel yakınlık kurmasını istemiyordu.

Onu duygusallığın sırlarıyla tanıştıran kişi olmak, onu tutkuya, zevke ve bir erkekle kadın arasında bulunabilecek diğer tüm zevklere uyandırmak istiyordu.

Bu da onu sonsuza kadar şaşırttı.

Hayatında ilk kez başka bir erkeği güzel bir kadın karşısında kıskanıyordu. Roslyn'e karşı ne kadar sahiplenici duygular beslediğini fark ettiğinde açıkçası hayrete düşmüştü.

Daha da kötüsü, içinde bulunduğu lanetli çıkmaza bir çözüm bulamıyordu. Evlenmek gibi bir arzusu yoktu ama yine de Heath'in dediği gibi, "Roslyn'i inine geri götürmek" için duyduğu ilkel, tamamen erkeksi dürtüyü inkâr edemiyordu. Ya da en azından onu tekrar kollarına almak istiyordu.

Ama sonra Drew şehvetini bastırarak fark etti ki, bir beyefendinin baloda dans ettiği genç bir bayana sarılması son derece uygun bir davranıştı.

Drew, dörtlünün sonunda yanına gelip Haviland'la yaptığı hararetli sohbeti keserek bir sonraki set için ona sahip çıktığında Roslyn'in onu gördüğüne sevinmiş görünmediğini fark etti.

"Onu bir dans için çalmamın sakıncası yok, değil mi, iyi adamım?" Drew, Roslyn'in dirseğini sahiplenici bir tavırla tutarak konuyu tartışmalı hale getirdi.

Kont ona delici bir bakış attı ama sonra nezaketle eğildi. "Nasıl istersen, Arden. Bana verdiği zevke rağmen Bayan Loring'in zamanını teketime almak istemiyorum. Ayrıca ilgilenmem gereken başka misafirlerim var."

Drew, Roslyn'i vals yapmak üzere piste götürürken de onunla pek tartışamayacağını biliyordu.

"Ya sakıncası varsa?" dedi sonra, sesi kızgındı.

O da masum bir bakışla karşılık verdi. "Benimle dans etmeye bir itirazın mı var?"

"Tabii ki biliyorum. Winifred yine çöpçatanlık yapıyor. Benimle ortak için sana yalvardı, değil mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi, "ama sana sormayı *ben seçtim*."

"Bana bir seçenek sunma nezaketini gösterebilirdin."

"Reddedebilirdin."

"Olay çıkarmadan olmaz."

"Şu anda bunu yapma tehlikesiyle karşı karşıyasın," dedi Drew, "çünkü müzik başladı ve biz burada öylece duruyoruz." Kız suçlulukla irkildiğinde, Drew onun elini tuttu ve kendine çekti. "Tatlı tatlı gülümse sevgilim ve eğleniyormuş gibi görün."

Roslyn, gözlerindeki ışık onunla savaşımaya hazır olduğunu gösterse de ona uydu. Drew kendi kendine gülümsedi. Gecenin keyfi tartışmasız bir şekilde yerine gelmişti. Aslında, yaklaşık bir hafta önceki garip ayrılıklarından beri ilk kez eğleniyordu.

Adımları hafif ve zarif olan vals ritmine ayak uydurduklarında Roslyn onun kollarına çok iyi uyum sağlamıştı. Seviştiklerinde Roslyn'in de onun ritmine uyup uymayacağını merak ediyordu.

Eğer sevişirlerse. Heath'in de haklı olarak belirttiği gibi, evlilik olmadan bu asla gerçekleşmezdi.

"Peki neden benimle dans etmek istemiyorsun?" Drew, kuşkularıyla yüzleşmeye ve onları açığa çıkarmaya kararlı bir şekilde sordu.

"Derslerimiz bitti," diye cevap verdi Roslyn, sanki cevabını önceden prova etmiş gibi. "Birbirimizi görmemizin bile bir anlamı yok."

diğerini tekrar. Kesinlikle birlikte dans etmemiz gerekmiyor."

"Sadece benim ilgimin nesnesi olarak görölmeniz sonucunuza yardımcı olacaktır. Haviland'ın akrabalarını etkilemek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, elbette, ama onunla oldukça umut verici bir konuşmayı böldünüz."

"Benim niyetim de tam olarak buydu."

Gözleri parladı. "Lord Haviland ile olan şansımı bilerek mi bozmaya çalışıyorsun?"

"Ya öyleysem?"

"Sen..." diye başladı, sonra ona şüpheyile baktı. "Öyle mi?"

Drew, "Bu benim için centilmenlik dışı bir davranış olur," diye karşılık verdi. "Ama rakibi olduğunu düşünmesi ona zarar vermez."

Yüz ifadesi ironi doluydu. "Sen onun rakibi *değilsin*. Aşk ve evlilikle ilgilenmediğinizi açıkça belirttiniz."

"Ama bunu bilmek zorunda değil. Sözüme güvenin, bir erkek birinin kendi bölgesine girdiğini düşünürse aşırı derecede sahiplenici olabilir."

Roslyn derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Benim adıma gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim majesteleri, ancak sonra kampanyama tek başıma devam edeceğim."

Drew eğlenerek, "Ne minnettarlık," diye söylendi.

"Daha önce birkaç kez minnettarlığımı ifade etmiştim."

"Sana söyledim, minnettarlığını

istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

Drew'un aklına *sen geldin. Seni istiyorum.* Güzel ağzının benimkine yapışmasını istiyorum. Tatlı bedeninin benimkinin altında kıvrınmasını istiyorum. Seni doldururken.... zevkle soluduğunu duymak istiyorum.

Yüksek sesle, "Bu gece benden neden bu kadar titizlikle kaçtığını bilmek istiyorum," demekle yetindi.

Yanaklarında belirgin bir kızarıklık belirdi. "Sanırım nedenini biliyor olmalısınız."

"Geçen hafta kütüphanende aramızda geçenlerden dolayı utanıyorsun."

"Yanılıyorsunuz. Geçen hafta kütüphanemizde yaşananlar beni *dehşete düşürdü.*"

"Biz de öpüştük. Hiçbir zarar ." "Öyle

diyorsun," diye mırıldandı Roslyn gizemli bir

şekilde.

Drew ona doğru baktı. "Seni bir şekilde incittim mi?"

Roslyn yüzünü buruşturdu, sonra kendini azarlar gibi başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim." Bakışları ona doğru daraldı. "Yine de suçun büyük kısmı sana ait, çünkü uzman olan sensin. Beni durdurmalıydın."

"Beni karşı konulmaz bulmana engel olabilir miyim?"

Kızgınlık ve eğlence arasında bocalarken gözleri büyüdü. "Kibriniz hayret verici, majesteleri," dedi sonunda. "Durumun yeniliği beni hazırlıksız yakaladı. Ama artık ne beklemem gerektiğini bildiğim için, sizi temin ederim ki bu olayı tamamen unutmak niyetindeyim."

"Bunu unutamam," diye mırıldandı Drew dürüstçe. "Ve senin de unutabileceğine inanmıyorum. Öpüştüğümüzde sen de bir şeyler hissettin, tıpkı benim gibi."

Onun iddiasını kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine sakın bir gülümseme takındı. "Geçen hafta Haviland'ı baştan çıkarmamın nasıl gittiğini sormadınız."

Drew eğlencesinin azaldığını hissetti. "Çok iyi, sevgilim, nasıl gitti?"

"Muhteşem. Sanırım sonunda flört etmeyi öğrendim. Haviland da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Bir sonraki karşılaşmamızda öpüşmeye geçeceğimizi umuyorum, umarım yarın sabah. O zaman onunla dışarı çıkmamı istedi. Bunun için çabalıyordum ve bana bunu öğrettiğin için sana teşekkür borçluyum."

Hafifçe alaycı sözler, gülümsemesindeki meydan okuma, Drew'un erkeklik gururu üzerinde tahmin edilebilir bir etki yarattı ve elleri refleks olarak onun belinde ve parmaklarının etrafında sıkılırken, kendini yeniden dişlerini sıkarken buldu.

Vals sona erdiğinde adımlarının yavaşladığının belli belirsiz farkındaydı ama kız konuşana kadar onu hâlâ tuttuğunu fark etmemişti.

"Ekselansları," diye tısladı dişlerinin arasından. "İnsanlar bakmaya başladı."

Drew isteksizce onu bıraktı ve geri çekildi. Roslyn ona hızlı bir reverans yaptıktan sonra arkasını döndü; yüzüne yapıştırdığı sert gülümseme, izleyicilerin önünde nezaket gösterisinde bulunmaya ve ondan uzaklaşma isteğini gizlemeye çalıştığını gösteriyordu.

Drew'un düşünceli bakışları, kız kalabalığının içinde uzaklaşırken onu takip etti. Hâlâ onun vücudunun kıvrak sıcaklığını hissedebiliyor, onun yakınlığı karşısında kendi uyarılmışlığını hissedebiliyordu. Öfkesinin yeniden alevlendiğini hissedebiliyordu.

Roslyn onun kışkırtıcı sözlerini görmezden gelmekle kalmamış, kendi sözlerini de onun yüzüne çarparak, doğal bir istekle eldiveni eline almasına neden olmuştu.

Drew nefesinin altında alçak sesle bir yemin etti. İçindeki kargaşa giderek daha da güçleniyordu.

Roslyn Loring konusunda ne yapacaktı? Kadın içinde bir sıcaklık uyandırmıştı, başka hiçbir kadına karşı hissetmediği bir açlık. Hâlâ doyurulmamış bir açlık.

Ona sahip olma ihtiyacı, Haviland'dan önce ona sahip olmak için onu kendisinin olarak işaretleme ihtiyacıyla birlikte onu pençeler gibi kavradı.

Yine de ona sahip olabilmesinin tek bir yolu vardı, diye hatırlattı Drew kendine acımasızca. Onu gelini yaparak.

Böyle sert bir adım atmaya hazır mıydı?

Ve eğer öyleyse, Roslyn'in kendisi bu konuda ne söyleyecekti?

Çileden çıkaran dükle girdiği çatışmanın etkisiyle kol ve bacakları hâlâ biraz güçsüz olan Roslyn balodan hemen ayrılmaya karar verdi. İsteddiği şeyi başarmıştı. Lord Haviland'la dans etmiş ve yarın onunla araba sürmeye gitmek için bir davet almıştı. Burada kalarak kazanabileceği başka bir şey yoktu.

Ve kaçmak için çok iyi bir nedeni vardı - en azından dağılan aklının kontrolünü yeniden ele geçirmek için. Arden'la her karşılaştığında, onun içinde daha fazla kargaşa yaratıyordu.

Lord Haviland ve onun kibirli akrabaları da dahil olmak üzere, tonun yarısının şahit olduğu bir ortamda neredeyse olay çıkarmasına nasıl izin verebilmişti? Arden'in Arden'in sözlerini görmezden gelmeye niyetlenmişti.

bu gece. Bunun yerine onun kendisini balo salonunun zemininde hanımefendiye yakışmayan bir tartışmaya kışkırtmasına izin vermişti.

Dükün ona kibar bir ilgi göstererek sonucunu iyileştirebileceği doğru olsa da, daha yakın bir ilgi sadece zarar verici olurdu. Dedikodulara yol açmayı göze alamazdı, hele ki soyadının üzerine yapışmış skandallar varken. Ayrıca Dük'le arasında geçenleri biri öğrenirse, Haviland'ın kalbini kazanma şansını pekâlâ yok edebilirdi, saygın bir evlilik teklifinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Roslyn Haviland'ın uşağından ipek şalını ve retikülünü aldıktan sonra evin içinden arka terasa doğru ilerledi ve orada Arden'in kendisini beklediğini görünce şaşırdı.

Aniden durdu ve hayal kırıklığı içinde ona baktı. "Burada ne halt ediyorsunuz, majesteleri?"

Taş korkuluklara yaslanmıştı ama onu görünce geri çekildi. "Erken ayrılmaya karar verebileceğini düşünmüştüm."

"Yani?"

"Bu yüzden size evinize kadar eşlik etmek niyetindeyim. Bir haydut ortalıkta dolaşırken, bir refakatçinin korumasına sahip olmalısınız."

Onun kendisini korumayı teklif etmesi, bir kaplanın kuzuyu korumayı teklif etmesine benziyor, diye düşündü Roslyn hiddetle. "Teşekkür ederim ama eskortunuza ihtiyacım yok. Sadece yan kapıya doğru yürüyorum ve bahçelerde haydut falan da yok."

"Yine de seni yalnız bırakmaya niyetim yok."

Gözlerinde, onu reddetmesi için cesaretlendiren ince bir meydan okuma vardı.

İç çekerek teslim oldu. Merdivenlerden inip malikâne arazisine doğru yola koyulurken Arden onun yanında yer aldı, uzun adımlarını onun daha kısa ve aceleci adımlarıyla kolayca eşleştirdi.

Görmek için bolca ay ışığı vardı ve Temmuz akşamı, balo salonunun sıcaklığından sonra hoş bir serinliğe sahipti. Uzaktan, Thames Nehri'nin malikânenin arkasından Londra'ya doğru tembel tembel yol alırken çıkardığı su hışırtısını duyabiliyordu.

Çakıllı yollardan geçerlerken istenmeyen eskortu sessiz kaldı. Roslyn, Danvers bahçelerine giriş sağlayan yan kapıya yöneldi. Arden kapıyı açıp geçmesine izin verdiğinde, onu orada bırakmasını diledi. Ama Arden onu içeri kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Roslyn, hizmetkârların çoğu yatmaya gittiği için evde çok az ışık olduğunu gördü.

Malikânenin yan kapısına ulaştığında duraklayarak omzunun üzerinden şöyle dedi: "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim majesteleri, ama artık baloya vicdanınız rahat bir şekilde dönebilirsiniz."

Adamın alçak ve niyetli sesi ona doğru geldi. "Roslyn... bir dakika bekle." Adamın isteği üzerine isteksizce döndü. "Neden?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Sanki kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi ona baktı.

Roslyn dalgın dalgın ona baktı ve nasıl olup da kendini Arden'la birlikte ay ışığının aydınlattığı bir bahçede bulduğunu düşündü. Onunla karanlıkta yalnız kalmanın kendisinde yarattığı heyecan verici, gergin sinir titremesine . Bakışları Arden'in ağızına kaydı; o sert ve duygulu ağız öyle muhteşem öpüyordu ki....

"Yarın Haviland'la dışarı çıkmanı istemiyorum," dedi sonunda.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben sana kur niyetliyken senin onu baştan çıkarmaya çalışmanı istemiyorum."

Bakışları aniden onunkilere kaydı, geniş ve inanmaz bir ifadeyle. "Affedersiniz? Bana *kur yapmaya* mı niyetlisiniz?"

"Ben de öyle dedim." Sesinde kuru bir eğlence vardı, sanki söylediklerine kendisi bile inanamıyormuş gibiydi.

"Bana kur yapmak mı?" Roslyn tekrarladı. "Evlilik öncesi gibi mi? Bu hiç mantıklı değil. Kimseyle evlenmek istemiyorsun, bunu açıkça söyledin."

"Ben de öyle yaptım. Ama o zamandan beri fikrimi değiştirdim." "Eğer benimle oyun oynuyorsan-"

Ağzı kıvrıldı. "Evlilik gibi ciddi bir konuda asla şaka yapmam. Eninde sonunda evlenmeliyim ve sen herkesten çok iyisini yaparsın."

Roslyn şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde bakarken içinde bir düzine duygu savaşıyordu. En başta gelen duygu inançsızlıktı ama bu kısa sürede yerini öfkeye bıraktı.

Arden onun öfkesinin alevlendiğini görmüş olmalıydı ki yüzünü buruşturdu. "Teklifimi oldukça kaba bir şekilde ifade ettim. İzin verin tekrar deneyeyim. Sizi düşesim yapma ayrıcalığından onur duyarım, Bayan Loring."

Başını çılgınca salladı. "Zerre kadar onur duymazsınız. Ben de öyle."

"Bu fikri elinizin tersiyle itmeyin-"

"Tabii ki reddedeceğim! Sana aşk olmadan asla evlenmeyeceğimi söyledim ve sen buna inanmıyorsun bile."

"Fikrini değiştirmek için bir şans istiyorum. Aşk çok abartılıyor ve zamanla bunu grmeni sağlayabilirim."

Bu ne cüret, diye düşündü Roslyn fkeyle. Sırf soylu bir adam ona evlenme teklif etmeye tenezzül etti diye hayallerinden vazgeeeğine gerçekten inanıyor muydu?

"Yeterince dinledim, majesteleri."

Titreyerek arkasını döndü ve eve girmek istedi ama Arden kolundan tutarak onu engelledi. Roslyn'i yüzünü ona dönmesi için çevirdiğinde, hava çatırdıyor gibiydi. Roslyn aniden midesinin derinliklerindeki heyecan gmbrtsnn farkına vardı.

Sertçe yutkundu. "Belli ki aklını kaırmışsın."

"Belki de ," diye mırıldandı kaba bir sesle.

"Hâlâ tüm sahibim. ılgınca bir nedenle beni dşsesin olarak istediğine kendini ikna etmiş olsan bile, neden seninle evlenmek isteyeyim ki?"

"Bunun yüzünden...."

Adamın ağzı Roslyn'in ağzını ele geçirmek için sertçe aşağı indi. Roslyn kaçmaya çalıştı ama adamın eli Roslyn'in başını sabit tutarken, ağzı yavaşça Roslyn'in ağzını açmaya zorladı, dili Roslyn'e hükmeden ve sahiplenilen şehvetli bir saldırıyla Roslyn'in derinliklerine saplandı. Bunun beklenmedikliği nefesini kesti ve tüm vücudunu titreten bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Roslyn inledi. Kendisini ona bağlayan güçlü kollara karşı koyamadı. Adam onun ağzının ırzına geçti, duyularını ondan kopardı.

Elleri onun boynuna dolanmak için yukarı doğru süzüldü. Teslim olduğu anda öpücüğü değişti... yumuşadı, derinleşti, onu özlemle doldurdu.

İradesinin elinden kayıp gittiğini hisseden Roslyn, adamın etrafında ördüğü büyüü bozmak için son bir çılgınca çaba gösterdi. Adamın omzunu itti ve ağzını ayırdı.

"! Drew... bunu durdurmalıyız!"

"Henüz değil," diye homurdandı. "Sana son bir ders vermek istiyorum." "Ne dersi?" Sesi titrek ve onunki kadar boştu.

"Zevk," diye mırıldandı. "Düşünceli bir aşıkla bulabileceğin türden bir mutluluk."

Kızın midesi kederle sıkıştı. "Sevgili olamayız, buna asla izin veremem. Bu tamamen utanç verici olur."

"Biliyorum. Ama masum olduğumu iddia etmekten vazgeçeceğim. Şimdi sus," diye ısrar etti, kız itiraz edecekken.

Yavaşça yakan öpücüğüne devam etti ve bu da öncekiyle aynı etkiyi yarattı: Roslyn'in vücudu adamın koluna yaslanırken, ağzı da onunkinin altında istekle açıldı. Roslyn usulca inledi. Adamın duygusallığı derin ve sarhoş ediciydi ve karnının alt kısmında artık tanıdık bir sızıyı uyandırdı.

Onun içindeki sıcaklığı ve açlığı da hissedebiliyordu. Adamın uyarılmışlığı karnında bariz bir şekilde hissediliyordu. Ham arzuyla ürperdi.

Sonra ellerinden biri aşağı doğru kayarak vücutlarının arasına girdi. Roslyn kaskatı kesildi ama adamın dudakları dehşetini unutturdu. Bir an sonra eli Roslyn'in bacaklarının arasında gezindi, onu arıyor ve okşuyordu.

İçinin derinliklerinde zonklayarak gerildi ve sonra adam elbisesinin ve kombinezonunun kumaşı arasından kadınının tümseğini avuçladığında nefesi kesildi. Ama adam hafifçe masaj yapmaya, okşamaya devam etti, ustaca, ikna edici dokunuşu sinirlerini ateşledi. Kadın içgüdüsel olarak daha da yaklaşıp cinsel organını adamın eline doğru salladığında, adamın öpücükleri ağzından çıkıp çenesinden kulağına doğru ilerledi.

"Sana dokunmamı istemediğini iddia edebilir misin?" diye sorduğunda nefesi biraz kesilmişti.

Böyle bir şey iddia edemezdi. Dokunulmak istiyordu, onun kendisine dokunmasını istiyordu.

Kadın cevap vermeyince, adam onu izlemek için geri çekildi. Parmakları sihrini konuştururken gözleri kızın yüzünde perçinlenmiş, bakışları için için yanıyordu. Çıldırtıcı arzusuyla savaştı ama vücudu onun için yanıyordu.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır...."

Omurgası kamburlaşarak ona karşı gerildi, aniden vücudunu sarsan titremeleri kontrol etmekte çaresizdi. Titremeler sadece vahşet ve güçle artmaya devam etti. Adamın gözleri yoğunluğuyla Roslyn'i esir alırken, derinlerinde patlayıcı bir zevk kasıldı. Roslyn soluk soluğa haykırışlarını bastırdı, o kadar güçsüz olmasına rağmen ona karşı sallanıyordu.

Yine de işi bitmemiş gibi görünüyordu. Hem de hiç. Kadın daha nefesini toparlayamadan, adam önünde diz çöktü. Şok geçiren kızın elbisesini kaldırarak çıplak uzuvlarını bakışlarına sundu.

Adam kalçalarının iç kısımlarını okşarken saçlarını tuttu, uzun parmakları hassas tenine karşı nazikti. Adam elbisesini beline kadar ittiğinde kendini açıkta, arzudan ıslanmış hissetti. Sonra öne doğru eğildi ve ağzı Roslyn'e değdi; ağzının nemli sıcaklığı başka yerlerdeki serinlikle yakıcı bir tezat oluşturuyordu. Roslyn neredeyse ağlayacaktı.

Yine de ev halkını uyandırmaktan korktuğu için sessiz kalması gerektiğini bilerek dişlerini sıktı.

Bir süre için, yumuşak pantolon sesi, sessiz bahçedeki tek ses oldu, çünkü acımasız ağzı onu tatlı bir şekilde katladı ve onu ateşli bir tutku perdesine kışkırttı. Adam yavaşça kızın yumuşak kıvrımlarını yalıyor, kız zevkten bayılacağını düşünene kadar erotik darbelerle cinsel organının tomurcuklarıyla alay ediyordu. Ve tam daha fazla dayanamayacağı anda, diliyle içine derinlemesine girdi.

Bu çok fazlaydı. İçinden geçen his o kadar dayanılmaz derecede mutluluk vericiydi ki, tüm vücudu titredi.

İkinci doruk noktası ilkinden bile daha güçlüydü ve neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. Parlak, patlayan ışıklar içinde patlarken, avucunu ağzına bastırmak için yükseldi, zevk çılgınlığını bastırdı, böylece inleyen bir inilti olarak ortaya çıktı. Kız onun üzerine yığıldığında, Arden'in güçlü kolları onu şefkatle kavrayıp tutarken, dudakları şakağına yumuşak öpücükler kondurdu.

Ona sarıldı, kalbi küt küt atıyor, hırıltılı nefesleri gecenin sessizliğinde duyuluyordu.

"Kontun sana böyle bir zevk hissettirebiliyor mu?" diye mırıldandı sonunda onun kulağına. "O da benim gibi vücudunu ateşe veriyor mu?"

Roslyn'in başını sallamak için yeterli enerjisi yoktu. Kont ona hiç bu kadar zevk vermemişti; Arden'la yaşadıklarına benzer bir şeyi onunla hiç yaşamamıştı. Vücudu aniden alev almış gibi hissederken, kalbi ve zihni de benzer bir kargaşa içindeydi. Arden'in ona hissettirdiği inanılmaz duygular karşısında duyduğu şaşkınlık ve hayret, onun bu kadar ileri gitmesine izin verdiği ve bundan bu kadar zevk aldığı için duyduğu dehşet ve inançsızlıkla yarışıyordu.

Üzüntü galip geldi. Kalp atışları yavaşlayan Roslyn el yordamıyla kapıyı aradı.

Adam onu tekrar öpmeye başladığında, kadın başını çevirdi. "Yapma.... Lütfen, beni yalnız bırakın."

Roslyn'in sesindeki panik dolu yakarışı duyan Drew, kolları isteksizce Roslyn'den ayrılmadan önce uzun bir süre hareketsiz kaldı. Kucağından kurtulan Roslyn döndü ve evin içinde tökezleyerek kapıyı yüzüne kapattı.

Drew kaçarken onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, küfür etmek isteyerek orada durdu. Kollarını boş, vücudunu sıcak hissediyordu.

Yine de cinsel hayal kırıklığından daha fazlası canını yakıyordu. İçini düğümleyen gerilimin, çatışan duygularıyla daha da fazla ilgisi vardı. Hayatında hiç bu kadar parçalanmış hissetmemişti. İlk ve tek evlilik teklifi tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı ve bu onun kendi suçuydu.

Ne pahasına olursa olsun Roslyn üzerinde hak iddia etmeye karar vermişti. Bu onunla evlenmek zorunda kalmak anlamına gelse bile. Ama niyetini bu şekilde açığa vurması tam bir aptallıktı. Sadece onu aşağılamakla kalmamış, aynı zamanda ona karşı gardını da düşürmüştü.

Onun bu kararlı reddi, itirazlarını yok etmek için şiddetli bir ihtiyaç uyandırmıştı. Hem ondan etkilendiğini kanıtlamak hem de ilk kez gerçek bir zevk hissetmesini sağlamak istiyordu. Ve itiraf etmek gerekirse, kıskançlığa teslim olmuştu. Onu çılgına çeviren, o vahşi, ahlaksız yanını ortaya çıkaran tek kişi olmak istiyordu.

Beklediği kadar şehvetli ve tutkuluydu. Onu memnun etmek kanını kaynatan bir sıcaklık yaratmıştı ve sadece fethetmek, ele geçirmek, tutmak için duyduğu ilkel arzuyu güçlendirmişti.

Drew alçak sesle yemin etti. Davranışları saplantılı olmaya başlamıştı. Tıpkı Marcus gibi davranmaya başlamıştı. Buna ne dersiniz deyin - karasevda, saplantı, delilik- ama aynı hastalık ona da bulaşmıştı.

Belki de biraz delirmişti, diye kabul etti Drew. Yine de düşüncesizce yaptığı teklif tamamen mantıksız değildi. Ne de olsa Roslyn ondan mükemmel bir düşes olurdu. Doğuştan ve soylu olmasının yanı sıra bu pozisyon için gerekli zarafet ve eğitime de sahipti. Ve onun kişisel özelliklerine kesinlikle hayranlık duyabilirdi. Açık sözlü, dürüst, bağımsız ve cömertti. Zekâsı ve mizah anlayışı kendisiyle örtüşüyordu.

Yine de en çekici özelliği sıcak doğasıydı. En büyük korkusu, annesi gibi buz gibi bir soylu kadına ömür boyu zincirlenmekti ama Roslyn, kansız ve tutkusuz annesinin tam zıttıydı.

Ve eğer unvanını devam ettirmek için bir gün evlenmesi gerekiyorsa, çok daha kötüsünü yapabilirdi. Roslyn onu gözyaşlarına boğacak, yapmacık, boş bir bayan değildi. Yatakta ve dışarıda ona meydan okuyabilirdi.

Ancak şimdi daha acil bir sorunla karşı karşıyaydı: Roslyn'i teklifini kabul etmeye ikna etmek. Bu gecedен sonra muhtemelen onu Hades'te dileyecekti.

Aralarındaki birlikteliğin önündeki en büyük engel, asla mantık evliliği yapmayacağına dair ettiği yemindi. Anne ve babasının evliliğine damgasını vuran şiddetli husumetten korkuyordu.

Drew evliliklerinde düşmanlık olmayacağından oldukça emindi. Dostlukları ve tutkuları olacaktı, ki bu da çoğu kibar evliliğin sahip olduğundan daha fazlasıydı. Aşka gelince...

Drew bir elini kabaca saçlarının arasında gezdirdi. Roslyn'in evlilikte aşk hakkındaki düşünceleri idealist saçmalıklardı, ama içten olduklarını biliyordu.

Kısa bir an için onu kendisine aşık etmeye çalışıp çalışmayacağını düşündü ama bu fikri aklına gelir reddetti. Duygusal karışıklıklara bulaşmak istemiyordu. Onu kendisine aşık olduğuna inandırmak için kandırmak istemiyordu.

ona istediğini verebilirdi. Karşılık veremediğinde, bu onun için son derece acı verici olacaktı.

Hayır, dürüstlük onun için en iyi yoldu. Yine de onu sadece kendisiyle evlenmenin yararları konusunda ikna etmekle kalmayacak, kadının aşksız evlenmeyi reddetmesinin de üstesinden gelmek zorunda kalacaktı.

Drew aniden dönerek baloya dönmek üzere karanlık bahçelere doğru ilerledi. Onu kendi düşünce tarzına ikna edebileceğinden emindi ama kampanyası üzerinde dikkatle düşünmesi gerekecekti.

Hiçbir zaman bir kadını kazanmak için bilerek yola çıkmamıştı ama gerçekten kafasına koyarsa Roslyn'i kazanabileceğinden şüphe duymuyordu.

Onuncu Bölüm

Şeytan dükü alsın! Lord Haviland'ı baştan çıkarma arzumu tamamen mahvetti.

-Roslyn'den Fanny'ye

"Yün mü topluyorsunuz Bayan Loring?" dedi Haviland Kontu bir çift atını yavaşlatıp yürümeye başladığında.

Yanındaki fayton koltuğunda oturan yakışıklı asilzadeye suçluluk dolu bir bakış atan Roslyn, daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Düşünceleri o kadar dağılmıştı ki, konuşmanın izini tamamen kaybetmişti.

"Özür dilerim lordum," dedi yüzü utançla ısınarak. "Ne diyordunuz?"

Haviland'ın alaycı gülümsemesinde büyük bir çekicilik vardı. "Çok önemli bir şey değil. Ama belli ki bir sorunla boğuşuyorsunuz. Umarım çok ciddi değildir?"

Ciddi bir şey değil, diye düşündü Roslyn ironik bir şekilde. *Sadece geleceğim için çok dikkatli bir şekilde yaptığım plan bir düzine parçaya ayrıldı.*

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Haviland istekle ekledi.

"Teşekkür , hayır. Bu sabah sadece kötü bir arkadaşlığım var." Bu kadarı kesinlikle doğrudu. Ruh hali, gece boyunca soğuk ve kasvetli bir hal alan havayla uyumluydu. Roslyn bulutlu gökyüzüne bir bakış atarak daha sıkı sardı.

Kont, "Belki de sizi eve götürmeliyim," diye teklif etti.

Gülümsemek için kararlı bir çaba gösterdi. "Hayır, hayır, gerek yok. Şüphesiz ki bu serin hava birazdan beynimdeki örümcek ağlarını

kovacaktır." "Emin misiniz?"

"Evet, lordum." Gülümsemesini içtenlikle yaptı. "Gezimizi mahvetmek istememiştim. Bu aslında benim için çok hoş bir ikram."

Haviland atlarını taşra yolundaki keskin bir virajdan bir an sessiz kaldı. "Senin meşguliyetinin Arden'la bir ilgisi yok, değil mi?"

Roslyn dehşetini gizlemeye çalıştı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Dün gece ikinizin arasında bir gerginlik olduğunu fark etmeden edemedim. Onunla dans etmeye pek istekli görünmüyordunuz."

"Çünkü bana sadece baskı altında sordu."

Haviland kurnazca, "Demek Leydi Freemantle sizi bir araya getiriyor," dedi. "Çöpçatanlık yapmak gibi acınası bir eğilimi var."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Roslyn, ses tonu ekşiydi. "Bu durum beni ve dükü de çılgına çeviriyor."

"Oh, bundan emin değilim. Arden'in onun entrikalarının hedefi olmaktan hoşlandığını sanmıyorum ama sizinle kendi iyiliğin için ilgilendiğini söyleyebilirim. Ve sanırım siz de ona karşı kayıtsız değilsiniz."

Roslyn yalan söylemeye cesaret edemediği için sessiz kaldı. Haviland'ın bakışlarının onu ölçtüğünü hissedebiliyordu.

"Leydi Freemantle'a müdahale etmemi isterseniz," dedi sonunda, "söylemeniz yeterli."

"Teşekkür ederim lordum," diye cevap verdi Roslyn, onun koruyuculuğu karşısında ısınmıştı.

Ama sorunu Haviland'ın ona yardım edebileceği bir sorun değildi. Bununla kendi başına başa çıkmak zorundaydı ve şu ana kadar içler acısı bir iş çıkarmıştı. Dün gece ay ışığında Arden'la yaşadığı tutkulu karşılaşma, en iyi planlarıyla birlikte tüm duygularını da alt üst etmişti.

Her önce, her ne kadar gerçek bir değer biçemese de, Dük'ün evlenme teklifi karşısında şok olmuştu. Dük'ün onunla evlenmek istemesi mümkün değildi. bile kabul edecek değildi. Dük tüm yanlış nedenlerden dolayı evlenme teklif etmişti - çünkü o herkesten daha iyi olacaktı. Bu evlilik için ne tür bir gerekçeydi? Roslyn tiksintiyle düşündü.

Eğer bir an için onun kendisine bakmaya gelebileceğini düşünseydi, onu reddetmeden önce en azından bir an bile tereddüt edebilirdi. Ama hayır, zarif, alaycı Arden Dükü'nün aklını ya da kalbini ona ya da başka bir kadına kaptıracağını düşünmek imkânsızdı. O, aşka bile inanmazken bir aşk evliliği yapacak son adamdı.

Yine de dün gece Roslyn, ona duyduğu şiddetli arzuyu kabul etmek zorunda kaldığını itiraf etti - onunla tanıştığından beri ciddiyetle inkâr etmeye çalıştığı mantıksız, can sıkıcı, çıldırtıcı arzuyu. Uykusuz geçen uzun bir gece boyunca dönüp dururken daha derin bir gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştı. Arden ona teslim olduğu takdirde kendisini bekleyen yasak zevki göstermekle kalmamıştı. Onu hayal edebileceğinin ötesinde bir tutkunun beklentisi ve özlemiyle doldurmakla kalmamıştı. Daha da kötüsü, ona kendi en derin özlemlerini sorgulatmıştı.

Lord Haviland'ın kalbini kazanmayı gerçekten istiyor muydu? Yoksa bu sadece idealist bir aşk ihtiyacıyla kurduğu boş bir hayal miydi?

Cevaplar ne olursa olsun, artık kaderinin kontrolünün kendisinde olmadığını hissediyordu.

Dükü lanetlemek istiyordu ama yine de suçu tamamen ona yükleyemiyordu. Kendi ahlaksız davranışı affedilemezdi.

Roslyn zihninden kendine küfrederek karanlık düşüncelerinden sıyrıldı ve tüm dikkatini Lord Haviland'a vermek için kendini zorladı. Sonraki üç çeyrek saat boyunca eski dostların hoş samimiyetiyle eğlenceli şakalaşmalara daldılar. Onun yanında hiç bu kadar rahat olmamıştı.

Lord Hazretleri onu Danvers Malikânesi'ne götürüp uğurladığında Roslyn sorunun büyük bir kısmının da bu olduğunu fark etti. Arden Dükü'nün sadece bir bakışıyla içinde yaktığı kıvılcımı Haviland'la birlikte çok az hissediyordu. Kontla her birlikte olduğunda, tek düşünebildiği Arden'di.

Ve zihni ikisini karşılaştırmakta ısrar ediyordu. İkisi de dinamik, karizmatik adamlardı ama sadece biri kanını kaynatıyor ve midesini bulandırıyor. Sadece biri Arden'in dün gece yaptığı gibi onu öptüğünde tüm iradesini kaybetmesine neden oluyordu.

Kucaklaması baskın bir şekilde sahiplenici olmuş, Roslyn'de kontrolü dışında erotik bir tepki uyandırmıştı. Bu deneyim Roslyn'i derinden sarsmış ve kendinden şüphe duymasına yol açmıştı.

Bu şüphe ancak günün soğuk ışığında doğrulanmıştı. Bu sabah Lord Haviland'la selamlaştığı anda, onu gördüğünde nabzının neden hızlanmadığını . Kalbinin neden onun yakınlığı karşısında çarpmadığını ve göğsünde taklalar atmadığını.

Kont'a karşı sevgi ve dostluk hissediyordu ama Dük'e karşı her zaman hissettiği o lezzetli heyecanı duymuyordu.

Derin bir pişmanlık hisseden Roslyn yavaşça üst kattaki yatak odasına doğru ilerledi. Keşke kız kardeşleri de burada olsaydı da içinde bulunduğu ikilemi onlarla konuşabilseydi. Arabella muhtemelen onu anlayacak ve bilgece tavsiyelerde bulunabilecekti ama ne yazık ki o hâlâ düğün gezisindeydi. Lily de Londra'da, uzaklardaydı.

Ayrıca, evliliğe şiddetle karşı çıktığı için bunu soracak son kişi Lily olacaktı. Lily aklını kaybettiğini söyleyecekti ve Roslyn de ona katılacaktı. Uzun zamandır sahip olduğu tüm özlemlerini, geleceği için ne istediğine dair tüm inançlarını pencereden dışarı fırlatmıştı.

Fanny elbette dinlemekten mutluluk duyacaktı ama Roslyn son birkaç haftadır arkadaşını yeterince rahatsız ettiğini düşünüyordu. Her halükârda Fanny de Londra'daydı, yaklaşık bir saat uzaktaydı.

Belki de tavsiye almak için Tess'e başvurmalıydı. Tess onun bir aşk evliliği yapma arzusunu tamamen takdir ediyor ve Lord Haviland'a olan ilgisini onaylıyordu. Ama Tess bir kadının hayatında tutkuya olan ihtiyacı hakkında ne derdi?

Roslyn evlilikte büyük bir tutku yaşamayı hayal etmesine asla izin vermemişti. Kendi kendine aşk ve şefkatle yetineceğini söylemişti. Ama şimdi tutkuyu isteyip istemediğini merak etmeye başlamıştı.

Yine de bir şey kesinleşiyordu. Haviland'ın peşinden koşmaya son vermek zorundaydı. Başka bir erkeğe bu kadar ilgi duyarken onun ilgisini ve sevgisini uyandırmaya çalışmaya devam etmek ona haksızlık olurdu. Karşılığında Haviland'ı asla gerçekten sevmeyecekken, Haviland'ı kendisine aşık etmek de adil olmazdı.

Odasının kapısını arkasından kapatan Roslyn yarım çizmelerini ve pelerini çıkardı ve kollarını yukarı doğru çekilmiş bacaklarına dolayarak yatağın üzerine oturdu, çenesini düşünceli bir şekilde dizlerine dayadı. Günün geri kalanında orada kalıp ikilemini düşünmek istiyordu, ama birkaç saat içinde yüzleşmek zorunda kalacaktı Lady

Freemantle. Winifred'in bu öğleden sonraki çay daveti adeta bir ağrı gibiydi.

Roslyn reddetmeyi düşünmüştü ama arkadaşının kapısına dayanıp sorununun ne olduğunu öğrenmek isteyebileceğini biliyordu. Ve ayrılmakla tehdit edebileceği zaman Winifred'in Freemantle Park'taki çöpçatanlık çabalarıyla mücadele etmek daha kolay olacaktı.

Beklendiği gibi Winifred dün geceki dalavereden dolayı en ufak bir pişmanlık duymamıştı. Aslında Roslyn, arkadaşının gösterişli salonuna yerleştiğinde, Arden Dükü'nün bu öğleden sonra da aya davet edildiğini dehşetle öğrenmişti.

"Winifred! Bu utanç verici entrikalara bir son vermelisin," diye yakındı Roslyn. "Bu tamamen utanç verici."

Yaşlı kadın gülümseyerek başını salladı. "Bu durumda . İkinizi de buraya davet etmek *benim* planım değildi. Bunu Arden'in kendisi önerdi."

Roslyn'in çenesi düştüğünde Winifred'in gülümsemesi genişledi. "O kadar şaşırmış görünme kızım. Dük'ün senden hoşlandığını herkes görebilir."

"Öyle değil."

Winifred onun itirazına aldırmadan salonun penceresinden gri gökyüzüne baktı. "O gelene kadar yağmur yağmayacağına inanıyorum."

Roslyn kendini dişlerini gıcırdatırken buldu. Arden'in neden onunla çay içmek istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama onu bir daha görmek istemediğinden çok emindi. Dün geceden sonra olmaz.

Bahçedeki skandal yaratan davranışları için ondan özür dilemek mi istiyordu? Ya da belki de ona olan hitaplarını yenilemek niyetindeydi, Tanrı

yasakladı. Winifred'in önünde ikisini de yapamazdı.

Yine de Roslyn'in farkına vardığı üzere, bu şekilde bir buluşma ayarlamış olması daha muhtemeldi. En azından refakatçi olacaktı, böylece içler acısı teslimiyetini tekrarlama şansı olmayacaktı. Yine de önümüzdeki bir saati nasıl geçireceğini merak ediyordu.

Winifred yüksek sesle, "Hava beklediğimden çok daha soğuk. Bir iyilik yapıp soyunma odamdan şalımı getirir misin?"

Roslyn ayağa fırladı, dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmak istiyordu. "Evet, tabii ki."

Hızla salondan çıktı ve üst kata, Winifred'in yatak odasına çıktı. Soyunma odasının kapısı kısmen kapalıydı ama kapıyı itip açtığı anda şaşkınlıkla durdu.

Bir uşak Winifred'in tuvalet masasının önünde durmuş, hanımefendinin mücevher kutusunu karıştırıyordu.

Roslyn'in beklenmedik girişi karşısında dondu kaldı, ardından suçluluk duygusuyla elindeki pahalı elmas kolyeyi düşürdü.

İçgüdüsel olarak aklına gelen ilk düşünce, Winifred'in mücevherlerini çalmaya çalışan bir hırsızı engellediği oldu. Ama daha o şey söyleyemeden uşak aniden dönüp yanından geçerek soyunma odasının kapısından dışarı fırladı, başı öne eğik olduğu için yüzünü göremiyordu, sadece kızıl saçlarını görebiliyordu.

Çarpmanın Roslyn neredeyse yere düşüyordu ve dengesini yeniden sağlamak için mücadele ederken hırsızın sağ kolunda bir askı olduğunu fark etti.

Yüce Tanrım! Tıpkı geçen hafta Freemantle arabasını soyan haydut gibi yaralanmıştı!

Roslyn dağılan aklını toplayarak onu kovalamaya başladı ama adam yatak odasından dışarı fırlamıştı bile. Ayağı takılmasın diye eteklerini toplayarak peşinden koştu. Koridorun sonuna ulaştığında, onun geniş ön merdivenlerden aşağıya doğru koştuğunu gördü.

"Durdurun onu!" diye bağırdı, hizmetlilerden birinin onu duymasını ve kaçışını engellemesine yardım etmesini umuyordu. "Durdurun şu hırsızı!"

Başka bir uşak, Freemantle'ın uşadı Pointon'la birlikte merdivenlerin arkasındaki yerlerini almışlardı, şüphesiz dükün her an gelmesini bekliyorlardı. Roslyn tekrar bağırdığında her iki uşak da şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp kaçan hırsızın peşinden fırladılar, tam da o ön kapıyı açarken.

Roslyn merdivenlerden aşağı koşarken onu yakaladılar ve giriş holüne doğru sürüklediler. İlk temasta acı dolu bir çığlık attı ve yaralı sağ kolunu kavradı, ama sonra öfkeyle patladı, sağlam kolunu salladı ve onu esir alanlara bir dolu darbe indirdi, böylece sonunda serbest kaldı.

Roslyn neredeyse merdivenin dibine varmıştı ki Winifred belirdi, bağırışlar ve itiş kakış onu salondan dışarı çıkarmıştı.

"Tanrı aşkına...?" Yaralı hırsız tekrar kapıya doğru ilerlerken Winifred şaşkınlıkla sordu. Ancak kızıl saçlı hırsızı gördüğünde sözleri kesildi. Yüzü bembeyaz olurken aniden dondu kaldı.

Ancak Roslyn arkadaşına fazla dikkat edemeyecek kadar meşguldü. Bunun yerine hırsızın peşinden yola koyuldu ve o giriş basamaklarından aşağı inerken kapıya ulaştı. Adam sağa dönüp malikânenin ön tarafına doğru koşmaya başladığında Roslyn onu takip etmeden önce bir an tereddüt etti ve acelesinden neredeyse basamaklara takılıyordu.

Dükün az önce arabasıyla geldiğini ve bekleyen bir seyisin atların başına gittiğini zihninde canlandırdı. Ama Arden ona seslendiğinde cevap verecek zamanı bulamadı. Onun yanından hızla geçip çakıl yol boyunca ilerledi ve hırsızın evin güney köşesine doğru koşuşunu izledi.

Artık nefesi kesilmiş olan Roslyn onun peşinden koşmaya başladı ama köşeyi dönüp onu takip etmeye başladığında adamın bir ağacın dalına bağlı olan doru atına ulaştığını dehşetle gördü. Sağlam koluyla kendini eyerine doğru çekerken Roslyn bir yemin mırıldandı. Kaçıyordu!

Dönerek evin önüne doğru koştu.

Arden arabasından atlamış ve ona bakıyordu. "Roslyn, neler oluyor?" diye bağırdı.

"Açıklayacak zaman yok!" diye bağırdı. "Haydut..."

Hiç duraksamadan at arabasının koltuğuna tırmanıp dizginleri eline aldı ve dükün, pahalı ekipmanına ve çiftine el koyduğu için kendisini affedeceğini umdu.

"Kenara çekil!" emretti ürkmüş damada.

İtaat edip dizginleri bıraktığı anda, Roslyn dizginleri coşkulu grilerin sırtına geçirdi. Atlar öne doğru fırladı ve Roslyn neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

Bir solukla kendini toparladı ve aynı anda Dük'ün arabanın tekerlek sesleri arasında mırıldandığı küfrü duydu. Arden bir şekilde koltuğun korkuluğunu yakalamış ve sallanan arabaya atlamıştı. Araba yol boyunca sallanırken o da tehlikeli bir şekilde yan tarafa tutunuyordu.

Roslyn grileri kontrol etmekte zorlanıyordu ama dükün güvenliğine tırmanmasına izin verecek kadar uzun süre durmaya cesaret edemedi. Önde,

Eşkıyanın atı dört nala koşmaya başlamıştı ve yolda ilerliyordu.

Arden sonunda kendini onun yanındaki koltuğa çekerken tekrar küfretti.
"Roslyn, Tanrı aşkına, yavaşla!"

"Hayır, onu yakalamak zorundayım!"

"O zaman bizi bir çukura düşürmeden önce lanet dizginleri bana ver!"

Onları kadının elinden alıp kontrolü ele aldı ve griler bir anda onun usta elini tanıyıp daha dengeli bir ritme oturdular.

Yine de otoyolcu aralarındaki mesafeyi açmaya devam ediyordu. Yol bitmeden önce, çimenlerin arasından geçerek köy yoluna ulaştı ve kendisine daha da büyük bir avantaj sağladı.

Arden dönüşü tamamladığında araba biraz hız kaybetti ama sonra grileri daha da hızlandırdı. Araba engebeli zeminde sarsılıp titrerken Roslyn yan korkuluklara tutundu. Yine de kovalamacayı kaybettiklerini anlayabiliyordu.

Doru at aniden yoldan çıkıp ormanın içinde kaybolduğunda bundan emindi.

Atlının gittiği patikaya vardıklarında Arden atlı arabayı yavaşlattı ama ağaçların arasındaki açıklık atlı arabanın geçemeyeceği kadar dardı. Takip edecek bir yol bulamayınca, nefes nefese kalan grilerini durma noktasına getirdi. Giderek uzaklaşan nal seslerinin donuk yankısını duyabiliyorlardı.

"Patlat, patlat, patlat!" Roslyn hayal kırıklığı içinde yumruğunu dizine vurarak homurdandı.

"Öyleyse bana onu neden takip ettiğimizi açıkla," dedi Arden sonunda sustuğunda. "Geçen hafta sizi soyan haydutun o olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet, sağ kolunu görmediniz mi? Bir askı içindeydi." "Ve onu Leydi Freemantle'ın evinde mi buldunuz?"

"Evet. Önce uşaklarından biri olduğunu sandım, ama onu soyunma odasında mücevher kutusunu karıştırırken yakaladım. Bir şey çalacak zamanı olduğunu sanmıyorum, beni görür görmez kaçtı." Roslyn aniden sözünü keserek önlerindeki yolu işaret etti. "Neden burada oturarak vakit kaybediyoruz? Hırsızın peşine düşmeliyiz," dedi acilen.

"Tam olarak ne yapmamızı öneriyorsun?" Drew bir kaşını kaldırarak sordu.

"Chiswick yönüne doğru gidiyordu. En azından köyde onu gören olup olmadığını araştırmalıyız."

Dizginlere uzandı ama Drew onları tuttu. "Hayır, . Teçhizatımı alıp kaçmanın şokunu hâlâ atlatamadım. Ve atlarımın ya da bizim hayatımızı tekrar riske atmanı istiyorsam lanet olsun."

Çiftini Chiswick'e doğru hızlı bir tırısra kaldırdı, bu da Roslyn'i haydut hakkında soru sormasına yetecek kadar sakinleştirdi.

"Neden onun bir uşak olduğunu düşündün?" Drew arabayla giderlerken sordu.

Kaşları çatıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm, çünkü cübbe giymişti."

Drew başını salladı. "Freemantle hizmetkârlarından farklı renkte bir kıyafet giyiyordu. Ceketini altın süslemeli koyu maviydi. Hanımefendilerinin renkleri bordo ve gümüşdür."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Peki neden kılık değiştirmişti?"

"Emin değilim. Belki de hizmetçi sanılırsa eve daha kolay girebileceğini düşündü."

"Ama neden böyle bir risk alıyorsunuz?"

"Çünkü," diye yüksek sesle düşündü Roslyn, "Winifred dün geceki balodan sonra çok iyi korunuyordu?"

"Sanırım bu mümkün," diye kabul etti Drew.

"Broşunu istemiş olmalı. Bu sefer elmaslarıyla ilgilenmiyor gibiydi, tıpkı geçen seferki gibi."

"Bu broşu bu kadar özel yapan şey ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "İçinde Winifred'in merhum kocasının portresi olduğu için değeri daha çok duygusal. Ama Sör Rupert'in benzerliğinin ondan başka kimsenin ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

"Broş onun mücevher kutusunda mıydı?"

"Hayır. Soygundan sonra onu daha güvenli bir yerde tutmaya karar verdi, çok şükür. Çalındıysa yıkılırdı."

"Köyü aramanın muhtemelen boşuna olacağını farkında mısın? Orada ya da buraya yakın başka bir yerde görülmesine izin vereceğinden . Bölgedeki tüm çiftçiler ve tüccarlar onu ararken olmaz."

"Biliyorum ama *bir şeyler* yapmalıyım."

"Yapman gereken şey," diye mırıldandı Drew nefesinin altından, "seni eve götürmeme izin vermek."

"Onu yakalamak istemiyor musun?"

"Elbette. Ama kendini sürekli olarak tehlikeli ve muhtemelen hayati tehlike arz eden durumlara sokmandan hoşlanmıyorum."

Roslyn ona bakmak için başını çevirdi. "Arkadaşımın en değerli eşyasını çalmasını engellemeye çalıştığım için beni gerçekten suçlayamazsın, değil mi?"

"Aslında biliyorum. Kararlılığınıza hayranım ama az önce ciddi şekilde , atlarımı sakatlayabileceğinizden bahsetmiyorum bile."

"Özür dilerim ama çaresizdim."

"Daha önce hiç çift kullandın mı?"

Roslyn biraz da suçluluk duygusuyla, "Hayır," diye cevap verdi, "ama arabamızı sık sık dışarı çıkardığım için tek at sürme konusunda oldukça ustayım."

"Aynı şey değil. Size bir çifti nasıl kullanacağınızı öğretmem gerekecek."

"Hayır, ! Sizden gereğinden fazla ders aldım, efendim, yine de teşekkür ederim."

"Bana o görkemli ses tonuyla 'zat-ı aliniz' diye hitap etmeyi bırakın. Bu tür formalitelerin çok ötesine geçtik. Benim adım Drew."

"Adının ne olduğunu biliyorum. Ama bu onu kullanmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Neden olmasın?"

"Bu çok fazla samimiyet olduğu anlamına gelir."

Roslyn'e dün akşamki hiddetli ayrılıklarını hatırlatmak istemediği için, zaten kendi isimlerini kullanmaktan çok daha samimi olduklarını belirtmedi. Bunun yerine Drew ona yan gözle bakarak onu inceledi. Üşümüş olmalıydı. Öğleden sonra giydiği gri dimi ipek elbisesi böyle fırtınalı bir günde rüzgârlı bir yolculuğa dayanacak gibi değildi.

Atları durdurdu ve dizginleri ona verdi. "Sakın sürmeye kalkma. Sadece bir süre onları tut." Paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına attı.

"Bir şal bile almadan onun peşinden koşmak pek mantıklı değil."

"Rahatım umurumda değil. Sadece hırsızı bulmak istiyorum ki Winifred'i korkutmayı bıraksın."

Drew dilinin ucuna kadar gelen sert sözleri ısırarak geri aldı. Roslyn'in kendi güvenliğini hiç düşünmeden hırsızın peşine düşmesi onu çileden çıkarıyordu, her ne kadar cesaretine, gizemi çözme ve arkadaşı Leydi Freemantle'ı koruma konusundaki kararlılığına hayranlık duysa da. Ama onun istediğini elde edene kadar rahat etmeyeceğini biliyordu.

Birkaç dakika içinde, birkaç dükkânın yanı sıra bir pazar, bir han ve meyhane, bir demirci ve bir kiliseye sahip olan küçük Chiswick köyüne vardılar. Drew, Roslyn'e her birine girerken eşlik etti ve sorgulamayı devraldı. Ama sonuç tam da beklediği gibiydi. Kimse hırsız uşaktan bir iz görmemişti; tıpkı daha önce olduğu gibi izi tamamen kaybolmuştu.

Roslyn yenilgiyi kabul etmekten mutlu değildi. Drew onu arabasına bindirirken, "Bu çok *sinir bozucu*," diye haykırdı. "şimdi iki kez kaçtı."

"Biliyorum ama bu öğleden sonra yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi duyunca, kararan gökyüzüne baktı. "Sizi Freemantle Park'a geri götürmem gerekiyor. Yaklaşan bir fırtına var ve ona yakalanmak istemeyiz."

"Öylece pes edemeyiz," diye itiraz etti Roslyn. "Biz onu yakalayana kadar denemeyi bırakşüpheliyim."

Drew atlarını Park'a doğru döndürürken, "Vazgeçmiyorum," diye güvence ona. "Ama arama yapmanın bu gelişigüzel şekilde kovalamaktan daha akıllıca yolları var."

"Hangi yollarla?"

"Giydiği kıyafeti tespit ederek başlayacağız." "Giydiği

kıyafeti nasıl tespit edebilirsiniz ki?"

Drew cevap vermeyi bir süre erteleyerek grileri daha hızlı gitmeye teşvik etti. Rüzgâr artık sert esiyordu ve havada yağmur kokusu vardı ve Roslyn'in fırtına başlamadan önce sağ salim geri dönmesini istiyordu.

Drew o zaman, "Araştırması için bir Bow Street Runner kiralayacağım," dedi. "Bunu bir düşünün. Kıyafetlerini bir yerlerden edinmiş olmalı. Soylu bir evde uşak olarak çalışıyor olabilir. Değilse bile, kostümünün nereden geldiğini öğrenebilirsek kimliğini keşfetmeye daha da yaklaşmış oluruz."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu gerçekten işe yarayabilir. Ama Bow Street ile kendim konuşmak istiyorum. Sen zaten gereğinden fazlasını yaptın."

"Zerre kadar umurumda değil."

"Belki de değil, ama bu sizin sorunuz değil."

"Bunu kendi sorunum haline getiriyorum."

"Ekselansları," dedi kızgın ses tonuyla, "Winifred benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve bu sorunu kendi başıma halletmek istiyorum."

Drew'un ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Derslerimin hiçbiri aklına yatmadı mı? Otoriter tavırların taliplerini kaçırarak gibi görünüyor," diye hafifçe azarladı. "Bunun yerine zor durumdaki genç kızı oynamalısın."

"Yani gümüş zırhlı şövalyeyi oynayabilir misin?"

"Oldukça. Bir erkeğin kendine olan saygısı için iyidir, arada bir kahraman gibi hissetmesini sağlar."

Roslyn gözlerini devirdi. "Tek bir zorluk var. Sizi cezbetmek ya *da* talibim olmanızı sağlamak gibi bir arzum yok."

"Biliyorum. Bunu oldukça şaşırtıcı buluyorum. Kaç kadın bir dükün elini reddeder ki?"

Ona sakinleştirici bir bakış attı. "Bunu tartışmak istemiyorum."

"Bu olayla ilgimi daha fazla tartışmak istemiyorum. Londra'ya döner dönmez Bow Street'i ziyaret edeceğim. Şimdi sadece nazik bir teşekkür et, tatlım ve dilini tut."

Roslyn isteksizce, ", teşekkür , majesteleri," dedi.

"Bu yeterince nazik değildi," diye gözlemledi Drew. "Size yardımcı olabilirim ve bunu siz de biliyorsunuz."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Pekâlâ, sen kazandın. Yardımanız için minnettar olurum."

Drew ona memnuniyetle baktı. Dün gece bahçede yaşadıkları çalkantılı ayrılıktan sonra Roslyn'in ona tekrar gülümsemesini çok istiyordu. "Bu çok daha iyi-"

Cümlesinin henüz yarısını tamamlamıştı ki ani bir şimşek sol taraflarındaki gökyüzünü yararak hızla bir gök gürültüsünü takip etti. Yüksek gerilimdeki atları patlamayla birlikte şiddetle ürttü ve arkalarındaki at arabasını sarsarak ileri atıldı.

Drew içinden küfrederek dizginleri sıkıca kavradı, grileri tutmak için çabaladı ama şiddetli bir rüzgâr onları savurmaya başladığında bunu yapmak zordu. Ve ikinci bir sivri şimşek çizgisine daha patlayıcı bir gök gürültüsü eşlik ettiğinde, çift panikledi ve dörtnala koşmaya başladı.

Araba taşra şeridinden aşağı doğru kayarken Drew'un kontrolü sağlamak için yapabileceği tek şey buydu. Tam korkmuş atları yavaşlatmaya başlamıştı ki tekerleklerden biri büyük bir gürültüyle bir çukura çarptı ve aracı o kadar sert sarstı ki hem kendisi hem de Roslyn neredeyse koltuklarından fırlayacaktı.

Drew onu yakaladı ve at arabası tehlikeli bir açıyla eğilirken tehlikeli bir şekilde tutundu. Sonunda atları titreyerek durdurmayı başarana kadar yarışan çiftin arkasında yüz metre ya da daha fazla sürüklendiler.

"İyi misin?" diye sordu Roslyn'e. "Evet," dedi

Roslyn titreyerek. "Peki ya atlar?"

Drew dizginleri ona atarak aşağı atladı ve başlarına giderek onları yatıştırmaya çalıştı. "Zarar görmemişler ama tekerlek vurulmuş."

Metal jant yerinden çıkmış ve ahşap tekerlek parçalara ayrılmıştı, öyle ki dingil neredeyse yere değiyordu. Aracın tekrar işlevsel hale gelebilmesi için tekerleğin onarılması gerekiyordu.

Her halükârda, fırtınadan kaçmak söz konusu olamazdı, çünkü daha şimdiden yakıcı yağmur damlaları üzerlerine yağmaya başlamıştı.

Köye geri mi yürüsek yoksa en yakın çiftliği mi arasak diye düşünürken gök aniden açıldı. Saniyeler içinde buz gibi bir yağmur seliyle sırlıslılam oldular.

Drew hemen atların koşumlarını çözmeye koyuldu ve bir şimşek daha yeri salladığında Roslyn at arabasından inerek yolun gerisindeki gölgeli bir yapıyı işaret etti.

"Bir kulübe var," diye bağırdı. "Oraya sığınabilir miyiz?"

"Burada kalmaktan daha iyidir," diye cevap verdi Drew gürültünün üzerine. Kulübe en azından şimşeklerden ve şiddetli yağmurdan nominal bir koruma sağlayabilirdi.

Roslyn koşumların deri kayışlarını çözmesine yardım etti ama Drew onun güvenliği için tedirgin atları tufanın içinden geçirdi.

Yavaş ilerliyordu. Sağanak yağmurda zar zor görebiliyorlardı ve ayakkabıları çamurla hainleşen engebeli zeminde yürümek için yapılmamıştı.

Nihayet kulübeye vardıklarında yıldırım yine tehlikeli bir şekilde yakınlarına düştü. Drew, küçük kulübenin taştan yapıldığını ve çatısının sazdan olduğunu, bir duvarının önünde de hayvanlar için bir kulübe bulunduğunu gördü.

"tanıyorum," diye tekrar bağırdı Roslyn. "Burası Dul Jearsona ait ama kendisi burada olmayabilir. Torununu yatması için ziyaret ettiğini duydum." Roslyn tökezleyerek ilerledi ve kulübenin kapısını sürükleyerek açtı. "Evet, haklıymışım. Bir midillisi ve arabası varmış ama ikisi de gitmiş. Yine de atlarınız için yer var."

Drew ürkek grileri içeri götürürken, Roslyn şiddetli yağmur rüzgarını dışarıda tutmak için kapıyı hızla arkalarından kapattı. Adam kulübeyi gözden geçirirken, kadın rahatlamış bir şekilde kapıya yaslandı, nefesi biraz . Camdan süzülen loş ışıktaki

Bir pencereden, kadının sırlıklam olduğunu ve saçlarının başına yapıştığını görebiliyordu. Paltosu onu korumaya yetmemişti ama en azından şimdi fırtınanın şiddetinden korunuyordu.

Sadece bir ahır vardı ama Drew atları tutmaya yeteceğine karar verdi ve yemlikte onları oyalayacak bir çatal dolusu saman bile vardı. Dizginlerini çıkardı ve grileri serbest bıraktı ama Roslyn'in onları içeri kadar takip etmesi onu şaşırttı.

Bir dolabı karıştırıp birkaç paçavra bulmuş ve onları ıslanmış derilerini silmek için kullanmaya başlamıştı.

"Atlarımı okşamana gerek yok, tatlım," dedi Drew onu bezden kurtarıken.

Ona nemli bir gülümseme fırlattı. "Bir gün boyunca benim ellerimde yeterince kötü muamele gördükleri için kendimi mecbur hissediyorum. Ve ıslak bir şekilde koymak onlar için iyi olmayacak."

Hayvanların rahatını ve refahını kendisinininkinden üstün tutması onu pek şaşırtmamıştı ama onun soyundan gelen bir hanımefendinin kanlı atlara nasıl bakılacağını bilmesi onu şaşırtmıştı.

"Tımar etmeyi nerede öğrendin?"

"Üvey amcamız damatlarının bize yardım etmesine izin vermediği için kız kardeşlerim ve ben son dört yıldır kendi binek hayvanlarımıza bakmak zorunda kaldık."

Drew, merhum Lord Danvers'ı hatırlayınca çenesinin gerildiğini fark etti. Cimri huysuz, üvey yeğenlerine yalvarır gibi davranmış, onları sadece geçimlerini sağlamak için çalışmaya ve akademilerinde öğretmen olmaya zorlamakla kalmamış, aynı zamanda hizmetkârların görevlerini de yerine getirmeye zorlamıştı.

Roslyn onun kaşlarını çatıldığını görünce, "Biz aldırmadık," diye ekledi. "Ve Lily bu konuda başarılı oldu. Zamanını bir ahırda geçirmektense

balo salonu."

İşlerini bitirdiklerinde, griler sadece çok daha kuru olmakla kalmamış, aynı zamanda önemli ölçüde sakinleşmişlerdi. Yağmur hâlâ çatıyı şiddetle dövüyor, dışarıda gök gürlüyor ve şimşekler çakıyor olsa da sessizce saman çiğniyorlardı.

Roslyn ise ıslak giysileri içinde titremeye başlamıştı.

"Hadi kulübeye taşınalım," dedi Drew. "Orası daha sıcak olur." "Kapılar kilitli olabilir," diye kuşkuyla karşılık verdi.

"O zaman içeri gireceğiz. Bu halde burada kalamazsınız."

Kulübeyi terk ederek yağmurun altında, gerçekten de kilitli olan ön kulübe kapısına doğru koşmaya başladılar. Drew içeri girebilmek için bir pencereyi zorlayarak açmak zorunda kaldı. İçeri tırmandı, sonra Roslyn'i kapıdan içeri soktu ve arkasından kapıyı çarptı.

"Bayan Jearson'ın buraya sığınmamıza bir şey diyeceğini sanmıyorum," dedi Roslyn nefes nefese, sırlıslıkla bir halde ayakta dururken, "ama evine zarar vermemizden memnun olmayacaktır."

"Elbette ona borcumu ödeyeceğim."

Panjurlardan içeri çok az ışık sızdığı için içerisi soğuk ve karanlıktı. Ama tertemizdi ve oldukça rahattı - ya da ocakta ateş yaktıklarında öyle olacaktı.

Drew iki oda olduğunu gördü. Biri yaşam alanı ve mutfak olarak kullanılan ana oda, diğeri de arka tarafta yatak odası olduğu belli olan daha küçük bir odaydı.

Roslyn mutfağa doğru ilerlerken, "Burası bir dükün alışkın olduğu bir yer değil," dedi. "Bayan Jearson bir emekli

Sir Alfred ve Leydi Perry'nin çocuklarına dadılık yapıyordu ama başka bir geliri yok."

Drew tüm dürüstlüğüyle, "Yeterince iyi olacak," dedi.

Aslında dul kadının burada olmamasından da memnundu. Bu fiyaskoyu planlamamıştı ama Roslyn'le yalnız kalma şansına sahip olduğu için memnundu. Sadece aralarındaki buzları eritmek değil, evlilik teklifini kabul etmesi için onu ikna etmek için de zaman istiyordu.

Drew alaycı bir eğlenceyle başını salladı. Evlilik hedeflerini ilerletebilmek için dondurucu bir yağmur fırtınasına yakalanmayı gerçekten hoş karşılaması, biraz aptallaştığının sağlam bir kanıtıydı.

Odunlarla bir ateş yakılmıştı, bu yüzden Roslyn mutfakta bir lamba yakarken o da çıraları yakmak için ocağın önündeki kilimin üzerine diz çöktü.

Parıltı rahatlık yanılsaması yaratmaya yardımcı oluyordu. Fırtına küçük kulübeyi kırbaçlamaya devam ediyordu -rüzgar panjurları sallıyor, yağmur çatıya vuruyordu- ama içerideki sesler kesilmişti.

Roslyn dolapları karıştırırken, "Sobayı yakmak istemiyorum," dedi, "umarım fırtına yakında diner ve biz de yolumuza devam ederiz. Ama şöminenin başında biraz çay yapabilirim."

"Yapabilir misin?" Drew sordu.

"Evet. Burada bir kutu çay ve bir de tatlı su var." "Yani, nasıl

yapıldığını biliyor musun?"

"Suyu kaynatabilirim, Majesteleri," diye cevap verdi, ses tonu kuruydu.

Ağız seğırdi. "Çok yetenekli bir kadın olduğunuzdan şüphem yok," dedi tahta sandalyeye oturup çamurlu çizmelerini çıkarırken. "Ama yemek pişirmek hakkında pek bir şey bilmenizi beklemezdim."

Odanın diğer ucunda Roslyn omuz silkti. "Ayrıcalıklı olarak yetiştirildik ama evimizi ve servetimizi kaybettiğimizde bir dizi yeni beceri öğrenmek zorunda kaldık." Başını kaldırarak odanın diğer ucundaki adama baktı. "Şaşırmış görünüyorsun."

Gerçekten de şaşırmıştı. Zorba annesinin açık ateşte kendi çayını yapmaya tenezzül ettiğini ya da kendi atlarını tımar ettiğini hayal bile edemezdi.

Ama Roslyn çaydanlığı doldurup kaynaması için ocağa verimli görünüyordu.

Sonra orada kalarak üşümüş ellerini çırpınan ateşin önünde uzattı. Drew alevlerin arasından bile dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu ve belli ki titriyordu.

"Islak elbiseni çıkarsan iyi olur," dedi ikinci botunu çıkarıp çoraplarını giymeye başlarken.

Omzunun üzerinden ona baktı, kaşları mükemmel bir kavisle kalkmıştı. "Ciddi olamazsın."

"Sana tecavüz etmek istediğimi mi sanıyorsun? Yırtık pırtık bir kedi kadar çekici görünürken?"

Kadın sessizce onu inceledi, endişeyle çatılmıştı.

Drew yüz ifadesini yumuşak tuttu. Şehvet dolu niyetleri konusunda onu rahatlatmak istemişti ama kız bir gemi kazasının zavallı kurbanı gibi görünürken bile ona karşı alışılmadık derecede güçlü bir çekim hissetti. Onu sıırıslıkam ve titrerken görmek, koruyucu içgüdülerinin yanı sıra güçlü ve erkekçe olan diğer daha az besleyici dürtülerini de ortaya çıkardı.

"Yatak odasında birkaç battaniye olmalı. Tepeden tırnağa örtünebilirsiniz."

"Teşekkür , ama bu iyi olacağım." "Donmayı mı tercih edersin?"

"Sanırım olabilir."

Başını iki yana salladı. "Aptal olma. Senin cazibeni birden fazla kez gördüm meleğim. Elbiseni çıkarmak daha kötü bir suç sayılmaz."

"Lütfen, bana hatırlatmayın. Dün gece bir hataydı. Asla olmamalıydı."

Drew daha fazla aynı fikirde olamazdı. Dün gece kesinlikle bir hata değildi ve Roslyn'in bunu anlamasını sağlamak istiyordu.

"Yıkıldım," diye söylendi. "İlk evlilik teklifim ve sen bunu yüzüme vuruyorsun."

"Çünkü hiç de ciddi değildiniz." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum. Son derece ciddiydim."

Roslyn'in kısa kahkahası çok az eğlence içeriyordu. "Sen sadece hünerini göstermeye çalışıyordun. Sevişme konusunda son derece beceriklisin ve beni ne kadar kolay baştan çıkarabileceğini kanıtlamak istedin. Bunun senin için hiçbir anlamı yoktu."

Alçak bir sesle, "Bu gerçekten daha uzak olamazdı," dedi.

Cevap vermek yerine tekrar ateşe döndü ve titremesini durdurmaya çalışarak kollarını kendine sardı.

"Roslyn," dedi Drew tekrar, "ölümüne yakalanmadan önce git elbiseni çıkar. Söz veriyorum sana tecavüz etmeyeceğim." *En azından*

Davetiye.

"Hayır. Dün gece yeterince kötüydü."

"Haviland'ın burada birlikte olduğumuzu öğrenmesinden korkuyorsun ama ona söylemeyeceğim, söz veriyorum."

"Haviland, diğ rlerinin yanı sıra. Çok az seçeneğimiz olsa bile burada bu şekilde yalnız olmamız son derece uygunsuz."

Ama Drew'un dikkati hâlâ rakibinin üzerindeydi. "Bu sabah onunla yaptığın yolculuğın nasıl geçtiğini bana anlatmadın. Hiç gittin mi?"

"Evet, onunla çıktım," dedi yavaşça. "Senden

Özellikle yapmamamı istememe rağmen mi?"

Roslyn ona bakmak için başını çevirdi. "Haviland'ı kıskanıyor olamazsın."

Bunu inkâr etmek istedi ama ses tonunda kendi kulaklarına bile kızgınlık ve sabırsızlık vardı. Her şeye lanet olsun, elbette kıskanabilirdi. Roslyn başka bir adam istiyordu. Tanrım, bu fikirden nasıl da nefret ediyordu.

Drew cevap veremeden, kadının içinden bir ürperti daha geçti ve bu da Drew'un öfkesini daha da artırdı. Diğ lerinin takırdamasını önlemek için onları birbirine kenetlediğinde, Drew'un canına tak etmişti.

"Roslyn, tatlım, yatak odasına geç ve ben senin için yapmadan önce o ıslak giysilerden kurtul."

Bıkkın bir i   ekiğ ten önce uzun bir süre ona baktı. "Muhtemelen yapardın, değil mi?"

"Kesinlikle."

Diğer odaya tam olarak girmede ama onun emrine uymak zorunda kalmaktan memnun olmadığı belliydi.

Onun yokluğunda, Drew kendi ıslak giysilerinin çoğunu -kravatını, yeleğini ve gömleğini- çıkarıp kurumaları için duvardaki mandallara asma fırsatını buldu. Ne kadar soğuk ve nemli olurlarsa olsunlar, terbiye gereği ve pantolonunu üzerinde bıraktı ve üşümüş bedenini büyüyen alevlerin önünde ısıtmak için ocağa geçti.

Ama görünüşe göre bu bile Roslyn için fazla açık saçıktı. Kısa bir süre sonra ayakları çıplak yorganı omuzlarına dolanmış bir halde yatak odasından çıktığında aniden durdu. Onun kısmi soyunmuş halini incelerken gözleri büyüdü, yanaklarına bulaşan kızarıklık rahatsızlığını ortaya koyuyordu.

"Senin için bir battaniye buldum," diye kekeledi. "Üstünü örtmelisin."

". "

Yine de ona doğru bir hareket yapmayınca, yavaşça yanına gitti ve battaniyeyi ona uzattı. Roslyn hızla arkasını dönerken Drew yorganı omuzlarına örttü. Kadının yorganın altında çıplak olduğunu düşününce beli sertleşmişti ama yorgan hafifçe aralandığında, çimen kumaşı ıslak olmasına rağmen kadının kombinezonunu çıkarmadığını gördü.

Ancak sıırıslıkam elbisesini ve diğer iç çamaşırlarını taşıyordu ve onları duvardaki mandallara astıktan sonra adama "Şimdi ne olacak?" diye sorar gibi dikkatli bir bakış attı.

Drew havadaki ani gerginliğin farkındaydı, tıpkı onun da farkında olduğunu bildiği gibi.

Ayrıca hâlâ soğuktan titriyordu.

Kayıtsızmış gibi davranarak, "Gel de ateşin başında ısın," dedi.

Belli bir isteksizlikle itaat etti ve sonra adam uzanıp saçlarına dokunduğunda sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

"Saçını indiriyorum. Hâlâ ıslak. Isınmak istiyorsan kurutmalısın."

Kararsızlığı anlaşılabilirdi; hem saçındaki tokaları çıkarıp hem de yorganı tutamazdı.

Adamın parmakları ağır altın kütleyi tutan iğneleri ararken kadın kıpırdamadan durdu, sonra nemli saçlarını sırtından aşağı doğru düzeltti. "İşte, bu yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ," diye mırıldandı ona bakarak.

Drew keskin bir nefes çekti. Alevlerin saçtığı ışık güzel yüzüne altın rengi bir parıltı . Kız baştan çıkarmanın ta kendisiydi ve Drew buna karşı koyamadı.

Yavaşça elini yüzüne götürdü ve başparmağının çenesinde gezinmesine izin verdi.

Roslyn titreyerek, "Sanırım çayı ben yapsam iyi olacak,"

dedi. "Su henüz sıcak değil."

Parmaklarını dudaklarına götürdüğünde o da keskin bir nefes aldı. "Söz verdin...." İtirazı bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Gülümsemesi şefkatliydi. "Sana tecavüz etmeyeceğimi söyledim ve etmeyeceğim." *Ama ırza geçme rızasızlık anlamına gelir,* diye ekledi sessizce kendi kendine *ve söz veriyorum rızan eksik olmayacak.*

"Halinin üzerine otur," dedi yüksek sesle, ellerini omuzlarına götürerek onu aşağı doğru itti. Kadın itaat edince, adam arkasında diz çöktü.

Onu.

Roslyn kaskatı kesildi. "Drew...."

"Sus, tatlım. Seni ısıtmama izin ver." Kollarını battaniyesiyle birlikte ona doladı. "Yarı donmuşsun."

Daha yakına eğilerek onu aşağı indirdi, böylece her ikisi de yan yattı, başı sol koluna yaslandı, çıplak göğsü sırtına bastırdı, beli kıcını kucakladı. Yorganı hala onları ayırıyor olsa da, onun vücut ısını hissedebildiğini biliyordu.

Bedenindeki soğuğa rağmen içinde açıklanamaz bir sıcaklık hissetti. Düşündüğü şey muhtemelen delilikti ama onu mantığı değil içgüdüğü yönlendiriyordu.

Çıtırdayan ateşe bakan Drew, kendini bu ironiye gülümserken buldu. Evlilikten kaçtığı onca yıldan sonra, geri dönülmez bir seçim yapmak üzereydi. Roslyn'le şimdi ve burada sevişmek niyetindeydi. Onu gelini olarak kabul etmek.

Yine de teslim olması bir şekilde kaderinde varmış gibi görünüyordu ve kısa süre sonra Roslyn de aynı şekilde hissedecekti. Drew, Roslyn'in bilerek kendini kandırdığını düşündü. Roslyn inatla inkâr etmeye devam etse de Drew ona karşı karşılıklı bir tutku hissettiğinden emindi.

Ve bu kulübeden ayrılmadan önce, bunu ona kesin olarak kanıtlayacaktı.

On Birinci Bölüm

Bir zayıflık anında masumiyetinizi teslim etmeye neden ikna olduğunuzu şimdi anlıyorum; çünkü tutku inanılmaz bir şey.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn onun kollarına sarılmış, hareket etmeye cesaret edemeden yatıyordu. Kalbinin ne kadar çılgınca attığının, duyularının ne kadar keskinleştiğinin farkındaydı.

Ateş küçük odaya hoş bir sıcaklık yayıyordu ama alevlerin onun artan sıcaklığıyla pek bir ilgisi yoktu. Bunun nedeni daha ziyade Arden'in çok yakın uzanmasıydı; sert kaslı vücudu, onları ayıran tek şey bir yorgan olan Arden'in vücudunu kucaklıyordu.

Onu neredeyse çırılçıplak görünce biraz şaşırmıştı. Hayranlıkla bakan gözleri adamın çıplak göğsünün genişliğine, ateş ışığının şekillendirdiği kaslı gövdesine takılmıştı. Adamın vücudu güçlü ve zarıftı, hatta hayal ettiğinden bile daha nefes kesiciydi; zarıf, altın sarısı, güzel bir erkek. Onu bu şekilde görmek midesinde baş döndürücü, çarpınan bir his uyandırmıştı ve bu his, adam onunla birlikte ocağın önüne uzandığında on kat daha artmıştı.

Uzun bir süre hiç konuşmadılar. Roslyn titreyen alevlere baktı, gergin sinirleri üzerindeki hipnotik etkinin belli belirsiz farkındaydı. Kulübe, onu daha da uyuşturacak şekilde rahatlamaya başlamıştı. Dışarıda fırtına devam ediyordu -yağmur vuruyor, rüzgâr inliyordu- ama içeride sesler kesilmişti. Gıcırdayan kirişleri, ocaktaki ateşin çıtırtısını ve düzensiz kalp atışlarını daha iyi duyabiliyordu.

Arkasında, Arden neredeyse hareketsizdi... saçının bir tutamını parmaklarının arasından geçirmesi dışında. Dudaklarını saçlarına bastırmak için yaklaştığında Roslyn gerektiği gibi irkilmedi ama nabızı daha da hızlandı. Sonra adam ondan uzaklaştı ve Roslyn nefesini tuttu.

Durgun bir zarafetle hareket ederek kendine doğru çevirdi, böylece sırtüstü yattı ve ağırlığını bir dirseğinin üzerine verirken ona baktı. Battaniyesi aşağı kaymıştı, böylece omuzları ve göğsü ateş ışığında parlıyordu, gözleri de öyle.

Gözlerini dikmiş, kalbi göğsünde yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Uzanarak yüzüne hafifçe dokundu, eli yanağında gezindi ve saçlarında dolaştı. "Beni dayanılmaz bir şekilde baştan çıkarıyorsun," diye mırıldandı, bakışları onunkilere kilitlenmişti.

Beni de dayanılmaz bir şekilde baştan çıkarıyorsun, diye düşündü Roslyn çılgınca.

Bakışları kızın dudaklarına kaydı. "Seni öpmeye niyetliyim, tatlım."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Sonra başını ona doğru eğdi, onu öpmeye başlarken nefesi ağzında ılıktı. Dudakları yavaşça onunkilerin üzerinde hareket etti, hızı telaşsızdı, uzun sürdü. En ufak bir baskıda bile içinde bir sıcaklık alevleniyordu. Ve daha da yakına eğildiğinde, vücudundan yayılan sıcaklık kızın artan duyularını yıkadı.

Roslyn, bıçak gibi saplanan bir özlem duygusunun kendisine saldırmasıyla neredeyse inliyordu. İtiraz etmesi gerektiğini bildiğinden, ellerini yorgandan kurtardı ve adamın omuzlarına doğru iterek, içinde zahmetsizce yarattığı baş döndürücü zevkle savaştı.

Ancak bu kışkırtıcı öpücük beklenmedik bir şekilde sona erdiğinde açıklanamaz bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Arden başını kaldırdı ve vücudunu saran yorganın kenarlarını sıyırırken ona baktı. Kadın yorganı tekrar üzerine çekecekken, Arden onun bileklerini nazikçe yakaladı ve daha da yaklaştırarak avuçlarını göğsüne bastırdı ve ellerini sert, baştan çıkarıcı genişliği keşfetmeye davet etti. Teni pürüzsüz ve sıcaktı; saten gibi derisinin altında kasları dalgalanıyor ve oynaşıyordu. Kalp atışlarının göğüs kafesine vuran güçlü gümbürtüsünü de hissedebiliyordu, bu da vücudunda acil bir arzunun alevlenmesine neden oldu.

Onun da kendisini arzuladığını biliyordu. Kalçası adamın beline sürtünerek nemli pantolonunun üzerinden adamın sertliğini fark etmesini sağladı. Adamın bariz bir şekilde tahrik olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Adam daha onu okşamaya başlamadan önce bile bu bilgi kalbinin daha fazla çarpmasına neden oldu. Elleri yavaşça vücudunun üzerinde geziniyor, çıplak boğazından aşağıya, kombinezonunun ince kumaşının üzerinde dolaşıyordu... göğüsleri, karnı, kalçaları, uylukları, kadınsı tümseği, sonra tekrar göğüslerine dönüyor, parmakları göğüs uçlarının sıkı tomurcuklarıyla alay ediyordu. Yine teslim olmasını talep etmedi; yumuşak dokunuşlarla, erotik okşamalarla cezbedti. Ustaca, ikna edici dokunuşları onu titreyen bir ihtiyaç haline getirdi.

Parmaklarıyla yorganı umutsuzca sıkan Roslyn gözlerini kapadı ve o zeki, muhteşem ellere teslim oldu.

"Hayır, bana bak aşkım," diye boğuk bir fısıltıyla ısrar etti.

Tüm içgüdüleri tehlike çığlıkları atsa da çaresizce itaat etti. Yine onun büyüüne kapılmıştı, çekinceleri onun tahrik edici bakımlarının neden olduğu sarhoş edici bir çılgınlık tarafından yok edilmişti. Adam ustalıkla dokundukça, keşfettikçe, keşfettikçe her siniri sayıklama hissiyle canlanıyordu. Artık soğuktan titremiyor, onun elleri altında titriyor, sıcak bir gelgitin içinde eriyordu.

Yine de onu en çok ısıtan gözleri oldu. Gözlerindeki ifade büyük bir şefkat barındırıyordu. Ona bakışı bir şekilde ona değer verildiğini hissettiriyordu.

Roslyn titrek bir nefes aldı. Bu an bir rüya, bir fantezi gibi görünüyordu ama aynı zamanda son derece gerçek hissettiriyordu. Fırtınadan kaçtığı sığınağıydı. Onun kollarında kendini korunaklı, değerli hissediyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Özellikle de son dört yıldır. Uzun zamandır kendisinin ve kız kardeşlerinin güvenebileceği kimse yoktu. En azından bir erkek. Ve işte Arden buradaydı, ona kendini sonsuz derecede değerli hissettiriyordu.

Adam tekrar ona doğru eğildiğinde nefesi tamamen kesildi. Ağzını yavaşça, iyice aldı, öpücüğü derin ve nüfuz ediciydi, sanki sahip olduğu her sırrı bilmeye kararlıydı. İradesinin her bir zerresini çalmaya. Dudakları onun en çılgın hayallerinin ötesinde zevk ve tutku vaatleri fısıldıyordu.

Son yetersiz savunmasını da teslim eden Roslyn uzanıp parmaklarını adamın ipeksi saçlarına geçirdi ve onu ne kadar tamamen ele geçirdiğini fark edince usulca adamın ağzına doğru iç çekti.

Sonunda adam geri çekildiğinde, kadın tutkuyla buğulanmış gözlerle ona baktı.

Sessizce, "Seninle sevişmek istiyorum Roslyn," dediğinde sesi alçak ve hırıltılıydı.

Kendisinin de istediği şeyin bu olduğunu inkâr edemezdi. Denese bile adamın ona inanmayacağını biliyordu. Bakışları onun yüzündeydi, çok anlayışlı, çok bilgili; vücudunun kışkırtıcı teklifi onunkine karşı sertti.

Direnme düşüncesinden vazgeçti. Onu arzuluyordu, anlaşılması gereken başka bir şey yoktu. Adam onunla sevişmek istiyordu ve bu sefer kadın bunu hoş karşılayacaktı.

Yine de şu an için aklında başka şeyler varmış gibi görünüyordu.

Pantolonunun düğmelerini açmış ve azgın ereksiyonunu serbest bırakmıştı. Bakışlarını yere indiren Roslyn, adamın uyarılmışlığının bariz erkekliği karşısında keskin bir nefes aldı. Kalın et o kadar büyük, o kadar bariz bir şekilde sertleşmişti ki nefes almakta zorlanıyordu.

Adam elini beline götürüp "Dokun bana" diye mırıldandığında, kadın onun öncülük etmesini istediğini anladı. İtaat etmek isteyerek, tereddütle ona dokundu, penisinin şişmiş başını sıyırdı, bir parmağını aşağıya, aşağıdaki ağır keselere doğru nazikçe takip etti.

"Anatomim seni şaşırttı mı?" diye sordu.

"Tam olarak şok olmadım. Fanny bana ne beklemem gerektiği hakkında bir şeyler söyledi."

"Daha fazlasını bilmek ister misiniz?"

"Evet."

"O zaman keşfetmekten çekinmeyin."

Kalbi hızla çarparken, parmaklarını ısınmış şaftın etrafında kıvırdı ve hafifçe sıktı. Avucunun içinde yanıyordu, çelik gibi sertti. Sadece bu hafif baskının bile onu ne kadar tahrik ettiğini fark etti çünkü gözleri karardı ama daha fazlasını istiyordu.

"Daha sert. Bana zarar vermeyeceksin."

Tutuşunu sıkılaştırarak parmaklarını yavaşça adamın uzun aletinden aşağı kaydırды ve tekrar yukarı kaldırdı. Adam boğazının derinliklerinden sert bir inilti gibi bir ses çıkardı ve bu Roslyn'i açıklanamaz bir şekilde memnun etti. Adam onun dokunuşunun altında zonkluyor, Roslyn'in en gizli, kadınsı yerlerinde de benzer bir zonklama uyandırıyor.

Bu hissin sarhoşluğuyla, yavaş okşamalarını tekrarladı, onun kendisini memnun ettiği gibi onu da memnun etmek istiyordu. Aynı zamanda, ona katılmanın nasıl bir his olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Vücudu onun devasa erkek etini emebilirdi. Onun içinde olmasını, kalçalarının arasında filizlenen boşluğu doldurmasını istiyordu ama yine de onun içine sığmaya çalıştığı görüntüsü biraz endişe vericiydi.

Kadın aniden elini geri çektiğinde Arden onun üzerine eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

Roslyn cevap veremedi. Onu, kendisi için yeni ve korkutucu bir özlemle istiyordu ama yine de korkmuyordu. "Ben... Bilmiyorum."

"Benden korkmana gerek yok. Tanıştığımız geceden beri bu ana doğru ilerliyoruz."

Ona da öyle gelmişti. Her şey bu ana doğru ilerliyordu.

Ama belli ki onu rahatlatmak istiyordu, çünkü onu okşamaya devam etti, kışkırtıcı okşamaları vücudunun üzerinde geziniyordu.

Ellerinin enfes, kışkırtıcı dokunuşu onu ürpertti ve daha fazlasını istemesine neden oldu. Teni ısındı, içinde yükselen ateşi körükledi.

Adamın parmakları omzunun kıvrımını çevreleyip iç çamaşırının korsajını aşağı çektiğinde nefesi kesik kesik geliyordu.

Çıplak göğüslerini sıcak avuçlarının arasına aldı, ağırlığını ve dolgunluğunu ölçtü, sonra onu emmek için başını eğdi. Dili meme ucunun üzerinde dönerek onu ağrıyan bir ihtiyaç düğümüne dönüştürdü ve sinirlerini yeniden alevlendirdi.

Nefes nefese kalan Roslyn bu nefis duyguya karşı eğilirken, içini ateşli bir özlem doldurdu. Adamın sıcak ağzı meme uçlarını okşarken, adam geceliğinin eteklerini beline kadar çekerek onu ateşin sıcaklığına maruz bıraktı.

Arden onu incelemek için başını kaldırdığında, bakışları alev alev yanarken heyecan içinde parıldadı. Gözlerinde sıcak bir arzu, hissedebildiği bir tutku vardı.

Bakışlarını kızıdan ayırmadan parmaklarını kızın karnında gezdirdi, sonra avucunun düz kısmını aşağıya doğru kaydırды. Sanki kızın tam olarak neresine dokunmak istediğini biliyormuş gibi, eli aşağı kayarak kızın tümseğini süsleyen nemli salkıma dolandı.

Adam parmaklarıyla uyluklarının arasındaki sırlıklam bukleleri ayırırken bir inilti kaçtı. Enfes bir şefkatle onun nabız gibi atan etini okşadı, her bir yumuşak kıvrımı arzuyla bayılana kadar yakından okşadı. Ve ağrıyan bir ihtiyaçla titreyen gizli noktayı bulduğunda, kanı sıvı ateşe dönüştü.

Sonra iki parmağını kızın sırlıklam yarığına soktu ve Roslyn yüksek sesle inledi.

Adam sonunda onun üzerine eğilip vücudunun şehvetli ağırlığı altında onu esir aldığıında, kadının nefesi kesik kesik geliyordu.

Ama Drew orada duraksadı, sert uyarılmışlığı kadının seksinin sıcak kıvrımlarına yerleşmişti.

Roslyn'e bakarken derin, hırıltılı bir nefes aldı ve onun zarif, kızarmış yüzünü inceledi. Altında yatıyordu, ipek gibi kalçaları açıktı, çıplak teni yumuşak ışıktaki bir inci gibi parlıyordu, mavi gözleri arzuyla buğulanmıştı. Cinsel olarak uyarılmış bir kadının tüm işaretlerini tanıdı. Onun için fazlasıyla hazırды, vücudu kollarında uysal ve canlı, almak için yemyeşildi.

Yine de hiçbir cinsel birliktelik bu kadar önemli görünmemişti. Evlenmeyi düşündüğü kadınla daha önce hiç sevişmemişti. Eğer herhangi bir şüphesi varsa, geri çekilmesi gereken nokta buydu... onu karısı olarak kabul *etmeden önce*.

Ama fikrini değiştirmeyeceğini Drew kesinlikle biliyordu. Yavaşça onun güzel yüzündeki solgun sa tutamlarını düzeltti. Roslyn'e karşı hissettiği şefkat onu şaşırtmıştı. Göğsü derin bir ağrıyla gerilmişti, onu kendisiyle doldurmak için şiddetli, temel bir ihtiyaç duyuyordu. şimdi duyacağı herhangi bir pişmanlık, ona acı çektirdiği için, onu hak ettiği gibi tatmin edemediği için olacaktı. Onun zevk almasını, herhangi bir kadının zevk almasını hatırladığından daha çok istiyordu.

Kendini onu tekrar pebilecek kadar yukarı kaldırarak, uyarılmışlığının kabarmış tepesini onun zonklayan yariğının içine doğru yönlendirdi. Adam yavaşça, dikkatlice içine girerken gözleri kapandı.

Adamın saldırısı karşısında gerildi, soluk alıp verişi keskinleşti ve durakladı, sıkı kılıfının direnci bakire masumiyetini ilan ediyordu.

Kadının yüzüne yumuşak öpücükler konduran Drew, uzun bir süre orada durarak kadının erkeğin sahipliğine alışmasına izin verdi. Sonra yavaşça, yavaşça, yavaşça daha fazla bastırarak kadının içinde daha derinlere indi.

Sonunda kadının gergin vücudu gevşedi, yumuşadı ve adam kendini onun kayganlığıyla karşılaşırken buldu. Kadınsı kasları onun etrafında sıkılaştı ve onu kışkırtıcı bir sıcaklıkla evreledi.

Drew sonsuz bir dikkatle Roslyn'in içine daha fazla gömüldü, sonra geri çekildi ve yavaşça tekrar soktu... ikisinin de içindeki ateşi körükleyen uzun, kalıcı vuruşlar. Roslyn onun ritmine uymak için kalçalarını kaldırarak altında hareket etmeye başladı. Onun içine her girişinde, hissettiği zevkten ve onu sahiplenmek için duyduğu kr edici ihtiyaçtan dolayı titriyordu.

Ateşli zevk dalgaları onu yutmaya başladığında, o da onları hissetti. Heyecan verici dalgalar dalga dalga akarken kadının çığlığı bir hıçkırığa dönüştü. Vücudu, onu sarsan arzusun güçlü kasılmalarıyla sarsılarak serbest kaldı.

Türbölans durulduğunda, ona doğru yığıldı ve ağzını saçlarına gömdü. Kesik kesik aldığı nefesler onun kokusuyla dolduğunda, Drew az önce olanları anlamlandırmaya çalıştı. Birlikteliklerini, onun Roslyn üzerindeki hak iddiasını pekiştiren çarpıcı bir patlamayla tamamlamışlardı. Roslyn artık onun olmuştu; kendini ona vermişti.

şiddetli bir memnuniyet kapladı. Artık onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Bu bilgi onu saran duyguları kabarttı.

Başını kaldırdı, yanan bakışları kızın solgun, dağınık saçlarını, öpücükle şişmiş ağzını, dimdik göğüslerini inceledi. Saçları, ateş ışığıyla yaldızlanmış yüzünün etrafında narin tutamlar halinde kuruyordu ama adamın nefesini yeniden kesen şey gözlerindeki hülyalı meraktı.

"Sen iyi misin?" Drew kısık sesle konuştu.

"Evet," diye mırıldandı, sesi sersemlemiş gibiydi. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim..."

"Ne olmuş

yani?"

"İnanılmaz.

"

O da öyle, diye düşündü Drew kendi kendine. Bu şaşırtıcı zevk, kuşkusuz geniş deneyimleri içinde benzersizdi; tutkularının ateşli kıvılcımları olağanüstüydü. Hafızasındaki hiçbir şey bu kadar keskin, bu kadar yoğun hissettirmemişti.

Daha önce hiç böyle bir coşku hissetmemişti, tanımlayamadığı başka duyguların birlikte. Şefkat, açlık ve sahiplenme vardı-

Drew hepsini çözmeye çalışmaktan vazgeçti. Roslyn'e karşı ne hisse derse hissetsin, tek bildiği onun gitmesine izin vermeyeceğiydi.

Bacaklarının arasındaki yumuşak sığınaktan çekilerek, ağırlığını ondan hafifletti ve yan tarafına dönerek onu kendine yaklaştırdı, böylece yüzü omzunun kıvrımına bastırdı, çenesi başının tepesine yaslandı.

Onun kollarında yatıyordu, mükemmel bir uyum içindeydi.

Drew gözlerini kapadı, parmakları kızın teninin sıcak ipeği üzerinde boş daireler çizerken kızın kendisi üzerindeki olağanüstü etkisini düşündü. Şüphesiz ona karşı beslediği yumuşak duygular günün soğuk ışığında kaybolacaktı. Yine de açlığının kolay kolay yatışmayacağını biliyordu. Bel kemikleri yeniden sertleşmeye, uyarılma hissi kabarmaya başlamıştı bile.

Ama onunla bu kadar çabuk sevişemezdi. Tutkusunu serbest bırakmış olsa da, bekâretini almak onun için tamamen hoş bir şey olamazdı.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

Yumuşak bir iç çekti. "Hayır. Beklediğim kadar değil. Fanny ilk seferde acıyabileceğini söylemişti."

Drew bir dahaki sefere bunu onun için çok daha iyi yapacağına yemin etti. Sevgililerini memnun etmek onun için bir gurur meselesiydi ama bu durumda bu bir zorunluluktu. Roslyn'i o kadar memnun etmek istiyordu ki, onun yatağından asla ayrılmak istemeyecekti.

Bu nedenle, kızın teslimiyet dolu bir iç çekiş daha yapması hiç hoşuna gitmemişti. Drew geri çekilerek ona baktı. Onun ciddi bakışlarını görünce, kaşlarının arasındaki kırılganlığı yatıştırmayı ne kadar çok istediğini fark etti. "Pişman olmanı istemiyorum Roslyn."

Cevap veremedi, yüzünü tekrar onun omzuna gömdü, vücudu hala devam eden mutlulukla titriyordu, zihni kaotik duygularla çalkalanıyordu. Adamın sevişmesinin katıksız mucizesi karşısında dehşete düşmüştü. Yine de onu şok eden şey, ne kadar hevesle teslim olduğuydu.

O kadar büyük bir arzuya kapılmıştı ki, bunun için ağlayabilirdi.

Şimdi boğazı düğümlenmişti. Arden onu daha önce hayal bile edemeyeceği türden, baş döndürücü bir tutkuyla uyandırmıştı. Kadınların onun yatağını paylaşmak için savaşmasına şaşmamalıydı. O da kızın uyardığı kadar muhteşemdi.

Ancak bu kadar yıkıcı olan onun cinsel uzmanlığı değil, şefkatiydi.

Gözlerini kapatan Roslyn, onun kollarının sıcak sığınağında tutulma hissinin tadını çıkardı. Yağmur yavaşlamış, rüzgâr hafif bir iniltiye dönüşmüştü ama yine de oradan ayrılmak istemiyordu. Yaptığı şeyin büyüklüğüyle de yüzleşmek istemiyordu.

Ona masumiyetini vermişti.

Derin bir pişmanlık duymalıydı, çünkü uzun zamandır yaptığı bütün iyi planları bozmuştu. Artık Lord Haviland'la evlenemeyecekti. Beyefendiler bakire gelinlerle evlenmeyi beklerdi ve o artık bakire değildi.

Ancak garip bir şekilde, olması gerektiği kadar yıkılmamıştı. Belki de Haviland'la evlenmek istemediğine çoktan karar verdiği içindir.

Ama Dük'le nereden duracağı hâlâ büyük bir sorun teşkil ediyordu. Adamın evlilik teklifini yenilemek niyetinde olduğundan şüpheleniyordu. Onu götürürken yüzünde parlayan memnuniyeti görmüştü-

Kulübenin kapısının sertçe vurulması Roslyn'in aniden irkilmesine neden olurken, Arden gerildi. Kapı tekrar vurulduğunda Arden hızla kucaklaşmalarından kurtuldu ve ayağa kalkmadan önce yorganı Roslyn'in çıplaklığının üzerine örttü.

Pantolonunun ön yakasını iliklerken, "Yatak odasına git," diye buyurdu. "Her kimse onu göndereceğim."

Ama çok geç kalmıştı. Battaniyeyi omuzlarına örtüp kapıya doğru döndüğünde kapı ardına kadar açıldı.

Telaşla içeri giren iri yarı beyefendi kulübenin dolu olduğunu görünce dondu kaldı, bakışları Arden'dan yeni ayağa kalkmış olan Roslyn'e kaydı.

Bölgedeki en büyük çiftlik sahiplerinden biri olan Squire Goodey'i tanıyan Roslyn yere kapaklanmak istedi. Çıplak göğüslerini örtmek için kombinezonunun yukarı başarmış ve yorganı sıkıca etrafına sarmıştı ama saçları karmakarışık ve çıplak ayakları açıkça görünüyordu, giysilerinin çoğunun dükkânkilerle birlikte duvardaki mandallarda kurumaya bırakıldığını söylemeye gerek bile yoktu.

Onu tanıyınca yaverin gözleri şok içinde açıldı. "Bayan Loring! Her neyse-"

Arden onu gözden uzak tutmak için önüne geçti ama Roslyn, bir aşığın buluşmasını böldüğünü anlayan silahtarın zaten kızarmış olan daha da kızardığını görebiliyordu.

"Senin g-grace.... Beni affedin," diye kekeledi.

Dük yumuşak bir sesle, "Bay Goodey, değil mi?" dedi. "Sanırım dün akşam Haviland balosunda tanışmıştık."

"Evet, efendim... . Niyetim bu değildi... Hanımla yolda bir arabaya rastladık, sonra da bacadan duman çıktığını gördük, ben de araştırmaya geldimArabada bekliyor-"

Ama görünüşe göre durum böyle değildi, çünkü tombul bir başhemşire kapıda belirmiş, pelerinindeki yağmur damlalarını silkeliyordu. "Ralph,

"Seni tutan her neyse, aman !"

Roslyn aynı anda hem ölmek hem de lanet okumak istiyordu. Bayan Goodey tarafından keşfedilmek ne korkunç bir talihsizlikti. Beyin karısı Londra ile Richmond arasındaki en büyük dedikoducuydu. Kendini yerel sosyetenin lideri olarak görüyordu ve Loring kardeşlere sadece ailelerindeki geçmiş skandallar yüzünden değil, aynı zamanda alt sınıfların kızları için bir akademide öğretmenlik yaparak günlük ekmeklerini kazanmak zorunda kaldıkları için her zaman oldukça büyük bir burunla bakmıştı.

Kendi konumunun çok üstünde bir hava takınmaktan suçlu olan Goodey kadını, ikiyüzlülüğünün farkına bile varamıyordu. Yeni Danvers Kontu'na ilk yaltaklanan o olmuş ve onun koğuşlarını Beau Monde'un katına tekrar kabul ettiği için mutlu olduğunu söylemişti.

Şimdi Roslyn'i kendisi gibi ahlaksızca darmadağınık görünce neşeyle dehşete düşmüş gibiydi. Loring kardeşlerin en çekingen ve kibar olanını yeni bir skandala neden olurken bulmanın iç gıcıklayıcı rezilliği karşısında kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Bayan Loring... Gözlerime inanamıyorum."

Roslyn, gerçeklik intikam duygusuyla geri döndüğünde midesinin düğümlendiğini hissetti. Arden ile paylaştığı rüya gibi an binlerce parçaya bölünmüştü.

Mahvolmasının kaçınılmaz olduğunu bildiğinden, dükün arkasına saklanmayı bırakmanın zamanı geldiğine karar verdi ve başı dik bir şekilde öne çıktı. "Bizi kurtarmaya geldiğiniz için ne kadar şanslıyız Bayan Goodey. Ekselanslarının arabasının tekerleği kırılınca fırtına yüzünden burada mahsur kaldık."

"Bunu görebiliyorum," dedi silahtarın karısı, ses tonu kibirliydi.

Arden onu sakinleştirici bir bakışla süzdü. "Bu talihsiz olayı kendinize saklama nezaketini bana göstereceksiniz, Mrs.

Goodey. Bayan Loring eşim olmayı kabul etti ve düşesimin itibarının zedelenmesini istemiyorum. Elbette anlıyorsunuz."

Şaşırtıcı açıklaması istediği etkiyi yarattı: Başhemşirenin çenesi şaşkınlıktan düştü.

Amacının meraklı kadını susturarak ona çiğneyebileceği daha ilginç bir haber vermek olduğunu fark etse bile Roslyn dehşet içinde dondu kaldı ve çenesinin düşmesini ancak engelleyebildi.

Yine de nişanı reddedecek durumda değildi, bu yüzden dudaklarını gülümsemeye zorlamakla yetindi. Roslyn, "Ekselanslarının teklifi karşısında de oldukça şaşırdığımı itiraf etmeliyim," diye mırıldandı. "Nişanlandığınızı ilk duyan sizsiniz Bayan Goodey. Ama belki de ben aileme ve yakın arkadaşlarıma haber verme fırsatı bulana kadar bu haberi gizli tutma nezaketini gösterirsiniz."

Beyefendi onun yerine cevap verdi. "Elbette, Bayan Loring. Karım bundan tek kelime bile bahsetmeyecek, değil mi canım? Küçük talihsizliğinizin yanlış anlaşılmasını istemeyiz."

Karısı biraz kızgın ve görünüyordu ama yaver onu görmezden geldi. "Nasıl yardımcı olabiliriz, Majesteleri?"

Arden ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Fırtına geçtiğine göre Bayan Loring'i eve götürmek istiyorum, bu yüzden ödünç bir araç memnuniyetle karşılanacaktır. Atlarım için de uygun bir bakım ayarlamalıyım -kulübede duruyorlar- ve tekerleği onarması için bir tamirci getirtmeliyim."

"Her şeyi bana bırakın, majesteleri." Bey derinden eğildi. "Hanımefendiyi eve götüreceğim ve boş zamanlarınızda kullanmanız için arabamızı size geri göndereceğim. Hizmetkârlarım da arabanızın tekerleği ve atlarınızla ilgilenecek."

Dük, "Teşekkür ederim, Goodey," diye cevap verdi. "Size çok minnettar kalacağım."

"Bir Őey dűŕűnmeyin, Majesteleri." Karısının tombul dirseğini tuttu. "Gel hayatım, bu niŕanlı ęifti biraz yalnız bırakmalıyız," diye ısrar eden yaver, titreyen kadını kulübeden dıŕarı ęıkardı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

On İkinci Bölüm

Sevgili Fanny, bir felaket oldu ve korkarım bu benim hatam! Artık Arden Dükü ile nişanlıyım.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn suskun bir şekilde Arden'a bakıyor, bu berbat felaketten nasıl kurtulabileceklerini merak ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onun kadar dehşete düşmüş görünmüyordu. Gerçekten de, giysilerinin asılı olduğu yere doğru ilerlerken yüz ifadesi neredeyse umursamaz görünüyordu. Ses tonu da bir o kadar yumuşaktı: "Giyinmemiz gerekiyor. Goodey arabası birazdan bizi almak için dönecek."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordu inanamayarak. "Büyük bir felaketle karşı karşıyayız ve senin tek derdin giyinmek mi?"

Adam ona eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Yarı çıplak kalmayı mı tercih edersin?"

"Hayır, tabii ki değil-"

"O zaman giysilerini giy, aşkım. Bu senin düşündüğün gibi bir felaket değil," diye ekledi ve hâlâ nemli olan korsesini alıp ona uzatırken. Roslyn iç çamaşırını almak için hiçbir hareket yapmayınca, yorganı omuzlarından çekti. Yorganı sandalyenin üzerine atarak, "Bu kadar hanım hanımcık olma," diye emretti. "Artık nişanlıyız."

"Biz nişanlı *değiliz*. Bunu sadece birlikte keşfedilmemizin utancı köreltmek için söyledin."

"Hayır, söyledim çünkü seninle evlenmeye niyetim var. Şimdi arkanı dön de seni ."

"Kendim giyinebilirim!"

Yine de dinlemiyordu. Elleriyle Roslyn'in üst kollarını kavrayarak onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde döndürdü. Roslyn'in soğuk ve nemli korseyi giymeye hiç niyeti yoktu ama iç çamaşırlarını kulübede bırakamaz ya da yanında taşıyamazdı, bu yüzden kollarını kaldırdı ve Arden'ın giysiyi gövdesinin etrafında kaydırmasına izin verdi. İnce kombinezonundan nem sızdığında ürperdi ve Arden göğüslerinin altındaki büzgüyü taktığında kıvrandı.

" dur."

Dişlerini sıkmasına rağmen, adam kancaları takarken itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ama adamın dudaklarının omzunun çıplak kıvrımını okşadığını hissettiğinde dönüp isyankâr bir şekilde ona baktı. "Lütfen zamparalığını bırakıp bu durumu ciddi bir şekilde tartışır mısın?"

"Tartışacak ne var ki?"

"Nişanımız, başka ne olacak! Kasıtlı olarak kalın kafalılık ediyorsun."

"Hayır, sorununuzu tamamen anlıyorum. Siz de anlıyorsunuz, yoksa benimle tartışmak için yalnız kalmayı beklemek yerine beklenmedik misafirlerimizin önünde açıklamamı çürütürdünüz."

"Bu benim olduğu kadar senin de sorunun!" Roslyn

haykırdı. ". Ama kaderimi nezaketle kabul etmek

niyetindeyim."

Ona vurmak istedi. Adam elbisesini giymesine yardım edecekken, elbiseyi ondan kaptı ve içine girmeye çalıştı, nemli kollar kollarını üşüttüğünde yüzünü buruşturdu.

O kendi giysilerini giymeye başladığında Roslyn dişlerini sıktı, kendini böyle bir duruma soktuğu için hoşnutsuz ve sinirliydi. Kendisine çok öfkeliydi. Dükten uzak durmaya, onun kollarında mükemmel bir fahişe gibi erimemeye yemin etmişti.

Aklını kaçırmamasına neden olduğu, onu büyüleyerek sağduyunun her türünü hevesle terk etmesine yol açtığı için ona da kızgındı. Tüm geleceğini planlamıştı ve şimdi harabeye .

Yine de ağlamasına izin vermezdi. İlk olarak saksıları sulamaktan nefret ediyordu. İkincisi, bu felaketi kendi başına kendisi getirmişti. Şimdi, bir şekilde, bu konuda ne yapacağına karar vermeliydi.

"Bunun olmasına nasıl izin ?" diye mırıldandı.

"Nasıl karşı koyabilirdin ki?" Arden cevap verdi. "Dün gece kaldığımız yerden devam etmek niyetindeydim."

Roslyn gömleğinin kuyruklarını sıkıştırırken dönüp ona baktı. "Bu öğleden sonra beni baştan çıkarmayı sen mi planladın?"

Acı acı sırıttı. "Pek sayılmaz. Benim bile istediğim zaman bir fırtına ayarlayacak gücüm yok. Ama kur yapma sürecimizi hızlandırma fırsatı bulduğum için mutluyum."

"Seninle asla evlenmeyeceğimi söyledikten sonra bile mi?"

"Reddetmene asla izin vermek niyetinde değildim. Ve seni kollarımda neredeyse çıplak görmek çok büyük bir cazibeydi." Omuz silkerek yeleğini giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Dürüst olmak gerekirse

Ellerimi senden uzak tutmamı mı istiyorsun, sevgilim? Bir beyefendi olabilirim ama bir aziz değilim."

Roslyn keyifsizce ofladı. "Ben de senin pek centilmen olmadığını söyleyebilirim. Bana tecavüz etmeyeceğine söz vermiştin."

"Ve ben sözümü tuttum. Tamamen istekliydin."

Çenesini düzeltmeden önce yüz ifadesi buruştu. "Teklifinizi kabul etmeyeceğim, majesteleri."

"Bunu kesinlikle kabul edeceksin," dedi kaçınılmaz olarak istediğini elde etmiş bir adamın soğukkanlı güvencesiyle. "Başka seçeneğin yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye inatla ısrar etti.

"Bizim sınıfımızın üyeleri için değil. Bir hanımefendinin bekaretini aldıktan sonra bir beyefendi için tek onurlu yol evliliktir. Ve hanımefendi geleneklerin daha da insafına kalmıştır. Nişanlılık, itibarınızın herhangi bir parçasını sağlam tutmanın tek yoludur."

Roslyn onun bu açıklamasına hemen bir yanıt vermedi. Küstahlığına kızmış olsa da Arden'in itibarını korumaya kararlı olduğunu biliyordu. Yine de onun için teklifte bulunmaya mecbur kalmasına dayanamıyordu.

"Benim için böyle bir fedakârlık yapmana izin vermeyeceğim," dedi sonunda dişlerini sıkarak.

"Bunun benim bir fedakarlık olacağından pek emin değilim."

"Öyle *olacak*. Seni kovalayan kadınlardan kaçmak için ne kadar çaba sarf ettiğini bana defalarca anlattın. Teklifinizi kabul edersem, beni sadece sizi iradeniz dışında tuzağa düşürmekle suçlayacaksınız."

Başını sallarken gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Ben daha iyi biliyorum. Ve aslında benimle unvanım ya da servetim için evlenmeyeceğini bilmek büyük bir rahatlık."

"Bu gülünecek bir şey değil, majesteleri!"

Birden o delici yeşil gözlerini ona dikti. "Katılıyorum, ama bu gözyaşı dökmek için bir neden değil, tatlım."

Daha fazla tartışmanın nafile olduğunu bilen Roslyn, ayakkabılarını ve çoraplarını almak için mutsuzca arkasını döndü.

Dük, "Sizce de uygun bir evlilik, mahvolmuş bir itibara tercih edilmez mi?" diye sordu.

"*Hayır!*" diye *karşılık* verdi, bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen. Çoraplarını giymek için ocağın önündeki sandalyeye çöktü. Arden'i kendisine iğrenç gelen bir evliliğe zorlayamazdı. Kendisi de sevmeden evlenmeye zorlanamazdı.

Her şeye lanet olsun! Evliliğinde tek bir kritik şey istemişti: sevmek ve sevilmek. Her zaman daha azıyla yetinmeyeceğine yemin etmişti. Ama Dük'le evlenirse, bu hayalinden vazgeçmek zorunda kalacaktı.

"Reddetmeden önce belki de kız kardeşlerini düşünmelisin," diye işaret etti. "Ailede bir skandalı daha kaldırabilirler mi?"

Roslyn'in kalbi sıkıştı. Sebep olduğu herhangi bir skandal kesinlikle kız kardeşlerine de yansıyacaktı - tam da dört uzun yıl boyunca üzerlerinde dolaşan utanç bulutunun altından nihayet çıktıkları sırada.

"Peki ya akademiniz?" Arden sordu. "Dedikodular oradaki pozisyonunuzu nasıl etkileyecek?"

Neredeyse inleyecekti. Dük ile ilişkisi duyulduğunda öğretmenliği bırakmak zorunda kalacaktı. Öğrencilerinin aileleri, kızıl bir kadının değerli genç kızlarını lekelemesini asla onaylamazdı, onaylamamalıydılar da. Roslyn çorabını çekiştirerek, bırakın yüksek sesle söylemeyi, hiçbir hanımefendinin bilmemesi gereken bir küfür mırıldandı.

Arden onun çıkışını ve ıslanmış kravatını görmezden gelerek kendi çoraplarını ve botlarını giymek üzere başka bir sandalyeye oturdu. "Kabul etmelisin ki," diye ekledi nazikçe, "Beau Monde'un gözünde bir dükle nişanlı olmak pek çok günahı telafi edecektir."

Roslyn aniden doğruldu, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Belki ama sen beni sevmiyorsun, ben de seni sevmiyorum."

"En azından arkadaşlığımız var. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Ve evlilik hayatımızın nadiren sıkıcı olacağını umuyorum."

Bu argümana karşı savunma yapamazdı. Onun arkadaşlığından son derece keyif alıyordu. Arden'la birlikte yaşamının zorlayıcı, heyecan verici, hatta heyecan verici olacağına şüphe yoktu.

Ama ne kadar süre için? İlgisini çekecek ve onu evlilik yatağından uzak tutacak başka bir kadın bulması ne kadar sürer?

Roslyn evlilik amaçlarının çok farklı olduğunu biliyordu. Adam sadece bir varisi olsun diye bir eş istiyordu. Roslyn ise gerçek bir aile, seveceği ve değer vereceği çocuklar istiyordu. Arden aileye fazla değer veren bir adam değildi.

Ve aşk olmadan, ne tür bir evlilik umabilirlerdi? Ondan evlilikle ilgili taleplerini kabul etmesini, çocuklarını doğurmasını, evini çekip çevirmesini, eğlencelerini planlamasını ve ilişkilerini asla sorgulamamasını mı bekleyecekti? Kendisi Londra'da son sevgilileriyle gezip tozarken onu taşrada çürümeye mi terk edecekti? Evlendikten sonra da metres tutmaya devam eder miydi?

Çapkın bir kocası olmasına katlanamıyordu. Annesi, yirmi yıllık evliliklerinin büyük bölümünde babasının çirkin çapkınlıklarına katlanmıştı. Sör Charles kaçamaklarını ve patavatsızlıklarını gizleme zahmetine katlanmadığı gibi, bunları karısının yüzüne karşı sergilemişti. Bu, aralarındaki çekişmenin başlıca kaynağı olmuştu.

Arden ilişkilerini sergileyip düşesini dedikodu ve acıma nesnesi haline getirecek miydi?

Ama bu konu Roslyn'in şu anda onunla tartışamayacağı kadar utanç vericiydi.

Ve sonra onun karanlık düşüncelerini sıradan bir yorumla böldü. "Hadi ama, aramızda bir evlilik o kadar da kötü olmaz."

"Bunu nasıl söylersin?" Roslyn sinirli bir şekilde konuştu. "Kararlı bir bekârın evlilik birliğinin kalitesini değerlendirecek yetkinlikte olduğunu sanmıyorum."

"Fiziksel olarak uyumlu olduğumuzu kabul etmelisin."

"Evlilikte fiziksel uyumdan çok daha fazlası vardır!"

"Belki, ama bu gelinimden beklediğimden çok daha fazlası. Bu senin en önemli cazibelerinden biri - bir eşten çok bir metres gibi davranıyorsun. Kadınların tutkudan zevk almaması gerekir ama siz şehvet için sağlıklı bir iştaha sahipsiniz."

Roslyn yanaklarının kızardığını hissetti. "Keşke bana hatırlatmasaydın."

İlk botuyla güreşmek için eğildi. "Kocalardan da karılarını memnun etmeleri beklenmez," dedi kışkırtıcı bir şekilde. "Ama evlilik yatağımızda cinsel mutluluğu bulacağımıza söz verebilirim."

Roslyn'in ağzı mizahtan yoksun bir şekilde kıvrıldı. "Muhteşem bir aşık olacağınızdan hiç şüphem yok, Majesteleri, ama muhtemelen

sefil koca."

"Diğer erkeklerden daha kötü değil."

"Aynı fikirde değilim."

Bir an için yanıt vermeyerek ikinci botunu güçlükle çekti. "Bahse girerim Haviland seni hiç benim kadar tahrik etmemiştir," dedi sonra.

Roslyn sessizliğe gömüldü. Daha önce hiçbir erkek onu Arden kadar tahrik etmemiştir. Şimdi ona bakmak bile aralarındaki lezzetli kıvılcımları yeniden alevlendirmiştir. Yutkundu, u uldayan sinirlerinin, midesindeki boş takla atma hissinin, kalçalarının arasındaki karıncalanma sıcaklığının farkındaydı.

"Bu doğru değil mi?" Kız cevap vermeyince Arden onu dürtükledi.

"Sana karşı fiziksel bir çekim hissetti imi inkâr edemem," diye cevap verdi Roslyn, ses tonu isteksizdi.

"Ama hâlâ Haviland'la evlenmeyi umuyorsun."

Gözlerini kaçırdı. "Ne istediğim artık bir soru değil. Şu anda onunla evlenmem mümkün değil."

"Neden olmasın?"

"Az önce yaptığımız şey yüzünden. Haviland artık bakire olmadığım gerçeğini görmezden gelmeye razı olsa bile, büyükannesi bunu asla . Kendisi çok titizdir, ailesine bir ahlaksızı kabul etmek zorunda kalırsa deh ete düşer."

"İşte bu yüzden benimle evlenmen daha iyi

olur." "Aynı fikirde değilim."

Ayağa kalkarak kadının sandalyesine doğru yürüdü ve eğildi. "Fikrini değiştirmeye niyetliyim, aşkım."

Roslyn geri çekilmeyi bile düşünemedi, onu öptü... ona, üzerinde sahip olduğu şehvetli gücü uzun, kalıcı ve tamamen yıkıcı bir şekilde hatırlattı.

Onu şaşkın ve özlem dolu bir halde bırakıp doğrulurken gülümsemesi neredeyse kendini beğenmiş bir hal almıştı. "Eğer teklifimi henüz kabul etmiyorsan, en azından şimdilik nişanlanmanın akıllıca olduğunu görmelisin. Resmi bir nişan, bir skandalı yayılmaya vakit bulamadan engelleyecektir."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Bir nişanla hafifletilemediği sürece haklarındaki dedikodular bitmek bilmeyecekti. Krallığın en gözde soylularından birinin evlenmek üzere yakalanması dokuz gün sürecek bir mucize olacaktı.

Ama Roslyn'i en çok ilgilendiren Dük'ün seçtiği kelimelerdi. "'Şimdilik' derken ne demek istiyorsunuz?"

"Nişanlılığımızın sadece geçici olması gerekiyor. Dedikodular erdiğinde, bu ilişkiyi bitirip bitirmeyeceğimizi ya da evlenip evlenmeyeceğimizi tartışabiliriz."

Roslyn'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Geçici bir nişan fikrinde haklılık payı vardı. Tamamen aptal değildi. Kabul etmekten nefret etse de en azından onun teklifini kabul etmeyi düşünmesi çok iyi biliyordu.

Çoraplarını ve ayakkabılarını giymeyi bitirirken cevap vermedi. İşini bitirdiğinde Roslyn sandalyede kaldı ve Arden'in ateşi külle bastırmasını, ardından çaydanlığı kancadan çıkarıp mutfaktaki ocağa taşımasını dalgın dalgın izledi.

Kapı çalındığında ikisi de giyinmiş ve gitmeye hazırды.

Roslyn kapıya önce ulaştı. Orada duran iri yarı adam onun ön saçlarını çekiştirdi. "Ben John Coachman, Bayan Loring. Sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğim."

Arden omzunun üzerinden onun yerine cevap verdi. "Freemantle Park'a gitmek istiyoruz."

"Çok iyi, ."

Arabacı atlarının yanına döndüğünde Dük, Roslyn'i dışarı çıkardı ve kulübenin kapısını arkalarından kapattı. Ona arabaya kadar eşlik ederken alçak sesle bir açıklama mırıldandı. "Şimdilik Park'a döneceğiz. Leydi Freemantle'ı nişanımızdan etmeliyiz ki dedikoduları engellemeye yardımcı olabilsin. Ve hiç çay içmedik."

Roslyn kızgınlık ve öfke içinde gözlerini devirdi. Adamın tüm bunları bu kadar sakin karşıladığına inanamıyordu. Aynı soğukkanlılığı hissetmesi mümkün değildi.

Onu kapüşonlu arabaya bindirip yanına yerleştğinde, Arden'ın kalçasının kendi kalçasına değdiğini hissetti. Anında içinden bir farkındalık şoku geçti. Hızla ondan uzaklaştı ama o sert kaslı erkek bedeninin onun üzerinde, içinde hareket edişini unutamadı. Bu görüntünün sonsuza dek hafızasına kazınacağını biliyordu.

Roslyn nefesinin altında küfretti. Arden bu kadar yakındayken nasıl sağlıklı düşünebilirdi ki? Karmakarışık düşüncelerini bir şekilde düzene sokmalıydı. Bu kadar ciddi bir karar dikkatli ve rasyonel bir analiz gerektiriyordu.

Onunla evlenmek, hatta geçici bir nişanlılık anlaşması yapmak bile istemiyordu. Ama kabul etmezse, nasıl bir geleceği olacaktı? Başka bir beyefendiyle evlenmesi artık şüpheliydi. Eğer onun teklifini reddederse, kendini ve muhtemelen kız kardeşlerini hayatının geri kalanında kötü şöhrete mahkûm etmiş olacaktı.

Düke yandan bir bakış fırlattı. Arkadaşlıklarının daha derin bir şeye dönüşme ihtimali her zaman vardı. Resmi bir nişan mucizevi bir şekilde birbirlerine aşık olmalarını sağlayabilirdi.

Roslyn kendini ikna etmeye çalışarak dudağını ısırıldı.

Elbette, sevgisine karşılık bulamadan kalbini ona verme tehlikesi her zaman vardı. Evliliklerinin ilk günlerinde annesinin babasına yaptığı gibi tek taraflı bir aşk beslemek felaket olurdu. Karşılıklı sevgi olmadan, bir karı koca çok kolay bir şekilde acı düşmanlara dönüşebilirdi.

Riske girmeye cesaret edebilir miydi? Roslyn merak ediyordu. Arden'a karşı olan hislerini kontrol altında tutması gerekiyordu. Ona aşık olmasına kesinlikle izin veremezdi.

Ama duygusal mesafesini korumayı başarabilirse, belki de nişanlanmak en iyi yoldu.

Ve bu sadece geçici olacaktı, Roslyn kendi kendine söz verdi. İlişkilerine çiçek açması için zaman tanıyabilirdi. Ancak yaz sonuna kadar Arden onu hâlâ sevmeye başlamazsa, itibarına ne olursa olsun nişanı bozacaktı.

Eylül'e sadece iki ay vardı. Kalbini o kadar uzun süre güvende tutabilirdi.

"Pekâlâ majesteleri, siz kazandınız," dedi isteksizce. "Kendimizi şimdilik nişanlı sayabiliriz."

"Bana gerçek hitap et. Eğer nişanlandıysak, ilk ismimizle hitap etmeliyiz."

"Pekala... Drew."

Ona yavaş bir gülümseme sundu. "Mükemmel bir muhakeme yeteneği gösteriyorsun, sevgili Roslyn."

Zorlukla boğuk bir homurtuyla karşılık verdi. "Bugün ilk kez olacak," diye mırıldandı. "Şimdiye kadarki kararlarım içler acısıydı."

Roslyn arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Başı aniden yarılacakmış gibi hissetti ve hâlâ Winifred'in karşısına çıkıp nişanlandıkları haberini vermesi gerekiyordu -Allah korusun. Oluşan ürpertinin elbisesinin nemli soğukluğuyla pek ilgisi yoktu.

Roslyn düke, "Leydi Freemantle'ı nişanımızdan haberdar etmeniz gerekecek," dedi. "Kendinden şüphe yok ama şu anda onun dayanacak gücüm yok."

Drew kayıtsızca, "Bu işi bana bırakın," dedi.

Arabanın koltuğuna tekrar yerleşti ama yine de görünmeye çalıştığı kadar soğukkanlı değildi. Artık Roslyn'le evlenmek onun için bir onurdu. Onu gelini olarak seçmişti ve bunu yerine getirmek için her türlü niyeti vardı -her ne kadar Roslyn'in sert suskunluğu karşısında, kararlılığını geçici bir anlaşma kisvesi altında gizlemenin daha akıllıca olacağına karar vermiş olsa da.

Drew, yine de rahatsızlığının papazın ilmiğinin boynunda asılı olmasından kaynaklanmadığını düşündü. Doğrusu, kendini beklediği gibi kapana kısılmış hissetmiyordu.

Hayır, sorun çok derine çekilmesiydi. Roslyn ona bir kadına karşı daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettirmişti. İçgüdüsel tepkisi geri çekilmek oldu - şüphesiz bu kadar uzun süre av olarak görülmenin refleksif bir tepkisiydi.

Kabul etmek gerekir ki, onunla sevişmekten aldığı zevk önceki sevgililerinden, hatta en yetenekli metreslerinden bile çok daha fazlaydı. Tutkuyu yeniden yeni ve heyecan verici hale getirdi. Yine de Roslyn

Onda fiziksel bir tepkiden çok daha fazlasını uyandırdı. Ona sarıldığında hissettiklerinde beklenmedik derecede doğal bir şey vardı. Çok gerçek ve doğru bir şey.

Drew kendi kendine, bunun çok tehlikeli bir his olduğunu kabul etti.

İlişkilerini sadece cinsel boyutta tutmak daha iyi olurdu. Yine de bir yanı bu değişikliği memnuniyetle karşıladı. Şimdiye kadar hayatı oldukça soğuk, boş ve evet, tutkusuz geçmişti. Aristokrat terbiyesi duygulara yer bırakmamıştı. Duygularını dizginlemesi için duygusal olarak bağımsız yetiştirilmişti.

Roslyn'le birlikteyken, uzak kalamazdı. Gerçekten de, kendini hiç onunla birlikte olduğu zamanki kadar canlı hissetmemişti. İster onunla tartışıyor olsun, ister altında kendinden geçmiş bir halde kıvranıyor olsun, Roslyn'i yanında olmak büyük bir zevkti.

Drew vagonun penceresinden dışarı bakarken kaşlarını çatı. Kuşkularına rağmen Roslyn'le evlenmeyi gerçekten *istiyordu*. Daha doğrusu, onunla her zaman hissettiği heyecanı yaşamak istiyordu.

Evliliklerinin sadece rahatlığa ya da hatta arzuya dayanmayacağını biliyordu. Evlendikten sonra bile onunla zaman geçirdiğini, evlilik yataklarında uzun ve şehvetli gecelerin yanı sıra günlük hayatlarını da paylaştıklarını hayal edebiliyordu.

Bakışları yanında oturan Roslyn'e kaydı. Kısa bir süre önce onu öptüğünü hatırlayınca beli sıkıştı. Karşılıklı arzuyla karşılık vermişti, dudakları özlem ve açlık içindeydi....

Drew onu kendine çekme ve kulübede kaldıkları yerden devam etme isteğiyle savaştı. Şansını zorlamak istemiyordu.

Roslyn'in geçici bir nişanlılık için onayını almıştı. Şimdi önünde çok daha zor bir görev vardı: Roslyn'i sonsuza dek evlendirmek.

On Üçüncü Bölüm

Dük'ün senin için teklifte bulunmasına şaşırdığımı itiraf etmeliyim, sevgili Roslyn, zira kendisi İngiltere'deki en zor evlenen kişidir. Uygun evliliklerden hoşlanmadığın düşünüldüğünde, kabul etmene daha da şaşırdım. Ama ikileminizi kesinlikle anlayabiliyorum.

-Fanny'den Roslyn'e

Tahmin edildiği gibi, Winifred nişanlandığını öğrenince hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Bu haber, evine hırsız girmesinin yarattığı sıkıntıyı bile gölgede bırakmıştı. Roslyn suçlunun izini kaybettiklerini ama Bow Street'i de araştırmaya dahil etmeyi planladıklarını söylediğinde Winifred dikkati dağılmış bir şekilde başını sallamakla yetindi.

"Onu takip ederek cesurca davrandın kızım, ama kendini tekrar tehlikeye atman hoşuma gitmedi. Boynunu kırmamış olman bir mucize. -Eğer gribe yakalanmazsanız bu daha da şaşırtıcı olacak." Dük'e döndü. "Ekselansları, Roslyn'i aptallığından kurtarmak için orada olmanız büyük şans. Her halükârda broşum güvende, çünkü onu mücevher kutum yerine çoraplarımın arasına saklamıştım. Ama şimdi senin muhteşem haberini konuşalım! Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Roslyn'e bir *eğiliminiz* olabileceğini umuyordum, ama buna ihtimal vermiyordum."

Winifred iki akşam sonra nişanlarını kutlamak ve en yakın arkadaşlarını davet etmek için doğaçlama bir akşam yemeği düzenlemeyi önerdiğinde Roslyn kibarca reddedebilirdi ama dük -ya da ona Drew demeye başlamayı hatırlaması gerekiyordu- bunu büyük bir hevesle kabul etti.

Tartışacak enerjisi kalmayan Roslyn, eve dönüp kuru giysiler giymesi gerektiği bahanesiyle Park'tan kaçtı. Goodey'nin arabacısı onu beyefendinin arabasıyla götürürken, Freemantle'ın uşağı da akşam olmadan önce arabasının Danvers Hall'a teslim edilmesini ayarladı.

Drew, hanımefendinin merhum kocasının gardırobundan birkaç kuru giysi ödünç almayı ve Londra'ya dönmek için Freemantle barouche'u kullanmayı planlıyordu, çünkü at arabasının tekerleğinin tamir edilmesi en erken yarın mümkün olacaktı. Ama ertesi sabah Roslyn'i ziyaret edip nişanlılıklarını daha ayrıntılı olarak görüşeceğine söz verdi.

Roslyn eve üzgün ve kadar üşümüş bir halde geldi. Danvers'ın hizmetçisi Bayan Simpkin ona sıcak çay ikram etmiş ve buharlı bir banyo hazırlatmış, ardından en sevdiği yemeklerden oluşan özel bir akşam yemeğinin hazırlanmasına nezaret etmek üzere mutfığa koşmuştu.

Yaşlı hizmetçinin annelik şefkatiyle rahatlayan Roslyn uzun süre ıslandı, böylece küvetten çıktığında vücudu çok daha sıcak ve morali biraz daha yüksekti.

Tess Blanchard'a bir mesaj göndermiş ve önemli bir haber vereceği için en kısa zamanda Salon'a uğramasını istemişti. Roslyn arkadaşının haberleri doğrudan kendisinden duymasını istiyordu. Ve daha da önemlisi, onun tavsiyelerini almak istiyordu.

Tess akşam yemeği için zamanında geldi ve ikisi küçük yemek odasında yemek yerken, Roslyn ona istenmeyen nişanına yol açan felaket öğleden sonrasını anlattı, hiçbir ayrıntıyı, Drew'un tutkusuna yenik düştüğü ve ona masumiyetini verdiği kısmı bile esirgemedi.

Tess dinlerken düşünceliydi, ama sonuçta alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Demek Winifred çöpçatanlık işinde başarılı oldu. Arabella'nın düğününden beri seni Arden'la eşleştirmeye çalışıyordu."

Roslyn belli belirsiz gülümsedi. Tess çöpçatanlık işlerinden hiç hoşlanmazdı, çünkü gönül işlerinin doğal akışına bırakılması gerektiğine inanırdı. "Evet, ama bu Winifred'i suçlayamam. Benim kendi zayıflığım hatalıydı. Ona karşı koyamadım. Peki sen ne düşünüyorsun?" Roslyn bastırdı. "Dük'ün geçici nişan teklifini kabul etmekte haklı mıydım?"

"Bence," dedi Tess yavaşça, "bu şartlar altında başka seçeneğin yoktu. Yaz boyunca nişanlı kalmak için öne sürdüğün gerekçe de iyi bir gerekçe. Aranızdaki aşkın gelişmesi için zamana ihtiyacınız var. Uygun bir teşvikle aşkın filizlenmesi mümkün."

Roslyn arkadaşının temkinli iyimserliğine şaşırılmamıştı. Tess'in aşk ve evlilik konusunda Loring kardeşlerin hepsinden daha olumlu bir görüşü vardı, çünkü nişanlısını iki yıl önce Waterloo'da ölmeden önce içtenlikle sevmişti. Kalbi daha yeni yeni yastan çıkıyordu ve Marriage Mart'ın listelerine yeniden girip girmemeyi tartışıyordu.

"Ama," diye ekledi Tess, "Arden hakkında duyduklarıma bakılırsa, onu kendine aşık etmek hiç de kolay olmayacak."

Roslyn yüzünü buruşturdu. "Denemek bile istemiyorum. Onu açıkça takip etmeyi asla düşünmem. İlk olarak, açgözlü kadınların hedefi olmaktan nefret eder. İkincisi, bana kendisi öğrettiği için bir erkeği tahrik etmenin başarılı tekniklerini çok iyi biliyor. Tam olarak ne yapmaya çalıştığımı bilirdi."

"Ama daha incelikli bir yaklaşım benimseyebilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Onu beni sevmeye zorlamak gibi bir niyetim yok. Eğer benimle evlenmek konusunda gerçekten ciddiye, bu aşkı teşvik etme sorumluluğunu kendisi üstlenmelidir."

Tess eğlenmiş görünüyordu. "Ondan tüm çabayı göstermesini mi bekliyorsun?"

"Kesinlikle. Ama senin gibi onun da gerçek bir aşk maçıyla ilgilendiğinden şüpheliyim."

Roslyn'in Drew'un çizgisini bu kadar büyük ölçüde değiştireceğine inancı yoktu. Drew'un kendisini sevip sevmeyeceğini merak edebilirdi, ama yine de onun kalbini birine veremeyecek kadar alaycı olduğuna inanıyordu.

"Kız kardeşlerine ne söyleyeceksin?" Tess sordu.

"Arabella'ya nişandan bahsedeceğim elbette," diye yanıtladı Roslyn, "ama gerisini değil... ahlaksızlığımı değil. Marcus yasal vasımız olmasa bile hâlâ kendisini koruyucumuz olarak görüyor ve arkadaşıyla yakınlaştığımı bilmekten memnun olmayacaktır. Belle'e yarın Marcus'un Devonshire'daki aile konağında yazacağım, ancak acelem yok, çünkü gelecek haftaya kadar oraya varmaları beklenmiyor. Şu anda hala Göller Bölgesi'ni geziyor olmalılar."

"Peki ya Lily? Sevmediğin ve belki de seni hiç sevmeyecek bir adamla nişanlandığını duyunca mutlu olmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum." Roslyn'in ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Sanırım en iyisi Londra'ya bir yolculuk yapıp bunu ona yüz yüze söylemem, ama yine de tedbirli olmam gerekecek. Lily herkesin Hampshire'daki eski dostlarımızı ziyaret ettiğini düşünmesini istiyor. Sadece sen ve Fanny aksini biliyorsunuz."

"Bu akıllıca olur," diye kabul etti Tess. Tekrar konuşmadan önce bir yudum şarap içti. "Kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı Roslyn?"

"Tabii ki hayır."

Tess tereddüt etti, tuhaf bir şekilde utanmış görünüyordu. "Tutku... Fanny'nin söylediği kadar olağanüstü müydü?"

Roslyn, Drew'la kulübede geçirdiği o inanılmaz anları hatırlarken kendi teninin de ısındığını hissetti. "Daha iyiydi," dedi usulca. "Fanny'nin neden tüm o kibar terbiyesini bir kenara bırakıp kendini arzuya kaptırdığını şimdi anlayabiliyorum."

Tess iç çekti. "Böyle bir tutkuyu asla tadamayacağım için üzgünüm. Seni neredeyse kıskanıyorum...." Başını sertçe sallayarak omuzlarını dikleştirdi. "Ama geçmişe takılıp kalmayacağıma dair kendime söz verdim. Ve şimdi kendimi bir süreliğine okul müdiresini oynamak zorunda hissediyorum." Roslyn'e sert bir bakış attı ama gözlerinde bir mizah parıltısı vardı. "Dük ile tekrar yakınlaşmak istiyorsan, önlemini almalısın."

"Önlemler mi?" Roslyn sordu.

"Enceinte olmaya karşı. Eğer çocuk sahibi , ona karşı hisleriniz ne olursa olsun, onunla evlenmek zorunda kalacaksınız."

Roslyn'in yanakları pembenin derin bir tonuna dönüştü. "İtiraf ediyorum, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Fanny böyle şeyler hakkında hiç endişelenmezdi."

"Fanny gibi bazı kadınlar kolay gebe kalamaz ama diğerleri üremeye daha yatkındır. Bir erkeğin tohumunun kök salmasını engellemenin yolları vardır. Bunları Fanny'ye sormalısın."

Roslyn bu bilgece tavsiyeyi başıyla onayladı. Tüm romantik duygusallığına rağmen Tess her zaman oldukça akıllı başında ve pratik biri olmuştu.

"Haklı olduğunuza şüphe yok," dedi Roslyn. "Ama dükle gelecekte bir sorun teşkil etmemeli. Bunun bir daha olmayacağına kararlıyım."

Tess şüpheci görünse de şarabını yudumlamakla yetindi.

Roslyn kendi şarabından bir yudum aldı ve şehvet dolu arzularına bir daha teslim olmayacağına dair yeminini sessizce yeniledi. Son iki günde olduğu kadar zor olmamalıydı. Artık neyle karşı karşıya olduğunu anladığına göre, kendini daha iyi koruyabilirdi.

Gerçekte istediği şey aşkken tutkunun onu yönlendirmesine izin vermişti ve şimdi içinde bulunduğu ikileme bir bakın.

Dük-Drew ne kadar karşı konulmaz olursa olsun, bu hatayı kesinlikle bir daha yapmayacaktı.

Ancak Roslyn ertesi sabah kütüphaneye girdiği ilk andan itibaren Drew'un niyetinin kendisinininkinin tam tersi olduğunu anlamıştı. Roslyn'in kıvrılmış kitap okuduğu pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü, onu ayağa kaldırdı ve beklenmedik ve beklenmedik derecede nazik bir öpücükle ağzını kavradı.

Roslyn anında nefessiz kalarak kendini onun kucağından kurtardı ve parmaklarını yanan dudaklarına bastırarak odanın yarısına kadar geri çekildi. "Ekselansları-Drew! Sırf nişanlıyız diye beni böyle öpemezsin."

Ona doğru ilerlerken sakın görünüyordu. "Tereddüt ettiğinden şüphelendim ve sana evliliğimizin neden hâlâ iyi bir fikir olduğunu hatırlatmak istedim. Al, bu senin için sevgilim."

Adamın düz mavi kadife bir kutu taşıdığını ilk kez fark etti. Kutuyu ondan alıp kapağını açtığı anda, Roslyn inanılmaz bir safir ve pırlanta kolye ile buna uygun kulak topuzlarını görünce neredeyse nefesi kesilecekti.

"Bunlar Arden ailesinin yadigârları," diye açıkladı Drew. "Onları bu sabah Londra'daki banka kasasından aldım."

Roslyn kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Çok güzeller ama kabul edemeyeceğim kadar pahalılar."

"Saçmalık. Sana bir nişan hediyesi getirmem uygun olur. Yarın akşam Leydi Freemantle'ın vereceği yemekte bunları giyebilirsin. Bu, nişanlılığımıza itibar kazandıracaktır."

Roslyn, düğünün gerçekleşeceğinden şüphe duyduğu için mücevherleri muhtemelen ona iade edeceğinden bahsetmekten kaçındı.

"Kabul ediyorum," diye ekledi Drew, kız sustuğunda, "senden tatsız bir görevi yerine getirmeni istediğim için bunlar biraz rüşvet sayılır."

"Ne görevi?"

"Her ne kadar üzgün olsam da, sizi annemle tanıştırmak zorundayım." "Arden Düşesi mi?"

"Evet. Yazı Kent'teki Arden Kalesi'nde geçiriyor. Nişanlandığımızı ona bildirmek için şimdi oraya gidiyorum." Ağzı kıvrıldı. "Ona sadece nişanlandığımızı bildiren bir mesaj göndersem çok kızardı ve seni tamamen desteklemesini istediğim için onu kızdırmak istemem. Eğer müsaitsen bu hafta içinde seni onunla tanıştırmaya götüreceğim."

"Onunla tanışmak zorunda mıyım?" Roslyn isteksizce sordu.

Drew sırtıttı. "Korkarım öyle. Bu evliliğe onay verdiği görülürse, toplumda kabul görmeniz garanti altına alınmış olur. Annem akranları üzerinde önemli bir nüfuza sahip."

"Sanırım haklısınız."

Roslyn mücevher kutusunun kapağını kapatmaya başladı ama Drew onu durdurdu. "Hayır, bir dene."

Bir anlık tereddütten sonra "Pekâlâ," dedi. Yeşil muslin sabahlığının yakası çok yüksekti ve rengi bu güzel parçanın hakkını vermek için uygun değildi ama reddetmek de pek kibarca görünmüyordu.

Drew kolyeyi kadife yataktan kaldırarak, "İzin verin yardım edeyim," diye teklif etti.

Roslyn, adamın kolyeyi boğazından geçirebilmesi için döndü ama kolyenin tokasını taktığında, dün adamın korsesini takmasına yardım ettiği anı hatırladı. Bu çok daha az kötüydü ama yine de adamın parmaklarının ensesinin çıplak tenine dokunduğu yerde bir karıncalanma hissetti.

Dikkatini dağıtmak için ona Winifred'in hırsızını arama sözünü sordu. "Bow Street ile konuşma fırsatın oldu mu?"

"Evet. Hırsızımızın giydiği renkleri araştıran iki Koşucu var. Şimdilik araştırmayı onlara bırakıyoruz."

Drew onu çevirdi, bakışlarıyla onu inceledi. "Safirler sana çok yakışıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Güzel gözlerini tamamlıyorlar."

Roslyn onun övgüleri karşısında kalbinin ısındığını hissetti ama yine de pohpohlanmasından rahatsız oldu. "Drew... lütfen-"

"Ne kadar güzel olduğunu duymak istemediğini biliyorum ama bu doğru."

Şefkatli bakışı onu kelimelerden bile daha fazla etkiledi. Ona kendini güzel hissettirmişti-

Roslyn birdenbire bunun onun hesaplanmış niyeti olduğunu fark etti.

Yenilenmiş bir kararlılıkla sertleşti. Geri çekilerek hafif bir kahkaha attı. "Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum lütfunuz, ama numaralarınız benim için boşa gidiyor."

"Ne numaraları?"

"Bana öğrettiğin baştan çıkarma tekniklerinin aynısını kullanıyorsun."

"Öyle mi?" Drew masumca sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bana pahalı hediyeler getiriyorsun ve beni pohpohlamaya çalışıyorsun. Gözlerimin içine derin derin bakıyor ve beni tek ilgi odağınız haline getiriyorsunuz. Hislerimi uyandırmak için bana dokunuyorsun.... Devam edeyim mi?"

Ona karşı konulmaz bir çekicilikle yavaşça gülümseyerek ellerini kaldırdı. "Suçluyum. Ama beni suçlayabilir misin? Seni benimle evlenmeye ikna etmek için elimden gelen her yolu kullanmam gerektiğini biliyorum."

"Bana mücevherler yağdırmanı ya da boş iltifatlar etmeni istemiyorum, Drew."

"Dalkavukluğum boş değil. Buraya gel, tatlım. Seni ne kadar arzuladığımı göstermek istiyorum."

Ona doğru uzanarak kollarının arasına aldı. Rahatsız olan Roslyn protesto edercesine haykırdı. "Ben de beni öpmeni istemiyorum."

"Artık bunun doğru olmadığını biliyorum." Yeşil bakışları samimi ve bilerek, usulca gülümsedi. "Sana bunu kanıtlamama izin ver, tatlı Roslyn...."

Başını eğerek onu kontrollü bir ustalıkla öperken, elleri hafifçe vücudunun üzerinde gezindi. Her hareketi ustalıkla doluydu ve dokunduğu her yerde kıvılcımlar çakıyordu.

Roslyn kısa süre sonra direnmeyi bıraktı ve adamın ağzının ve ellerinin zekice keşiflerine teslim oldu. Sonunda geri çekildiğinde, onu sıcak, nefessiz ve sersemlemiş bir halde bıraktı.

"Bir dahaki sevişmemiz," diye mırıldandı boğuk bir sesle, "ilkinden çok daha iyi olacak."

Nasıl daha iyi olabileceğini hayal bile edemiyordu ama konumuz bu değildi.

Roslyn titreyerek, "Bir dahaki sefer olmayacak," dedi ve bir sandalyeye geçip yere çöktü. "Gerçekten evlenmediğimiz sürece olmaz."

"Fikrinizi değiştirmek zorunda kalacağımı görebiliyorum."

Bakışlarını ona dikti. "Senden de tam bunu beklerdim zaten, cinsel hünelerini kullanarak beni etkilemeye çalışıyorsun."

"Bu benim başlıca yeteneklerimden biri olduğuna göre neden olmasın?"

"Biliyorum." Roslyn ona hoşnutsuz bir bakış gönderdi. "Fanny senin kadınları kendinden geçirerek ağlatabildiğini söylüyor."

Kaşı kalktı. "Fanny nereden bilebilir ki? Ona hiç patronluk taslamadım."

"O sadece söylentileri tekrarlıyor."

Drew omuz silkti. "Çabalarım tamamen hesaplamaya dayalı değil. Sevgilisini memnun edebileceğini bilmek bir erkeğin gururla kabarmasına neden olur."

"Fanny'ye göre öyle değil. Bir erkeğin sevgilisinin zevkini kendi zevkinden önce düşünmesinin son derece nadir olduğunu söylüyor."

Drew'un gülümsemesi hüzünlüydü. "İtiraf etmeliyim ki aşk yeteneklerimi geliştirdim, böylece servetim ve unvanım dışında başka bir şey için de aranabilirdim."

Roslyn onun gözlerindeki tuhaf bakıştan etkilendi. Neredeyse... savunmasızdı. Drew gibi güçlü bir asilzadenin herhangi bir şekilde savunmasız olabileceğine inanmakta zorlanıyordu ama neden maddi varlıkları için değil de kendisi için aranmak istediğini anlayabiliyordu.

"Kesinlikle başardınız-" Roslyn aniden kendini salladı. "Bu skandallı konuya nasıl geldik? Dün, bu sabah nişanımızı konuşmak için beni arayacağınızı söylemiştiniz."

"Ben de öyle yapmak istedim. Ama sonra annem üzerinde çalışmamın daha iyi olacağını fark ettim, çünkü o benim bela olabilir. Bu arada geceyi Arden Kalesi'nde geçirmeyi planlıyorum. Görev ziyaretimi yaparken, ilgilenmem gereken bazı mülk işlerim var. Ama yarın akşamki nişan yemeğinde size eşlik etmek için zamanında buraya döneceğim."

"Zahmet etmene gerek yok, Drew. Arkadaşım Bayan Blanchard'la birlikte katılmayı planlıyorum. Sürekli sizinle birlikte görünmemem en iyisi olur."

"Gerçek sebep bu mu?"

Roslyn kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle bir arabada yalnız kalmak istemiyorum."

"Çünkü benim yanımdayken kendine güvenmiyorsun." "Aynen öyle."

Gülümsemesi oldukça kendini beğenmiş olsa da yine de çekiciydi. "aşkım, ama benimle birlikte olmaktan tamamen kaçınmana izin vermeyeceğim. Sana düzgünce kur yapma şansı istiyorum."

"Eğer düzgün davranmak istiyorsanız, beni baştan çıkarma planınızdan vazgeçmeniz gerekecek."

"*Buna* söz veremem. Yarın akşam görüşürüz."

Sandalyesine doğru ilerleyerek eğildi ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurduktan sonra dönüp kütüphaneden çıktı ve Roslyn'i nabızı çılınca atarken bıraktı.

Ellerini aşırı ısınmış yanaklarına bastırdı ve mutsuzca kaşlarını çattı. Drew'un kur yapma fikrini tamamen anlamıştı. Ona acımasızca kur yapacak, sahip olduğu tüm cazibeyi ve baştan çıkarma becerisini kullanarak onun duygularını alt edecekti. Ve bunun yıkıcı derecede etkili olacağını biliyordu.

Yoksa mıydı?

Roslyn dalgın bir şekilde elini boğazındaki ışıltılı mücevherlere uzattı. Drew'un ustalıklı fiziksel yaklaşımlarına karşı koyamayabilirdi ama duyularına yaptığı saldırının kalbine dokunması pek olası değildi. Aslında, kullandığı soğuk ve hesapçı teknikleri bilmek, ona aşık olmaktan kendini korumasını kolaylaştıracaktı.

Drew Moncrief muhteşem bir aşık olabilirdi ama gerçek aşk hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve onu evlenmeye ikna edebilecek tek şey aşktı.

Pazartesi akşamı Winifred'in yemeği için düzenlenen toplantı küçük ve samimiydi; sadece nişanlı çiftin en yakın arkadaşları katılmıştı.

Roslyn, Tess'le birlikte salona geldiğinde Winifred onu içten bir kucaklamayla karşıladı ve kulağına fısıldadı: "Korkarım Fanny gelemedi Roslyn'ciğim, çünkü önceden verilmiş bir sözü vardı. Lord Haviland'ı da davet etmedim. Dükün senin elin için rakibi olduğunu göz önünde bulundurarak bunun uygun olmayacağına karar verdim."

Roslyn, Haviland'ın artık olası bir talip olmadığını söylemekten kaçındı ve sadece gülümsedi.

Drew zaten ondan önce oradaydı ama selamlaması şaşırtıcı derecede uysaldı. Sadece kızın elini tuttu ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "İşte, tatmin oldun mu? Bu gece son derece ihtiyatlı davranmaya niyetliyim."

Roslyn alaycı bir ifadeyle, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

Kız kurusu olan ve Freemantle Akademisi'nin günlük işlerini öğretmen Bayan Jane Caruthers, Roslyn'i içten bir sıcaklıkla kucaklayarak onu selamladı. "Nişanlanman kesinlikle sürpriz oldu," dedi Jane, "ama senin adına çok sevindim, canım."

Marcus'un kız kardeşi Leydi Eleanor Pierce ve Drew'in yakın arkadaşı Claybourne Markizi de davetliydi. Leydi Eleanor Roslyn'e memnuniyetini ifade ederken, Claybourne da tebriklerini sundu. "Marcus bu yaşlı adamı takdire şayan bir düşes yapabileceğinizi düşündü."

"Gerçekten de öyle mi?" Roslyn kuşkuyla karşılık verdi. "Marcus'un bir evlilik şampiyonu olmasını hiç beklemezdim."

"Kız kardeşinizle tanışana kadar öyle değildi. Ancak o zaman din değiştirdi."

Uşak Roslyn'e bir kadeh şarap verir vermez, Leydi Eleanor onu özel bir an için kenara çekti. "Drew bana nişanınızın duyurusunun yarın tüm sosyete sayfalarında yer alacağını söyledi. Ton, evliliğe karşı çok katı bir direnç gösterdiği için onun bu kadar iyi olduğunu öğrenince çok şaşıracak ama ben nişanlanmanızdan gerçekten çok memnun oldum, özellikle de Drew'un iyiliği için. Marcus'un sevineceğini biliyorum."

Roslyn salonun diğer ucundaki Markiz'e baktı. "Lord Claybourne nişanımız hakkında ne düşünüyor?"

"Oh, çok eğleniyor. Drew her zaman başka seçeneği kalmayana kadar evlenmeyeceğini söylerdi. Düşün ne zaman olacak?"

"Henüz bir tarih belirlemedik. Belki sonbaharda bir zaman. Gerçekten acelemiz yok."

Kuzguni saçlı büyücü başını salladı. "Drew'u tanırıysam, bu işi bir an önce bitirmeyi tercih eder. Bir kez kararını verdi mi, oyalanmayı sevmez. Yolunuza engeller çıkarması muhtemel olan kişi annesidir."

"Oh, düşesi tanıyor musunuz?" Roslyn merakla sordu.

Eleanor başını salladı. "Korkarım öyle. Tam bir dehşet saçıyor. Onunla her karşılaştığımda terliklerimin içinde titrememe neden oluyor." Roslyn şüpheli bir kaşını kaldırınca Eleanor güldü. "Şey, belki gerçekten titremiyorum ama hayatımda ondan daha soğuk ya da daha sert biriyle karşılaşmadım. Drew'u nikâhı ertelemeye ikna etmeye çalışacağından şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü Londra sosyal çevrelerinde bu kadar uzun süre hüküm sürdükten sonra dul kadın konumuna düşürölmek hoşuna gitmeyecektir."

Roslyn gülerek, "Bana kalırsa efendiliğine devam edebilir," diye cevap verdi. "Onun yerini almak gibi bir arzum yok. Ve itiraf etmeliyim ki, onunla tanışmaya da hevesli değilim."

Eleanor ona kurnazca bir bakış attı. "Düşese karşı çok başarılı olacağından şüpheleniyorum. Sadece ona karşı dur. Kendisine itaat edilmesini bekler ama bence aklından geçenleri söyleyebilen kadınlara gizliden gizliye saygı duyar." Tereddüt etti. "Drew da kadınlarda bu özelliğe değer verir. Yoksa, Tanrı'ya şükür, annesine hiç benzemiyor."

"Nasıl *biri* o zaman?"

"Drew mu? O erkeklerin en iyisidir. Onu kardeşim gibi severim. Gerçekten de o ve Heath ben benim için ağabey gibiydiler. Keşke onun bu yönünü de görebilseydiniz, Bayan Loring. Drew pek fazla insana açılmaz, en yakın arkadaşları dışında herkese karşı duygularını saklı tutar. Ama onu benim tanıdığım gibi tanısaydınız siz de onu severdiniz."

"Bu gerçekten de büyük bir övgü," dedi Roslyn şarabını yudumlarken kayıtsızca. "Başkalarının da ona övgüler yağdırdığını duydum. Leydi Freemantle mülklerini yönetme şeklinin takdire şayan olduğunu söylüyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Eleanor. "Drew kendi çiftliklerinde en son bilimsel yöntemleri kullanmakta ısrar ediyor ve ortak arazilerin çitlerle çevrilmesine karşı savaşıyor. Kiracıları, efendilerine sahip oldukları için kendilerini son derece şanslı görüyorlar. Drew ayrıca ilerici politikaları ve Parlamento'daki çabalarının yanı sıra çok sayıda hizmetkârına ve bakmakla yükümlü olduğu kişilere karşı cömertliği nedeniyle de takdir edilmektedir."

"Bakmakla yükümlü olduğu çok kişi var mı?"

"Tanrım, evet, onlardan bir sürü var. Teyzeler, amcalar, kuzenler... Çoğu ona midye gibi yapışmış. Onun cömertliğinden utanmadan faydalanıyorlar ama hak etseler de etmeseler de o onlara bakıyor. Drew bunu kendi yükümlülüğü olarak görüyor. Eski hizmetkârlarına daha da iyi bakıyor. Düşes, işe yararlıklarını yitirdiklerinde hepsini kovabilirdi ama Drew buna izin vermedi."

Roslyn kaşlarını çattı. "O düşes çok mu kalpsiz?"

"Ne yazık ki evet. Ama Drew annesinden çok farklı. Örneğin yaşlı hemşiresini ele alalım. Birkaç yıl önce kendi başının çaresine bakamayacak kadar yıprandı ve ona bakacak bir ailesi olmadığı için muhtemelen bir fakir mezarına düşecekti. Drew onun kötü durumunu duydu ve onu Arden Kalesi'nde yaşaması için getirdi; ona hizmetli salonunda, sağlığına kavuşabileceği bir oda verdi. Kaleyi ziyaret ederseniz onunla konuşmalısınız, Bayan Loring. Onun nasıl

Hizmetçiler ona tapar. Hizmetçilerine nasıl davrandıklarına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebileceğinize hep inanmışımdır."

"Benimle mi tartışıyorsun, minx?" Drew aniden Roslyn'in yanında belirerek sordu.

"Elbette, ne bekliyordun ki?" Eleanor'un yüzü buruştu. "Bayan Loring'e tüm sırlarınızı anlatıyordum."

Sahte bir ürperti verdi. "Azizler beni bağışlasın. Onu dinleme, tatlım. Benim zaafılarımı çok iyi biliyor."

Eleanor neşeyle, "İzninizle," dedi, "Bayan Blanchard'la konuşmak istiyorum. Kardeşimin düğününde onunla tanışmaktan büyük keyif aldım ve tanışıklığımızı ilerletmek istiyorum."

"Leydi Eleanor'u ne zamandır tanıyorsun?" Roslyn, o gittikten sonra Drew'a sordu.

"O doğduğundan beri. Küçük yaşta yatılı okula gönderildim, orada erkek kardeşi Heath ile hızlı arkadaş oldum. Tüm tatillerimi onların aile mülklerinde geçirmeyi tercih ettim. Arden Kalesi muhteşem bir yığın, ama bir erkek çocuğu için pek de hoş bir yer değil... ya da herhangi bir yaştaki çocuk için."

Roslyn, "Senden oldukça etkilenmiş görünüyor," diye gözlemledi.

Drew hızlı bir sırtısla, "Umarım bir gün sen de öyle olursun," diye cevap

verdi. Nabzının hızla attığını hisseden Roslyn ona ihtiyatla baktı. O

zaten

Drew'dan etkilenmişti ve bu gece Leydi Eleanor ona karakterine ve başarılarına daha da büyük saygı duyuyordu. Ancak yaşlanan hizmetkârlarına bu kadar cömert davranan bir asilzadenin romantik aşk söz konusu olduğunda nasıl bu kadar kalın kafalı olabildiği onu şaşırtıyordu.

Tam o sırada Freemantle'ın uşığı, akşam yemeğinin servis edildiğini duyurmak için salonun kapısında belirdi.

Winifred, "Çok iyi," diye karşılık verdi. "Oh, ve Pointon," diye seslendi. "Şampanyanın iyice soğutulduğundan emin ol."

"Evet, leydim."

Onur konuklarına bakan Winifred'in yüzü güldü. "Mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmak için Londra'dan özel bir şampanya sipariş ettim. Ekselansları, lütfen yemek odasına giden yolu açar mısınız?"

Drew Roslyn'e kolunu uzattığında, Roslyn kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde ona baktı. Tess'e onu açıkça takip etmek gibi bir niyeti olmadığını söylemişti. Onun kendisini gerçekten evlenecek kadar sevmesini istiyorsa, tüm çabayı kendisinin göstermesi gerektiğini söylemişti. Yine de Roslyn, nişanlılıklarına gerçekten bir şans vermek istiyorsa, belki de Tess'in ilgisini çekecek türden bir kadın olmaya çalışması gerektiğini düşündü.

Aklına koyarsa zeki ve esprili olabilirdi. Onunla kesinlikle flört edebilir ve her sözüne asılabilirdi. Elbette Winifred'in misafirlerinin önünde bu konuda çok açık olmamalıydı ama Winifred'in bir erkeği cezbetme konusunda ona öğrettiği dersleri kurnazca uygulayabilirdi. Hatta ona dokunabilir....

Roslyn yumuşak bir gülümsemeyle elini adamın ceketinin koluna koydu ama parmaklarıyla bileğinin arkasındaki deriyi okşamaya özen gösterdi. Adamın bu okşamayı hissettiğini biliyordu çünkü ona şaşkın bir bakış attı.

"Drew," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Umarım yemek sırasında yanımda oturursun."

"Ev sahibemizin başka bir şeye izin vereceğini sanmıyorum," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi.

Roslyn hafif, dalgalı bir kahkaha attı. "Hayır, Winifred kucağına oturmamdan çok memnun olur. Ama içinde asla bu kadar yüz­süz olamam."

Adamın yeşil gözlerinin şüphey­le biraz kısılmadan önce parladığını gördü.

Şirket kristal ve gümüşle parıldayan yemek masasının etrafındaki yerlerini alırken Roslyn sakın gülümsemesini koruyarak pek bir şey söylemedi. Ancak Drew her konuştuğunda nefesini tutarak onu dinledi.

Uşak çorba servisini yaptıktan sonra Roslyn kaşığı­nı alıp bir yudum aldı ama alt dudağını yavaşça yalamadan önce Drew'un doğrudan kendisine bakmasını bekledi. "Bu kremalı çorbayı oldukça lezzetli buluyorum, ya sen...?"

Kâhya Pointon aceleyle yemek odasına girdiğinde sesi soluğu kesildi. Roslyn bu kudretli hizmetkârı hiç bu kadar perişan görmemişti.

"Beni bağışlayın leydim," dedi kısık sesle hanımına, "bu şekilde rahatsız ettiğim için, ama hemen bilmeniz gerektiğini düşündüm. Şampanyayı almak için aşağıya, şarap mahzenine indim ve hırsız orada yakaladım. Beni görür görmez kaçtı."

Roslyn bu haber karşısında midesinin sıkıştığını hissederken, Winifred'in beti benzi attı. İkisi de konuşacak kadar akıllarını başlarına toplayamadan Drew, "Eve zorla mı girmiş?" diye sordu.

"Öyle görünüyor, majesteleri. Dış kiler kapısının sürgüsü zorlanarak açılmış."

"Onu takip ettin mi, Pointon?" Roslyn sormayı düşündü.

"Ne yazık ki çok geç kalmıştım. Ben şaşkınlığımı atana kadar o ortadan kaybolmuştu."

"Ne hırsızı?" Leydi Eleanor merakla sordu.

Pointon neredeyse ellerini ovuştururken sorusu duymazdan gelindi. "Acelesinden sapanını geride bırakmış. Kumaş kanlıydı, Bayan Loring. Belki de o gün siz ve lütfuyla onu kovalarken yarası açıldı."

"Ne yarası?" Eleanor sorguladı. "Peki sen ve Drew neden onu kovalıyordunuz?"

Bayan Jane Caruthers onlar adına cevap verdi. "Geçen hafta Dük, Leydi Freemantle'ın arabasını soyan bir haydutu vurdu."

"Bir haydutu mu vurdun?" Eleanor şaşkınlıkla sordu.

Drew'un ağzı gerildi, öfkesi açıkça görülüyordu. "Evet ve onu yaralamayı başardım. Ama o gece kaçtı ve iki gün önce de hanımefendinin yatak odasında mücevher kutusunu karıştırırken yakalandıktan sonra tekrar kaçtı."

Claybourne Markisi kaşlarını çattı. "Bana geçen haftaki atıştan bahsettin, eski dostum, ama son küçük macerandan hiç bahsetmedin. Tüm eğlenceyi kaçırdım."

Drew peçetesini yere attı ve ayağa kalktı. "Mahzeni görmek istiyorum, Pointon."

Eleanor bıkkın bir şekilde iç çekti. "Lütfen biri bana bir hırsızın neden şarap mahzeninde gizlendiğini açıklayabilir mi?"

Drew sert bir şekilde cevap verdi. "Büyük olasılıkla yakalanmadan arama yapabilmek için ev halkı uyuyana kadar saklanıyordu."

Roslyn daha sabırlı bir şekilde, "Leydi Freemantle'a ait özel bir broş aradığını düşünüyoruz," diye ekledi.

Bütün gözler, bir yandan yemek tabağına bakarken bir yandan da elbisesine iğnelenmiş mineli broşu parmaklayan Winifred'e çevrildi. Normalde parlak olan teni ağdalanmış, dudakları büzüşmüş ve kansızlaşmıştı.

Roslyn arkadaşı için endişeleniyordu. Bir otoyol soygunundan sonra evine ikinci kez bir caninin girmesinin Winifred için son derece üzücü olduğuna şüphe yoktu. Kendini son derece savunmasız hissedecekti, yakalanması zor bir caninin merhametine kalmıştı.

Drew Winifred'i rahatlatmak için konuştu. "Yapacağım son şey de olsa onun kimliğini ortaya çıkaracağım leydim."

Winifred sonunda sesini bulduğunda yemek çıkmaya başlamıştı.

"Sanırım suçlunun kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı zar zor duyulabilen bir sesle.

Drew durdu ve masanın üzerinden ona baktı. "Kim o zaman?"

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, bakışlarını Drew'a doğru kaldırdı ama cevap vermekte tereddüt etti. "Belki de bunu özel olarak konuşabiliriz, majesteleri, böylece diğerlerinin akşam yemeğini bozmamış oluruz?"

"Gitmemizi ister misiniz?" Jane sessizce sordu.

"Hayır, lütfen," diye araya girdi Roslyn. "Gitmenize gerek yok." Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Winifred, canım, bir dakikalığına yeşil salona geçelim."

"Evet, en iyisi bu olur."

Winifred üzgün olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle yemek odasına özür dileyen bir bakış attıktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve Roslyn ile Drew'den önce salona gitti.

Kapı arkalarından kapandığında Winifred boğuk bir sesle mırıldandı: "Teşekkür ederim, majesteleri. Kibar bir ortamda böyle şeylerden bahsetmek terbiyesizliktir."

Onun belirgin sıkıntısı karşısında Roslyn daha da endişelendi. "Hangi şeylerden bahsediyorsun, Winifred? Lütfen bize sorunun ne olduğunu söyle."

Kadın hemen cevap vermeyince, Drew sorusunu tekrarladı. "Hırsızın kimliğini bildiğinizi mi söylediniz leydim?"

"Evet," diye cevap verdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Sanırım biliyorum. O benim rahmetli kocamın ikinci çocuğu. Rupert'in metresinden olan öz oğlu."

Bölüm On Dört

Stratejimin hatalı olduğunu fark ettim. Baştan çıkarma ve tutku her şeye rağmen aşka yol açmayabilir. Kalbin devreye girmesi için daha derin duyguların devreye girmesi gerekir.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn bu şaşırtıcı itiraf karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. "Sör Rupert'in oğlu Winifred mi?"

Winifred yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bunun doğru olmamasını umuyordum ama başka bir açıklaması yok gibi görünüyor. Yine de bunu diğerlerinin önünde konuşmak istemedim. Merhum kocamın utanç verici ilişkisini tüm dünyanın bilmesi beni üzüyor."

"Neden oturmuyorsun, Winifred?"

"Evet, belki de oturmalıyım."

Ağır ağır bir kanepeye çöktüğünde Roslyn yanına oturdu ve onun elini tuttu. "Şimdi bize neden hırsızın Sör Rupert'in oğlu olduğunu düşündüğünü söyle," diye nazikçe ısrar etti.

"Geçen gün yanımdan koşarak geçtiğinde benzerliği fark ettim. Hem yüz hatları hem de saçlarıyla Rupert'in tıpatıp aynısı. Rupert'in saçları grileşmeye başlamadan önce kızıl rengindeydi."

"Ama hırsızın onunla başka bir akrabalığı olabilir."

"Belki, ama ben öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Winifred, ses tonu inatçı bir hal almıştı.

Drew araya girdi. "Merak ediyorum leydim. Şüphelerinizden bahsetmek için neden bu geceye kadar beklediniz?"

Winifred ellerine baktı. "Dürüst olmak gerekirse, utanmıştım. Nişanlandığınız haberi o kadar heyecan vericiydi ki, hırsız aklımdan tamamen çıktı." Tekrar Roslyn'e baktı. "Seni kendi dertlerimle uğraştırarak mutluluğunu bozmak istemedim canım."

"Ama bu sadece senin sorunun değil Winifred. Ekselansları ve ben de derinden etkileniyoruz."

"Ve buna gerçekten pişmanım."

"Neden yargılamamıza izin vermiyorsun? Bize bildiklerini anlat."

"Rupert'le olan evliliğimi açıklamak zorundayım, böylece beni anlayabilirsin." Winifred duraksayarak hikâyeyi anlatmaya başladı. "Rupert benimle tanıştığında, babam İngiltere'nin en zengin tüccarlarından biriyken, o neredeyse beş parasızdı. Birlikteliğimiz tamamen bir iş anlaşmasıydı. Babam... benim için bir baronet satın aldı, böylece tek kızı bir leydi olabilecek ve dünyada yükselip kendisinin asla sahip olamadığı avantajlara sahip olabilecekti. Ancak Rupert yeterince istekliydi. Babamla benimle evlenmek için anlaştı, unvanını zengin bir eşe sahip olma güvencesiyle takas etti. Ama servetimi doğrudan almadı, sadece muazzam bir anlaşma yaptı."

"Bu alışılmadık bir durum, değil mi?" Roslyn sordu.

"Evet, ama babamın bu birleşmeyi kabul etmesinin tek yolu buydu. Beni ve ileride sahip olabileceğim çocukları korumak için mirasımı güvence altına aldı. Yine de Rupert bu gelirle oldukça rahat yaşayabiliyordu. Benim onu sevdiğim gibi o da beni hiçbir zaman sevmemiş olsa da evliliğimiz yeterince tatlıydı." Winifred'in ağzı

mizahsız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben onun ideal gelini sayılmazdım. Oldukça tombul, sade ve biraz da kaba saba biriydim. Sonradan fark ettiğim kadarıyla Rupert daha kibar hanımları tercih ediyormuş."

"Sonra mı?"

"Evlendikten sonra bir metres tuttuğunu öğrendim. İnsan bir şeyler duyuyor... Dedikodular. Bazı insanlar gereksiz yere acımasızdır; gerçek hanımlar en kötüsüdür. Dedikoduları bana anlatmaktan zevk alırlardı. Bana acıdılar, hayranlarının arkasından bana güldüler. Sevgilisinin kibar olduğunu böyle öğrendim. Adını hiç bilmedim ama benimle evlenmek zorunda kalmadan önce hayatının aşkıymış. Rupert bir koca olarak onu kaybedince saygınlığından vazgeçip onun metresi olmuş. Ve sonra... Duyduğuma göre ona bir çocuk doğurmuş." Winifred duraklayarak ürpertici bir nefes aldı.

"Sen iyi misin?" Roslyn endişeyle sordu.

"Evet... sadece hatırlamak acı veriyor."

"Al, bunu iç," dedi Drew, Winifred'in eline bir sürahi tutuşturarak. Roslyn, Drew'un ona yan masadan bir ölçü konyak doldurduğunu fark etti.

Yaşlı kadın dalgın dalgın yudumladı, düşünceleri çok uzaklarda gibiydi. Roslyn uzun bir süre sonra nazikçe, "Devam et," dedi.

Winifred başını salladı. "Dehşete kapılmama rağmen Rupert'ın sadakatsizliklerini görmezden geldim. Bildiğimi asla kabul etmedim ya da belli etmedim. İlk başta sadakatsiz olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemedim. Ne de olsa gururum vardı. Ve onun mutluluğu hak ettiğini düşünüyordum. Onun mutlu olmasını *istedim*. Rupert beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmeyi, ama her zaman çok nazik ve düşünceli bir koca oldu ve beni düşük kökenim yüzünden reddeden kötü kalpli harpillerden mümkün olduğunca korudu."

Çenesi bir an kilitlendi, sonra kararlı bir şekilde konyağın geri kalanını uzun bir yudumda içti. Sonra devam etmeden önce biraz öksürdü. "Ve mesele şu ki... benim başarısızlıklarım yüzünden onun cezalandırılmasını istemedim. Gördüğünüz gibi, birkaç yıllık evliliğin ardından bile ona asla çocuk ya da unvanı için meşru bir varis veremedim. Muhtemelen kısır olduğumu fark ettiğimde, aslında başka bir kadından çocuğu olmasına *sevinmişim*. Beyefendiler erkek çocuk ister, bilirsiniz." Sesi düştü. "Oğlu şu anda on altı yaşlarında olmalı... Gerçi hırsız onu gördüğümde bundan biraz daha büyük görünüyordu."

Gözleri aniden yaşlarla doldu. "Kayıtsız kalabileceğimi düşünmüştüm ama zina yaptığına dair bariz bir kanıta sahip olmak acı veriyor."

Roslyn onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Çocuğun kimliği konusunda yanılıyor olmanız hâlâ mümkün."

"Hayır canım, yanılmıyorum. Burayı biliyorum...." Herhand kalbinin üzerini örttü.

Roslyn kendi kalbinin de arkadaşınıkiyle birlikte attığını hissetti. Winifred'in kocası tarafından ihanete uğradığı için ne kadar acı çektiğini bildiği için üzgün ve öfkeliydi. Merhum Sör Rupert'a, çöpçatanlık çabaları ne kadar sinir bozucu olursa olsun, bu sevgili, tatlı kadını incittiği için daha da öfkeliydi.

Winifred'i acısından uzaklaştırmayı uman Roslyn tamamen başka bir soru sordu. "Peki neden arabanızı soydu ve evinize girdi? İçinde babasının minyatür bir portresi olduğu için mi broşunuzun peşindeydi? Bizi soyarken istediği tek şey broştı ve göz önünde duran daha değerli mücevherlerinizi çalmadı."

"En olası neden bu gibi görünüyor," diye cevap verdi Winifred düzensiz bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, broş gerçekten benim değil. Ya da en azından Rupert onu bana hiç vermedi. Kuyumcular tarafından bana teslim edildi, temizleniyordu. Rupert aniden öldü - kalbi

İşlerini düzene koyacak zamanı yoktu. Ama bence bu minyatür onun hanımına hediyesiydi...."

Boş sürahiyi Roslyn'e doğru iten Winifred, ellerinin içinde usulca ağlamaya başladı.

Roslyn kollarını Winifred'e dolayarak teselli etmeye çalıştığında kendi acı dolu anıları canlandı. Yıllar boyunca annesini defalarca bu şekilde teselli etmişti. Babasının utanmaz çapkınlıkları annesine Winifred'in çektiğinden çok daha fazla acı çektirmişti. En azından Winifred'in kocası ketum davranmıştı, oysa Sör Charles sırf karısına inat metreslerini teşhir etmişti.

Drew sessizce bir mendil uzattığında Roslyn ona minnettar bir bakış attı. Winifred mendili aldı ve sonunda hıçkırıkları sustu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı gözlerini silerken. "Bir sulama kabına dönüşmek istememiştım. Sadece çocuğu görmek... bazı acı hatıraları canlandırdı."

Roslyn yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Winifred burnunu çekerek, "Rupert'in aile ilişkileri yoktu," diye ekledi. "O soyunun sonuncusuydu ve unvanı da onunla birlikte öldü. En çok üzüldüğüm şey de bu."

"Geçmişe takılıp kalamazsın, Winifred."

"Evet, haklısın." Burnunu çekerek daha dik oturdu. "Burada böyle saçma bir şekilde sızlanıp duramam. Akşam yemeğinde misafirlerim var. Onları kendi hallerine bırakmak çok kaba bir davranış olur. Bir hanımefendi olarak doğmamış olabilirim ama bu kadarını biliyorum! Sen ve kız kardeşlerin bana kibar davranışlar hakkında her şeyi öğrettiniz, canım ve şimdi sizi hayal kırıklığına uğratıyorum."

Roslyn gülümsemeyi başardı. "Lütfen hırsız konusunda endişelenme Winifred. Bunu aklından bile geçirme. Ekselansları ve ben ne yapılması gerektiğine karar vereceğiz."

Winifred sulu bir gülümsemeyle Drew'a baktı. "Sizi dertlerime bu kadar derinden dahil etmeyi beklemiyordum, Majesteleri. Sadece sevgili Roslyn'imın değerini görmenizi istedim."

Winifred'in ayağa kalkmasına yardım ederken Roslyn'e büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. "Onun değerini gayet iyi anlıyorum leydim. Ama çocuğun kimliğini araştırmayı bana bırakın."

"Onu *bize* bırakın," diye düzeltti Roslyn. "Sen misafirlerine katılırken biz de bu konuyu tartışacağız, Winifred."

"Pekâlâ," diye kabul etti leydi hazretleri. "Pointon'a yemeğinizi sıcak tutmasını söyleyeceğim."

O gittiğinde, Drew kanepede yanına yerleşirken Roslyn kendini kaşlarını çatarken buldu. "Sence haklı mı?" diye sordu. "Hırsızın gerçekten de Sör Rupert'ın öz oğlu olduğunu mu?"

"Mantıklı. Broş dört yıl önce onun eline geçtiyse, onu geri isteyebilir. Ama neden şimdi? Ve eğer Sör Rupert'ın metresiyse annesine ne oldu?"

"Peki bu çocuk gerçekten bir uşak mı?" Roslyn yüksek sesle düşündü. "Babası ona bakamadıysa, hayatta kalabilmek için iş aramak zorunda kalmış olabilir. Belki de gerçekten soylu bir aileye hizmet ediyordur ve giydiği kıyafet bir kılık değiştirme değil, normal kıyafetidir." Roslyn'in gözleri birden irileşti. "Aman Tanrım... ya geçen hafta Danvers Hall'da görev yaptıysa? Düğün kutlamaları için çok sayıda ekstra personel tuttuk."

Drew başıyla onayladı. "Bu, koçunuzun yolunu neden bu kadar kolay kesebildiğini açıklıyor. Eğer o gece uşak olarak hareket ediyorsa

Leydi Freemantle'in arabasını izleyebilir ve peşinden gitmek için tam zamanında sıvışabilirdi."

"Simpkins'lere o akşam uşaklardan herhangi birinin tuhaf davrandığını fark edip etmediklerini sormalıyım."

"Güzel. Bu arada, Bow Street yakında karavanla ilgili bazı ipuçları elde edebilir."

"Ama izleyebileceğimiz başka bir yol yok mu? Hiçbir şey yapmadan oturmaktan nefret ediyorum."

Drew onun sabırsızlığına gülümsedi. "Yerimde oturmayacağım. Yarın Sir Rupert'in avukatlarıyla görüşüp eski metresi hakkında ne bildiklerini öğrenmeyi planlıyorum. Eğer onu teşhis edebilirsek, çocuğun yerini bulmamıza yardımcı olabilir."

Roslyn Drew'a hayranlık dolu bir bakış attı. "Bu çok zekice. Ve eğer Sir Rupert uzun süre bir metres tuttuysa, Fanny onun hakkında bir şeyler biliyor olabilir. Fanny demimonde hakkında her şeyi, özellikle de potansiyel olarak patron olabilecek zengin beyefendileri öğrenmeyi kendine iş edinmiştir. Bize Sir Rupert'in anlaşması hakkında bir şey söyleyemese bile, dört yıl önceki durumunu hatırlayabilecek tanıdıkları vardır."

"İyi bir kaynak olabilir," diye kabul etti Drew.

"Ve broşu temizleyen kuyumcular broşun kimin için olduğunu hatırlayabilirler."

Bunun üzerine başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Broşu Leydi Freemantle'a iade etselerdi, gerçek sahibini bilemezlerdi. Her halükarda, onu istenmeyen dedikodulardan korumak için soruşturmalarımızı gizli tutmalıyız."

"Doğru," dedi Roslyn. "Ama avukatları aradığında seninle gelmek istiyorum."

"Buna gerek kalmayacak, sevgilim."

"Bu *çok* gerekli. Winifred benim arkadaşım ve ona yardım etmek istiyorum. Hırsızın gizemini çözene kadar içi rahat etmeyecek. Ve kesinlikle onun tekrar çalmaya çalışmasını engellemeliyiz."

Drew'un gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sanırım sana evde kalmanı ve kahramanlıkları bana bırakmanı söylemenin bir anlamı yok?"

Roslyn'in yüzü buruştu. "Hem de hiç."

Kederli bir iç geçirdi. "Ben de bundan şüphelenmiştim. Pekâlâ, o zaman yarın sabah erkenden seni çağıracağım ve avukatları birlikte ziyaret edeceğiz. Ancak benimle birlikte arabamda tek başına yolculuk etmek zorunda kalacağının farkındasın, değil mi?"

Roslyn kendinden emin bir şekilde, "Riske girmeye hazırım," dedi, Drew'u tahrik etmeye çalışma planını hatırlayarak. Londra Şehri'ne yapılacak bir yolculuk en fazla bir saat sürerdi. Bu süreyi onun kalbini kendisine karşı yumuşatmaya çalışmak için de kullanabilirdi.

Ertesi sabah Londra'ya giderken, Roslyn Drew'u etkileme çabalarına kurnazca devam etti ama bunun Drew üzerinde pek bir etkisi olmamış gibi görünüyordu. Drew, Roslyn'in tüm flört girişimlerini bir uzman becerisiyle savuşturdu ve Roslyn'in girişimleri çok bariz hale geldiğinde sadece eğlenen bir kaşını kaldırdı.

Kasabaya vardıklarında Roslyn neredeyse sevinecekti ve rol yapmayı bırakıp dikkatini merhum Sir Rupert'in işleriyle ilgili cevaplar almaya yöneltebilecekti.

Önce Fanny'yi aradılar, böylece onu evde bulacaklarından emin olacaklardı. Beklenmedik bir şekilde, fahişenin uykusundan uyandırılması gerekti.

Fanny mesleği gereği sık sık gece geç saatlere kadar çalışıyordu.

Yine de Roslyn'i sıcak bir kucaklamayla karşıladı ve Roslyn'in mektuplarından düğünün asla gerekleşmeyebileceğini bilmesine rağmen Dk' yaklaşan düğünü için tebrik etti.

Fanny hikâyenin tamamını dinledikten sonra, "Leydi Freemantle için ne kadar rahatsız edici," diye mırıldandı. "Sadece bir hırsızın evine girmesi değil, aynı zamanda kocasının uzun zamandır yaşadığı bir ilişkinin sonucu olabilecek bir hırsız."

"Evet," diye onayladı Roslyn. "Ama her halükarda gerçeği bilmek istiyor, bu yüzden onu bulmaya niyetliyiz. Sr Rupert'in metresinin kim olduğunu bulmamıza yardım edebileceğini umuyorduk, Fanny."

Fanny düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Onunla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum, bu yüzden kimleri tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama soruşturma yapmaktan mutluluk duyarım... tabii ki gizlice."

Roslyn ciddiyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Winifred hakkında daha fazla dedikodu yapılmasını önlemek istiyoruz. Bunu zaten yeterince acı verici buluyor."

"Evet, teşekkür Bayan Irwin," diye ekledi Drew.

O ve Roslyn ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Fanny onlara n kapıya kadar eşlik etti. Roslyn, Fanny'yle birkaç konu hakkında yalnız konuşmak istiyordu: Drew'la nişanlanması, onu kendisine aşık etmek istemesi, ocuk sahibi olmamak için alınacak önlemler gibi daha mahrem konular ve en önemlisi, Lily neredeyse iki haftadır Londra'da olduğu ve Winifred'in çöpçatanlık işlerinden uzak durduğu için kız kardeşinin durumu.

Ama Fanny ile baş başa kalma fırsatı yoktu, çünkü Drew arabacısına Winifred'in servetini yöneten avukatlar Crupp ve Beasley'nin yerini tarif ettikten sonra Roslyn'i n merdivenlerden indirip arabasına bindirdi.

Ne yazık ki avukatlar konusunda şansları yaver gitmedi. Fleet Sokağı'ndaki karanlık, eski püskü büroda büyük bir nezaketle karşılandılar - ne de olsa Drew bir düktü. Drew, Leydi Freemantle'ın avukatı olarak hareket etmesine izin veren bir yetki mektubu sunduğunda, neredeyse yaşlı olan Bay Crupp'un sertliği azaldı ve Drew tam olarak ne istediklerini açıklarken dikkatle dinledi.

Yaşlı avukat yaşına rağmen hala keskin bir zekaya sahip görünüyordu, çünkü bazı noktaları açıklığa kavuşturmak için birkaç keskin soru sordu. Ancak sonuçta Bay Crupp üzüntüyle başını salladı.

"Sir Rupert'in uzun yıllar boyunca bir metrese gelir ödemiş olması mümkündür, ancak bu düzenlemeleri bilmemiz mümkün değildir. Şüphesiz özel işlerini yürütmesi için başka bir avukat tutmuştur, çünkü Leydi Freemantle'ın servetinin bir kısmını bu şekilde harcadığını bilmesini istemezdi. Ve eğer ikinci bir ailesi varsa, Leydi Hazretleri bu çirkin gerçeği öğrenmeden vasiyetnamesinde onlara da yer veremezdi."

"Başka hangi avukatları çalıştırmış olabilir?" Drew sordu.

Bay Crupp takma dişlerini gösteren ekşi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Olasılıklar çok fazla, Majesteleri. Sadece Şehir'de yaklaşık iki yüz avukat var ve tüm İngiltere'yi sayarsanız neredeyse bunun iki katı. İskoçya'yı da dahil ederseniz daha da fazla. İngiltere'nin en iyi hukukçularından bazıları Edinburgh'dan çıkıyor. Ama dilerseniz meslektaşlarımızdan bilgi alabiliriz. Ancak.... bu oldukça maliyetli olacaktır."

"İsterdim," diye yanıtladı Drew. "Ve maliyet önemli değil. Elbette bunu gizli tutacaksınız."

"Elbette, Majesteleri. Leydi Freemantle uzun yıllardır bizim ve ondan önce de babasının saygın müşterisidir ve kendisine mümkün olan her şekilde hizmet etme ayrıcalığına sahibiz."

Roslyn bu kadar az bilgi topladığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama Drew daha iyimserdi. "Ben de bunu bekliyordum. Eğer Sör Rupert hayattayken karısının ilişkisini öğrenmesini engelleyecek kadar düşünceli biriyse, ölümünden sonra bile bu bilgiyi saklamak için özen gösterirdi. Ama Bow Street'in şimdiye kadar bize söyleyecek bir şeyleri olabilir."

Özel polis teşkilatı gerçekten de olayla ilgili bir miktar ilerleme kaydetmişti, çünkü mavi ve gümüş renkli kıyafetler kullanan iki soylu haneyi tespit etmişlerdi. Ancak kızıl saçlı bir gencin her iki yerde de uşak olarak çalışıp çalışmadığını öğrenmek hassas bir sorgulama gerektirecekti.

Drew onlara bu bilgiyi Crupp ve Beasley'ye vermelerini söyledi; bu kişilerin konuyu Bow Street'ten daha ihtiyatlı bir şekilde ele alacaklarına güvenilebilirdi. Bir Runner'ın aristokrasinin hizmetli kadrosuna burnunu sokmaya başlaması merak uyandıracak, hatta belki de endişe yaratacaktı.

Aynı şey Danvers'ların düğün kutlamaları için istihdam edilen geçici personelin soruşturulması için de geçerliydi. Roslyn Simpkin'lere o geceyi sorduğunda, ikisi de uşaklardan herhangi birinin olağandışı bir davranışını hatırlayamamıştı. Yaklaşık iki düzine uşak ve bir o kadar da damat ve aşçı yardımcısı tuttukları için, hırsızın izini Londra'daki iş bulma kurumu aracılığıyla sürmek, kendine özgü saç rengiyle bile zor olacaktı, bu yüzden Drew son çare olarak bu yola başvurmaya karar verdi.

Eve dönüş yolunda Roslyn'in umutsuzca pencereden dışarı bakmasını izledi. "Henüz cesaretini kaybetme. Eninde sonunda hırsızımızı bulacağız."

Drew'un verdiği güvenceyle daha dik oturdu ve kadife koltukta yanına otururken ona bir bakış attı. "Haklı olduğuna eminim, Drew. Yeteneklerine daha fazla güvenmeliyim. Şimdiye kadarki fikirlerin son derece zekiceydi." Ona bir gülümseme sundu. "Ben

Winifred adına gösterdiğiniz çabalar için size çok minnettarım," diye ekledi, sesi yumuşak ve alçaktı. "Teşekkür ederim."

"Bana erken teşekkür etme," diye cevap verdi. "Henüz hiçbir şey başarmış değilim."

"Ama başaracaksın. Bir şeyi kafana koyduğun zaman başaracağını biliyorum. Tıpkı beni kulübede baştan çıkardığın zamanki gibi." Roslyn hafifçe güldü. "Fanny'ye sana karşı koyamayacağımı söyledim, ki bu doğrudur. Oldukça karşı konulmazdın."

"Böyle düşünmeniz gururumu okşadı," dedi Drew kuru bir sesle, onun samimiyetini merak ederek.

"Bu değil, sadece dürüstlük. Yine de beni şaşırtan şey, bana tüm edep duygusunu bu kadar kolay unutturmanız. Mükemmel bir hanımefendi olmak için yetiştirildim ama siz bana prensiplerimi terk ettirdiniz. Ama böylesine muhteşem bir aşığın hakimiyeti karşısında ne şansım olabilirdi ki?"

Drew ona keskin bir bakış attı. "Ne haltlar karıştırıyorsun, tatlım?"

Roslyn yine müzikal bir kahkaha tufanı ile karşılık verdi. "Ben sadece bana öğrettiğin dersleri uygulayarak iyi bir öğrenci olmaya çalışıyorum. Yöntemlerim umurunda değil mi sevgilim? Onları takdir edeceğinden emindim."

İşaret parmağını kolunun üzerinde gezdirerek onu kışkırtmaya çalıştığında, Drew elini kavradı ve uzak tuttu. "Bilerek beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Roslyn'in gözleri masumiyetle irileşti. "Seni tahrik çalıştığımı kabul ediyorum."

"Neden?"

"Bir erkeğin kalbine giden yolun şehvetinden geçtiğini söylemiştin."

Gerçekten de Haviland'ı nasıl yakalayacağı konusunda ona tavsiyelerde bulunurken böyle bir şey söylemişti. Ama onu şaşırtan, özellikle seçtiği sözcüklerdi. Drew onu dikkatle inceledi. "Kalbimin peşinde misin, Roslyn?"

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Dürüst olmak gerekirse, kalbini kazanmanın mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Ama nişanlı olduğumuz sürece, bana aşık olman için çaba sarf etmem gerektiğini düşündüm."

Drew sessizce onu inceledi. Kadının yumuşak gülümsemesi, şüphesiz olması gerektiği gibi, onu kışkırtmıştı. Yine de hayal kırıklığını kabul etmek onu şaşırtmıştı. Roslyn'i ideal bir metres, bir zamanlar onu cezbetmiş olan cazibeli bir kadın olarak yetiştirmişti.

Onun bu kadar iyi bir öğrenci olmasından memnun olmalıydı ama yine onun rol yapmasından hoşlanmadığını fark etmişti. Ve hepsi buydu, numara. Onun yapmacıklığı sinirlerini bozuyordu. Bunun yerine Roslyn'in kendisi gibi olmasını istiyordu; keskin zekâsı ve yapay çekiciliği yerine çekici, sıcak, açık sözlü ve dürüst. Onda Eleanor'unkine çok benzeyen nitelikler görüyordu. Açık sözlülüğünü, bağımsızlığını, cömert doğasını seviyordu....

Dün akşam onun Leydi Freemantle'ı teselli edişini izlemişti ve *bu* Roslyn dün akşamki sıcak, şefkatli kadından çok farklı bir kadındı.

O düşünürken, kadın daha da yaklaştı ve dudaklarının neredeyse onunkilere değmesine izin verdi. "Seni sinirlendiriyor muyum sevgilim?"

Drew, evet, kadın adamın sinirlerini bozuyordu, diye düşündü. Büyüleyici baştan çıkarıcı kadın rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Onu gerçekten baştan çıkarmaya çalışırsa Tanrı yardımcısı olsun.

Cevap vermeyince Roslyn uzanıp işaret parmağıyla ağzına dokundu. "Sanırım asıl sorunun ne olduğunu anladım, Drew.

Takip eden olmayı seviyorsun ve roller tersine bu seni rahatsız ediyor. Ama alay etmemden hoşlanmıyorsan, duracağım."

Drew kaşlarını çatı. Belki de sorun gerçekten de buydu. Roslyn onu kovalıyor gibi görünüyordu. Kovalamaktan , kendini av gibi hissetmiyordu. Ama her zaman durumu tersine çevirebilirdi.

Koltuğuna geri yaslanarak başını salladı. "Durmanı istemiyorum. Ama beni baştan çıkarmaya niyetliysen, bunu düzgünce yap." Kadının eline uzanarak onu kucağına çekti ve kasıklarındaki şişmiş sertliği hissetmesine izin verdi.

Beklendiği gibi Roslyn hemen elini geri çekti. "Seni *bu* kadar tahrik etmek istememiştim."

Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Eğer baştan çıkarıcı kadını oynamak istiyorsan, aşkım, bunu sonuna kadar götürmeye hazır olmalısın."

Bir kolunu onun omuzlarına dolayarak elini aşağıya, göğüslerine doğru kaydırđı. Arabanın içindeki sıcaklık nedeniyle, kadın spencer'ının düğmelerini açmıştı, böylece adam muslin elbisesinin korsajına kolayca erişebildi. Elini içeriye, geceliğinin ve korsesinin altına kaydırđı ve göğüs uçlarıyla kışkırtıcı bir şekilde oynamaya başladı. Anında dışarı fırladılar.

"Drew," dedi Roslyn nefes nefese, okşamalarını engellemek için koluna yapışarak. Yine de Roslyn'in gözlerinin parlamasını ve ateşlendiğini memnuniyetle gördü.

Diğeri elini kullanarak onu okşamaya devam etti, gergin tomurcukları okşadı, hafifçe çimdikledi. "Henüz tahrik olmadın mı?"

"Öyle olduğumu biliyorsun ve bu iş yeterince uzadı."

Drew ona tembelce gülümsedi. "Ama daha yeni başladık, sevgilim. Seninle burada sevişmek niyetindeyim. Eve varmadan önce bolca vaktimiz var."

"Yapamazsın-"

"Kesinlikle . Yapabiliriz... ve yapacağız."

Meme uçları sert bir ağrıya dönüşen Roslyn oturduğu yerde kıpırdandı ve kalçalarının arasında artık tanıdık olan hızlanmayı hissetti.

"Sakin ol, aşkım."

Nasıl hareketsiz kalabilirdi ki? Roslyn merak ediyordu. Arabanın sallanma hareketine ek olarak, Drew kasıtlı olarak onun üzerinde şehvetli büyüsünü gerçekleştiriyordu.

"Drew, durmalısın...." Yine de hırıltılı yakarışının pek inandırıcılığı yoktu, bir yandan da onunla bir arabada yasak aşk yapma gibi skandal bir fikirden dolayı karnında pervasız bir heyecan kabarıyordu. Onun durmasını istemiyordu ve şeytan da bunu çok iyi biliyordu. Bakışlarını kaldırıp ona baktığında, onun da kendisini izlediğini gördü; yeşil gözleri ağır ağır kapanıyor ve parlıyordu. Onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyordu.

"Drew...." diye bir kez daha yalvardı adam yakasını çekiştirirken.

"Sus. Eğitimi ilerletiyorum... sana zevk hakkında daha fazla şey öğretiyorum." Yavaşça kadının korsajını indirdi, böylece göğüsleri ortaya çıkacaktı. "Ve bu ders bana da fayda sağlayacak. Vücudunu öğrenmek istiyorum, böylece seni hissetmeyi asla unutmayacağım...." Daha yakına eğildi ve onun kulak memesini ısırdı. "Ben de senin benimkini öğrenmeni istiyorum, böylece sen de beni asla unutmayacaksın."

Sıcak nefesi kulağını yaktı. Roslyn, içindeki sıcaklık her baştan çıkarıcı kelimeyle daha da artarken eridiğini hissetti. Drew, Roslyn'in göğüslerini incelerken gözleri de aynı sıcaklıkla parlıyordu; solgun, olgun küreler korsenin altından yukarı doğru itiliyor, koyu gül rengi meme uçları geriliyor ve somurtuyordu.

Gözleri alev alev, yoğun bir şekilde yanarken başını eğerek onu emmeye başladı. Haşlayan ağzının dokunuşuyla sarsılan Roslyn, bu sürükleyici zevk karşısında ürperdi ve zayıf bir şekilde koluna yaslandı, parmakları onun ipeksi saçlarına kaydı.

Ona karşı uçmaktan daha fazla direnemezdi. Drew bir kadının bedenini nasıl sıvılaştıracağını, iradesini nasıl yok edeceğini, tüm duyularını nasıl ateşe vereceğini ve onu nasıl özlemle dolduracağını biliyordu.

Yine de onunla sadece alay ediyor gibi görünüyordu. Islak, ağrıyan tepeleri bırakarak ağzını onunkine doğru kaldırdı ve aynı güçlü baştan çıkarıcılıkla onu öptü. Dudakları sıcak ve huzursuzdu, duyuşal bir zorlamayla onunkilerin üzerinde geziniyor, zaten zonklayan duyularını bir ustanın acımasız erotizmiyle alevlendiriyordu. Adam elbisesinin eteklerini toplamak için aşağı uzandığında, kadının bedeni ve zihni sıcak kanlı bir arzuyla çalkalanıyordu.

Hâlâ onu öperken, elini eteğinin altından yukarı doğru kaydırđı, arayan parmakları hatasız bir şekilde seksinin kıvrımlarını buldu, kadınlığının ağrıyan çukurunda ne kadar nemli olduğunu hissetti.

Roslyn keskin bir nefes aldı... ama daha ileri gitmedi. Bunun yerine Drew büyüleyici öpücüklerine ara verdi ve Roslyn'in şaşkın bakışları arasında oturduğu yerden kalkarak onun önünde diz çöktü. Sonra Roslyn'in eteklerini beline kadar iterek bacaklarını ayırdı.

Roslyn gerilirken, yanaklarında bir kızarıklık oluştu. Göğüsleri açıkta, solgun kalçaları onun pervasızca cinsel incelemesi için açılmış halde uzanırken bir ahlaksız gibi görünüyordu ve Drew açıkça gördüklerinden hoşlanmıştı.

Adamın öfkeli ifadesi karşısında kalbi aniden çarpmaya başladı. "Drew, ne yapıyorsun?"

"Seni memnun etmek."

Ellerini yavaşça kadının iç bacaklarında gezdirdi ve yukarıya, seksinin nemli eşiğine doğru okşadı. Başını eğmeye başladığında Roslyn küçük bir nefes verdi. Yine de şok olmamıştı. Bahçede geçirdiği geceden, adamın tam olarak neyi amaçladığını biliyordu.

Uzun zamandır kökleşmiş olan edep duygusu böylesine küstah bir harekete karşı savaşıırken bile içinden bir heyecan geçti.

Yine de geri çekilmeye çalıştığında, Drew hareket etmesine izin vermedi. Ellerini kalçalarının altına kaydırarak onu sabit tuttu. Roslyn gözlerini kapattı. Onun utanç verici arzularını anlıyordu. Onun ne istediğini kendisinden daha iyi biliyordu.

Açgözlü arzularına boyun eğen kadın, adam kalçalarını koltuğun kenarına kadar indirirken sessiz kaldı. Ama sonra diliyle onun tadına bakmak için eğildi ve çıplak dudaklarını hafifçe okşadı.

"Oh...!" Kelime boğazında düğümlendi.

Uyluk kasları titreyerek yumuşak bir inilti çıkardı. Dilinin narin masajı nefis bir şekilde tahrik ediciydi. Ve sonra onun zevkinin merkezi olan gizli noktayı buldu.

Dilini şişmiş yumru boyunca gezdirirken Roslyn onun saçlarına yapıştı, okşadı, yaladı. "Oh, benim... tatlı... cennetim...."

Drew sadece ağzını daha fazla açtı, dili kıza daha fazla bastırdı.

Ellerini adamın saçlarına dolayarak kalçalarını kaldırdı ve rahatlamak istedi. İhtiyaçtan nefesi kesilmişti, çaresizce derin, sarhoş edici bir arzu girdabında boğuluyordu.

Ve Drew onu tahrik etmeye devam etti. Kadının dizlerini omuzlarına atarak yüzünü kadının kalçalarının arasına daha da gömdü, dudakları zonklayan tomurcuğun üzerinde daha da sıkılaştı ve onu ustaca ağzıyla emdi.

Roslyn bu enfes işkence karşısında inledi. Zevkin kırbacı neredeyse acımasızdı ama yine de onun durmasına dayanamıyordu. Başını iki sıkı yumrukla yerinde tutarak, duyularını ateşin zirvesine kıskırtmaya devam ederken ağzına karşı yukarı doğru eğildi.

Başı dönmeye başlamıştı. Her şey çok fazla, çok eziciydi. Bir an sonra, yıkıcı zevk onu sular altında bırakırken boğuk bir çığlık attı. Vücudu titredi ve mutlu spazmlar sonunda solana kadar titreşerek serbest kaldı.

Gözleri hâlâ kapalı Roslyn, arabanın hafifçe sallanışının ve zonklayan bedenindeki bitkin zevkin belli belirsiz farkındaydı.

Kirpiklerini yavaşça kaldırarak gözlerini açtığı anda Drew'un o çıldırtıcı yarım gülümsemesiyle kendisine baktığını gördü. Hâlâ önünde diz çökmüştü ama pantolonunun düğmelerini açmıştı.

Adamın penisi iyi yontulmuş kalçalarının arasından dışarı fırlamıştı ve Roslyn bakışlarını amansızca penise doğru çekti.

"Dokun bana," diye emretti. Boğuk emir kadının içinde yankılandı.

Büyülenmiş bir halde uzanıp adamın sıcak tenine dokundu; adamın güzel, sert uzunluğunu okşarken eli titriyordu.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?"

Evet, bunu hissedebiliyordu. Gözleri tutkuyla kararmışken, neredeyse inanılmaz derecede tahrik olmuştu.

Roslyn doyumsuz bir özlemle titredi. Onun kalın, sıcak ve içinde zonklamasını istiyordu. Yine de *onun* ne istediğinden emin değildi. "Bana yaptığın gibi sana da... zevk vermemi ister misin?" diye sordu usulca.

Drew bu erotik soru karşısında vücudunun sıkıştığını hissetti. Roslyn'in tatlı ağzını üzerinde düşünmek neredeyse sikini patlatmaya yetecekti. Ama o hâlâ bu tür cinsel zevkler için fazla bakirdi. "Yakında bir gün," diye cevap verdi, "ama şimdi değil. Şu anda senin içinde olmak istiyorum."

"Ben de istiyorum."

Sesi, kanını ateşleyen nefesli bir fısıltıydı ve Drew karşılık olarak dişlerini sıktı. Kendi vücudu ihtiyacının yoğunluğuyla ona ihanet ediyor, şişmiş siki karnına doğru yükseliyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu, şehveti ilkel ve acıldı. Kanı o kadar sert pompalanıyordu ki, daha fazla kur yapmadan ya da ön hazırlık yapmadan onu almak istiyordu.

Yine de onu incitmemek için dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Drew dizlerinden kalkarak koltuğuna döndü ve minderlere yaslandı. "Üzerime çıkabilirsin. Bu pozisyonu henüz denemedik."

Gülümsemesi aynı anda hem utangaç hem de şehvetliydi. "Ne kadar yaratıcı bir aşık olabileceğinizi kanıtlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Kısmen. Bunu eğitiminizi ilerletmek olarak düşünebilirsiniz."

Ellerini kadının beline koyarak, dizleri adamın kalçalarının iki yanında duracak ve ağrıyan şaftı bacaklarının arasındaki ipeksi cennette yuvalanacak şekilde kadının üzerine doğru kaldırdı.

Adam tereddüt edince, kadın biraz kaşlarını çattı. "Neden duruyorsun?"

Gülümsedi, onun sabırsızlığından memnun olmuştu. "Acele etmek istemiyorum... zevki ortaya çıkarmak istiyorum." Bu kısmen doğrudu.

Drew, Roslyn'i incelerken onun inanılmaz derecede güzel olduğunu düşündü... parlak teni, ateşli, yalvaran gözleri. Yine de ona istediğini vermeye fazlasıyla istekliydi.

Onu biraz kaldırdı. Ereksiyonu tepe noktasındaki altın buklelerin salkımını yokladı, dolgun tepeyi kızın zarif yarığına doğru yönlendirdi ve onu hafifçe aşağı indirdi. Kız daha hızlı batmak üzereyken onu durdurdu.

"Yavaşça," diye uyardı. "Henüz her şeyimi alamazsın."

Yine de etinin boyun eğdiğini hissedebiliyordu. Kalçalarını daha geniş açarak yavaşça sıcak, ballı iç kısmına doğru itti, penetrasyonu dikkatlice arttı.

Cinsel organı onun için açıldı ve şişti, ta ki onu tamamen içine alana kadar, vücudu kazığa oturdu, gerildi. Şimdi tereddüt eden Roslyn'di, nefesi yumuşak küçük pantolonlarla geliyordu.

Drew çenesini daha da sıktı. Kadının kılıfının kaygan sıcaklığı zonklayan aletini yıkıyor ve dünyada bundan daha iyi bir his olmadığını düşünüyordu. Yine de, özellikle de kadın kalçalarını oynatmaya başladığında kontrolünün ellerinden kaydığını hissedebiliyordu.

"Sadece bekle, tatlım...." Elleri kızın kalçalarının etrafında kıvrılmış, onu hareketsiz tutuyordu. Kendini onun daha da derinlerine gömmek, ne onun ne de kendisinin vücudunda nefes kalmayana kadar içine girmek için vahşi bir çaresizlik hissetti. Bunun aciliyeti içini yakıp kavurdu ama bu şiddetli dürtüyle savaştı.

Bunun yerine onu biraz kaldırdı, sonra tekrar indirdi... ve sonra tekrar... onun ritmini yakalayana kadar. Ve sonunda Roslyn ona doğru eğilip başını geriye bıraktığında, ağzı şişmiş göğüslerini okşamak için eğildi, zevkini arttırmak için çakıllı tepeleri emdi ve çekti. Onun sıcak ve ıslak olmasını.... kendisi için arzulanmasını istiyordu.

Çok geçmeden dileğine kavuştu. Onu her doldurduğunda içinde oluşan acil ihtiyacı hissedebiliyordu. Ve birkaç dakika içinde Roslyn ona karşı çılgınca sallanıyordu.

Taşıyıcı, sırlıslıkla pasajının iç kasları içgüdüsel olarak onu kavradı.

"Drew..." diye . "Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

O da yapamadı. Sarhoş edici hezeyan kanında bir ateş gibi büyüdü. Patlamaya hazır olmanın ötesinde doluydu.

Elleri kalçalarından ayrılıp saçlarına dolanırken, aç bir şekilde ağzını aldı, dili aşağıya doğru sikiyle yapmak istediği gibi içeri daldı. Kendi nefesi kesildi, kontrolünü kaybetme hissinden kurtulmaya çalıştı, hızını yavaşlatmaya çalıştı. Ama kızın çılgınca kendini bırakması onu çılgına çeviriyordu.

Ateşli zevk dalgaları onu içine çekmeye başladığında, Drew çiğ ve ilkel bir hırıltı çıkardı ve son bir kez kadının içine girerek ikisinin de içinde bir patlamaya yol açtı.

Kadın coşkuyla haykırdığında ağzıyla sesleri bastırdı ama onun sarsıcı doruk noktasını takip edip vücudundan fıskıran tohumunun gücüyle büzüldüğünde kendi sert inlemelerini tutamadı.

Daha sonra, nefes nefese ve gevşek bir halde adamın göğsüne yığıldı.

Drew ona sımsıkı sarılmıştı, kendi nefesi kulağında yankılanıyordu, sersemlemiş zihninden tek bir düşünce geçiyordu: Eğer bir zamanlar Roslyn'i yatağa atmanın ona olan açlığını gidereceğini düşünmüşse, şimdi yanıldığını biliyordu. Ona asla doyamayacaktı.

Zayıfça başını kaldırıp ona baktı. Gözleri yarı kapalı, uyuşuk bir haldeydi. Güzel yüzünü kaplayan cinsel doyunluğun pembe ışıltısıyla son derece nefis görünüyordu.

Drew dudaklarını onun saçlarına bastırdı. İkinci çiftleşmeleri tam da beklediği gibi yakıcı bir zevk olmuştu. Gücünü tüketmiş, onu tamamen memnun bırakmıştı.

Tanıdığı onca aşığı düşününce gerçekten de inanılmazdı. Ama başka hiçbir kadınla bu kadar ateşli bir şekilde tahrik olmamış, sevişmekten bu kadar zevk almamıştı. Ve Roslyn'in de bunu en az onun kadar yoğun yaşadığından emindi.

Şimdi de durmak istemiyordu. Onun bedenini yakından tanımak, onu neyin memnun ettiğini keşfetmek, ona kendisini neyin memnun ettiğini öğretmek, arzunun, tutkunun ve cinsel mutluluğun inceliklerini keşfetmek istiyordu.

Ama onun arabasıyla seyahat ediyorlardı ve kısa bir süre sonra Danvers Hall'a varacaklardı. Hizmetkârlarına rezil olmak istemiyorlarsa, sevişmelerine dair tüm kanıtları silmeleri gerekecekti.

Şakağına son bir öpücük konduran Drew, isteksizce Roslyn'in bedeninden çekildi ve Roslyn'i yanındaki koltuğa yatırdı.

Gücünü değilse bile alçakgönüllülüğünü hemen toparlayarak korsajını karıştırdı. Drew ona yardım etmek için ellerini kenara ittiğinde, kız pembeleşmeye başladı. Kız eteklerini indiremeden, Drew ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve kızın kalçalarındaki tohum izlerini kuruladıktan sonra mendili kendi belini temizlemek için kullandı.

"Mendilleriniz son zamanlarda çok işe yarıyor," diye mırıldandı Roslyn, elbisesini yeniden düzenlerken utandığı belliydi. "Dün gece Winifred'e bir tane ikram etmiştin."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Drew. "Senin yanındayken onlara sık sık ihtiyaç duyuyor."

Pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladı ve Roslyn bakışlarını kaçırarak dosdoğru önüne baktı. Ona baktığında alt dudağını ısırdığını gördü. "Sorun nedir, tatlım?"

"Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Fanny'den istemek niyetindeydim..." "Fanny'den ne isteyeceksin?" Fanny sözünü kesince Drew onu dürtükledi.

"Boş ver."

"Roslyn, söyle

bana."

"Pekâlâ, eğer bilmeniz gerekiyorsa... Bir konuda ondan yardım istedim. Fanny'nin bir kadının enceinte olmaktan kaçınması için yöntemleri var."

"Ve siz konuda endişeli misiniz?"

Ona bıkkınlık dolu bir bakış gönderdi. "Senin de endişeleneceğini düşünmeliydim. Gayrimeşru bir çocuk sahibi olmak istemezsiniz herhalde... ya da belki zaten bir çocuğunuz vardır?"

Drew belli belirsiz gülümsedi. Roslyn'den gayrimeşru bir çocuk sahibi olmak gibi bir kaygısı yoktu çünkü onunla evlenmek gibi bir niyeti vardı. "Bildiğim kadarıyla hiç çocuğum yok."

"Muhtemelen metreslerinizin hamileliği önlemek için kendi yöntemleri olduğu içindir. Ama ben Sir Rupert'in metresi gibi evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak istemiyorum."

"Eğer çocuk sahibi olursan, evlenmemiz konusunda hiçbir soru işareti kalmayacak."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Tam da kaçınmak istediğim şey bu - yanlış nedenlerle evlenmeye zorlanmamız."

"Bir sonraki önce bu meseleyi halledeceğim." Roslyn kesin bir

ifadeyle, "Bir dahaki sefer olmayacak," dedi.

"Bunu dün söylediğini hatırlıyor gibiyim," diye yanıtladı Drew, sesi eğlenerek.

"*Lütfen* bana ne kadar zayıf olduğumu hatırlatmayı bırakır mısın?"

Eğlencesi arttı. "Az önce beni baştan çıkarmaya çalışan sendin, hatırladın mı?"

"Ama asla bu kadar ileri gitmek istememiştim." Kadın ona ters bir bakış fırlattı. "acınacak bir gücün var."

"Sen de beni benzer şekilde etkiliyorsun, Güzelim. Sadece bir dokunuşla şehvetimi uyandırırıyorsun."

Roslyn mutsuzca kaşlarını çattı. "Sorun da tam olarak bu zaten, Drew. Görmüyor musun?"

"Sorun nedir?"

"Birbirimize karşı şehvet duyuyoruz ama daha derin bir şey hissetmiyoruz. Kalplerimiz birbirine bağlı değil."

Rahatsız edici aşk konusunu onunla tekrar tartışmak istemediği için sustu. Ama Roslyn'in aynı fikirde olmadığı açıktı.

"Sen muhteşem bir aşıksın Drew, buna kimse itiraz edemez. Vücudumun nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorsun. Ama hepsi bu kadar."

"*Hepsi* bu kadar mı?" Kaşı kalktı. "Az önce yaptığımız şeyden zevk almadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hoşuma gitti. Ama evlilikten fiziksel zevkten daha fazlasını istiyorum."

"Bana öyle söyledin."

"Ama beni duymuyor gibiydin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, savunmaya mı geçmişti yoksa sadece inat mı , Drew emin değildi. "Nişanlanmak kaçınılmazdı, Drew, ama birbirimizi sevmediğimiz sürece seninle evlenmeyeceğim. Sadece sen beni gerçekten sevdiğini söyleyebilirsen ve ben de sana aynısını söyleyebilirim."

Kapüşonlu gözlerle ona baktı. "Beni kendine aşık etme planına ne oldu?"

Ağzı buruştu. "Safça davranıyordum. Arzusunu ateşleyebilirim bir erkeğin kalbini kazanabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Tutku aşka yol açmaz. Arzu senin beni sevmeni ya da benim seni sevmemi sağlamaz. Oynadığımız bu baştan çıkarma oyunları da öyle. Ne kadar yüzeysel ve sığ olduklarını şimdi anlıyorum."

"Belki, ama bunun nişanlılığımızla ya da nihai evliliğimizle hiçbir ilgisi yok."

"her şeyin bir ilgisi var!" Roslyn ısrar etti.

Durdu, sakinleştirici bir nefes aldı. Sonunda tekrar konuştuğunda sesinde sessiz bir yalvarış vardı. "Benimle gerçekten evlenmek istemiyorsun, Drew. Gerçek bir eş istemiyorsun. Sana varislerin için bir damızlıktan daha fazlasını verebilecek birini... sevgilini, yoldaşını, yardımcını, sırdaşını, arkadaşını. Eğer mirasçı istiyorsan, herhangi bir kadın işine yarar."

"Seninle evlenmek istiyorum, Roslyn."

"Ama ben *seninle* evlenmek istemiyorum. Evliliğimde aşk istiyorum, Drew.
Buna *ihtiyacım* var."

Ağzı gerildi. "Bence aşka çok fazla güveniyorsun."

Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Belki, ama bu olmadan evlilik çok kolay bir şekilde kalp kırıklığına yol açabilir. Kocamla sürekli kavga etseydik buna katlanamazdım. Ya da babamın anneme ihanet ettiği gibi o da evlilik yeminimize ihanet etseydi. İyi bir evliliği sağlayacak tek şey sevgidir."

Drew sabırsız, alaycı bir sesle karşılık verdi. "Aşkı karasevdayla karıştırıyorsun."

"Hayır, değilim. Kara sevda yalnızca güçlü bir fiziksel çekimdir. Gerçek aşk kalpten gelir." Sesi yumuşadı. "Kalp fiziksel aşktan çok farklıdır."

"Kalp aşkı mı?"

Avucunu göğüs kemiğine bastırdı. "Buradan geliyor, Drew. Bu bir sıcaklık, şefkat hissi. Şefkat. Kalp aşkı, bir başkasının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızdan üstün tuttuğunuz zamandır. Onunla birlikte olmak için can atarsınız ve olmadığınızda onu özlersiniz. O hayatınızda olduğu için hayatınız daha parlak, daha neşelidir. Onsuz yaşamayı hayal bile edemezsiniz." Bakışları onunkileri aradı. "Daha önce bir kadına karşı hiç böyle hissetmiş miydin, Drew?"

Hiç böyle bir şey hissetmediğini sorgusuz sualsiz .

Adam cevap vermeyince Roslyn oldukça kasvetli bir şekilde gülümsedi. "Bana karşı kalpten bir aşk hissetmenin herhangi bir tehlikesi olduğuna inanmıyorum. Kalbini harekete geçirmek için önce gerçek duygular hissetmelisin, sadece şehvet ve arzu değil."

"Haviland'ı seviyor musun?"

Bir an için ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Lord Haviland hakkında düşünmemin bile bir faydası yok."

Drew yine o şiddetli kıskançlık duygusunu hissetti. Roslyn'in duygularının Haviland'a bağlı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ve onu kendisinden uzaklaştırmıştı.

Tam o sırada Drew arabanın Danvers Hall'a giden çakıllı yola dönerken yavaşladığını fark etti. Karanlık düşüncelerinden sıyrılarak, Roslyn'in yüzündeki vahşi bir saç telini düzeltmek için uzandı. Roslyn sanki dokunuşu yakmış gibi hızla geri çekildi.

"Gördün mü?" dedi sessizce. "Demek istediğim de bu. Aramızdaki çekim tamamen fiziksel."

Onun ne demek istediğini anlıyordu, çünkü kendisi de aynı sıcak şoku hissetmişti. Roslyn'e dokunurken hissettiği kıvılcım yakacak kadar yoğundu.

Cazibesinin başka belirtileri de vardı. Kız ne zaman yakınında olsa kalbi hızlanıyordu. Sürekli onun farkındaydı. Ve kesinlikle onu yatağında istediğine dair hiçbir şüphe yoktu - şimdiye kadar herhangi bir kadını istediğinden daha fazla.

Ama bunların hepsi onun büyüyen aşkının fiziksel işaretleriydi....

Araba durduğunda Drew kapıyı iterek açtı ve dışarı çıkmaya başladı ama Roslyn onu durdurdu. "Lütfen... bana içeride eşlik etmene gerek yok. Zaten gereğinden fazlasını yaptın." Drew'un bakışlarına karşılık verirken sesi yumuşaktı. "Arkadaşım Winifred'e yardım etmek için bu kadar çok şey yaptığın için sana gerçekten teşekkür ederim, Drew. Ve benimle nişanlanarak itibarımı korumaya çalıştığın için. Ama evlilik için uygun olduğumuzu sanmıyorum."

Damadı onun için basamağı indirip inmesine yardım ederken cevap vermedi. Ve Roslyn'in ön basamakları hafifçe tırmanıp eve girmesini izlerken kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Ekselansları?" diye saygılı bir ses nihayet dikkati dağılmış düşüncelerini böldü.

"Evet?"

"Emirleriniz nedir, efendim?"

Drew, Roslyn'in rahatsız edici konuşmasını aklından çıkarmak isteyerek, "Beni Mayfair'deki evime götür," diye cevap verdi. Ancak arabası yeniden hareket etmeye başladığında, kendini hâlâ Roslyn'in duygular hakkında söylediklerine takılmış halde buldu.

Drew onun nadiren meşgul olduğunu kolayca kabul ederdi. Doğası gereği soğukkanlı, çekingen ve temkinliydi.

Ama lanet olsun, onun kendisine karşı hissettikleri konusunda yanılıyordu. Onun durumunda duygu hissetmediğini nasıl söyleyebilirdi? Roslyn haftalardır onda bir duygu cümbüşü yaratmıştı: eğlence, arzu, öfke, şefkat, kızgınlık, kıskançlık, bıkkınlık, tutku. Özellikle de tutku.

Onun düzenli hayatına kaos, soğuk varlığına sıcaklık getirmişti ve bundan zevk aldığını fark etti.

Drew bunun kendisi hakkında şaşırtıcı bir keşif olduğunu fark etti. Geçmişteki tüm ilişkileri sadece fiziksel zevke dayanıyordu. Ama o daha derin bir şey istiyordu.

Hayatında gerçek duygular istiyordu. Bir kadınla ve bir kadın için gerçek tutku. *Roslyn ile ve Roslyn için.*

Drew kaşlarını çatarken buldu kendini. Ama ya o? Roslyn ona karşı ne hissediyordu? Kesinlikle aşk değil. bedenini uyandırabilirdi ama duygularını değil. Şu anda onun tutkusunu ateşleyebilirdi ama daha fazlasını değil.

Birbirleriyle oynadıkları baştan çıkarma oyunlarına gelince... Bu konuda haklıydı. Yine de ona karşı hissettiklerinde yüzeysel ya da sığ hiçbir şey yoktu. Onu sevmiyor olabilirdi ama ona karşı kayıtsız olmaktan çok uzaktı.

Yine de bir şey açıktı. Kur yapması şu ana kadar işe yaramamıştı. Ve eğer onunla evlenmesini istiyorsa, stratejisini tamamen değiştirmesi gerekecekti.

Roslyn'den tutkudan çok daha fazlasını istemesi gerekecekti.

Onun kalbini kazanmak zorunda kalacaktı.

On Beşinci Bölüm

Bu çok şaşırtıcı ve son derece rahatsız edici, Fanny. Dük şimdi beni baştan çıkarmaya çalışmak yerine benimle aşk yaşıyor, bu da onu daha da karşı konulmaz yapıyor.

-Roslyn'den Fanny'ye

Londra'daki malikânesine vardığında, Drew beklenmedik bir şekilde Eleanor'u kapısının önünde beklerken buldu... daha doğrusu, önündeki caddede küçük, gösterişli faytonunda otururken. Drew arabasından iner inmez Eleanor dizginleri seysisine bıraktı ve Drew'u ön merdivenlerden takip etmek için aşağı atladı.

Yanında hizmetçisi olmadan bir bekâr evine girdiği için onu azarlamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Marcus'un ele avuca sığmaz küçük kız kardeşi Eleanor, küçüklüğünden beri onun evinde uslu uslu dolaşırdı.

"Bu onuru neye borçluyum, minx?" Drew, kadının kendisini salona kadar geçirmesine izin vererek sordu.

"Bu öğleden sonra parkta benimle gezecek bir refakatçiye ihtiyacım var, Drew. Marcus hâlâ düğün gezisinde ve görünüşe göre Heath'in Hampshire'da ani bir işi çıkmış."

Drew, Heath'in Hampshire'a yaptığı ani ziyaretin nedenini merak etmesine rağmen, genellikle en yakın arkadaşlarını ağırladığı çalışma odasına giderken sessizliğini korudu.

"Bir gezintide bana eşlik eder misin, Drew?" Eleanor yalvardı.

Bakışlarını ona dikti. Eleanor hem olağanüstü bir güzelliğe hem de canlı, ilgi çekici bir kişiliğe sahip önemli bir mirasçıydı, bu yüzden onu ata bindirebilecek beyefendiler konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu. "Neden ben? Size eşlik edebilecek bir düzine sevgiliniz var."

"Ama hepsinden bıktım ve seni istiyorum. Bu sabah sana bir mesaj gönderdim ama cevap vermedin, ben de seni ikna etmek için şahsen geldim. Kişisel bir karşı koyamayacağınızı biliyordum."

Rahat bir deri koltuğa yerleşen Drew ona şüpheyle gülümsedi. "Neden sana inanmıyorum? Beni eskortun olmaya zorlaman aramanın tek nedeni değil, değil mi?"

Eleanor en sevdiği koltuğuna gömülürken ona muzipçe baktı. "Şey, aslında... Nişanınızın nasıl ilerlediğini merak ettim. Herkes bana bu konuda sorular soruyor -aslında tüm Londra bunu konuşuyor, gerçi Marcus zaten en büyük Loring kardeşe evlendiği için şaşkınlık biraz azaldı. Ama haberi duyduğumdan beri sizinle bu konuyu konuşma fırsatım olmadı. Son iki gündür anneni ziyaret etmek için evden uzaktaydın ve dün gece Leydi Freemantle'ın yemeğinde özel bir konuşma fırsatı olmadı."

Gülümsemesi biraz azaldı. "Kişisel meselelerimi kimseyle konuşmadığımı biliyorsun."

"Marcus ve Heath dışında ve ikisi de uzakta. Kendimi onların vekili olarak sunuyorum." Adam cevap vermeyince Eleanor onu inceledi. "Roslyn'e evlenme teklif etmen beni oldukça şaşırttı, özellikle de daha iki hafta önce Marcus'un evliliğinin aceleye getirilmesine karşı çıktığın için. Onunla gerçekten evlenmek istiyor musun? Ona karşı bir *eğilim* mi geliştirdin, Drew?"

İfadesini yumuşak tuttu. "Ona karşı olan hislerim özeldir, sürtük. Onları kimseyle paylaşmayacağım, sizinle bile."

"Belki de yapmalısınız. Sanırım size yardımcı olabilirim."

"Yardımaınıza ihtiyaım yok."

"Hadi , Drew... Ben çoktan başladım. Dün gece Roslyn'e senden övgüyle söz ettim. Ama şimdi sana bir kardeş tavsiyesi verme ihtiyaı hissediyorum."

Eleanor'un teklifindeki espriyi fark eden Drew alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Kur yapmamızı denetleyen çok fazla patan var zaten. Ayrıca, sen bana nişanlılık konusunda tavsiyede bulunacak biri değilsin. Ortaya çıktığından beri iki nişan bozdun ve ikisinden de sen sorumlusun."

"Ama onları iyi bir sebepten dolayı kırdım. Ve sanırım bu beni nişanlılık konusunda bir uzman yapıyor. Benim deneyimlerimden ders almalısınız."

"Senden ne öğrenebileceğimi düşünüyorsun, sürtük?"

"Eminim bir şeyler vardır. Hiç değilse Roslyn'in nasıl düşünebileceğini söyleyebilirim. Ben bir kadını, dolayısıyla size bir kadının bakış açısını sunabilirim."

Haklıydı, diye düşündü Drew. Daha kısa bir süre önce Roslyn'e kur yapmanın işe yaramadığı sonucuna varmış ve eğer onunla evlenmesini istiyorsa kalbini kazanmaya çalışması gerektiğini düşünmüştü.

Arkasına yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "yleyse söyle bana, onu kendime nasıl aşık edebilirim?"

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Aşka inanmadığını sanıyordum."

"Ben bilmiyorum. Ama Roslyn istiyor. Ve aşk evliliği olmadığı sürece evlenmek istemiyor. Nişanlılığımız ona resmi olarak kur yapmam için bana zaman tanıyacak ama bundan daha fazlasını yapmam gerekiyor."

"Senin hakkında ne hissediyor, Drew? Henüz sana aşık gibi görünmüyor ya da en azından düğün için bir tarih belirlemeye hevesli görünmüyor."

"Öyle değil. Nişanı bozmak için herhangi bir bahaneye sevineceğinden şüpheleniyorum."

"Onu sevebileceğini düşünüyor musun?" Eleanor merakla sordu.

Bu cevap verebileceği bir soru değildi, çünkü aşık olabileceğinden bile emin değildi. "Bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda.

"Hmm," diye mırıldandı Eleanor, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Peki sence neden hâlâ seni sevmiyor?"

"Bunun cevabını ben de bilmiyorum."

"Sanırım ona yüksek uçucularınızdan biri gibi davrandığınız içindir."

Drew tam olarak bunu yaptığını itiraf etti. Roslyn'le olan ilişkisi onu bir Cyprian sanmasıyla başlamıştı ve verdiği tüm dersler ona nasıl daha iyi bir Cyprian olabileceğini öğretmek için tasarlanmıştı.

Onun tutuk ifadesini gören Eleanor usulca öttü. "Haklıyım. Ona kur yapmak yerine onu baştan çıkarmaya çalışıyordun."

Drew kaşlarını çattı. "Ya öyle yaptıysam?"

"Bu her şeyi değiştirir. Eğer gerçekten ona kur yapmak istiyorsan, o zaman yanlış yoldasın demektir."

İroni karşısında ağzı bir karışık açık kaldı. Daha önce hiçbir kadına kur yapma zahmetine katlanmamışken Roslyn'e kur yapmak zorunda kalması canını sıkıyordu. Ama en azından Eleanor'un bu konuda söyleyeceklerini duymaya istekliydi.

"Peki benim kur yapmamın nesi yanlış?"

"Baştan çıkarmaya odaklanıyorsunuz, romantizme değil. İkisi aynı şey değildir."

"Romantizm mi?" diye . "Sen neden ?"

"Bayan Roslyn bir aptal değil, Drew. O iyi yetiştirilmiş hassasiyetleri olan bir hanımefendi. Seni sevmesini sağlamak için fiziksel iknaya güvenemezsin."

"Bunun farkındayım."

"Yani ona romantik davranmalısın."

Yüz ifadesi bıkkınlığa dönüştü. "Pekâlâ, onunla nasıl aşk yaşayabilirim?"

"Her şeyden önce, onu bir insan olarak düşünmelisiniz, bir mülk ya da kazanılacak bir ödül olarak değil. Bir ticari işlem olarak da değil."

"Onu bir insan olarak görüyorum."

Eleanor şüpheli görünüyordu. "mi?"

Drew cevap vermeyince devam etti. "Senin de ona karşı dürüst olman gerekiyor. Dürüstlük ona saygı duyduğunu gösterir. Aynı şekilde, en azından ondan başka hiçbir kadınla ilgilenmiyormuş gibi davranmalısın. Ona kur yaparken metres tutamazsın."

"Aylardır bir metresim olmadı."

"Güzel. O zaman bu şekilde kal. Roslyn'in yaşadıklarından sonra sadakatin onun için çok önemli olduğunu tahmin ediyorum, tıpkı benim için olduğu gibi." Eleanor devam etmeden önce bir an için kaşlarını çatı. "Söyleyeceklerini dinleyin."

"Dinliyorum."

"Ama ne dediğini gerçekten *duyuyor* musun?"

Daha bugün Roslyn onu kendisini dinlememekle, şikâyetlerini dikkate almamakla suçlamıştı. "Başka ne var?" Drew sordu.

"Onun rüyalarını sormalısın."

Roslyn'in hayallerini zaten biliyordu ve bu hayaller arasında ona aşık olmak ve onunla evlenmek yoktu. Aksine komşusuna aşık olmak ve onunla evlenmekle ilgiliydi.

"Başka?" diye tekrarladı.

"Onu nezaket yağmuruna tutabilirsin. Küçük, düşünceli davranışlar. Ayrıntılı olması gerekmez. En basit şeyler genellikle en romantik olanlardır."

"Ne ?"

"Onunla bir çayırda dolaşın ve onun için bir kır çiçeği toplayın. Bir menekşeyi bir sera gülünden daha çok takdir edecektir. Onu arabayla gezintiye çıkarın, sadece ikiniz."

Drew alaycı bir ifadeyle, "Çoktan yaptım," dedi. "Şiddetli bir fırtınaya yakalandık."

"O zaman başka bir şey dene. Romantizmde en önemli şey hassas anlardır."

"Fanny Irwin'in ona verdiği tavsiye bu değildi."

Eleanor ona şaşkınlıkla baktı. "Fanny'nin romantizm hakkında pek bir şey bildiğinden şüpheliyim, çünkü hayatını patronlarını memnun ederek kazanmak zorunda." Eleanor ona ciddiyetle baktı. "Demek istediğim de *bu*, Drew. Roslyn'i nasıl memnun edeceğini öğrenmelisin, ama fiziksel bir şekilde değil. Aslında, bence sen hiçbir şekilde fiziksel temas kurmamalısın. Çoğu

kesinlikle onu öpmemelisin. Elini bile. Sendeki değişikliği hemen ."

"Onu görmezden gelmemi mi istiyorsun?"

"Görmezden gelme. Sadece onu takip etmek için tensel güçlerinizi kullanmayın. Bu onun kafasını karıştıracaktır. Ona karşı bir daha herhangi bir girişimde bulunup bulunmayacağınızı merak etmeye başlayacak ve bunu arzulamaya başlayacaktır."

"Peki ya hediyeler?"

Eleanor dudaklarını büzdü. "Roslyn gibi biri için küçük yakınlıkların en abartılı hediye den daha anlamlı olmasını bekliyorum. Ama ona bir hediye verecekseniz, bunun onun için özel bir anlamı olduğundan emin olun."

"Mücevherler işe yaramıyor; denedim."

"Sanmıyorum. Arkadaşlarından nelerden hoşlandığını öğrenebilirsiniz."

"Nelerden hoşlandığını biliyorum. Edebiyat ve siyasi incelemeler."

Eleanor, "Öyleyse ona bir kitap verin," diye öğüt verdi. "Paha biçilmez bir kütüphane koleksiyonun var. Eminim onu memnun edecek, onu düşündüğünü gösterecek bir şey bulabilirsin." Tereddüt etti. "Asıl önemli olan da bu, Drew. Kendinden onu düşünmelisin. Kesinlikle onun iyiliği için endişelenmelisin. Örneğin, onu anneni ziyarete götürdüğünde, onu korumak için elinden geleni yapmalısın."

"Niyetim bu."

Eleanor ürpererek, "Umarım öyledir," dedi. "Düşesin ne kadar buz gibi bir tavır ve jilet gibi bir dili olduğunu biliyorsun. Bakışlarıyla sizi dondurmazsa, diri diri derinizi yüzer."

Drew ünlü ebeveyninin bu tanımına gülümsemekten kendini alamadı.

Eleanor da karşılık olarak gülümsedi. "Aslında Roslyn'in seni farklı bir gözle görmesinin iyi olacağına inanıyorum. Bu ona gerçek yüzünü gösterme şansı verecektir."

"Roslyn'e senden başka hiçbir kadına göstermediğim kadar kendimi gösterdim.

-"Ve sen benim için gerçekten bir kadın değilsin."

"Çok teşekkür ederim!" Eleanor alaycı bir öfkeyle, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Beni bir kız kardeş olarak görüyorsun. Bu Roslyn'e iyi gelecektir. Ve insanlara neden hemen ısınmadığını anlaması gerekiyor. Gerçek seni tanımadan sana aşık olamaz."

"Nasıl bu kadar bilge olabildin, minx?"

Eleanor yüzünü buruşturdu. "Bilgelik bana hiçbir zaman iyi gelmedi. Ve ben o kadar da bilge değilim. Sadece bana nasıl kur yapılmasını istediğimi biliyorum."

Drew, "Taliplerinden hiçbiri ne istediğini anlayacak kadar zeki değildi," dedi.

"Bir tane bile değil," dedi usulca, sanki düşünceleri milyonlarca mil uzaktaymış gibi bakarak.

"," diye teslim oldu. "Git atının eyerlenmesini emret."

Eleanor ona muzip bir gülümseme sunmadan önce kendine gelir gibi oldu. "Aslında seninle ata binmek istemiyordum. Bunu bu sabah yaptım. Sadece aşkın senin için sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için geldim."

"Seni küçük yük," dedi Drew gülerek. "Eteklerini indirecek kadar büyür büyümez Marcus'un seni bağlayıp ağzını tıkamaması bir mucize."

"Doğru," diye cevap verdi, ayağa kalkıp kapıdan çıkmadan önce, Drew'u kıkırdarak bıraktı.

Ama kaşları düşünceli bir ifadeyle çatılırken neşesi kısa sürede kayboldu. Eleanor büyük olasılıkla haklıydı. Roslyn'in kalbini kazanmak için her zamanki kur yapma yöntemlerine başvurmak yerine onunla romantizm yaşaması gerekiyordu.

Roslyn ertesi sabah Drew onu aradığında ondaki değişikliği anlayamamıştı. Hınzır ve bilmiş gülümsemesi yerine sıcak ve cana yakındı. Keskin ve alaycı olmak yerine, konuşması gerçekten arkadaşçaydı. Ve onun eline dokunmamıştı bile.

O zamanki ziyareti de son derece kısa sürmüştü; sadece ertesi Pazartesi günü annesi Arden Düşesi'yle buluşmak üzere Kent'teki düklük ailesinin evine yapacakları yolculuk için yaptığı ayarlamaları anlatacak kadar uzun sürmüştü. Geceyi Arden Kalesi'nde geçirecekler ve ertesi sabah döneceklerdi.

Drew, Roslyn'in abigail'ini de yanlarında götürmesini önerdiğinde, Roslyn'in kaşları birbirine çarptı. "Annen edebin hatırına bunu beklediği için mi?"

"Hayır, çünkü benimle otobüsümde daha rahat seyahat edeceksin. Seni tekrar baştan çıkarmaya çalışmam konusunda endişelenmeni istemiyorum."

Onun bu düşüncesi Roslyn'i biraz şaşırttı ama Roslyn onunla tartışmadı çünkü hizmetçisinin yanında olması onu rahatlatıyordu.

Şaperon olarak ve arabasında utanmaz tutkularını tekrarlama tehlikesini önlemek.

Ziyareti gerçekleştirme konusundaki isteksizliğinden de hiç bahsetmedi. Roslyn içten içe, Drew'la evlenmeye niyeti yokken annesine muayene ve onay için sunulmasının bir anlamı olmadığını düşünse de, nişanı bozmak için çok erken olduğu için nişanlıymış gibi davranmaya devam etmeleri gerektiğini fark etmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, yolculuk gününe kadar Drew'dan başka bir şey görmedi. Ne yazık ki Roslyn kendini onu özlerken buldu. Ve onun kendisini takip etmekten vazgeçtiği düşüncesi saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı, her ne kadar kendi kendine sonunda uyuşamayacakları görüşüne katılmasının daha iyi olacağını söylese de.

Bu arada Drew ona iki kez mektup yazdı. Bir keresinde ona Cobbett'in *Parlamento Tarihi*'nin henüz yeni basılmış olan son cildini göndermişti. Bir keresinde de Francis Bacon'ın *Yeni Atlantis*'inin Latince orijinalinin son derece nadir bulunan bir baskısını ödünç vermek için... Drew, ondan pahalı hediyeler almaktan hoşlanmadığı için bunu sadece bir ödünç olarak nitelendirmişti.

Roslyn onun alaycı tavrına gülümsemekten kendini alamadı ve hemen kütüphaneye giderek değerli küçük kitabı incelemeye koyuldu.

Pazartesi günü geldiğinde Drew'u gördüğüne aptalca sevinmişti ve arabasına onun karşısına yerleştiğinde, abigail'i Nan'ın görgü kurallarına uymasına yardım etmek için orada olmasından daha da memnun olmuştu. Nan, Marcus'un Loring kardeşlerin yeni gardıroplarıyla ilgilenmesi, giyinmelerine ve saçlarını düzenlemelerine yardımcı olması için tuttuğu hizmetçi kadındı. Biraz genç olmasına rağmen Londra'dan gelmişti ve refakatçi olarak görevlerini iyi biliyordu.

Nan'in varlığında Drew Roslyn'le rahat ama kişisel olmayan bir sohbet sürdürdü. Ancak sabah ilerledikçe daha az konuşmaya başladı ve malikânesine yaklaştıklarında Roslyn şunları fark etti

neredeyse sessizdi. Ona bunu sorabilirdi ama Nan dinlediği için buna fırsatı olmadı.

Drew'un konuştuğu tek an, arabanın özenle yapılmış bir taş kapıdan geçmek için yavaşladığı andı.

"Atalarımın evi," dedi sertçe, pencereden dışarı bakarak.

Roslyn, parkın muazzam olduğunu, dolambaçlı bir ağaçlık yolda on dakikadan fazla ilerledikten sonra fark etti. Sonra Arden Kalesi görüldüğünde Drew'un sessizliğini unuttu.

Altın taştan yapılmış görkemli yapı uzaktaki bir tepenin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Sadece iki yüzyıl önce inşa edilmiş olan bu yapı, bir ortaçağ şatosundan ziyade kraliyet ailesine uygun resmi bir saraydı; son derece zengin aristokrasiye ait bir konut olduğu açıktı.

Roslyn, Nan'in gözlerinin bu manzara karşısında hayretle açıldığını gördü ve kendi yüz ifadesinin de benzer bir hayranlık gösterdiğini biliyordu.

Yarım düzine canlı giysili seyis ve uşak onları karşılamaya koştu ve atlarını, bagajlarını ve hizmetkârlarını hızla kontrol altına aldı. Drew, Roslyn'i geniş taş merdivenlerden yukarı, görkemli bir uşak tarafından karşılandıkları muazzam girişe, oradan da görkemli evin "küçük" olduğunu söylediği misafir odasına götürdü.

İç dekor, dış cepheyi gördüğünde beklediğinden bile daha görkemliydi. Önünden geçtiği her oda brokar ve yaldızlı mobilyalar, altın ve kristal avizeler ve sayısız tablo, duvar halısı ve heykelle doluydu.

Roslyn, uzun boylu, görkemli, gümüş saçlı bir kadının oturduğu bir odaya girmeden önce bile her şeyin zenginliğinin oldukça göz korkutucu olduğuna karar verdi.

Düşes yavaşça ayağa kalktı, tavrı Roslyn'in uyardığı kadar buyurgan ve bir o kadar da ürkütücüydü. Soluk gri gözleri buz gibiydi ve oğlunun gelişini onaylamak için söylediği tek kelime de öyle: "Arden."

"Anne," diye karşılık verdi Drew aynı sertlikle. Ses tonu şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama sıcaklık da içermiyordu. Roslyn, ebeveynine sert bir selam verdikten sonra tanışma faslına geçerken aralarındaki gerginliğin hissedilebilir olduğunu fark etti.

Düşes zarifçe ama oldukça kasıtlı bir şekilde, Roslyn'i incelemek için lorgnetini soğuk gri gözüne kaldırdı.

"İyi günler Bayan Loring," dedi soylu kadın kibirli bir ifadeyle. "Anladığım kadarıyla oğlumu tuzağa düşürmüşsünüz."

Roslyn bu özel kelime seçimi karşısında eğlenmekten kendini alamadı ama cevap verirken hem ifadesini hem de ses tonunu nötr tutmaya dikkat etti. "Tuzağa düşürmenin uygun bir kelime olduğunu sanmıyorum, majesteleri."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

Küçümseyen soylu kadının ayaklarına kapansa bile düşesin onayını kazanabileceğinden kuşku duyan Roslyn, Drew'a cilveli bir şekilde gülümsedi. "Ben buna beklenmedik bir karşılıklı çekim diyebilirim, Majesteleri."

Adam tembelce gülümseyerek ona karşılık verince düşes hemen sertleşti. "Böylesine kötü şöhretli bir anne babaya sahipken, nişanınızı memnuniyetle karşılamamı beklemeyin Bayan Loring. Tüm aileniz yıllardır bir skandal bulutu altında."

Roslyn kibarca, "Yakın zamana kadar bu gerçekten de doğrudu," diye kabul etti. "Ama ablam oldukça saygın bir evlilik yaptı."

"Evet, biliyorum. Lord Danvers uzun zamandır oğlumun bir tanıdığıdır. Başarılı mısınız, Bayan Loring?"

"Oldukça öyle. Şarkı söylerim ve iyi piyano çalarım. İğne oyası ve suluboyada ustayımFransızcam akıcıdır ve az da olsa İtalyanca bilirim. Latince de okur ve konuşurum."

"*Latince mi?*" Ses tonu küçümsediğini ima ediyordu. "O zaman Arden ile en azından bir ortak noktanız var."

"Evet, aynı kitaplardan zevk alabiliriz. Bunu evlilik mutluluğu için başlıca niteliklerden biri olarak görüyorum, sizce de öyle değil mi, ?"

Düşesin ağzı gerildi ama Roslyn onun buz gibi bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Soylu kadının onu sorguya çekmekteki amacını tamamen anlamıştı. Düşes onu nişanı iptal etmesi için korkutmaya çalışıyordu. Ama Roslyn'in ona boyun eğerek tatmin olmaya hiç niyeti yoktu.

Bir süre sonra düşes başka bir yol seçti. "Anladığım kadarıyla genç hanımlar için bir akademide öğretmenlik de yapıyorsunuz. Nişanlandığınıza göre tabii ki bunu hemen bırakacaksınız."

"Ne yazık ki sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, Majesteleri. Ablam artık bir kontes olmasına rağmen akademimizde ders vermeye devam etmeyi planlıyor ve ben de düşes olursam aynı şeyi yapmayı düşünüyorum."

Arden Düşesi şimdi kızgın görünüyordu. "Bayan Loring, bu aileyle evlendiğiniz takdirde nasıl bir yükümlülük altına gireceğiniz konusunda bir fikriniz var mı? Sonuçlarımızı korumakla yükümlüsünüz."

Roslyn sesini hafif tutarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ekselansları, sizinle tanıştıktan sonra ne beklemem gerektiğine dair mükemmel bir fikrim var. Ama uygun davranışlarım konusunda oğlunuzun hakem olmasına izin vereceğim."

Öfkeli ve kırgın görünen düşes aniden dikkatini Drew'a çevirdi, sanki Roslyn'i düşüncelerinden uzaklaştırıyormuş gibi

Hep birlikte. "Odalarınız hazırlandı, Arden. Saat yedi buçukta büyük salonda bir kadeh şeri içmek için bana katılabilirsin. Kasaba saatlerine uyduğumu ve akşam yemeğini sekizde yediğimi hatırlarsın."

Drew yumuşak bir sesle, "Gayet net hatırlıyorum anne," dedi.

"Mathers'la konuşmanı bekliyorum. Bu hafta her zamankinden daha küstah davrandı ve onu azarlayamayacağımı biliyor."

"Elbette, onunla konuşacağım. Kısa süre içinde onu ziyaret etmeyi planlıyorum."

Ona kısa bir selam daha verdi ve Roslyn'i odadan çıkardı. Koridordan kaçarlarken, kadın rahatlayarak nefesini bıraktı.

Drew eğlenmiş ve belki de biraz rahatlamış görünüyordu. "Bunu oldukça iyi idare ettin. Ejderha'yla başa çıkmaktan fazlasını yaptın."

Roslyn gülümsedi. "O kadar da kötü biri değil, eğer kibirli ve kansız insanlardan hoşlanıyorsanız."

"Bilmiyorum," dedi aniden, ses tonuna sertlik geri dönmüştü. "Gelin, size kütüphaneyi göstereyim. Çok beğeneceğinizi düşünüyorum."

"Mathers kim?" Roslyn onu başka bir kanada götürürken sordu. "Ve annen neden onu azarlayamıyor?"

"Eton'a gönderilmeden önce önce hemşirem, sonra da mürebbiyem oldu."

"Ah, Eleanor eski hemşirenizden bahsetti. Kendisine bakamayacak kadar halsizleştğinde onu buraya, şatoda yaşaması için getirmişsiniz. Sanırım düşes bu cömertliğinizi onaylamıyor?"

Drew yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu süregelen bir savaş ama şimdiye kadar ben kazandım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Annemi, Mathers ile aynı çatı altında yaşamaya tahammül edemezse malikâneye taşınmakla tehdit ettim. Ama tabii ki buranın onda biri büyüklüğünde bir yerde oturmak istemiyor."

Roslyn usulca güldü ve Drew kendini bu tatlı, müzikal sesin tadını çıkarırken buldu. Roslyn annesine karşı olan duygularını çok iyi anlıyor gibiydi.

"Şato hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, düşesle girdiği söz düellolarından yara almadan çıkmasından memnun .

Roslyn dikkatle, "Çok güzel," dedi. "Ama sen beğenmedin."

" de... misafirperver değil." Drew kuru bir sesle, "Fark etmişsinizdir," dedi.

"Pek umurunda değil gibi görünüyor."

"Hayır."

Mermer ve maun ağacının hapsettiği burada yaşamaktan hiç hoşlanmamıştı. Bir ev olarak burası çok görkemli, çok soğuk ve çok boştu... Drew bu soğukluğun büyük ölçüde annesinin varlığından kaynaklandığının farkındaydı.

Altı yaşında Eton'a gittiğinden beri burayı hiçbir zaman evi olarak görmemişti. Unvanı devraldıktan sonra bile, annesi evdeyken mümkün olduğunca ortalıkta görünmemiş, sadece kiracılarıyla vakit geçirmek ve çiftliklerini denetlemek, özellikle de en yeni tarım yöntemlerini test etmek ve denemek için ziyaret etmişti.

"Araziyi görmek ister misiniz?" Drew sordu. "Evden çok daha çekicidirler."

"Evet, hem de ."

"O halde bu öğleden sonra atları eyerleyip gezintiye çıkaracağım."

"Anneniz yılın büyük bölümünde burada mı yaşıyor?"

"Londra'da geçirdiği her sezon hariç. Onun dışında burada sarayda kalıyor."

Roslyn bir kaşını kaldırdı. "Bu ikiniz için de sezonu garipleştiriyor olmalı."

"Oh, aynı evi paylaşmıyoruz, Tanrı korusun. Ben kendi evimi aldım ve Grosvenor Meydanı'ndaki evi ona verdim. O kendi hayatını yaşıyor, ben de kendi . Böylesi ikimiz için de çok daha iyi."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Roslyn. "Neden evlenmek istemediğini anlamaya başladım. Düşesinizin annenize benzemesinden endişe ediyorsunuz."

Drew ona sert bir bakış attıktan sonra esprisiz bir gülümsemeye karşılık verdi. "Ne kadar da anlayışlısın, sevgilim."

Artık kütüphaneye varmışlardı ve Drew kenara çekilerek Roslyn'in içeri girmesine izin verdi. Oda Danvers Hall'dakini gölgede bırakıyordu ve Roslyn gereken saygıyı gösterdi.

"Aman Tanrım," dedi saygıyla, çeşitli kitapları incelemek için en yakın rafa doğru ilerledi.

"Londra'daki kütüphanemdeki koleksiyon aslında çok daha iyi. Ve açıkçası, Danvers Hall'daki rahmetli üvey amcan da öyle. Bunlar sadece

Çünkü Londra'daki evimde yer kalmadı."

"Sen *buna* aşğılık mı diyorsun?" Rastgele bir kitap çıkarıp açtı. "Müstehcen bir şekilde zengin olmanın sizi oldukça şımarttığını söyleyebilirim."

Sırıttı. "Zenginliğin avantajları var. Şimdi izin verersen, tatlım, Mathers'ı ziyaret etmek istiyorum. Bunu bekleyecektir. Seni burada bırakabilirim ya da binicilik kıyafetlerini giyebilmen için odana götürebilirim."

Roslyn kitaptan başını kaldırdı. "Onunla tanışabilir miyim?"

Drew şaşırıldığını hissetti ama yine de onun isteğini reddetmek için bir neden göremedi. "Eğer isterseniz. Aslında, nişanlandığımızı ona söylediğim son ziyaretimden beri sizinle tanışmak için can atıyor."

Roslyn kitabını rafa geri koyduktan sonra dördüncü kattaki hizmetli salonuna ıktı. Koridorun sonunda bir kapıya usulca vurdu ve tok bir sesin içeri girmesini teklif etmesiyle kapıyı açtı.

Bakışları hemen açık pencerenin yanındaki sallanan sandalyede oturmuş, bir yandan güneş ışığının tadını çıkarırken bir yandan da yün ipliğinden yavaşça örgü ören yaşlı kocakarıya gitti. İlk çocukluğuna dair en güzel anıları bu yaşlı kadınla ilgiliydi ve şimdi onun acınası haline üzülüyordu - kambur omuzları, boğumlu elleri, sandalyenin yanında duran bastonu. Ama onun neredeyse kör olduğunu gösteren şey bulanık gözleriydi.

Mathers başını eğerek dikkatle dinledi, sonra Drew bir şey söylemeden önce gülümsedi. "Sen geldin."

"Daha azını mı bekliyordun?" diye sordu Roslyn'i odaya .

"Sizden değil, majesteleri. Ama müstakbel gelininizin gözünün önünden ayrılmanıza izin verip vermeyeceğini bilmiyordum."

Drew onun yaşlılıktan kırışmış yanağını öpmek için eğildi ve Roslyn'i kendine yaklaştırdı. "Aslında nişanlım burada benimle birlikte. Bayan Roslyn Loring, sizi eski mürebbiyem Bayan Esther Mathers ile tanıştırabilir miyim?" Roslyn cevap vermeden önce, "Bayan Loring sizinle tanışmak istedi, Mathers," diye ekledi.

"mi?" Yaşlı kadının sesi memnun olmuş gibiydi.

"Evet, ona küçük bir çocukken beni nasıl zorbalıkla dövdüğünü anlattığımda merakı arttı."

Mathers ona geniş, dişsiz bir gülümseme verdi. "Peki sana inandı mı?"

"Bunu ona kendiniz sormanız gerekecek."

"Siz de öyle mi Bayan Loring?"

Roslyn güldü. "Doğrusu, zalimliğinizi ilk kez duyuyorum Bayan Mathers, ama bunu bildiğinizi sanıyorum. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ve ben, sen." rg şişlerini kucağına bıraktı. "Buraya gelin de sizi görebileyim, Bayan Loring."

"Ah, hayır, Mathers," diye araya girdi Drew. "Ona bana davrandığın gibi, saygısızca davranamazsın." Roslyn'e, "Onun gözünde hâlâ altı yaşındayım," diye mırıldanırken ona sevgiyle gülümsedi.

Mathers'ın cılız kahkahası daha çok bir kıkırdamaya benziyordu. "Peetelerini değiştirdim ve ona görgü kurallarını öğrettim. Ne kadar büyük olursa olsun, onu bir lord olarak düşünmek zor. Bayan Loring, duyduğuma göre genç bayanlar akademisinde öğretmenlik yapıyormuşsunuz. Bu beni çok şaşırttı."

"Evet, iki kız kardeşimle birlikte benim de var. Birkaç yıl önce mali durumumuz iş bulmamızı gerektirdi, bu yüzden çok cömert bir patronun yardımıyla bir akademi açtık."

"Peki öğretmenliği küçümsüyor musunuz?"

"Aksine, bundan keyif alıyorum. Esnaf ve tüccar kızlarına toplumla nasıl ilişki öğretiyoruz... kibar evlilikler yaptıklarında dezavantajlı duruma düşmemeleri için cilalarını ve inceliklerini geliştiriyoruz."

Mathers başıyla onayladı. "Umarım öğrencileriniz bu haylazdan daha terbiyelidir."

Mavi gözleri eğlenceyle dans eden Roslyn, Drew'a baktı. "Çocukken bir terör müydü?"

"Korkunç değil, sadece yaramaz, erkek çocuklar gibi. Ama Dük ve Düşes'ten sonra bunu teşvik ettim..." Başını sertçe salladı. "Dilimi boş ver. Birinin işverenleri hakkında kötü konuşması kabalıktır."

Roslyn, "Onunla ilgili hikâyelerinizden bazılarını dinlemeyi çok isterim," diyerek garip anı örtbas etti.

Mathers titrek bir el uzattı. "Daha yakına gelir misiniz lütfen? Delikanlımın nasıl bir kadınla evlendiğini görmek istiyorum ve yaşlı gözlerim eskisi gibi değil."

"Evet, tabii ki."

Roslyn itaat edip eğildiğinde, Mathers yüzünü hafifçe yoklamak için uzandı. Kemikli parmaklar onu incelerken Roslyn kıpırdamadan durdu ve Drew'i biraz şaşırttı.

Yaşlı mürebbiyenin yüzüne bir memnuniyet ifadesi yayıldı. "Yüksek ve kudretli bir hanımefendi değilsiniz, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" Roslyn gülümseyerek söyledi.

"Dünyada kendi yolunu çizmek zorunda olduğun gerçeğinin yanı sıra mı? Sana dokunmama izin verdin. Bazı düzgün hanımlar isyan ederdi." Bakışlarını Drew'a doğru çevirdi. "Bence iş görür, Majesteleri."

"Bu kadar kısa bir tanışıklığa dayanarak bunu söyleyebilir misin?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Evet, öyle. Bahse girerim bunu tespit etmeniz de uzun sürmemiştir."

"Neredeyse iki hafta."

"Seni hizada tutacağından hiç yok." "Öyle umuyorum," dedi Drew dostça.

"Peki, onu seviyor musunuz, Bayan Loring?"

Soru karşısında şaşırmış görünen Roslyn, yalan söylemek istemiyormuş gibi tereddüt etti. "Ona çok düşkünüm."

"Onu sevmeye başlarsan iyi olur. Bu evde yıllardır sevgi yok, o küçük bir çocukken evi terk ettiğinden beri hiç olmadı."

"Bu kadarı yeterli, Mathers," dedi Drew çabucak. "Bayan Loring'in canını sıkmak istemezsin."

Bulutlu bakışları ona doğru döndü. "Hayır, ama onu sıkıyor *olsam* bile, bundan bahsetmekten kaçınacak kadar nazik. Bu kalbimi ısıtıyor, sevgili oğlum. Sadece özel bir kadın senin için bunu yapabilir ve içimden bir ses bunun özel bir kadın olduğunu söylüyor."

Yaşlı kadının omzuna hafifçe dokunurken Roslyn'e bakmaktan kaçındı. "Seninle tartışmayacağım canım, ama bize izin verirsen Bayan Loring'i ata bindirmeye söz verdim."

"Mükemmel! Yazın tam güzel bir gün. Sanırım araziyi seveceksiniz, Bayan Loring."

"Gerçekten de muhteşemler," diye onayladı Roslyn.

Mathers'ın solmuş yanağına son bir öpücük konduran Drew, Roslyn'in koluna girerek onu odadan çıkardı.

Eski mürebbiyesiyle yaptıkları konuşma onun için hem rahatsız edici hem de tatmin edici olmuştu. Roslyn'in yaşlı hizmetçiye karşı gösterdiği nezaket, annesinin buz gibi küçümsemesinden çok farklıydı. Bu zıtlık onun Roslyn'in sıcak doğasına daha fazla değer vermesine neden olmuştu ve garip bir şekilde Roslyn'i öpemediği, hatta ona dokunamadığı son beş gündür yaşadığı cinsel hayal kırıklığını biraz olsun yatıştırmıştı. Zamanını beklemek zorunda kalmak onu huzursuz ve sinirli yapmıştı, ağrısından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama Drew'un da kabul ettiği gibi, perhiz onun güçlü yanı değildi. Sabır da öyle. Ve bu akşam ünlü annesiyle yiyeceği yemeği atlatmak için ikincisini yeterince toplaması gerekiyordu.

Ama en azından öncesinde Roslyn'le toprakları üzerinde arkadaşça bir gezintinin tadını çıkarabilirdi. Yine de kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Roslyn'in kolunu bırakmaya dikkat etti, yoksa onun arkadaşlığının tadını çıkarmaktan çok daha fazlasını yapma arzusuna yenik düşecekti.

On Altıncı Bölüm

Kalbimi ona kaptırmak aptallık olurdu, ama her geçen gün daha da çok cezbediliyorum.

-Roslyn'den Fanny'ye

Arden Düşesi'yle buz gibi buluşmasının tam tersine, Roslyn o güzel yaz öğleden sonrasını özellikle keyifli bulmuş, Drew'la birlikte Kent kırsalında at sürerek onun güzel malikânesini ve kiracı çiftliklerini seyretmişti.

Kendini her zamankinden daha hoş ve çekici, mükemmel bir arkadaş olarak gösteriyordu. Yine de onda belirgin bir değişiklik fark etti. Artık daha az temkinli görünüyordu. Daha az pratik yapmıştı. Daha rahat. Daha *doğal*.

Ve Drew'daha önce hiç görmediği farklı bir yönünü gördü. -Ciddi, sorumluluk sahibi, cömert tarafı. İngiltere'de sadece toprağı ve işçileri gelir elde etmek için sömürmeyi düşünen pek çok büyük toprak sahibinin aksine, sahip olduğu mülklerle gurur duyuyor ve kiracılarını önemsiyordu.

Drew bir dük olarak saygıyı hak ediyordu ama yine de halkıyla arasında bir sevgi bağı olduğu da açıktı. Ama Roslyn onu Mathers'la birlikte gördükten sonra bu kadarını beklemişti. Yaşlı mürebbiyesiyle ilgilenme şekli kalbini ısıtmıştı.

Yolculuklarının sonuna doğru, adamın yaşlı üst sınıf hizmetçiye neden bu kadar düşkün olduğunu öğrendi.

Bir ormanın kenarındaki kulübeye geldiklerinde çayırındaki küçük bir gölün yanında at sürüyorlardı ve Drew atını dizginleyerek durdurdu.

"Burası çocukken en sevdiğim yerdı," dedi biraz hüzünle. "Bu kulübe av bekçimiz ve karısına aitti. Mathers okuldan kaçmak için beni buraya getirirdi. Kağıttan yelkenliler yapar, onları gölde yüzdürür ve korsancılık oynardık. Daha sonra bana bekçinin karısı tarafından pişirilen sıcak çöreklerden yedirirdi."

Başka bir deyişle, çocuk olmana izin veriliyordu, diye düşündü Roslyn sessiz bir empatiyle. "Genç bir çocuk olarak burada yaşamak yalnızlık olmalı," dedi yüksek sesle.

Omuz silkti. "Ailemi nadiren görüyordum. Ve tabii ki diğer çocuklarla ilişki kurmama izin verilmiyordu -kesinlikle personelin çocuklarıyla değil, çünkü korumamız gereken sonuçlarımız vardı. Ama Mathers bunu katlanılabilir hale getirdi. Ve okulda Marcus ve Heath ile tanıştıktan sonra hiç yalnızlık çekmedim." Drew ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ama buradan ayrıldığıma neden memnun olduğumu anlayabilirsin."

"Elbette yapabilirim."

Roslyn ürpererek, o da buradan ayrılmaktan memnun olurdu, diye düşündü. Devasa ev muhteşem olsa da soğuk ve korkutucuydu, hayattan ve sıcaklıktan yoksundu. Böyle bir evde yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Neyse ki kendi yetiştirilme tarzı Drew'inkinden oldukça farklıydı. Hayatının ilk on sekiz yılında annesinin, kız kardeşlerinin ve bir dereceye kadar da babasının sevgisine sahip olmuştu. Şimdi ise kız kardeşlerine ek olarak, karşılıklı sıcaklık ve şefkat sağlayacak akademisi ve arkadaşları vardı.

Kendi annesi de Drew'inkinden çok farklıydı. Victoria Loring kendi halinde bir soylu kadın olmasına rağmen kızlarını içtenlikle sevmişti. Marcus sayesinde, yakın zamanda

Victoria ile yeniden bir araya gelmiş ve neden sevgilisiyle birlikte ülkeden kaçmak zorunda kaldığına dair gerçeği öğrenmişti. Kızlarını terk etmek istememişti ve aslında bunun için yas tutuyordu.

Ama Arden Düşesi'nin oğluna karşı çok az sevgi beslediği açıktı. Onun yerine Mathers, Drew'in annesinin yerini almıştı.

Roslyn, küçük bir çocukken onu sevecek birinin olmasından memnundu ve düşesi, ona yaşattığı duygusal kısırlık yüzünden hiç sevmiyordu.

Drew'un çocukken yaşadığı yalnızlığı hayal etmek -ve şimdi gergin anne ilişkisini görmek- Roslyn'in koruyucu içgüdülerini ortaya çıkardı. Bu çok saçmaydı, çünkü Drew yetişkin bir adamdı ve annesine karşı kendini savunabilecek durumdaydı.

"Mathers'a sahip olduğun için çok şanslıydın," diye mırıldandı Roslyn.

"Son derece şanslıyım. Bana bir dükün oğlu gibi değil de normal bir çocukmuşum gibi davranan az sayıdaki insandan biriydi... ve nedenlerini asla sorgulamak zorunda kalmadığım az sayıdaki insandan biriydi." Roslyn'e duraksadı. "Kısa paltolardan kurtulduğumda, çoğu insanın benden bir şeyler istediğini öğrenmiştim."

"Zenginliğiniz ve yüzünden mi?"

"Evet. Ve on altı yaşıma geldiğimde, bu ders oldukça acı bir şekilde eve götürüldü."

"On altı yaşındayken ne oldu?" "Baştan

çıkarılmama izin verdim."

Roslyn onun şaka yapıp yapmadığını merak ederek gözlerine baktı. Ama adamın ciddi olduğunu gözlerindeki kaba duygu gölgesinden anlayabiliyordu. "Bunu hayal etmek zor görünüyor."

"Ne yazık ki bu doğru. Çarpıcı derecede güzeldi ve benim ilk sevgilimdi... benden sadece dört yaş büyük ama çok daha deneyimli genç bir duldu. Onun aşk sözlerine güvenmemem gerektiğini bilmeliydim, ama pençesindeydim, genç bir adamın karasevdasına kapılmıştım. Düşesim olabilmek için beni nasıl tuzağa düşürdüğünü kalbim kırıldı. Başından beri başka bir sevgilisi vardı, biz evlendikten sonra da yanında tutmayı planladığı bir sevgili."

"Yani seni aşk konusunda bu kadar alaycı yapan şey bu mu?" Roslyn sessizce sordu.

"Sanırım öyle." Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, onu yıllardır düşünmemiştim." Drew aniden başını salladı. "Bir öğleden sonrası için bu kadar duygusallık yeter. Size en yeni drenaj hendeğimi göstereyim. Bilim oldukça büyüleyici olabilir."

Atını kulübeden uzaklaştırırken gözlerinde alaycı bir mizah parıltısı vardı ama Roslyn onun konuyu kasıtlı olarak değiştirmesine şaşırılmamıştı.

Onu şaşırtan şey, o canlı yeşil gözlerin bir an için ne kadar savunmasız olduğuydu. Daha da şaşırtıcı olan, Drew'un onun kırılganlığını görmesine izin vermiş olmasıydı.

Roslyn atını onunkinin yanına doğru sürerken, artık onu alaycılığı için suçlayamayacağını düşündü. Ve genç bir adamken bu kadar acı bir şekilde incinmiş olması, içindeki koruyucu içgüdüleri daha da güçlendirdi. Kollarını ona dolamak, acısını öpüp yok etmek istiyordu-

Özlemini zorla bastıran Roslyn alt dudağını ısırды. Drew'un bu hassas, savunmasız tarafını görmek istemiyordu. Baştan çıkarıcı çapkına, alaycı asilzadeye direnmek çok daha kolaydı.

Bu da *onu* ona karşı çok savunmasız yapıyordu. Kalbini bu adama kolayca kaptırabilirdi. Ve bu felaket olabilirdi.

Sevgisi karşılık bulmazken Drew'a aşık olmak büyük bir hata olurdu. Drew kimseyi sevmeye, güvenmeye istekli değildi ve kız da aksini ummakla aptallık ederdi.

Drew, mülklerinin turunu tamamladıklarında düşüncelerinin tahmin edilebileceği gibi huzursuz olduğunu fark etti. Eleanor'un tavsiyesine uymuş ve Roslyn'le kendisinden bir şeyler paylaşma riskini göze alarak, ilk sevgilisi tarafından nasıl aptal yerine konulduğunun, genç kalbini paramparça eden güzel bir dul tarafından nasıl kandırıldığının küçük hikâyesini anlatmıştı.

Oldukça çabuk iyileşmişti ve bu deneyim artık ona acı ama yine de hatırlamak onun için rahatsız ediciydi.

Neyse ki artık dul kadını nadiren düşünüyordu. Onu uzun zaman önce kararlılıkla zihninden silmişti. Ama kadının ona öğrettiği ders onu hiç terk etmemişti. Temkinlilik her zaman oradaydı, bilincinin arkasında geziniyordu.

Güvensizliği, evlilikten her zaman bu kadar kararlı bir şekilde uzak durmasının sebebiydi. Sadece onun servetini ve unvanını isteyen bir kadınla evlenmek istemiyordu. Kendisi için sevilmek istiyordu-

Drew sessizce, bu farkındalığın öneminin biraz ürkütücü olduğunu itiraf etti. Hayatında ilk kez aşkı istediğini kabul etmişti.

Onu kendisi için sevebilecek bir eş istiyordu.

Roslyn o kadın olabilir miydi? Yanında at sürerken farkında olmadan bakışları ona kaydı. Ondan mükemmel bir düşes olacağını biliyordu. Nezaketi, rahat tavırları

Bugünkü kiracıları, Arden Kalesi'nin leydisi rolünü ne kadar zahmetsizce yerine getirebileceğini ona göstermişti.

Kuşkusuz evine sıcaklık getirecekti. Kırılgan, otoriter, astlarını hor gören ve bir buz kraliçesi gibi hüküm süren annesinin aksine.

Roslyn'in tavırları muhteşem olabilirdi ama o bir buz kraliçesinin tam tersiydi. Aksine, sıcaklığın ta kendisiydi. Bu öğleden sonra küçük bir şapka takmış ve saçlarını ensesinde düğümlemişti. Drew onu izlerken altın sarısı saçlarının güneş ışığını emdiğini, gülümsemesinin ise ona rakip fark etti.

Gülümsemesi hoş ve sıcaktı ve Drew'un içini özlemle sızlattı. Drew, cinsel arzudan çok daha derinlere inen bir özlem olduğunu kabul etti.

Roslyn onda çok daha güçlü ve çok daha rahatsız edici duygular uyandırmıştı.

Yine de bu duygudan zevk alıyordu.

Yıllarca duygusal kopukluk için çabalamıştı. Eğer insanlar için bir şey hissetmezse, ihanete uğrayamazdı. En yakın iki arkadaşı, Marcus ve Heath, ona asla ihanet etmemiş, onu asla hayal kırıklığına uğratmamış ve böylece onun sonsuz güvenini ve sadakatini kazanmışlardı.

Ama aynı soğukluk, aynı kibirli kopukluk ve aynı yalnızlıkla annesine çok fazla benzeme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Şimdiye kadar kendini hiç yalnız olarak düşünmemişti ama Roslyn'in az önceki sorusu ona gerçekten de çoğu zaman yalnız olduğunu fark ettirmişti -ya da onunla tanışmadan önce öyleydi. Roslyn onu kendini koruyan kabuğundan çıkarmıştı. getirmişti.

Şimdiye kadarki kayıtsız varoluşuna büyü katmıştı. Onu tanıdığından beri hayatı daha dolu, daha zengin olmuştu. Daha tutkulu.

Drew kaşlarının çatıldığını hissetti. Belki de bunca zamandır bilinçsizce tutkuyu arıyordu ve bunun farkında bile değildi. Ona sadece fiziksel zevkten daha derin bir şeyler hissettirebilecek bir kadın. Onu soğuk ve duygusuz varoluşundan silkeleyebilecek bir kadın.

Ne olursa olsun, Roslyn'in hayatına girmiş olmasından çok memnundu. Ona hissettirdiği duyguların tehlikesine rağmen. Hatta onun yakınlığının kendisinde yarattığı büyük cinsel hayal kırıklığına rağmen.

Fiziksel rahatsızlık acı verici olsa da, onun sıcaklığını paylaşabilecekse katlanmaya değerdi.

Drew, Roslyn'i tekrar annesine maruz bırakmaya pek hevesli değildi ama düşes küçümseyici sözlerini minimumda tuttuğu ve Roslyn de gerginliği azaltan kibar bir sohbe devam ettiği için akşam yemeği katı resmiyetine rağmen katlanılabilir hale geldi.

Ancak yemekten sonrası tamamen başka bir sorundu. Geleneklere göre, beyler Porto şarabının tadını çıkarırken hanımlar da misafir odasına giderdi. Ama Drew tek başına içmek istemiyordu ve Roslyn'i Ejderha'yla yalnız bırakmaya da hiç niyeti yoktu, bu yüzden onlara büyük salona kadar eşlik etti.

Geleneklere uymayı reddetmesi düşesin öfkesini beklediğinden de fazla artırdı; sandalyelere oturur oturmaz ilk yayılım başlattı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Arden. Evimde terbiyesiz davranışlara müsamaha göstermediğimi biliyorsun."

Drew cevabını yumuşak tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Aslında burası benim evim anne."

"Belki, ama bu uygunsuz nişanlılığınızı destekliyormuş gibi yapmamı bekliyorsanız, isteklerime uyacaksınız."

Drew'un çenesi ama annesi sert bir şekilde devam etti.

"Bu evliliği onaylamadığımı çok iyi biliyorsun. Gelin seçiminde çok daha iyisini yapabilirsin. Bayan Loring sizden çok aşağıda-"

Onun tiradını yarıda kesti. "Birincisi, anne, hangi gelini seçeceğimi söylemek sana düşmez. İkincisi, Bayan Loring'den daha iyisini *bulamam*."

"Öyle olmalı, çünkü böyle eşit olmayan bir anlaşmaya onay vermeyeceğim."

Annesinin kibirli bakışlarına misliyle karşılık verdi. "Ya yaparsın ya da sabahleyin çeyiz evine taşınırsın."

"Buna cüret edemezsin!"

"Elbette buna cesaret edebilirim. Kişisel eşyalarınızın oraya taşınmasını emredeceğim ve ben Londra'ya dönmeden önce Şato'ya girmenizi yasaklayacağım. Personelim isteklerime itaat edecektir, biliyorsunuz."

Düşesin beti benzi atmış, öfkeyle ağzı açık kalmıştı.

Tartışmaları boyunca Roslyn sessiz kalmıştı ama şimdi araya girdi.

"Drew," dedi Roslyn alçak bir sesle. "Bunun bir önemi yok. Hiçbir zaman toplumda daha yükseklerle tırmanmak istemedim. Bulduğum yerden gayet memnunum."

"Benim için çok önemli."

Düşes öfkeden neredeyse titreyerek ayağa kalktı. "Benim huzurumda yemin edemezsiniz, efendim, kendimi ifade mi?"

Aniden ayağa kalkan Drew elini Roslyn'e uzattı. "Gel tatlım, cinayet işleme dürtüsüne yenik düşmeden burada bir dakika daha kalamam."

Annesi öfkeyle soludu ama Drew Roslyn'i odadan çıkarırken ona aldırmadı. Hiç durmadan evin içinden kütüphaneye doğru yürüdü, Roslyn hâlâ yanındaydı.

Kadın onun hızlı adımlarına itiraz etmedi ama Drew Fransız kapılarını iterek açıp terasa kaçtığında, kadın biraz nefessiz kalmıştı. Drew ancak o zaman öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verdiğini fark etti. Genelde annesini boğazlamak için duyduğu şiddetli dürtüyü onu kararlılıkla görmezden gelerek kontrol etmeyi başarırdı.

Bir özür mırıldanarak Roslyn'in elini bıraktı ve terastan taş korkuluklara geçerek görkemli bahçelere baktı. Dolunay yeni doğmuştu, bu yüzden huzurlu manzara içinde kaynayan öfkeyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Roslyn'in yanında durmak için hareket ettiğini görmekten çok hissetti.

Sonunda konuştuğunda sesi tereddütlü ve temkinliydi. "Annenle senin arana girmek istemem, Drew."

"Sen aramıza girmedin," dedi dişlerini sıkarak. "Yıllardır birbirimize karşıyız. Normalde onun istediğini yapmasına izin verirdim ama bu sefer değil."

"Bence konuyu çok fazla büyütüyorsunuz. Onun onayını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Sizin de istemeyeceğinizi düşünüyorum."

"Bunu kendim için değil, senin için istiyorum. Eğer isterse senin toplumdaki yerini garanti altına alabilir."

"Ama gerçekten, bu benim için önemli değil. Ve kesinlikle bunun için savaşmanızı istemiyorum. Bu çok üzücü. Belki de korkağım ama ailemin savaşları bende çekişme korkusu yarattı."

Drew kalbinin sıkıştığını hissetti. Öfkesi, annesinin kendi sonuçları hakkındaki amansız görüşü ve kendi bölgesine gelen herkesi yönetme konusundaki zalimce ihtiyacı yüzünden kaynama noktasına ulaşmıştı. Ama öfkesini Roslyn'den çıkarmaya hakkı yoktu.

Dönerek elini tutmak ve dudaklarına götürmek için uzandı. "Affet beni, tatlım. Öfkemin beni alt etmesine izin vermemeliydim."

Ona belli belirsiz gülümsedi. "Şey... ciddi bir tahrikiniz vardı. Ama yerel yargıcın bir düşesin öldürülmesine iyi gözle bakacağından şüpheliyim. Özellikle de sizinle bu kadar yakın akraba olan birinin."

Zoraki mizah girişimi karşısında dudakları hafifçe kıvrıldı ama bakışları Roslyn'in ters dönmüş yüzünde durduğunda tüm düşünceleri kayboldu. Ay ışığında, güzelliği onu keskin bir darbe gibi yakaladı.

Ona bakarken kalbi çarpmaya başladı. İstek, ihtiyaç ve arzu aniden içini doldurdu.

Bilinçli bir düşünce olmadan, daha yakına eğildi. Ona dokunmaması gerekiyordu. Onu baştan çıkarmak için romantizmi kullanacağına dair kendine söz vermişti, baştan çıkarmayı değil. Ama onun tadına bakmadan, ona dokunmadan bir an daha geçmesine izin veremezdi.

Kendine engel olamayan Drew ağzını onunkine doğru indirdi. Onu yavaşça öptü, dilinin içeri kaymasına izin verdi, onun tatlılığının ve sıcaklığının tadını çıkardı. Kısa bir anlık şok olmuş durgunluktan sonra Roslyn ona açıldı. Ona karşı zayıf bir şekilde sallanırken, kendini sabitlemek için uzandı ve sonra onu daha da yakına çekmek istercesine üst kollarını kavradı.

Kızın aç tepkisi karşısında Drew onu kucağına almaktan başka bir şey istemedi ama bunun yerine, kopmak için sahip olduğu tüm iradeyi topladı. Hafif bir inilti çıkararak geri çekildi ve aralarına daha güvenli bir mesafe koydu.

Öpücük onu çiğ ve acı içinde bırakmış, konuştuğunda ihtiyaçtan sesi kısılmıştı. "Günaha boyun eğmek istememiştim. Ellerimi senden tamamen uzak tutmak istemiştim. Sana istediğin şekilde kur yapabileceğimi göstermek için."

Uzun bir süre adamın yüzünü inceledi, sonra cevap vermeden önce yutkundu. "Ben de bu şekilde kur yapmak istiyorum, Drew. Şefkatle."

Kıkırdaması acı verici gibiydi. "Korkarım şefkatle uzun süre başa çıkamadım. Ve sadece bir öpücükle de duramayacağımdan adım gibi eminim."

"Durmanı istemiyorum."

Bakışları durdu. "Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet," dedi usulca. "Biliyorum. Benimle sevişmeni istiyorum."

Kütüphaneye açılan kapılara bir göz attı. "Burada olmaz. Annem evdeyken olmaz."

"O zaman nerede?" diye sordu.

"Kulübe," dedi bir süre sonra. "Bugün sana gösterdiğim bekçinin kulübesi. Benimle oraya gelir misin?"

Roslyn başını salladı. "Evet," diye yanıtladı basitçe.

Kalbinin sevinçle çarptığını, onunla tekrar birlikte olma düşüncesiyle kasıklarının gerildiğini hissetti. Bu onun için bir şanstı, diye Drew, düzensiz bir nefes alarak. Bu gece Roslyn'in ona karşı büyük bir tutku hissetmesini sağlayacaktı. Ona karşı hissetmeye başladığı türden ateşli bir tutku.

Yaklaşarak kızın elini kaldırdı ve bir öpücük kondurdu. "Bana on dakika ver. Bir atı eyerlemem gerek... ve atı getirmeliyim."

Önce odamdan bir şey alayım. Beni burada bekle, olur mu?"

Roslyn yine sessizce başını salladı.

"Emin misin, tatlım?" Drew tekrarladı. "Evet, eminim."

Sesinde hiçbir tereddüt duymayan adam parmaklarına son bir öpücük kondurdu. "On dakika o zaman."

Drew döndüğünde Roslyn'in sinirleri beklentiyle gerilmişti. Hiç konuşmadan parmaklarını Roslyn'inkilerle birleştirdi ve onu kütüphaneden geçirip bir koridordan geçirerek bir atın beklediği yan kapıya götürdü. Onu ayağa kaldırarak arkasından ata bindi ve kendine doğru çekti.

Sessizlik içinde arazide yol aldılar. Yaz gecesi güzel ve sakindi, karanlık gümüş ay ışığıyla çalkalanıyordu ama yolculuk sonsuza dek sürecek gibiydi. Roslyn'in içinde bir heves tıngırıyor, kalbiyle aynı anda aceleci bir ritim tutturuyordu. Drew'un sıcaklığını sırtında hissedebiliyor, göğsünün sert kaslarının ve saran kollarının duyularını uyandırdığını hissedebiliyordu.

Nihayet oraya vardıklarında Roslyn ilk kez konuştu. "Av bekçiniz kulübesini kullanmamızın bir sakıncası olmaz değil mi?"

"Artık burada yaşamıyor. Ona daha büyük bir ev sağladım ve burayı kendime ayırdım çünkü burayı çok seviyordum. Servet sahibi olmanın ayrıcalıklarından biri de duygusal kaprislerimi tatmin edebilmektir."

Drew'un çok fazla duygusal kaprisi olduğundan şüpheliydi, bu yüzden bu kaprisi şımartabildiği için mutluydu.

Attan inerek ona yardım etti ve içeri kadar eşlik etti. Bir mum yakmadı, bunun yerine ön pencerelerdeki perdeleri kenara çekerek ay ışığının içeri girmesine izin verdi.

Roslyn bir bakışta bu kulübenin ilk seviştikleri kulübeden çok daha büyük ve çok daha iyi döşenmiş olduğunu fark etti.

"Yatak odaları üst katta," dedi elini tekrar tutarak.

Onunla birlikte ahşap merdivenleri çıktı ve büyük, yüksek bir yatağı olan bir odaya yönlendirdi. Drew perdeleri de açtığına ay ışığı içeriye doldu; Drew ona döndüğünde gülümsemesindeki alaycılığı görebilecek kadar parlaktı.

"Sefaletime bir son vermeye karar vermen büyük şans, tatlım. Seninle sevişmemeye daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum."

Roslyn gülümsedi. "Lütfen daha fazla dayanma."

Yaklaştı ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Uzun bir süre sadece ona baktı. "Bunu özlemişim... sadece sana dokunmayı."

Roslyn yumuşak bir sesle, "Ben de özledim," diye cevap verdi.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı, zaten öpücüklerinin sıcaklığını bekliyordu, ama Drew cebine uzanıp içinde birkaç küçük sünger ve bir şişe sıvı bulunan bir kese çıkararak onu şaşırttı.

"Gebe kalmaya karşı önlem almak istediğini söylemiştin, ben de bunu getirdim. Sirkeye batırılmış süngerler tohumlarımın kök salmasını engelleyecektir."

Adamın onun endişesini hatırlaması ve bunu hafifletmek için zahmete girmesi içini ısıtmıştı. Roslyn içtenlikle, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

Keseyi komodinin üzerine bıraktı, sonra da yorganı örttü.

Kadının yanına dönerek saçındaki tokaları çıkardı ve omuzlarına savurdu. Sonra sessizlik içinde onu soydu ve onun da kendisini soymasına izin verdi.

Adam karşısında çırılçıplak durduğunda Roslyn hayretler içinde nefesini tuttu. Ay ışığı adamın üzerine vuruyor, yüzünün keskin hatlarını, göğsünün genişliğini ve vücudunun erkeksi hatlarını ortaya çıkarıyordu. Formu zayıf ve güçlüydü, bir Yunan tanrısınıninki gibi yontulmuş ve zarifti. Ve onu kollarına aldığı anda, gergin teninin altında dalgalanan zarif kasları hissedebiliyordu.

Dudaklarının ilk dokunuşu sıcak, samimi, neredeyse tatlıydı ama içinde hızla büyüyeceğini bildiği bir alev yaktı. Sonra dokunuşun, tadın ve ihtiyacın verdiği hazzın içinde kendini kaybederken tüm düşünceleri uçup gitti. Drew'un onu şefkatle, ağzını açarak öpmesi inlemesine neden oldu ve onu okşamaya başlayan şehvetli eller de öyle. Titrek bir nabız vücudunu ısıtırken, göğüsleri uyarılmış bir şekilde şişti.

Adamın ağzı onunkini terk ettiğinde Roslyn neredeyse hayal kırıklığıyla haykıracaktı ama adam onu sadece kollarına alıp yatağa taşıdı ve nazikçe yatırıp yanına oturdu.

Bakışlarını Roslyn'den ayırmadan, yanında getirdiği keseyi kullandı... bir süngerini ıslattı, bacaklarını ayırdı ve kadının geçişinin derinliklerine kadar soktu. Roslyn onun dokunuşundaki incelikten, kasıtlı olarak kullandığı şehvetli erotizmden dolayı titredi. Drew yanına uzanıp ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdiğinde nefessiz kalmıştı.

Onu içine almak için can atarak ona uzandı ama adam başını salladı. "Henüz değil. Bütün gece bekleyeceğiz."

Göğüslerini emmek için başını eğdi. Yakıcı ağzının dokunuşu, vücudunun ısınan, zonklayan çekirdeğine doğru bir ateş çizgisi gönderdi ve onu şilteden yukarı kaldırdı.

"Drew, lütfen..." diye yalvardı.

"Ne istiyorsun, tatlım?" "*Seni*
istiyorum."

Daha da yaklaştı, vücudunu onunkine bastırdı - sert göbeği, sinirli kalçaları ve bacaklarının arasında kalın uyarılmışlığı - ama daha fazlası değil. Onun çıplak sıcaklığını ve gücünü hissetmekten zevk alıyordu ama bu yeterli değildi.

"Acele et," diye fısıldadı.

"Hayır. etmemeliyiz."

Roslyn çığlık atmaya hazır bir halde dudağını ısırды ama adam onu okşarken açlığını birkaç dakika daha bastırmayı başardı.

Parmakları vücudundan aşağıya, uyluklarının birleştiği yere doğru ilerledi ve yumuşak buklelerin arasından süzülerek kaygan yarığını buldu. Adam onun acıyan etini enfes bir şefkatle okşamaya başlamadan önce bile kadın onun için çoktan ısınmış ve şişmişti.

"Drew, buna dayanamıyorum... lütfen."

Sonunda adam vücudunu onunkinin üzerine yatırıp, muhteşem uzunluğunu kalçalarının beşiğine yerleştirdiğinde, kadın düzensiz bir iç çekti. Ve onun ilk ipeksi penetrasyonunu mutluluk dolu bir iniltiyle karşıladı.

Adam onun içinde hareket etmeye başladığında inlemeleri arttı. Elleri huzursuzca adamın sırtında dolaşan Roslyn, adamın gergin kıvrımlarını kavradı.

Kalçalarını esnetiyor, hızını artırması için onu zorluyordu. Ama o itaat etmedi.

Bunun yerine onu yavaşça tahrik etti, içeri süzüldü ve sonra geri çekildi. İterek, içine girerek, doldurarak... sonra neredeyse serbest kalarak onu arzuyla sızlatıyor, ihtiyaçla soluk soluğa bırakıyordu. Onun zevkini aradı, ona kur yaptı, ona kur yaptı, kulağına yumuşak erotik şeyler fısıldadı, ta ki kadın tutkuyla çılgına dönene kadar.

Drew, kadının hissi, kokusu ve tadıyla eğlenirken aynı vahşiliği hissediyordu. Her kalp atışında bir aciliyet vardı ama yine de kendini yavaşlamaya zorladı. Bunun sürmesini istiyordu. Tutkusunun alev alev yanmasını istiyordu.

Yüzü konsantrasyonla gerilmişti, Roslyn'in zevkini izlemek için geri çekildi... ve bakışlarının Roslyn'in arzu dolu gözleri tarafından yakalandığını gördü.

Titreyerek bacaklarını Drew'un kalçalarına doladı, onu kendine yaklaştırdı, çevreledi ve içine çekti. Drew dişlerini gıcırdatarak onun yakıcı ıslaklığının daha da derinlerine daldı ve kendini kabzasına kadar onun içine yerleştirdi. Sert nefes alışları çılgınca bir hal alınca, Drew ona doğru hamle yaparak yukarı doğru yükseldi ve kendi çılgınlığı arttıkça Drew'un da onun çaresiz titreyişlerine ortak olmasını sağladı.

Uyarılmışlığı alev alev yanıyordu; adamın ağrıyan bedeninin altında sıvı bir ateş gibiydi. Artık tepkisini kontrol edemediği için ona daha sert vurdu.

Arzularının ritmi patlamaya dönüştü ve bir an sonra Roslyn'in tüm vücudu sıkıştı. Kızın iniltili çığlığı adamın kalbini eritirken, kızın sarsıcı coşkusu da kendi bedenini fırtınalı bir doruğa taşıdı.

Drew arzusunu onun içine akıttı, şiddetli bir sahiplenmeyle, sanki yeterince içine giremiyormuş gibi daha derine, daha derine sürdü. Boğazından yırtılan iniltiyle, titreyerek ve sarsılarak kızın içine girdi,

Sonunda güçlü bir şekilde kasılana ve onu sıcak, fışkıran tohumuyla ıslatana kadar eğildi.

Sonrasında, soluk soluğa titreyerek birbirlerine sarıldılar. Sarsıntılar , Drew bir şekilde ağırlığını değiştirecek enerjiyi buldu, böylece onu ezmiyordu, ama belleri hâlâ birleşmişti, ağzı kızın saçlarına gömülmüştü.

Gece etraflarına yerleştikçe nefes alış verişinin sertliği sakinleşti. Yavaş ve doygun bir nefes verişle Drew gözlerini kapadı. Sevişmeleri duyularının vahşi bir patlaması olmuştu ama tüm şiddetine rağmen Roslyn'le şu anda hissettiği kadar yakınlığı, şefkati hiç hissetmemişti.

Ne söyleyeceğini düşünürken kadının nefes alış verişindeki yavaşlığı fark etti ve artık uyanık olmadığını anladı.

Drew pişmanlıkla gülümsedi. Onun tutkusunu uyandırmak için yola çıkmıştı ama bunun yerine onu uyutmuştu. Dikkatli bir şekilde yan yattı ve Roslyn'i hâlâ vücudunun sığınağında hapsolmuş bir şekilde bıraktı. Yine de uykuya dalmak istemiyordu. Onu izlemeyi tercih ederdi.

Ay ışığında onun enfes güzelliğine bakarken, kollarında neden bu kadar mutlu hissettiğini anlamakta zorlanıyordu. Neden onu bu kadar tatmin ettiğini. Neden onun sıcaklığı ona bu kadar dokunmuştu.

Ama basit gerçek şuydu ki, Roslyn şimdiye kadar adını koyamadığı bir ihtiyacı karşılıyordu. Hayatının bu noktasında içinde böyle büyük bir ihtiyaç olduğunu keşfetmek mantıksız geliyordu ama yine de bunu inkâr edemiyordu. Acı çektiğini bile bilmediği bir yalnızlığı bastırdı. Onun içinde zevk ve neşe uyandırdı-

Drew aniden hareketsiz kaldı. Kadının anlatmaya çalıştığı belirtilerin bazılarını o da yaşıyordu. Onun varlığında kendini mutlu hissediyordu. Onsuz kendini huzursuz ve boş hissediyordu. Fiziksel olanın çok ötesinde bir açlık hissediyordu.

Bunu *kalp aşkı* olarak adlandırdı.

Göğsünde bir şey sıkıştı; acı değil, merak.

Ona gerçekten aşık olması mümkün müydü? Her şeye rağmen aşık olabiliyor muydu?

Ona karşı hissettiği güçlü duyguları başka nasıl açıklayabilirdi ki? Ona duyduğu özlem sadece cinsel bir arzu olsaydı, kalbine ve aklına dokunmazdı.

Drew teoriyi test etmek için gözlerini kapattı. Roslyn savunmasının altından kaymıştı, bu kesindi ama bu bilgi onu beklediği gibi korkutmamıştı. Gerçekten de, günlerinin geri kalanında onunla yakınlık, sevgi ve şefkat paylaşma düşüncesi son derece çekiciydi.

Geliniyle böyle bir şey yaşamayı hiç beklemiyordu. Ama şimdi daha azına razı olamazdı. Roslyn ile sadece mantık evliliği değil, bir aşk evliliği yapmak istiyordu. Onun kendisini sevmesini istiyordu, sadece skandaldan kaçınmak için kendisiyle evlenmeye zorlanmasını değil.

Peki ya onu sevmesini sağlayamazsa?

Kolları refleks olarak onun etrafında sıkılaştı. Bu ihtimali aklına bile getirmede.

Onun gitmesine asla izin vermeyecekti, diye yemin etti Drew sessizlikte. Çok geçmeden Roslyn'in kalbini kazanacaktı. Onunla evlenecek ve onu düşesi yapacaktı. Ve ona bir zamanlar başka bir adamla hayal ettiği türden bir gelecek verecekti... kendisi için asla hayal etmediği türden bir gelecek.

On Yedinci Bölüm

Gelecekteki acı olasılığı çok büyümeden önce bunu şimdi bitirmekte haklıydım.

-Roslyn'den Fanny'ye

Roslyn ertesi sabah Danvers Hall'a döndüğünde son derece rahatlamıştı, sadece düşese doyduğu için değil -Ayrılırken ona buz gibi bir küçümsemeyle davranmaya devam eden Drew'a veda edebilmek için. Roslyn, seviştikleri gecenin büyülü olduğunu kabul ediyordu ama bu büyülü yakınlık sonsuza dek sürmeyecekti. Ve Drew'un büyüsüne daha da kapılmadan önce, gerçekliğe dönmesi şarttı.

Ne yazık ki, onu arabasından indirirken öyle samimi, öyle yakıcı bir bakış atmıştı ki, Roslyn'in kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Kendini tekrar onun kollarına atma isteğiyle savaşıyor Roslyn, bunun yerine ona Londra'ya dönüşünde başarılar diledi. Winifred'in kızıl saçlı hırsızının kimliğini öğrenme konusunda yokluğunda ne gibi ilerlemeler kaydedildiğini öğrenmek için Sir Rupert'in avukatlarını tekrar ziyaret etmeyi planlıyordu.

Drew ayrılırken Roslyn'in eldivenli parmaklarını öpmekle yetindi ama Roslyn ondan çok daha fazlasını yapmasını istiyordu.

O gittikten sonra da cazibesi uzun süre devam etti. Roslyn kendini evin içinde huzursuzca dolaşırken bulmuş, ikilemini düşünüp durmuştu. Dün, Drew'la birlikte içinde bulunduğu büyük tehlikeyi fark etmesine yardımcı olmuştu. O yumuşak, şefkatli tarafı görmek

kalan savunmalarını da eritmişti. Ve dehşet verici bir şekilde, ona karşı hisleri onunla paylaştığı her an daha da güçleniyordu.

Artık onun kendisiyle aşk yaşamaya devam etmesine izin verme riskini göze alamayacağını biliyordu. Kesinlikle onunla daha fazla yasak ilişkiye giremezdi. Ama nişanlılıkları hâlâ devam ettiğine göre, Drew'un arkadaşlığını önemli ölçüde paylaşmak zorunda kalacaktı. Ve dün gece yaşadıkları romantik ilişkiden sonra, duygusal mesafesini korumayı imkânsız bulacaktı.

Roslyn, bunu yapabileceğini düşünerek kendini kandırdığını itiraf etti. Ona kur yapmaya kararlı, karşı konulmaz bir adama direnmeye çalışmak imkânsızdı. Arabella da birkaç hafta önce benzer bir durumdaydı. Belle, Marcus'a aşık olmak istememişti ama yine de kendini durduramamıştı.

Roslyn dişleriyle alt dudağını yokladı ve endişeyle kız kardeşinin izinden gidip gitmediğini merak etti. Kız kardeşlerinin ya da Tess'in konuşmak için burada olmasını dileyerek hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. Şu anda onları çok özliyordu ve öğütlerine ihtiyacı vardı. Ama Arabella'nın gelecek hafta sonuna kadar eve dönmesi beklenmiyordu. Tess de Fanny'nin pansiyonundaki alışılmadık bir işte Lily'ye yardım etmek için Londra'ya gitmişti. Roslyn, güvenilebileceği onlar olmadan, içinde bulunduğu ikilemi kendi başına çözmek zorunda kalacağını biliyordu.

Sıkıntılı düşüncelerini zorla bir kenara iterek topuklarının üzerinde döndü ve seyahat elbisesini değiştirmek için yatak odasına yöneldi. Bu öğleden sonra Freemantle Akademisi'ni ziyaret edecekti. Ders vermesi için planlanmış bir ders yoktu çünkü yaz dönemi için sadece bir avuç öğrenci kalmıştı ve Jane Caruthers onları iyi idare ediyordu. Ama Roslyn kızların arkadaşlığından hoşlanıyordu ve onlarla vakit geçirmek ona Drew'un tedirgin edici kurları ve belirsiz geleceklerinin çözümü dışında odaklanacak başka bir şey verecekti.

Roslyn akademideki ziyaretinden o kadar keyif almıştı ki çay içmeye bile kalmıştı. Ancak salona döndüğünde ikilemi yine aynıydı: Drew hakkında ne yapacaktı?

Belki de nişanlarını şimdi bitirmesi akıllıca olurdu. Onunla evlenmesinin aptallık olacağına tamamen ikna olmuştu. Drew ona -tekrar tekrar- kalbini hiçbir kadına vermeyeceğini söylemişti ve o da kendi kalbini ona kolayca kaptırabilirdi.

Winifred'in başına gelenlere bir bakın; kendisini sevmeyen bir kocayı severken yaşadığı onca kalp kırıklığı ve acı. Yıllar boyunca tüm bu acı verici duygularla mücadele etmek Winifred için ne kadar zor olmuştu.

Roslyn, bu korkunç deneyimin yeterince uyarıcı olması gerektiğini .

Tedirgin düşüncelerini meşgul etmek için eski bir elbise giydi ve bahçeye çıktı. Marcus Salon'u ve bahçeyi yenilemek için bir servet harcadığından beri iek tarhları eski görkemine kavuşmaya başlamıştı. Artık misafir odası ve salonlar için her gün taze iek kesmek gibi savurgan bir lüksü karşılayabiliyorlardı. Roslyn genellikle Bayan Simpkin'i zahmetten kurtarmak için bu işi üstlenirdi.

Bir gül ağacının üzerine eğilmiş, özellikle dikenli sarı bir gülü koparıyordu ki yan kapının açıldığını duydu ve bahivanlardan birini görmeyi umarak yukarı baktı. Onun yerine Lord Haviland'ın çakıllı patika boyunca kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Roslyn doğruldu, gülünü ve makasını ayaklarının dibindeki bahçe kovaasına bıraktı ve onun kendisine ulaşmasını bekledi.

"Ah, sizi evde bulacağımı umuyordum, Bayan Loring."

Roslyn ona bakarken yüzündeki büyüleyici gülümsemeye karşılık verdi. "Bu zevki neye borçluyum lordum?"

"Büyükanнемden gelen bir daveti bizzat iletmek için geldim. Önümüzdeki hafta bir rutin parti düzenliyor ve özellikle sizi gelmeye ikna etmem için beni görevlendirdi."

Haviland kabartmalı bir kart uzattığında Roslyn almak için bahçe eldivenlerini çıkardı.

Roslyn davetiyeyi incelerken, "Büyükanne, Arden'in de katılmasından onur duyacaktır," diye ekledi.

"Ekselanslarının planlarının ne emin değilim, yüzden ona kefil olamam, ancak gelmekten memnuniyet duyarım."

"İyi o zaman." Haviland duraksadı. "Arden'la nişanlandığınızı duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Evlilikten hoşlanmadığını açıkça belirttiği için bunu beklemiyordum."

Roslyn yanaklarının kızardığını hissetti. "Biliyorum. Oldukça... ani oldu."

"Size kur yapmakta bu kadar geç kaldığım için üzgün olsam , tebriklerimi sunmak isterim."

Haviland'ın kendisine kur yapmak istediğini ima etmesiyle telaşlanan Roslyn refleks olarak parmaklarını sıktı... bu da davetiye kartını ve eldivenlerinden birini düşürmesine neden oldu.

İkisi de aynı anda eğilip hatalı eşyaları aldılar ve kafalarını birbirine çarptılar.

Roslyn yüzünü buruşturarak nefes nefese bir kahkaha attı ve doğrulurken alnını tuttu, Haviland ise alçak sesle bir küfür mırıldandı. "Kahretsin, canını mı yaktım?"

Roslyn hâlâ gülerек başını salladı. "Hayır, hiç de değil."

"Bir bakayım." Alnına verdiği hasarı inceleyebilmek için kadının elini çekti.

"Gerçekten lordum, ben gayet iyiyim."

"Ben aynı şeyi söyleyemem. Beceriksizliğimden dolayı utanıyorum." "Suçlu sen değilsin. Sakar olan bendim."

Kaba kıkırdaması alaycı bir mizahla sıcaktı. "Çok naziksiniz Bayan Loring. Sınırlarımı yeterince iyi biliyorum. Bir Fransız süvari hücumuna karşı daha iyisini yapardım. İş güzel kadınlarla uğraşmaya gelince ben bu işin dışındayım."

Adam ona alaycı bir şekilde gülümsedi ve Roslyn kahkahasının söndüğünü hissetti. Adam elini uzatıp bir saç telini yüzünden uzaklaştırdığında Roslyn donakaldı.

"Beni affeder misiniz lütfen?" dedi sıcak bir sesle.

Cevap vermek için aklını toplamaya fırsat bulamadan buz gibi bir ses bahçeyi kesti. "Ne kadar rahat."

Roslyn irkilerek omzunun üzerinden baktı ve Drew'un teras merdivenlerinde durmuş onlara baktığını gördü.

Kısacık bir gülümsemeye, Lord Haviland'dan ayrılmak için geri çekildi. "Drew... Bu öğleden sonra aramanı beklemiyordum."

"Belli ki öyle değil. Aksi takdirde böylesine büyüleyici bir sahneyi bölmeme asla izin vermezsiniz."

Adamın vahşi ses tonu karşısında gözleri büyüdü. Belli ki masum bir durumu yanlış anlamıştı ama yanlış anlamasını düzeltmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Roslyn, onun erkek sahiplenme duygusuyla tepki verdiğinden emindi. Muhtemelen

Kıskançtı; duyguları kıskançlığı gerektirecek kadar güçlü değildi.

Yine de Drew merdivenlerden inip kontun önünde durmak için ilerlediğinde sessizlik yoğun ve hissedilir bir hal aldı. "O benimle nişanlandı, Haviland."

Lord Hazretleri çok daha yumuşak bir tonda, "Ben de öyle duydum," diye karşılık verdi. "Ama sizin bölgenizde kaçak avlandığım için beni aklayabilirsiniz, majesteleri."

"Yapabilir miyim?"

Haviland kara bir kaşını kaldırdı. "Öyle söyledim, değil mi?"

İki adam arasındaki gerginlik titreşiyordu. Drew kontun kanına hazır görünüyordu ama konuşurken sesi alçak ve aldatıcı bir şekilde kontrollüydü. "Ona bir daha dokunursan bir daha şafağı göremezsin."

Bu tehdit karşısında Roslyn'in nefesi kesilirken Haviland'ın gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Bir yanlış anlamamanın etkisi altındasın, Arden-"

Drew onun sözünü kesti. "Ölmek istemiyorsan nefesini boşa harcama. Şimdi gitmeniz için size teşekkür edeceğim."

Kont kaskatı kesildi, gözleri aniden öfkeyle parladı. Roslyn bir an suskun kaldı, Drew'in emrine karşı gelemeyecek kadar sersemlemiş ve utanç içindeydi ama sonra nihayet sesini buldu. "Ekselansları, bu kadar yeter!"

Haviland bakışlarını kaydırarak ona baktı. Her ne kadar öfkesini dizginlese de, onu savunmasız ve dükle yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. "İyi olacak mısın?"

"Evet... Eminim öyle yapacağım. Davetiniz için teşekkür ederim, Lordum."

"Pekâlâ, ama bana ihtiyacınız olursa hemen yan taraftayım. İyi günler, Bayan Loring."

Haviland başıyla selam vererek döndü ve .

Kont kapıdan çıkıp Roslyn'i Drew'le yalnız bıraktığında, Roslyn ona doğru döndü. "Bu iğrenç davranışa neyin sebep olduğunu sorabilir miyim? Misafirlerimi kovmaya ya da onları tehdit etmeye izniniz yok!"

"Tehdit değildi. Her kelimesinde ciddiye dim."

Roslyn şaşkınlıkla Drew'a baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

" de bile. Hâlâ ona aşıksın ve ben buna müsaade etmeyeceğim."

Ses tonu soğuktu, tonlama yoktu ama kadın kendi öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Neye katlanmayacaksın, Drew?"

"Haviland ile buluşmalarınız."

"Benim... buluşmalarım mı?" Ağzı bir karış açık kaldı. Sersemlemiş olmasaydı öfkeyle tükürebilirdi. "Gerçekten de Lord Haviland'la gayrimeşru bir ilişkiye girebileceğimi mi düşünüyorsun? Hem de seninle nişanlıyken?"

"Nişanlılığımızın bir engel teşkil edeceğinden şüpheliyim."

Drew'un kendisinin böyle bir ihanet yapabileceğine inanması onu şoke etmişti. "Seninle dün gece seviştiğimiz gibi sevişebileceğimi ve sonra da arkamı dönüp... Beni ne tür soğukkanlı bir kadın olarak görüyorsun?"

İfadesi kapüşonlu bir hal aldı. "Bana ilgi gösteriyormuş gibi yapan ilk kişi sen olmazsın, sadece başka bir sevgilinin

Kanatlar."

" ne cüret?" Roslyn fısıldadı. "Beni böyle bir hainlikle suçlamaya nasıl cüret edersin? Ben bundan çok daha fazla onura sahibim."

"mi?"

Sanki adam ona tokat atmış gibi hissetti. Nefes ciğerlerini terk ederken, ani bir ağrı boğazını yaktı. "Eğer karakterimi bu kadar kötü okuyorsan..." Çaba sarf ederek yutkundu ve arkasını döndü. "Bunu daha fazla tartışmayı reddediyorum-"

"Beni bırakıp gitme, Roslyn!"

Onun şiddetli patlamasıyla Roslyn sıçradı ve durdu. Birden titremeye başladı ama kendini ona bakmaya zorladı. "Bana emir vermeye hakkın yok. Ben senin değilim, hizmetlerini satın aldığın metresin de değilim."

"Buna hakkım var." Drew ona doğru bir adım attı, çenesi sıkılmıştı. "Ve şimdi bir cevap istiyorum. O piçi seviyor musun?"

"Pardon?" Roslyn aşağılayıcı etiket karşısında irkilerek sordu.

"Haviland... onu seviyor musun?"

"Ona karşı hissettiklerim seni ilgilendirmez!"

"Onlar beni ilgilendirir! Biz nişanlıyız, yoksa unuttun mu?"

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Nişanlılığımız sadece geçici, görünüş için."

"Bunun geçici bir yanı yok. Benimle evleneceksin, Roslyn."

"Cehenneme gidebilirsin!"

"O zaman sen de bana katılacaksın!"

Roslyn yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Drew ona bağırmış, o da ona bağırarak karşılık vermişti.

Konuşmadan ona baktı. Göğsü sıkışmış, midesini hasta bir his düğümlemişti.

"Gitmem gerek...." diye mırıldandı sonunda, tekrar ondan uzaklaştı ve hızla eve doğru ilerledi.

"Roslyn, buraya gel!"

Ellerini kulaklarına kapattı, anne ve babasının yıllar boyunca yaptıkları tartışmaların yankısını duyuyordu. O zaman da bağırımlarına dayanamamıştı, şimdi de Drew'un ona bağırmasına dayanamıyordu. Bu yüzden sadece kaçtı.

"Roslyn!" Drew arkasından seslendi, sesi öfkeyle sertleşmişti.

Roslyn ona aldırış etmedi. Koştı, koşmadan duramadı. Çakıllı patika boyunca hızla ilerledi ve içgüdüsel olarak sığınağı olan kütüphaneye yönelerek terasa çıkan taş basamakları tökezleyerek çıktı. Kulaklarını bir uğultu doldururken görüşü bulanıklaşmıştı.

"Roslyn...." Sesinde öfkenin yanı sıra endişeli bir ton da vardı ama durmadı.

Açık Fransız kapısını buldu ve arkasından iterek kütüphaneye girdi.

Orada titreyerek, kalbi çarparak durdu. Hâlâ öfkeyle yükselen sesleri duyabiliyordu... anne ve babasının şiddetle tartıştıklarını... annesinin babasını sadakatsizlikle suçladığını... annesinin hıçkırarak ağladığını.

Roslyn ağlamayacağına yemin etti. Kendini parçalamayacaktı. Yine de sarsıntılar durmadı. Kütüphanede körü körüne ilerliyordu,

Roslyn pencere kenarındaki koltuğa tırmandı ve orada büzüldü. Tıpkı çocukken yaptığı gibi kendini küçük, görünmez bir topun içine sokmak istedi.

Şimdi de aynı şekilde titriyordu. Kollarını kendine doladı ama ciğerlerine yeterince hava çekmekte zorlanıyordu. Nefes alamıyordu. Anne ve babasının seslerinin yankısını duymaya devam ediyordu.

Gözlerini kapatarak onları engellemeye çalıştı. Kendini sıkıca tuttu ve çocukluğunun hayaletleriyle savaşıırken onların gitmesini diledi.

Boğazından bir ses kaçtı, yarı kahkaha, yarı hıçkırık. Kaç kez aynı şeyi yapmıştı - anne babasının öfkeli tartışmalarından kaçmak için kütüphaneye sığınmıştı? Hampshire'daki evinde, kız kardeşleri onu bulup teselli edene kadar ellerini kulaklarına götürerek pencere kenarındaki perdelerin arkasına saklanmıştı.

Bir ürperti daha onu sarstı ama Roslyn sakinleşmek için kendini zorlayarak derin bir nefes aldı. O artık bir yetişkindi. Lily'nin elini tutmasına ihtiyacı yoktu.

Lily'nin ona aptal olduğunu söylemesine de ihtiyacı yoktu. Drew'la evlenebileceğini nasıl düşünebilmişti ki? Daha iki haftalık nişanlı olmalarına rağmen bu şekilde kavga ediyorlarsa, evlilikleri nasıl olurdu?

En büyük korkusu gerçekleşecek, birliktelikleri anne babasının sahip olduğu korkunç, düşmanca ilişkiye dönüşecekti.

Ama başka ne umabilirdi ki? Roslyn'in içinden bir ses haykırdı. Drew onu asla sevmeyecekti. Bir an önce olduğu gibi onun sözünden bu kadar şüphe ederse olmazdı. Gerçek aşk güvenmek demektir ve eğer ona onurlu ve dürüst davranacağı konusunda güvenemezse...

İçinden şiddetli bir ürperti geçti. Nişanlılıklarına bir an önce son vermeliydi. Eğer şimdi bu kadar yoğun acı çekiyorsa

Devam etmesine izin verirse canı ne kadar yanacaktı? Drew'u sevmeye başladıktan sonra onunla bu şekilde mücadele düşünmek korkutucuydu.

Hayır, kalbi geri dönülmez bir şekilde kapana kısılmadan önce ilişkilerini koparmanın zamanı gelmişti. Onun hayatında olmaması içinde büyük bir boşluk yaratacaktı ama ondan şimdi ayrılmak, kurtarmak için çok geç olduğu bir zamandan çok daha iyiydi.

Roslyn kütüphane kapısının yavaşça açıldığını duyunca donakaldı. Drew teklifsizce içeri girdi, sonra uzunca bir süre öylece durdu, sonra ayak sesleri Aubusson halısının üzerinde yankılanarak Roslyn'in büzülerek oturduğu yere doğru ilerledi.

"Sorun ne Roslyn?" diye sordu .

"Eğer sormak zorundaysanız, bunu size açıklamam mümkün değil." "Sana bağırarak istememiştim."

Gözlerini isteksizce açarak ona baktı. "Ama sen *yaptın* bana bağıldın. Ve beni ikiyüzlülük ve sadakatsizlikle suçlamak istediniz."

"Hayır... sadece seni Haviland ile gülerken.... ona gülümserken gördüm."

Adamın sesi kesildi, kadınınki ise düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Seninle kavga etmeye dayanamıyorum, Drew. Kavgadan nefret ediyorum."

"Kavga etmiyorduk." "O

zaman buna ne

diyorsunuz?"

"Tartışıyorduk."

"Onlar bir ve aynıdır."

Drew suçluluk duygusuyla elini kabaca saçlarında gezdirdi. Gerçekten de Roslyn'le kavga etmişti. En kötü şekilde davranmıştı.

Ani ve önlenemez kıskançlık öfkesine yenik düşerek aptallık etmiş, sonra da korkusunun acısını ondan çıkarmıştı. Ve Roslyn şimdi bu yüzden solgun ve titriyordu. Gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordu.

Bir tanesi yanağından aşağı kaydığında, onu fırçalayıp uzaklaştırmak istedi ama ellerini iki yanında tutmaya zorladı kendini. Şu anda ona dokunmasından hoşlanmayacağından şüpheleniyordu. Ona sarılmak, teselli etmek istedi ama o bunu kabul etmedi.

"Özür dilerim," diye , ciddi bir özür dilemesi gerektiğini biliyordu. "Sana asla bağırmamalıydım ya da böyle yersiz suçlamalarda bulunmamalıydım. O anın sıcaklığıyla, kıskançlıkla tepki verdim. Arkamdan Haviland'la kaçamak yapmaktan daha onurlu olduğunu biliyorum."

Narin çenesi sanki soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyormuş gibi sıkılmıştı. Sonunda Roslyn kendini toparlamış görünüyordu ve ayağa kalktı.

"Fark etmez," dedi, gözlerinden süzülen yaşları kararlılıkla silerek. "Ne demek istemiş olursan ol, nişanlılığımız sona erdi."

Duyduklarına inanamayan Drew, bakışlarını dikkatle onun yüzüne sabitledi. "Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiym," diye cevap verdi, sesi alçak ve vurgusuzdu.

"Sırf sana sesimi yükselttim diye nişanımızı bozmak mı istiyorsun?"

"Evet, Drew. Anlıyorum. Çocukluğumun büyük bölümünde bu tür savaflara katlandım ve kendi evliliğimde de katlanmayacağım."

İçinde bir hayal kırıklığı oluştu. "Aşırı tepki veriyorsun, tatlım... tartışmamızı abartıyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum. Başından beri aramızdaki birlikteliğin asla yürümeyeceğini biliyordum. Evlilikte aynı şeyleri istemiyoruz. Ve eğer şimdi kavga ediyorsak, bu nasıl bir geleceğin habercisi olabilir?"

Drew çenesinin kontrolüne karşı sertleştiğini hissetti. "Bu çekişmeyi Haviland'a dönmeyi haklı çıkarmak için kullanıyorsun. Onu hâlâ istiyorsun."

Roslyn onunla bakışlarını kilitledi. "Haviland'ı isteyip istemediğim konunun dışında. *Seninle* evlenmek istemiyorum, Drew. Seni kocam olarak istemiyorum."

Ona baktı, içinde bıçak bir endişe vardı.

Onun sessizliği üzerine Roslyn kasvetli bir gülümsemeye zorladı. "Şehvetin ilk ateşi söndükten sonra çiftlerin can sıkıntısıyla ya da daha kötüsüyle baş başa kaldığını sen söylemiştin. Aramızdaki şehvetin geçtiği açık görünüyor. Ama benimle evlenmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış olmalısın. Ben kesinlikle rahatladım."

"Roslyn-" diye söze başladı Drew ama Roslyn onun sözünü kesti: "Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum."

Roslyn ondan tamamen uzaklaşmıştı; bunu onun duygusuz ifadesinden, sert duruşundan anlayabiliyordu. Sanki Roslyn aralarına aşılmaz bir duvar örmüştü.

İçini hayal kırıklığıyla birlikte panik duygusu da kapladı.

Sessizliği tekrar bozduğunda sesi neredeyse soğuktu. "Buraya neden geldin, Drew?"

Kadının konuyu aniden değiştirmesi üzerine sert bir nefes aldı ve arama nedenini hatırlamakta zorlandı. "Crupp, Sör Rupert'ın özel avukatının kimliğini keşfetti," dedi Drew sonunda. "Farnaby adında bir adam. Bu öğleden sonra Sör Rupert'ın eski metresi hakkında bilgi almak için onu aradım. Elbette onu tanıyordu. Adı Constance Baines. Ama dört yıl önce onunla irtibatını kaybettiğini iddia ediyor.

önce, müşterisi öldükten sonra. Sir Rupert, Constance ve çocukları için Londra'nın dışında küçük ev tutmuştu, ancak bildirildiğine göre ev satıldı ve artık orada yaşamıyorlar."

Roslyn bu son açıklama karşısında irkildi. "Çocuklar mı? Birden fazla çocuk mu var?"

"Üç tane var. Bir oğlan ve iki genç kız."

Ağzı kederle kapandı. "Winifred'in kalbi kırılacak," diye mırıldandı Roslyn. "Peki şimdi neredeler?"

"Öğrenmeye çalışıyorum." Drew durakladı. "Farnaby, Baines denen kadından bahsetme konusunda son derece gergin görünüyordu ve ilk başta evin adresini bile vermeyi reddetti. Açıkçası, dört yıl önce merhum Sir Rupert'in parasını zimmetine geçirmiş olması beni şaşırtmaz."

"Farnaby'nin malikaneden çaldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün. Aksi takdirde daha açık sözlü olacağını düşünüyorum. Onu işbirliğine ikna etmek için üstü kapalı tehditlere başvurmak zorunda kaldım. Şimdilik Bow Street'i Constance Baines'i bulmakla görevlendirdim. Evin şimdiki sakinleriyle ve eski komşularıyla, onun ve çocuklarının nereye gitmiş olabilecekleri konusunda görüşecekler. Çıkmaz sokak olabilir ama önümüzdeki bir iki gün içinde bir şeyler öğrenmeyi umuyorum. Eğer nerede olduğunu bulursam -ve eğer hala Londra'daysa- bana eşlik etmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Evet...."

". Sizi almaya ne zaman geleceğimi bildirmesi bir uşak göndereceğim."

Başını iki yana salladı. "Bu kadar zahmete girmene gerek yok, Drew. Londra'ya gitmek için Winifred'in arabasını ödünç alacağım."

"Saçmalama, tatlım. Sorun değil."

Roslyn tekrar sertleşerek onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Seninle hiçbir yere seyahat etmeye niyetim yok."

O içi boş, mide bulandırıcı his Drew'u pençesine almak için geri döndü. Tereddüt etti, kız hâlâ ona bu kadar kızgınken üzerine gidip gitmemeyi tartışıyordu. "O zaman izin verin size arabamı göndereyim."

"Artık nişanlı olmadığımız için bu uygunsuz olur."

"Roslyn...." Drew parmaklarını tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Sana üzgün olduğumu söylemiştim."

Belli belirsiz gülümsemeden önce dudakları bir an için birbirine yapıştı. "Özürlerinin benim için pek önemi yok, Drew. Nişanlılığımız sona erdi. Gazetelere haber vereceğinize inanıyorum?"

"Bunu kastetmiyorsun-"

Bakışları daha da soğuklaştı. "Lütfen samimiyetime inanma nezaketini gösterin. Seninle asla evlenmeyeceğim. Ve sırf dedikoduları yatıştırmak için sahte bir nişanlılığın içinde kalmayacağım."

Drew kalbinin göğsünün daralan duvarına sertçe çarptığını hissetti. Onunla tartışmayı, Roslyn'in hemen fikrini değiştirmesini sağlamayı şiddetle istiyordu. Ama Roslyn'in tartışmalardan nefret ettiğini hatırlayınca, onunla mantık yürütmeye karar verdi. "Bozulan bir nişanın sadece itibarını lekeleyeceğini biliyorsun."

"Şüphesiz. Ama sonuçlarına katlanacağım. Şimdilik seninle daha fazla bir şey yapmak istemiyorum."

Büyük bir asaletle ayağa kalktı. "Constance'ı bulursanız lütfen bana haber verin. Aksi takdirde Danvers Hall'da hoş karşılanmazsınız."

Drew onun odadan çıkışını izledi, kraliçe edasıyla, kayıtsızca. Açıklaması çok kesin görünüyordu. Onu kocası olarak istemediğini açıklaması da öyle.

İlk tepkisi dehşet oldu; karanlık ve soğuk, Roslyn'i kaybetme düşüncesi içinde kıvrılıyordu. Nişanlılıklarının sona ermesine izin veremezdi, çünkü onu kendisini sevmeye nasıl ikna edebilirdi?

Ama hayır, dedi Drew kendine, panik duygusunun yatışmasını isteyerek. Yenilgiyi kabul etmiyordu. Roslyn aşırı sinirliydi, üzgündü ve ona haklı olarak kızgındı. Sadece yeniden düşünmesi için ona zaman tanımalıydı.

Drew kendi kendine, şimdilik ona kur yapma çabalarını askıya alacağına, ama Roslyn'in nişanlılık konusundaki fikrini değiştireceğine söz verdi. Roslyn sonunda onunla evlenecek ve onu sevmeye başlayacaktı.

Çenesini düğümleyerek kütüphaneden çıktı ve arabasına doğru ilerledi. Yine de içindeki soğuk, sarmal korku yılanının ona çok geç kaldığını söylemesine engel olamadı.

On Sekizinci Bölüm

Sir Rupert ve Constance'ın hüzünlü hikâyesi, beyefendilerin metreslerini eşlerinden daha çok sevdiklerine beni daha da ikna ediyor.

-Roslyn'den Fanny'ye

"Fanny!" Roslyn iki sabah sonra arkadaşı Danvers Hall kütüphanesine girdiğinde şaşkınlıkla, "Fanny!" dedi. "Bu hafta beni aramanı beklemiyordum. Dün sana yazmıştım-"

"Biliyorum," dedi Fanny, Roslyn'in mektubunu ona doğru sallayarak. "İşte bu yüzden geldim canım, aklını yitirip yitirmediğini öğrenmek için."

"Aklımı mı kaçırdım?" Roslyn okuduğu kitabı kapatarak tekrarladı.

"Arden Dükü'yle nişanınızı bozduğunuza göre bunu yapmış olmalısınız diye düşünüyorum."

Roslyn cevap vermedi, sadece Fanny'nin bir sandalyeye oturup devam etmesini bekledi.

"Düşes olma ve ömür boyu rahat ve ayrıcalıklı bir yaşam sürme şansını elinin tersiyle itmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim Roslyn."

Fanny'nin karşısına oturmak için hareket ederken, "Bu tür süsleri umursamadığımı biliyorsun," dedi sonunda.

"Biliyorum. Gerçek aşkı bulmak istiyorsun. Ama zengin bir lordu sevmek, fakir bir hiç kimseyi sevmek kadar kolaydır."

"Hayır, değil, Fanny. Beni herkesten çok senin anlamanı beklerdim. Heyecan ve tutku dolu bir hayat için kibar bir gelecekten vazgeçtin."

Fanny yüzünü buruşturdu. "On altı yaşında inandıklarımla yirmi dört yaşında bildiklerim tamamen farklı şeyler. Şimdi çok daha olgun, deneyimli ve akıllıyım. O zaman arzuladığım hayat şimdi istediğim hayat değil."

Roslyn'in kaşları birbirine çatıldı. Fanny'nin, kuşkusuz renkli olan hayatında yaptığı seçimleri sorguladığını daha önce hiç duymamıştı. Ancak Roslyn, kendi seçimlerinin yakın arkadaşı tarafından bile sorgulanmasının hiç de rahat olmadığını düşündü. "Bunu şimdi tartışmak zorunda mıyız, Fanny?"

Arkadaşı kaşlarını çattı. "Sanırım değil, ama iyi görünmüyorsun Rose. Gözlerinin altında gölgeler var ve tenin mum gibi solgun. Kararından memnun bir kadının belirtileri değil bunlar."

Roslyn, iddiasının düpedüz yalan olduğunu bilmesine rağmen, "Ben gayet iyiyim," diye ısrar etti. Drew'dan ayrıldığından beri ne iyi uyuyabilmiş ne de fazla yemek yemişti.

Dalgınca bir elini göğüs kemiğine bastırdı, orada yanan sessiz ağrının farkındaydı ve nedeninin de tamamen farkındaydı.

Drew olmadan derin bir boşluk hissediyordu. Annesini kaybettiğinde, Victoria kızlarını terk edip sevgilisiyle birlikte ülkeden kaçtığına hissettiği hastalıklı, boş duyguya benzer bir his. Babasının, aşklarından biri yüzünden anlamsız bir düelloda öldürülerek gereksiz yere öldüğünü öğrendiğinde hissettiğiyle aynı hastalıklı duyguydu.

Ama sorunlarının üzerinde durmak istemiyordu. "Buraya sadece bozulan nişanım hakkında beni azarlamaya mı geldin?"

"Hayır." Yüz ifadesi yumuşayan Fanny gülümsemeye zorladı. "Seni azarlamak başlıca nedenimdi ama aynı zamanda Sör Rupert ve Constance Baines ile ilgili araştırmalarımı da rapor etmek istedim. Ne yazık ki ilişkileri hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Eğer kadın onun metresiyse ve ona üç çocuk doğurduysa, bu konuda son derece ketum davranmışlar."

Roslyn dudaklarını büzdü. "Birlikteliklerini gizli tutmaları beni şaşırtmadı. Bunun nedeninin Sir Rupert'in Winifred'in duygularını incitmemeye çalışması olduğunu düşünmek istiyorum, sadece onu kandırmak için değil, çünkü cüzdan iplerini o kontrol ediyordu."

"Eğer Constance ortadan kaybolduysa, onu asla bulamayabilirsiniz. Koruyucuları öldüğünde ya da onları ettiğinde, özellikle de çocukları varsa, metreslerin üzücü kaderidir. Gelecekleri en iyi ihtimalle şüphelidir."

"Sadece hayal edebiliyorum," diye mırıldandı Roslyn. "Eğer Sir Rupert, Winifred'in inandığı gibi Constance'ı sevseydi, ölümü halinde ailesine mutlaka bir gelir sağlardı. Ama Drew... Arden, Sör Rupert'in avukatının vicdansız olabileceğini düşünüyor."

Fanny bilgece başını salladı. "Constance dolandırılmaya karşı tamamen savunmasız olurdu ve hiçbir yasal başvurusu olmazdı. Bow Street'in soruşturması hakkında Arden'dan haber aldın mı?"

"Henüz değil. Umarım yakında olur."

Fanny tereddüt ederek, "Seni daha fazla azarlamayacağım ama doğru kararı verdiğinden emin misin? Muhtemelen fikrini değiştirmek için çok geç değildir."

Roslyn bakışlarını başka yöne çevirdi ve göğsündeki sıkıntının arttığını hissetti. Nişanlarının sona erdiğini duyuran ilan gazetelerde yer almamıştı ama bu, onunla kıyaslandığında çok küçük bir meseleydi

daha büyük bir soruna. "Nişanlılığımızı sürdürmenin bir anlamı yok, Fanny. Arden'la asla evlenemem."

"Onunla basit bir tartışma yaşadığınız için mi?"

Bakışları geri döndü. "Bu sadece basit bir tartışma değildi. Neredeyse bir kavgaydı. Birbirimize *bağırdık*."

Fanny'nin ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tüm kavgalar kötü değildir... ve çoğu asla aileninki kadar yıkıcı değildir. Bazen yararlı bir amaca hizmet edebilirler."

Roslyn ona kuşkuyla baktı. "Ne amaçla?"

"Arada sırada iyi bir kavga insana yaşadığını hissettirir, sevgilim. Kanı canlandırır, tutkuları harekete geçirir. Kavganın aşkla pek ilgisi yoktur ama karanlık duygular bile aşkın bir parçasıdır Roslyn. Çiftler birbirlerini sevseler bile kavga ederler."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Drew ve ben birbirimizi sevmiyoruz. Tutkunun bizi yönlendirmesine izin veriyoruz, başka bir şey değil."

"Bu, sonunda sizi sevemeyeceği anlamına gelmez."

"Ama bu oldukça şüpheli," diye karşılık verdi Roslyn. "Benimle evlenmeyi hiç istemediği kesin. Nişanımızdan kurtulduğu için çok rahatlamıştır herhalde."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Eğer nişanlılığımızı sürdürmek isteseydi, sanırım beni ikna etmek için çaba sarf ederdi. Ama evden çıkmasını emrettiğimden beri, iki gündür ondan haber alamıyorum."

Fanny şüpheli görünüyordu ama en azından etmedi.

"Lily nasıl?" Roslyn konuyu değiştirerek sordu.

Sorusu Fanny'nin dudaklarına içten bir gülümseme getirdi. "Şaşırtıcı derecede iyi. Fahişeler için bir akademinin bu kadar başarılı olacağını hiç beklemiyordum. Aslında Lily bu fikri ilk ortaya attığında, onun biraz düşünmüştüm. Ama o bu işe çok tutkuyla bağlı ve Tess de aynı şekilde kendini adanmış görünüyor; yatılı öğrencilerimizi daha iyi bir geleceğe sahip olabilmeleri için üst sınıf müşterilerin ilgisini çekecek şekilde eğitiyorlar. Kızlar hevesli öğrenciler... ve bu konuda o kadar hevesliler ki birkaç meslektaşları da onlara katılmak istedi. Her öğleden sonralarını hitabet, duruş ve zarafet, çay servisi, görgü kuralları gibi konularda ders alarak geçiriyorlar...."

Roslyn gülmekten kendini alamadı. "Lily'nin nefret ettiği tüm konular. Binicilik, şoförlük ya da okçuluk öğretmeyi tercih ederdi. Ama genç hanımlar akademimizde öğrendiği becerilerin ona bu kadar iyi hizmet ediyor olması güzel."

Simpkin tam o sırada kütüphanenin kapısında belirdi ve Roslyn onu kabul edene kadar bekledi.

"Az önce size Arden Dükü'nden bir mesaj geldi Bayan Roslyn."

Ne yazık ki, Drew'in adını duyunca kalbi daha hızlı atmaya başladı ama balmumu mührü kırıp kalın yazıyı okurken bunu bastırmaya çalıştı.

Constance Baines'in yeri tespit edildi. Uygunsa öğleden sonra saat birde arabamı göndereceğim.

Sadece *Arden* diye imzalanmış.

Roslyn başını kaldırıp uşağa baktı. "Lütfen zamanın sorun teşkil etmeyeceğini söyleyin, Simpkin."

"Nasıl isterseniz, Bayan Roslyn." Simpkin başıyla selam vererek geri çekildi.

Roslyn Fanny'ye mesajdan bahsettiğinde arkadaşının yüz ifadesi yeniden sempatikleşti. "Bu öğleden sonra sana eşlik etmemi ister misin?"

Roslyn evet demek için çok istekliydi. Fanny'nin arkadaşlığında Drew'la yüzleşmek çok daha kolay olacaktı. Aslında, Drew'u bir daha hiç görmek zorunda kalmasa çok daha kolay olurdu. Ama Winifred'in hırsızının gizemini çözmek istiyordu.

"Teşekkür ederim, hayır," diye cevap verdi Roslyn. "Ne bulacağımızı bilmiyorum ama Winifred'in iyiliği için ziyaretimizin mümkün olduğunca gizli kalmasını tercih ederim." Sonra dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Peki Fanny, madem buradasın, öğle yemeğine kalacak mısın?"

Müzikal bir kahkaha tonu yükseldi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Uyanır uyanmaz geldiğim için açlıktan ölüyorum. Sadece senin için güzellik uykumu bölebilirim canım. O yüzden sana Lily'nin girişiminden bahsedeyim...."

Drew'un arabası saat birde onu almaya geldiğinde, Roslyn seyislerin ve uşakların tabanca ve körüklü tüfeklerle silahlanmış olduğunu görünce irkildi. Ama araç Londra'nın Doğu Yakası'ndan geçip rıhtıma doğru ilerledikçe bu önlemi anlamaya başladı, çünkü sokaklar giderek kötüleşiyor ve sefaletin izleri yaygınlaşıyordu.

Sıradanlıktan nefes almakta zorlanan Roslyn, bu acımasız koşulları giderek artan bir dehşetle izliyordu. Eğer Constance Baines burada, güveçlerin içinde yaşıyorsa, o zaman talihi gerçekten de umutsuzca düşmüştü.

Araba çamurla kaplı arnavut kaldırımlı bir yola saptı ve harap bir binanın önünde durdu. Drew içeride bekliyordu.

Roslyn'e elini uzatırken yüzünde ağırbaşlı bir ifade vardı ve ona kısa bir selam verdi.

Adam onu giriş merdivenlerinden yukarı yönlendirirken bir soruyla karşılık verdi. "Yani Bow Street onun yerini keşfetti mi?"

"Evet, eski komşularından. Bu lojmanların sahibesine göre Constance'ın üçüncü katta daireleri varmış ama henüz ona ulaşamadım."

Roslyn'i içeriye, kısmen açık olan ilk kapıya doğru götürdü. Ev sahibi, Billingsgate balıkçılarının kaba tavırlarına sahip, iri yapılı bir kadındı. Drew ona bir şilin uzattığında, çürümüş dişlerini göstererek genişçe sırıttı.

"Gelmeniz tuhaf, patron. Bayan Baines'in pek ziyaretçisi olmaz. Gerçek bir hanımefendiymiş gibi havalara . Ama kirasını ödeyemezse artık burada hoş karşılanmayacak. Kiranın vadesi iki hafta geçti."

Kadın önlerindeki çürük merdivenleri tırmandı ve loş koridorun yarısında durup kapıya vurdu. Cevap alamayınca ince ahşap panelin arasından bağırdı.

"Bayan Baines, sizi görmek isteyen bir züppe ve hanımı var. Şu kapıyı aç yoksa kendim yaparım."

Kilitte dönen anahtarın sesi duyulana kadar bir dakika daha geçti. Kapı bir santim aralandığında Drew ev sahibesine baktı.

"Hepsi bu kadar," dedi umursamaz bir tavırla.

Kaşlarını çatarak hantal vücudunu döndürdü ve kapı birkaç santim daha açıldığında uzaklaştı.

Roslyn iri gözlü bir genç kızın dışarıya baktığını görünce şaşırdı. Belki de on yaşındaydı, ince bedenine küçük gelen yamalı bir elbise giymişti ve ürkek ve korkmuş görünüyordu. Yine de, "Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye boğuk bir sesle konuşmayı başardığında üst sınıftan olduğu belliydi.

"Evet çocuğum," diye cevap verdi Drew, sesi yumuşayarak. "Annen Constance Baines ile konuşmak istiyorum."

Yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı. "Annem hasta efendim. Rahatsız edilmemeli."

Drew kıza yaldızlı kabartmalı bir kartvizit uzattı. "O zaman bunu ona verir ve oğlu hakkında sorularım olduğunu söyler misin?"

Kararsız görünerek, güvenli bir sığınağa kaçacakmış gibi omzunun üzerinden baktı. Ama sonunda kapıyı tamamen açtı ve onları içeri çağırdı.

Roslyn, Drew'dan önce içeri girdiğinde, çevredeki sefaletin aksine odanın düzenli ve temiz olduğunu, bir çeşit mutfakın yanı sıra bir zamanlar iyi kalitede olan bazı yıpranmış mobilyaların bulunduğu bir oturma alanı olduğunu görünce şaşırdı.

"Lütfen burada bekleyin efendim," diye mırıldandı kız, arkasındaki kapalı kapıya doğru koşup içeri süzülmeden önce.

Roslyn, çocuğun dönüşünü beklerken Drew'un bakışlarını sessizce karşıladı ama kendi sıkıntısının da belli olduğunu biliyordu.

Kız yeniden ortaya çıkana kadar birkaç uzun dakika geçti. "Annem yatağından kalkamayacak kadar hasta majesteleri, ama sakıncası yoksa sizi orada kabul edebilir."

Roslyn, kızı takip ettiklerinde arka odanın bir yatak odası olduğunu gördü. Üç yatakla dolu olan bu oda da en az dış oda kadar düzenliydi.

Ancak pencereler sıcak yaz gününe karşı açık olduğundan ve aşağıdaki sokaktan içeri pis hava dolduğundan oda daha az misafirperverdi.

En büyük yatakta yatan kadın zayıf ve ateşli görünüyordu. Bir köşede sessizce oturan başka bir çocuk daha vardı; altı yaşlarında bir kız çocuğu onları endişeyle süzüyordu.

Büyük kız doğruca annesinin yatağına gitti ve elini tuttu. "Anne?" diye fısıldadı. "Şimdi konuşabilir misin, anne?"

Constance'ın gözleri irkilerek açıldı ve boş gözlerle kızına baktı. Sonra kendine gelir gibi bir hareket yaptı ve endişeli bakışları Drew'u buldu. Çatlamış dudaklarını ıslattıktan sonra güçlükle duyulabilen bir sesle konuştu: "Efendim? Oğlum... Benjamin'e bir şey mi oldu?"

"Oğlunuzun adı Benjamin mi?" Drew sessizce sordu.

"Evet...." Ayağı kalkmaya çalıştı ama bunu başaramayacak kadar güçs z  ve bu çabası onu öksürük krizine soktu.

Roslyn, Constance'ın ölümcül bir akciğer iltihabının belirtisi olan göğsündeki tıktırtıyı duyunca ağır hasta olduğunu anladı.

Drew büyük bir hevesle öne çıktı. "Lütfen kendinizi yormayın, Bayan Baines. Bildiğim kadarıyla oğlunuza hiçbir şey olmadı."

Kızı yaklaştı, belli ki annesini böyle bir sıkıntı içinde görmekten perişan olmuşt  ama Constance eliyle onu uzaklaştırdı. Öksürük nöbeti yatıştığında, tekrar yastığın üzerine yığıldı. "O zaman oğlumdan ne istediğinizi... anlamıyorum."

"Onun hakkında cevaplayabileceğinizi umduğum bazı sorularımız var," dedi Drew ve elindeki mendili, isteksizlik ve minnettarlığın garip bir karışımıyla mendili alan hasta kadına uzattı.

"Ne... bilmek istiyordunuz?"

Cevap vermeye başladı ama Roslyn onu engelledi, kızların ağabeylerinin hırsızlık girişimini duyamayacak kadar küçük olmalarından endişe ediyordu. "Bayan Baines, ben Bayan Loring. Dük ve ben Leydi Freemantle'ın arkadaşlarıyız. Belki de özel olarak konuşsak daha iyi olur."

Yüz ifadesi aniden daha da endişeli bir hal alan Constance zayıfça başını salladı ve en büyük kıza baktı. "Sarah... lütfen Daisy'yi salona götür. Endişelenme aşkım... Misafirlerimizle aram iyi olacak."

"Evet, anne."

Kızlar yatak odasının kapısını arkalarından kapatıp gittikten sonra Roslyn hasta yatağının yanında durdu. "Bayan Baines," dedi nazikçe. "Çocuklarınızın babası Sir Rupert Freemantle'dı, öyle mi?"

Constance'ın parmakları örtüyü çekiştirdi. "Evet."

"Peki oğlunuz Benjamin şu anda on altı yaşında ve kızıl saçlı mı?"

"Evet, ona Havuç-Tepe diyoruz."

"Söyleyin bize, yakın zamanda yaralandı mı? Kolundan ya da omzundan, belki?"

Constance şaşkın görünüyordu. "Evet. İki hafta önce... bir takımı arabaya bağlamaya yardım ediyordu... o sırada şaft kaydı ve kolunu oydu. Neden sordunuz? Benjamin'in başı... bir tür belada mı?"

Roslyn doğrudan cevap vermekten kaçındı. "Onunla konuşmak istiyoruz ama yerini tespit etmekte güçlük çekiyoruz ve sizin de Bayan Baines. John's Wood'da bir evde yaşadığınızı biliyoruz ama birkaç yıl önce çocuklarınızla birlikte oradan ayrıldınız."

"Kim söyledi sana bunu?"

"Farnaby adında bir avukat."

Constance'ın gözleri karardı. "O kötü adam..."

"Farnaby kötü biri miydi, Bayan Baines?"

Çenesini, harcadığı çabaya rağmen, inatla düzeltti. "Belki kötü değildi... ama kesinlikle bir hırsız ve dolandırıcıydı."

"Sana bakması için ona emanet edildiği için mi?" Roslyn tahmin etmeye cüret etti. "Ama Sir Rupert'in ölümünden sonra onun isteklerini yerine getirmeyi reddetti?"

Constance şaşırtıcı bir güç ve ruh gösterisiyle, *"Evet," diye* haykırdı. Ama açıklamasına devam ederken duraksadı. "Rupert evi bizim için satın aldı... Tapu onun adına olmasına rağmen. Ayrıca... bizim geçimimizi ve çocukların eğitimini sağlamaya yetecek bir geliri de miras bıraktı. Ama niyetini gösteren hiçbir kanıt yoktu. Öldüğünde... Farnaby evi sattı... ve bizi başka bir ev bulmaya zorladı."

"Peki hayatta kalmayı nasıl başardın?" Drew sordu, ses tonu sempatikti.

Constance bakışlarını ona çevirdi. "Bize destek olmak için... oğlum bir soylunun evinde uşak olarak işe girdi... ve daha sonra uşaklığa terfi etti.... Ben de bir değirmenci dükkanında iş buldum."

"Peki burada yaşamaya nasıl başladınız?"

Sanki cevap vermekten utanıyormuş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi. "Kirayı ödeyemedik... bu yüzden daha da ucuz bir eve taşındık. Çocuklarımı buraya getirmekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Ve şimdi buradan bile tahliye edilebiliriz. Geçen ay hastalandığımda... işverenim gitmeme izin verdi."

Son sözleri, Drew'un keten mendiline şiddetle öksürmeye başlayınca kesildi.

Komodinin üzerinde bir bardak su gören Roslyn, Constance'ın başını kaldırıp bir yudum almasına yardım etti ama Constance nefes almak için çırpınmaya devam ediyordu.

"Size bir doktor geldi mi?" Roslyn derin bir endişeyle sordu.

Constance güçlükle yutkundu ve sonra gözlerini kapatarak g  s zce arkasına yaslandı. "Hayır... Ben'in yetersiz maaşıyla doktor ya da ilaç alacak paramız yok." Zorla gözlerini tekrar açtı. "Neden Benjamin'i soruyorsunuz, Bayan Loring?"

Roslyn ne kadarını açıklayacağını düşünerek tereddüt ettiğinde, Drew onun yerine cevap verdi. "O lunuz Leydi Freemantle'ın elinde bulunan bir bro u almakla ilgileniyordu, Bayan Baines."

Constance  a kın görünüyordu. "Bro um... nereden bildi ki..." Nefes nefese hırıltısı dışında sessizliğe gömüldü.

"Bro  senin miydi?" Roslyn nazikçe dürtükledi.

"Evet, yıllar önce o lumuzun do umunda Rupert'in verdiği bir hediye idi. Çok değer verirdim çünkü içinde Rupert'in portresi vardı. Ama o  ld  nde bro ... kuyumcуда temizleniyordu, bu yüzden onu bir daha hiç görmedim."

"Ve yasal olarak hak iddia mi?"

"Hayır." Sesi neredeyse bir fısıltıya kadar al aldı. "Rupert karısına olan saygısından dolayı beni metresi olarak asla kabul edemezdi, bu yüzden... bro u öylece geri isteyemezdim. Leydi Freemantle o zaman... hakkımda bir şeyler   renirdi... ve Rupert bunu istemezdi."

"Peki o lunuz bro u neden istedi?" Drew sordu.

"Sanırım onu bana geri vermelisin. Birkaç hafta önce hatırlıyorum... ilk hastalandı ımda ve ate im çıktığında... Ben'e

babasının minyatür portresinin hala bende olmasını diledi. Belki de ona Leydi Freemantle'ın elinde olduğunu söylemiştim. Hatırlayamıyorum."

Roslyn, en azından bu, çocuğun broşu almak için neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor, diye düşündü. Annesinin ölüm döşeğindeki dileği olduğunu düşündüğü şeyi yerine getirmeye çalışıyordu.

"Benjamin'in başı dertte mi?" Constance zayıf bir sesle tekrarladı.

Roslyn adına yine Drew cevap verdi. "Bunu göreceğiz. Aleyhindeki kanıtlar çok ciddi, ancak herhangi bir suçlamada bulunmadan önce kendisiyle konuşmak istiyoruz."

"Ne kanıtı?" Constance endişeyle sordu.

"Broşu birden fazla kez çalmaya çalıştığına inanıyoruz."

Gözlerini dikti. "Yanılıyor olmalısınız, majesteleri. Benjamin asla hırsızlık yapmaz. O iyi bir çocuktur, bir insanın isteyebileceği en iyi evlattır."

"Belki de öyledir, ama kolundaki yara kurşun yarası olabilir." "Bir kurşun yarası! Yanılıyor olmalısınız-"

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve Winifred'in kızıl saçlı hırsız yüzünde endişeli bir ifadeyle odaya daldı. Ancak ziyaretçilere bir kez baktı ve tanıyınca dondu kaldı, ifadesi korkuya dönüştü. Taşıdığı paket sinirli parmaklarından düşerken, çilli teni hasta annesininki kadar solgunlaştı.

Roslyn, artık askı takmadığını, ancak sağ kolunu göğsüne yakın tutarak destekliyor gibi görüldüğünü belirtti.

Benjamin çabuk toparlandı ve çenesini uzattı. Roslyn, onun etmek istediğini fark etti.

"Buraya gelmek de ne demek? Annem ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta!
Lütfen hemen gidin."

Constance onun kaballığı karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Benjamin!" diye homurdandı. "Ne demek istiyorsun... misafirlerimize karşı bu kadar kaba olmak da ne demek?"

Kadın tekrar bağırmaya başladığında, çocuk kendini yatağa doğru fırlatarak ziyaretçilerle annesinin arasına girdi. Belli ki onu korumaya kararlı olan çocuk, yumruklarını savunmaya yönelik olarak sıkarak döndü. "Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim!"

Onun kavgacılığının öfkeden çok korkudan kaynaklandığından şüphelenen Roslyn cevabını yumuşatacaktı ama Drew'un ses tonu o kadar da nazik değildi. "Annene zarar vermek gibi bir niyetimiz yok delikanlı. Buraya Leydi Freemantle'ın malını çalma girişimini konuşmak için geldik."

Çocuk dişlerini sıktı. "Bu *onun* malı değil! Broş anneme ait."

"Yani hanımefendinin arabasını silah zoruyla soymaya hakkınız olduğunu düşündünüz ve bu başarısız olunca da evini işgal ettiniz?"

Constance'ın nefesi kesildi. "Hayır, Benjamin... sen asla... böyle korkunç bir şey yapmazsın."

Dönüp ona baktı. "Özür dilerim anne. Babamın portresinin daha iyi olmana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Dükün yüzüne döndü, bakışları meydan okuyordu. "Leydi Freemantle mücevher kutusundaki onca elmas ve zümrüt arasında en ufak bir bibloyu bile kaçırmaz. Bir kadar zengin." Sesi kızgınlıkla sertleşti. "Annem ve kız kardeşlerim açlıktan ölerken onun bu kadar zengin olması hiç adil değil."

"Ah Benjamin...." diye mırıldandı annesi dehşet içinde. "Sana başkalarının malına mülküne göz dikmemeyi öğrettim."

Sesi yumuşadı. "Broşuna göz dikmedim anne. O senin hakkın ve ben sadece onu için geri almaya çalışıyordum."

Drew'un bakışları asıktı. "Onlara ateş ettiğinizde Leydi Freemantle ve Bayan Loring'i yaralayabilir ya da öldürebilirdiniz."

Constance kısık bir inilti çıkardı. "Yüce Tanrım, Ben... bunu nasıl ?"

Çocuğun gözlerindeki son ateş de yerini suçluluğa bıraktı. "Gerçekten çok üzgünüm anne. Ama tabancam kazayla ateş aldı. Onları asla vurmazdım, Majesteleri. Kimseyi incitmek istemezdim."

Huzursuz sessizliği bölen Roslyn konuştu. "Leydi Freemantle'ı her zaman oldukça makul bulmuştumdur, Benjamin. Neden ondan broşu geri vermesini istemedin?"

Bakışları ona kaydı. "Bu riske girmeye cesaret edemedim, Bayan Loring. Hanımefendi kocasının başka bir ailesi olduğunu bilmiyordu ve ben de ona söyleyemezdim. Her halükârda, ona yaklaşırsam beni kırbaçlatıp malikânesinden attıracak kadar öfkeleneneceğinden emindim. Broşu çalmak, ona yeniden sahip olabilmemin tek olası yoluydu."

Sesi sabit kalsa da çenesi titriyordu ve Roslyn onun gözlerindeki pişmanlık pırıltısından daha fazlasını algılayabiliyordu.

"Demek bir uşak gibi davranıp kız kardeşimin düğün kutlamaları için işe alınmayı başardın?" diye sordu.

"Evet.... Yani, numara yapmıyordum. Lord Faulkes'un hizmetindeyim. Ama uşak kıyafeti bir hırsız için iyi bir kılık değiştirmedir. Soylular hizmetçilere asla bakmazlar; onlar görünmezdir."

Benjamin Drew'a dönerken Roslyn onun iddiasında önemli bir doğruluk payı olduğunu kabul etti.

"Beni tutuklamak mı istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sorarken bu kez sesi belirgin bir şekilde titriyordu.

Drew'un ciddi ifadesi hiç değişmedi. "Annenizin durumunun ciddiyeti göz önüne alındığında, neden onu savunmak istediğinizi anlıyorum. Ama hanımefendinin arabasını soyduğunuzda, otoyol hırsızlığının idamlık bir suç olduğunun farkında mıydınız?"

Constance'ın ağızından bir hıçkırık kaçarken Benjamin'in yüzü yeniden beyazlaştı. "Evet, Majesteleri."

"İşlediğiniz suçlar için cezasız kalmanız gerektiğine inanıyor musunuz?" Drew sordu.

Çocuk sertçe yutkundu. "Hayır, ."

"O zaman cezanın ne gerektiğini düşünüyorsun?"

Benjamin sessizliğini korurken Drew keskin yeşil bakışlarını sabit tutarak bekledi.

Roslyn kendini dehşet içinde dudağını ısırırken buldu. Çocuk asılmayı hak etmiyordu ve onun hapse atılması düşüncesine katlanamıyordu, özellikle de annesi ve küçük kız kardeşlerinin tek geçim kaynağıyken. Ama Winifred ona karşı hırsızlık suçlamasında bulunursa olacağı buydu. Yüzündeki korku ifadesinden Benjamin'in de sonuçların farkında olduğu anlaşılıyordu.

"Bilmiyorum, majesteleri," dedi sonunda. "Belki de asılmalıyım."

Constance bir kez daha acı dolu bir hıçkırıkla yalvaran elini uzattı. "Hayır... lütfen, size yalvarıyorum, Majesteleri... oğlumu asamazsınız, *size yalvarıyorum....*"

Drew ona daha yumuşak bir bakış attı. "O asılmayacak, Bayan Baines."

Hıçkırıkları kesildi. "O zaman... ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim." Roslyn'in bakışlarıyla karşılaştığında, Roslyn onun ikilemini anladı. Çocuğu hak ettiği gibi cezalandıramazlardı ama öylece çekip gidemezlerdi de. Ne de onun kaderini kendi başlarına belirleyebilirlerdi. Winifred kesinlikle kararın bir parçası olmalıydı.

"Sanırım," dedi Roslyn sessizce, "konuyu Leydi Freemantle ile görüşmemiz gerekecek. Belki de dava açmaması için ikna edilebilir."

Drew hafifçe başını sallayarak onayladığında Roslyn rahat bir nefes aldı. İyi kalpli Winifred'i Benjamin'in suçlarını görmezden gelmeye ikna etmeleri gerçekten de mümkündü. Bu arada, annesi ve kız kardeşlerinin ona bu kadar ihtiyacı olduğu sürece tutuklanmamak için kaçması da pek olası değildi. Ve eğer kaçarsa... bu adalete hizmet etmeyecekti ama Roslyn bu sonucu kabul edebilirdi.

"Teşekkür ederim Bayan Loring," diye mırıldandı Constance minnetle, bitkin bir iç çekişle arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken. Travma, sahip olduğu azıcık gücü de tüketmişti.

Annesinin üzerine eğilmek için dönen Benjamin, onun elini sıkıca kavradı. "Lütfen, Majesteleri... Bayan Loring," dedi omzunun üzerinden, ama bu kez bunu bir ricaya dönüştürerek. "Gitmeniz gerekiyor. İsterseniz beni tutuklayabilirsiniz ama annemi rahat bırakın. Onun benim hırsızlık girişimlerle hiçbir ilgisi yok ve daha fazla sıkıntıya maruz kalamayacak kadar hasta."

Roslyn onun haklı olduğunu bilerek elini çantasına attı ve yanındaki tüm parayı çıkardı -üç gine ve birkaç şilin ve peni- ve paraları Benjamin'e uzattı. "Al, bu sana bir doktor göndermeye yeter."

"Hayır," diye araya girdi Drew, "öğleden sonra Bayan Baines'e bir doktor göndereceğim."

Roslyn, Drew'in hasta kadın için mümkün olan en iyi bakımı sağlayabileceğini bildiğinden rahatlayarak başını salladı. Ama parayı uzatmaya devam etti. "Al bunu Benjamin. Annene ve kız kardeşlerine yiyecek almak için kullanabilirsin."

Benjamin'in ağzı bir karış açık kaldı, ama gururundan olsa gerek teklifi kabul etmedi. "Teşekkür ederim Bayan Loring... ama yardımınızı istemiyoruz." Annesine baktı. "Sana koyun etli börek getirdim anne, kızlar için de biraz ekmek ve peynir." Sonra bakışlarını tekrar kaldırdı. "Ben aileme bakabilirim."

Drew tekrar araya girerek Roslyn'in parasını aldı ve yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. "O zaman bunu borç olarak kabul edeceksin delikanlı, sana ait olan parayı alana kadar."

"Fonlar?" Constance fısıldadı.

"Farnaby ile ilgilenmek ve Sir Rupert'in size olan vasiyetinin nihayet yerine getirilmesini sağlamak niyetindeyim, Bayan Baines."

Benjamin'in ağzı açık kaldı, Constance ise oğlunu telaşlandıracak şekilde gözyaşlarına boğuldu. Çılgınca onlara baktı, açıkça odadan çıkmaları için yalvarıyordu, ama annesi sesini bulmayı başardı.

"Teşekkür ederim, Majesteleri... Ben kendimle ilgilenmiyorum... ama kızlarım... çocuklarım..."

"Artık endişelenmeyin Bayan Baines," diye cevap verdi. "Onlarla ilgilenileceğine dair size söz veriyorum. Şimdilik dinlenmeniz gerekiyor. Biz kendimizi göstereceğiz."

Roslyn ve Drew yatak odasından çıktıklarında Constance'ın genç kızlarını bir sandalyede birbirine sokulmuş, korkmuş bir halde buldular. Ama iki kız da ayağa fırladı ve kibarca reverans yaptı.

İçinde bulundukları kötü koşullara rağmen anneleri tarafından mükemmel bir terbiye aldıkları belliydi.

Roslyn usulca, "Annen şu anda dinleniyor," dedi. "Ama kısa süre içinde iyileşmesine yardımcı olmak için bir doktor burada olacak."

Yatak odasına doğru koşuşturup parmak uçlarında içeri girmeden önce yüzleri biraz aydınlandı.

Kalbini hüçün kaplayan Roslyn, Drew ile koridorda yalnız kalana kadar sessiz kaldı. "Winifred'e söylemeliyiz," dedi sonra. "Ona acı çektiirmek zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olsam da, Benjamin'i bilmek ."

"Sana Freemantle Park'a kadar eşlik edeceğim," diye karşılık verdi Drew, "ve ona birlikte anlatacağıız."

Caddeye vardıklarında kaplanını, sekreterine Bayan Baines'in hasta yatağıyla ilgilenmesi için özel doktorunu derhal buraya getirtmesi talimatıyla birlikte eve gönderdi. Drew arabacısına onları Chiswick'e götürmesini emrettikten sonra Roslyn'i arabaya bindirdi ve arabaya tırmanarak onun karşısına oturdu.

"Ciddi miydin, Drew?" diye sordu hareket ettiklerinde. "Farnaby'yi karşına alacak ve Bayan Baines'e olan borcunu ödemesini sağlayacak mısın?"

Drew'un çenesi sertleşti. "Benim için büyük bir zevk olacak."

"Umarım yakında daha iyi bir yere taşınır. Bu korkunç koşullarda kalmaya devam ederse ölecek." Roslyn bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Simpkins'in onlara besleyici yemekler getirmesini ve belki de sokağı o pis kokudan temizlemesini istiyorum."

Drew ters bir ifadeyle, "Bırakın hizmetkârlarım halletsin," dedi. "Benimkiler çok daha yakın ve sizinkilerin bu kadar uzaktan gelmesi sakıncalı olur."

"Teşekkür . Çok ." "Bu nezaket değil.

Sadece adalet."

Roslyn, öfkeli ayrılıklarından bu yana Drew ile ilk kez yalnız kaldığını fark ederek garip bir sessizliğe gömüldü. Ama onun sert yüz hatlarına bakılırsa, nişanlılıktan kurtulduğu rahatlamış olduğunu düşünmekte haklıydı.

Tavrında aşıklara özgü hiçbir şey yoktu. Aslında yüz ifadesi sert, hatta öfkeliydi. Belki de sahtekâr avukatı yükümlülüklerini yerine getirmeye nasıl zorlayacağını düşündüğü içindir.

Roslyn, Drew'a bu işe dahil olduğu için minnettardı ve Winifred'e üzücü haberi verirken yanında olacağı için mutluydu, her ne kadar taşraya onun eşliğinde gitmek zorunda kaldığı için pişmanlık duysa da.

Ancak Drew'un bakışlarının kendisine odaklandığını fark edince Roslyn bakışlarını pencereden dışarı baktı. Şu anda Drew hakkında düşünemezdi. Winifred'e ne söyleyeceğine karar vermesi gereken bir zamanda değil.

Belki de arkadaşından broşu Constance'a geri vermesini istemeliydi. Yanlış umutlara kapılmamak için bu fikirden daha önce bahsetmemişti. Ama bunun Constance için anlamı büyüktü ve eğer ağır hastalığından ölmek üzereyse küçük de olsa bir teselli sağlayabilirdi.

Roslyn kadının içinde bulunduğu korkunç durumu düşündükçe boğazının düğümlendiğini hissetti. Yine de her zaman böyle olmamıştı. Aslında geçmişinin bir kısmı imrenilecek türdendi. Constance belki Sör Rupert'la meşru bir evlilik yapmamıştı ama gerçek aşkın mutluluğunu tatmıştı.

Ve açıkça değer verdiği ve onun da değer verdiği üç çocuğu .

Roslyn'in asla sahip olamayacağı bir şey.

bir zamanda kendine acımanın ne kadar bencilce olduğunu fark eden Roslyn, boğazındaki sızıyı zorla yuttu. Yine de uzun süredir sahip olduğu inancını hatırlamadan edemedi.

Constance'ın hüzünlü hikâyesi, erkeklerin genellikle karılarını değil metreslerini sevdiklerinin bir başka kanıtıydı; yine de Drew'un acımasız sessizliğini bölüp ona bu üzücü gerçeği gösterecek değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

Winifred'in acısını görmek kalbimi parçalıyor. Sevgisine karşılık bulamadan bu kadar derinden sevmiş olmak onun için ne kadar acı verici olmalı. Arden'da en çok korktuğum şey bu.

-Roslyn'den Fanny'ye

"İki kız mı?" Leydi Freemantle hikâyenin tamamını dinledikten sonra şaşkın bir sesle tekrarladı. "Bir oğula ek olarak mı?"

Sir Rupert'in gizli ailesinin büyüklüğü onu, gayrimeşru oğlunun silah zoruyla mücevherlerini çalmakla tehdit ettiğinin doğrulanmasından daha fazla şoke etmiş görünüyordu.

Drew, Roslyn'in rahatlatıcı bir kolla arkadaşına sarılışını izledi. "Çok üzgünüm Winifred," diye mırıldandı Roslyn. "Ama gerçeği bilmek isteyeceğini düşündük."

"Evet...biliyorum. Ama ben yapamazken o kadının onun için neler yaptığını bilmek bir darbe. Ona üç çocuk doğurdu...."

Lady Freemantle sessizce alt dudağını ısırды ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Kocasının ihanetinin ve metresinin doğurganlığının bu kadar açık bir kanıtı olduğu için acı çektiği açıktı. Eli kalbini sıkıca kavradı. "Faith, bunca yıl nasıl bilemedim?"

Roslyn kolunu yaşlı kadının omuzlarına doladı. "Eminim ki Sör Rupert bu durumu göstererek sizi üzme istememiştir."

Uzun bir süre sonra Drew sessizliği bozdu. "Çocukla nasıl başa çıkacağımıza karar vermemiz gerekiyor leydim. Benjamin Baines hakkında hırsızlık suçlamasıyla dava açmak istiyor musunuz?"

Başını kaldırıp ona baktı, hâlâ şaşkın görünüyordu. "Hayır... Asla yapamam... O Rupert'ın oğlu. Onu hapse gönderemezdim."

Drew hafifçe başını salladı. "Böyle hissedebileceğinizi düşünmüştüm ama öyle bile olsa, işlediği suçları tekrarlamaması için ne kadar hatalı olduğunu görmesi sağlanmalı."

"Gerçekten de öyle, majesteleri, ama hapisle cezalandırılmamalı. Ben asla bu kadar zalim olamam."

"Peki ya Sör Rupert'ın resminin olduğu broş?" Roslyn sessizce sordu.

Leydi Freemantle bakışlarını kaydırdı. "Sizce bunu o kadına geri vermeli miyim... Adı Constance mıydı?"

"Bu büyük bir iyilik olur, Winifred. Hastalığından kurtulamayabilir ve onun portresi son günlerinde ona teselli verebilir."

Hanımefendi titreyen bir nefes aldı. "Sanırım bu onun hakkı. Almalı, özellikle de ölmek üzereyse."

Drew kendi kendine, Roslyn'in broşu geri vermeyi önermesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu düşündü; onun şefkatinin bir göstergesi daha. Annesiyle arasındaki keskin tezat onu yeniden etkilemişti. Düşesin hiç kimse için kendini ortaya koyduğunu düşünemiyordu, hele hele merhum kocasının hasta metresi ve yancıları için bir iyilik yaptığını hiç düşünemiyordu. Bu fikir bile ona çok ters gelirdi.

Ancak Roslyn'in cömert ruhunun Leydi Freemantle tarafından da paylaşılmasına oldukça şaşırmıştı. Beklenmedik bir şekilde, hanımefendi gözyaşlarını yuttu ve "Broşu

Ben de Constance. Her halükarda Benjamin'i ve onun genç kız kardeşlerini de görmek istiyorum."

Roslyn tereddüt etti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin Winifred?"

Omurgasını çelikleştirerek daha dik oturdu. "Evet, eminim. Onlar Rupert'ın eti ve kanı... kocamdan bana kalan tek şey. Onlara sırtımı dönemem. Evet," diye kendi kendisiyle tartıştı, "onların iyiliğini düşünmeliyim. Rupert'ın çocuklarının açlıktan ölmesine izin vermek kalpsizlik olur." Birden kaşları çatıldı. "Constance ölürse çocuklara ne olacak? O zaman onlara kendim bakmak zorunda kalacağım," diyerek kendi sorusuna cevap verdi. "Aslında onları hemen yanıma almalıyım...."

"Winifred," dedi Roslyn nazikçe, "eğer Constance , çocuklarını dayanabileceğini sanmıyorum."

Hanımefendinin sesi titredi. "Ama ben onlara ondan çok daha iyi bakabilirim."

"Ondan çocuklarını size teslim etmesini isteyemezsiniz. Onların hepsi var."

"Evet... haklısınız," dedi Leydi Freemantle üzüntüyle, sonra biraz aydınlandı. "Biliyorum... *Hepsi* benimle birlikte Park'ta yaşamak için buraya gelebilirler. Bu ev çok büyük; üç çocuk ve anneleri için yeterli yer var."

Roslyn heyecanını saklamaya devam etti. "Şu anda herhangi bir karar vermek için acele etmemelisin, Winifred. Onların varlığından daha yeni haberdar oldun. Ve Constance'ın kendisine ödenmesi gereken parayı geri alırsa başka planları olabilir."

"Evet, elbette önce Constance ile konuşmalıyım." Leydi Freemantle'ın kaşları daha da çatıldı. "Yine de... eğer kibar bir hanımefendiyse, benim gibi düşük kökenli biriyle ilişki kurmak istemeyebilir."

"Onun biri olduğuna inanmıyorum," dedi Roslyn hemen. "Ve yardımın için minnettar olacağını umuyorum. Ama ben seni düşünüyorum, canım. Bütün bir aileyi, özellikle de sana acı hatıralar getirebilecek bir aileyi yanına almak büyük bir iştir. Bunu dikkatle düşünmelisin."

Nemli gözlerini kırptırdı. "Bunu düşündüm Roslyn. Bu yapmam gereken bir şey. Rupert'in de bunu isteyeceğinden eminim." Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Zinası için ona , biliyorum ama günahı için çocukları suçlamamalıyım. Ve ne yaparsa yapsın onu sevdim."

Roslyn'in ifadesi yumuşadı. "Eminim ki Sör Rupert sizi sandığınızdan daha çok seviyordu."

Burnunu çeken Winifred hüzünlü görünüyordu. "Kalbi çoktan alınmamış olsaydı beni sevebilirdi." Cesurca gülümsedi. "Ama şimdi sevmek için onun çocuklarına sahip olacağım. Her zaman çocuk istemişimdir. Constance'ın onları benimle paylaşmaya istekli olması için dua ediyorum."

"Bence belki de yapabilir. Sizin desteğinizin avantajlarını kesinlikle görecektir ve çocukları için her şeyi yapabilecek türden bir anneye benziyor."

Leydi Freemantle kendi kendine başını salladı. "Gerçekten, beklemeye gerek yok. Constance hemen buraya gelmeli. Burada, Park'ta çok daha iyi iyileşecektir."

Drew araya girdi. "Hareket ettirilemeyecek kadar hasta olabilir leydim. Bu kararı doktorum vermeli."

"İyileştiğinde o zaman. Ya da doktorunuz güvenli görürse daha erkenEğer Constance ve çocukları buraya getiririm." Drew'a yalvarırcasına baktı. "Bunu ayarlamama yardım eder misiniz, Majesteleri?"

"Eğer onun onayını alırsanız, o zaman evet, elbette. Elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım leydim. İsterseniz şimdi Constance'ı görmeniz için size eşlik edebilirim."

"Dilerim. *Teşekkür* , majesteleri. Çok nazıksınız."

Roslyn buğulu bir ifadeyle gülümseyerek kollarını yaşlı kadına doladı. "Nazik olan sensin Winifred. Sen tanıdığım en iyi, en nazik insansın."

"Pah, benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın-" Drew'a kısa bir bakış daha atarak duraksadı. "Ama o zaman kendini asla benim yerimde bulamazdın, canım."

Aniden ayağa kalkan Leydi Freemantle, her zamanki neşeli ve idareci tarzına geri döndü. "Bana bir dakika izin verirsiniz majesteleri, odama gidip broşumu getireyim. Constance'ın taşınma ihtimaline karşı Pointon'la konuşup odaları ayarlamalıyım. Aşçı da çocuklar için uygun bir akşam yemeği hazırlamalı elbette...."

Hâlâ kendi kendine konuşarak salondan çıktı ve Drew'u Roslyn ile yalnız bıraktı.

Garip bir sessizlik oluştuğunda, boş boş konuşarak sessizliği bozdu: "Yüce Pointon, merhum efendisinin çiçeği burnunda *kızını* ve çocuğunu kendi topraklarında ağırlamak zorunda kaldığı için gücenebilir. Uşaklar kurallara sıkı sıkıya bağlı olmalarıyla ünlüdürler."

Roslyn belli belirsiz gülümsedi. "Ama bunu nezaketle yapacaktır çünkü Winifred'e büyük bir sevgi besliyor. Bütün hizmetkârları, büyük ölçüde Winifred'in onlara nasıl davrandığını bildikleri için böyle davranıyorlar. Winifred işçi sınıfından geliyor ve onların sadakatini kazanmak için adalet ve saygının çok önemli olduğunu biliyor."

"Annemin aksine," dedi Drew kuru bir sesle, "o hizmetçilerin insan olmadığını düşünür."

Aralarına bir sessizlik daha girdi ama Roslyn bir süre sonra bu sessizliğı bozdu. "Düşesin nişanlılığımızı sona erdirdiğimiz için memnun olduğuna şüphem yok."

Drew, onun soğukkanlı ses tonu karşısında kalbinin sıkıştığını hissederek ona keskin bir bakış fırlattı. "Ona henüz söylemedim."

"Bunu hemen yapmalısınız, majesteleri. Gecikmek için hiçbir sebep yok."

"Roslyn-"

"Duyuruyu gazetelere göndermeyi düşünüyor musunuz, yoksa ben mi göndereyim?" diye sordu.

Dişlerini sıktı. Roslyn'e nişanlılıklarını sona erdirme konusundaki fikrini değıştirmesi için zaman tanımayı ummuştu ama Roslyn'in bunu yapmadığı ve belki de yapmayacağı, yüzündeki uzak ifadeye bakılırsa çok açıktı. Ona soğukkanlılıkla bakan sakın, sakın, sevimli yaratık, gösterdiği tüm duygular için mermer bir heykel olabilirdi. Mavi gözleri mesafeliydi, neredeyse soğuktu ve onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğine dair açık bir mesaj iletiyordu.

"Bunu halledeceğim," dedi Drew acımasızca.

Roslyn başını asil bir edayla eğdi. "Teşekkür . Arkadaşıma karşı bu kadar cömert olduğunuz için size tekrar teşekkür ederdim ama bana minnettarlığımı istemediğinizi söylediniz."

"Hayır, bilmiyorum."

"O halde söyleyecek başka bir şeyimiz yok. İyi günler, majesteleri."

Ciğerleri sıkışan Drew, Roslyn'in dönüp zarif bir şekilde odadan çıkmasını izledi ve ona söylemek istediğı -ihtiyaç duyduğu, özlem duyduğu- şeyleri söyleme fırsatı vermedi.

Kendi karanlık düşüncelerine dalmış olan Drew, arabası Leydi Freemantle ve kendisini Londra'ya taşıırken alışılmadık derecede sessiz kaldı. Neredeyse şehrin dışına varmışlardı ki, Leydi Freemantle ona kısık bir sesle, "Size eşlik etme isteğim çok mu küstahça oldu, majesteleri?" diye sordu.

Dalgınlığından sıyrılan Drew bakışlarını ona dikti. "Affedersiniz?"

"Kaşlarını öyle çatıyorsun ki, seni gücendirdiğimi düşünüyorum. Constance ve çocuklarını benimle yaşamaya davet etme kararımı onaylamadığınıza bahse girerim."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Tam tersine leydim, hayranlık duyuyorum."

Ona şüpheyile baktı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır. Cidden, yaptığınız şeyi takdir ediyorum, ancak biraz şaşırdığımı da itiraf etmeliyim. Çoğu kadın kocasının diğer ailesini açlığa terk etmekten mutlu olur... hiç intikam için. Kendi annem kesinlikle sizin verdiğiniz tepkiyi vermezdi." Gerçekten de, diye düşündü Drew, düşes cömertlikle değil, öfkeyle saldırmak için onların varlığından bile yeterince öfkelenir ve aşağılanırdı.

"Ama ben gerçek bir hanımefendi değilim, majesteleri."

"Aynı fikirde değilim." Winifred Freemantle alt tabakadan geliyor olabilirdi ama davranışları gerçek bir soylu kadınınkinden daha asildi. "Tam bir leydisiniz," dedi yumuşak bir sesle.

Gurur ve zevkle kızardı. "Şey... benim doğumum ve terbiyem kibar olmaktan çok uzak... ama Roslyn ve kız kardeşlerine teşekkür etmeliyim.

bana iyi bir örnek oluyor."

"Kararınız nedeniyle beklenmedik sonuçlara maruz kalabileceğinizin farkında mısınız?"

Hanımefendi iç çekti. "Evet, öyle tahmin ediyorum. Kuşkusuz süslü komşularım tarafından alaya alınıp küçümseneceğim. Ama kocamı sevdiğim için buna katlanabilirim. Birini gerçekten sevdiğinizde, hiçbir fedakârlık çok büyük değildir. Sanırım siz de benim olsaydınız aynısını yapardınız, Majesteleri."

Drew onun kendinden emin açıklamaları karşısında midesinin sıkıştığını hissetti. Eğer her zaman gerçek aşkın varlığını sorgulamışsa, Leydi Freemantle'ın ölen kocasının ve çocuklarının sevgisi yapmaya hazır olduğu fedakârlığı görmek, aşkın gerçek olduğuna dair yeterli bir kanıt olmalıydı.

ihtiyacı olan Roslyn'in çocukları olsaydı aynı fedakârlığı *onun* için de yapar mıydı? Yapacağından şüpheleniyordu, çünkü onlar Roslyn'in bir parçası olacaktı.

Hanımefendileri onu dikkatle süzüyordu ve "Roslyn'i seviyorsun, yoksa tahminimde yanılıyorum," derken sesinde sakın bir kesinlik vardı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve soruyu zihninde evirip çevirirken bile bakışlarını utanmaz çöpçatanın meraklı bakışlarından kaçırdı. *Onu seviyor muyum?*

Verebileceği tek bir cevap olduğunu biliyordu. İtiraf etmesi ne kadar şaşırtıcı olsa da Roslyn'e derinden aşıktı.

Aslında bir süredir onu seviyordu, her ne kadar duygularına öfkeyle karşı koysa ve gerçeği inatla inkâr etse de. Roslyn kalbinin korunaklı bölgelerine girmiş ve oraya sessiz bir ateş gibi yerleşmişti.

Aslında hayatı boyunca onu özlemişti; sadece o ana kadar bunun farkına varmamıştı. Sayısız metresiyle tatmin aramıştı ama ona kadar hiç bulamamıştı. O tutku, o

Duygu, zevk, onunla birlikte olmaktan duyduğu basit *neşe*, içinde yadsınamaz bir ihtiyacı doldurdu.

Ona, herhangi bir kadına ihtiyaç duymayı hayal ettiğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ondan çocuk sahibi olmak, bir aile kurmak istiyordu. Onun sevgisini istiyordu. Constance'ın Sör Rupert'la yaşadığı türden derin ve kalıcı bir aşk. Winifred Freemantle'ın ölümünden dört yıl sonra hâlâ ona duyduğu türden bir aşk.

Yine de Roslyn onun aşkına karşılık vermemişti, diye hatırlattı Drew kendine, karnındaki bıçağın acı verici bir dönüş daha yaptığını hissederek. Onu hayatından çıkarmak istediğini açıkça belirtmişti.

Onu kaybettiğini düşünmek onu çok korkutuyordu. Ama nişanlanmalarına rağmen ona hiçbir zaman sahip olamamıştı.

Bıçak daha derine saplandı. Drew, Roslyn'in onu asla onun kendisini sevdiği gibi sevemeyeceğini düşündü. Haviland'a aşıkken olmazdı.

Kalbi başka bir adama aitken onun peşinden gitmeye hakkı var mıydı? Peki ya *onun* istekleri, ihtiyaçları? Hayalleri? Mutluluğu?

Roslyn ona ne demişti? *Kalp aşkı, bir başkasının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutmaktır.* kendi ihtiyaçlarını, kendi mutluluğunu onunkilerin üstünde tutuyorsa, bu onun hakkında ne söylerdi? Tek önemseydiği kendisiyse onu sevdiğini nasıl iddia edebilirdi?

Eğer onu seviyorsan, seni aptal, onun mutluluğunu istemelisin. Ondan vazgeçmeye istekli ... değil mi?

Hayatının geri kalanında Roslyn olmadan yaşama düşüncesi Drew'u derinden sarsmıştı. Ama onu gerçekten seviyorsa, başka seçeneği var mıydı?

Günün geri kalanında bu soru peşini bırakmadı.

Leydi Freemantle'ın, ölümü halinde çocuklarının geçimini sağlayacağı için acınası bir minnettarlık duyan Constance ile garip ama bir o kadar da dokunaklı buluşması.

Doktoruyla yaptığı görüşme sonucunda, ağır hasta olan hastanın Londra'nın zehirli yemekhanelerinden alınarak daha sağlıklı bir ortama ve taşranın temiz havasına götürülmesinin uygun olacağına karar verdi.

Zahmetli bir çabayla yavaş yavaş Freemantle Park'taki lüks malikaneye nakledildi.

Constance'ın çocuklarının yeni çevrelerine duydukları şaşkınlık gözlerinden okunuyordu; meydan okuyan kavgacılığı ve şüpheciliği, annesi ve kız kardeşlerinin Leydi Freemantle'ın şahsında kurtuluş bulmuş olabileceklerine ve onlara bakmanın ağır yükünün zayıf omuzlarından kalkmış olduğuna dair temkinli bir umuda dönüşen Ben bile.

Londra'ya dönüş yolculuğu boyunca Drew kara kara düşündü ve hareket tarzı konusunda kendisiyle vahşice tartıştı.

Nihayet evine ulaştığında saat geç olmuştu. Doğruca kütüphanesine gitti ve en iyi yıllanmış Scotch viskisinden iki şişe içerek kendini içeri kilitledi. Roslyn için kalbini söküp atacaksa, bunu yapabilecek kadar uyuşmuş olmalıydı.

Ancak Drew, soğuk ve acı gerçekle acımasızca yüzleşmek kendini zorlayamadan ikinci şişeye kadar ilerlemişti: Onu bırakmak zorundaydı.

Onsuz kendini yıkıcı bir şekilde eksik hissedecekti ama Roslyn'in mutluluğu Haviland'da yatıyordu ve Haviland onun mutlu olmasını istiyordu.

onu başka bir adama kaptırmak anlamına geliyordu. Şişeyi tekrar dudaklarına götürürken elleri kararsızdı.

Onun mutluluğunu hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu. Kendi hayatından daha çok.

"Neden oyalanıyorsun, seni zavallı herif?" diye mırıldandı. "Gecikmenin anlamı yok. Ona hayallerini gerçekleştirme şansı vermelisin."

Drew güçlükle ayağa kalktı ve basarak majordomosunu çağırdı. Haviland Kontu'nun muhtemelen bulunabileceği Brooks Club'a bir uşak gönderilmesi için talimat verirken daha da büyük bir çabayla ayakta kaldı.

Sonra tekrar kanepeye gömülen Drew, şişeyi dudaklarına götürerek uzun, zihin uyuşturan bir metanet dozu daha aldı.

Kanepeye uzanmış, yarı koma halindeyken kütüphanenin kapısına sert bir vuruş geldi. Kendini silkeleyerek ayağa kalkan Drew oturur pozisyona geçti ve içeri girmek istedi.

Bir beyefendi odaya girdiğinde Drew gözlerini kısarak baktı. Arayanın Haviland olabileceğini düşündü ama görüşü o kadar bulanıktı ki sanki ondan iki tane vardı. Yine de Drew, kısık sesin Haviland'a ait olduğunu anladı.

"Çağrınızın aciliyetini açıklayacağınıza inanıyorum, majesteleri. Kazanan bir elim vardı."

Drew dikkatle telaffuz etmeye çalışsa da, "Uğradığın her türlü zararı tazmin edeceğim," derken konuşması hâlâ bulanıktı.

Haviland Drew'a bakarken kaşlarını kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsun, Arden. Rüzgâra karşı üç yaprak gibisin."

Drew beş parmağını kaldırarak, "Dört," diye karşılık verdi.

Kont sabırsızlıkla, "Peki beni neden buraya çağırdınız?" diye sordu.

Drew cesaretini toplamaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Kahrolası gerçek şu ki, ben kenara çekiliyorum. Onu alabilirsin."

"Kime?"

"Roshlyn! Başka kimden bahsediyor olabilirim ki?" "En ufak bir fikrim bile yok."

Drew ters ters baktı. "Bana onu takip etmediğini söyleyemezsin... Ben daha iyi biliyorum."

"Seninle nişanlı olmasaydı olabilirdim." "Ama *sen* onu kendine aşık ettin."

"Baştan çıkarma gücüne dokunaklı ama yersiz bir güveniniz var."

"Hayır, bilmiyorum. Ben daha onunla tanışmadan onu kandırmışsın."

Şüphe, kuşku ve kızgınlık Kont'un yüz ifadesini renklendirdi. "Ne haltlar karıştırıyorsun, Arden?"

"Onu mutlu etmeye çalışıyorum!" Drew neredeyse bağırdı ve sonra hızla bir elini şakağına götürdü.

"Onun üzerindeki hak iddianızdan vazgeçiyor musunuz?"

Drew zonklayan başını salladı. "Sorun şu ki... onun üzerinde hiçbir zaman gerçek bir hak iddia . Sheesh senin ve her zaman senin oldu."

Haviland kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben dünkü çocuk değilim majesteleri. Ayıldığınızda fikrinizi değiştireceksiniz ve o zaman da leydinize kur yapmaya cüret ettiğim için beni azarlayacaksınız. Sizinle şafak vakti tabancalar eşliğinde buluşmak gibi bir arzum yok. Eğer siz de benim kadar iyi bir nişancıysanız, birbirimizi öldürmemiz işten bile değil."

Drew öfkeyle, "Kül olma Havilan," diye karşılık verdi. "Onu sevebileceği bir adama vererek lanet olası bir asil olmaya çalışıyorum." Umutsuz bir ses tonuyla, "Roshlyn seni seviyor, seni lanet olası aptal," demeden önce viskiden uzun bir yudum daha aldı.

Haviland bu açıklamayı özümsemeye çalışırken uzun bir duraklama oldu. "Bana özel bir sevgi beslediğine dair hiçbir belirti vermedi."

"Evet, . Onunla tanıştığımdan beri seni yakalamayı planlıyordu... ve ben de ona yardım ettim, lanet olası bir aptalım." İroniyle karışık acı bir kahkaha attı. "Roshlyn seni" -şışeden bir yudum daha aldı- "çok iyi bir gelin yapacak."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Kendini çok şanslı hissetmelisin, Havilan'."

"Bundan benim de şüphem yok."

Drew bakışlarını kaldırarak tekrar dik dik baktı. "Onunla evlendiğinde onu mutlu etsen iyi edersin, yoksa bana hesap verirsin. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Haviland'ın ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Mükemmel, . Ve elimden gelenin en yapacağıma dair size söz verebilirim."

Haviland döndü ve kapıyı arkasından usulca kapatarak dışarı çıktı.

Drew uzun bir süre öylece durup baktı, sanki göğsünde kalbinin olması gereken yerde açık, yanan bir delik varmış gibi hissediyordu.

O zaman neden şişeyi tüm gücüyle kütüphanenin kapısına fırlatıp camı kırdığında, aynı anda kalbi de parçalara ayrılmış gibi göründü?

Roslyn, Constance'ın hasta odasının kapısından Winifred'le birlikte, Baines'in iki genç kızının sessizce annelerinin başucuna gelmelerini izledi.

Bir süre sonra yatalak hastanın gözleri irkilerek açıldı. Constance kızlarını görünce solgun ama sevecen bir gülümseme takındı ve belli belirsiz bir selam mırıldandı. "Günaydın, canlarım."

"Daha iyi hissediyor musun anne?" diye fısıldadı büyük kızı Sarah.

"Çok daha iyi, çok şükür," diye temin etti Constance onları. "Doktorun verdiği ilaç çok işe yaramış gibi görünüyor. Göğsüm o kadar ağrımıyor ve öksürüğüm daha az sıklıkta oluyor."

Winifred'in hizmetçisi gece boyunca Constance'ın yanında oturmuş, göğsüne ılık kompresler uygulamış ve hıçkırıklarını yatıştırmak için doktorun bitkisel karışımını yudumlamasına yardım etmişti.

"Ah, anne," diye haykırdı en küçük kız Daisy rahatlayarak. "Senin için çok endişeleniyorduk."

"Biliyorum, aşkım. Ben de son derece endişeliydim. Söyle bakalım... Yeni evini nasıl buldun?"

"Anne, burası oldukça ünlü bir yer," diye cevap verdi Sarah, ses tonundaki hayranlıkla. "Yatak odamız çok büyük ve her birimizin kendi kuş tüyü yatağı var, böylece Daisy'nin tekmelerine katlanmak zorunda kalmıyorum. Ve sen de

Çocuk odasını gör. Winifred Teyze kendi mürebbiyemiz olacağını, böylece artık bize ders vermek zorunda kalmayacağınızı söyledi. Ve Bayan Loring bize okumamız için bir sürü kitap getirdi. Daisy en çok resimli kitapları seviyor ama ben de bize anlattığınız tüm ülkeleri gösteren harita kitaplarını seviyorum."

"Ya sen Daisy, aşkım?" Constance en küçük kızına sordu. "Burada olmaktan memnun musun?"

Daisy hevesle başını salladı ve göğsüne bastırıldığı güzel porselen bebeği havaya kaldırdı. "Oh, evet, anne. Yeni bebeğimin ne kadar güzel bak. Onu bana Win-fred Teyze verdi ama henüz bir isim seçmedim. Win-fred Teyze, sen iyileşene ve bana bir isim seçmemde yardımcı olana kadar beklemem gerektiğini söylüyor."

Constance bakışlarını Winifred'e doğru kaldırdı, yüzünde minnet dolu bir ifade vardı. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır leydim. Bence siz kılık değiştirmiş bir melek olmalısınız."

Winifred kapı aralığından mahcup bir memnuniyetle kızardı ama başını salladı. "Evlerini burada yapmaları çok uygun olur. Ve senin de canım. Hepiniz Freemantle Park'a hoş geldiniz."

Winifred'in gülümsemesine karşılık verirken Constance'ın gözlerinden yaşlar süzüldü.

Onları izleyen Roslyn, bu acı-tatlı an karşısında kalbinin ısındığını hissetti. İki kadın ortak bir bağı paylaşıyor, her ikisi de sevdikleri adamın çocuklarına bakıyordu.

Roslyn, böyle bir sevginin bu kadar kabullenici olabilmesi için son derece güçlü ve derin olması gerektiğini düşündü. Bu düşünce boğazına bir ağırlık saplandı. Drew'un ikinci bir ailesi olduğunu öğrendiğinde bu kadar yüce gönüllü olup olamayacağını merak ediyordu. Bu çok acı verici olurdu ama yapabileceğine inanıyordu-

Ama o zaman böyle üzücü spekülasyonlara dalmanın bir anlamı yoktu, diye kendi kendini azarladı Roslyn. Bunun yerine sadece arkadaşı için sevinmeliydi.

Ve sevinmek için daha fazla neden vardı. Bu sabah Constance'ın ağır hastalığı yüzünden ölme ihtimali azalmıştı.

Winifred tam o sırada, sanki duygularını açığa vurmak onu telaşlandırmış gibi boğazını temizleyerek bu nazik anı bozdu. Constance'a hitap ederken her zamanki pragmatizmine geri dönerek, "Şimdi, öyleyse," dedi. "Kızlarınızla birkaç dakika yalnız kalmalısınız ama sonrasında sizi dinlenmeye bırakmalılar. Yanınıza oturması için bir hizmetçi göndereceğim ama bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalmayı unutmayın."

Constance tekrar, "Teşekkür ederim leydim," diye mırıldandı.

"Ve bana gerçek adımla hitap etmelisin," diye ekledi Winifred hızlıca. "Eğer arkadaş olacaksak bu 'hanımefendi' meselesi işe yaramayacak."

Constance buna hafifçe güldü. "Arkadaş olmayı çok isterim Winifred."

"Pekala o zaman, Constance...."

Winifred gülümseyerek döndü ve yatak odasından çıktı. Roslyn koridora kadar takip etti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Onları buraya getirmek doğru bir karardı," diye açıkladı Winifred, yüzü memnuniyetle doluydu. "Kızlar burada mutlu olacaklar, ben de öyle. Onlar benim hiç sahip olamadığım çocuklarım," diye ekledi yumuşak bir sesle.

"Ve senin *adına* çok mutluyum," diye mırıldandı Roslyn şefkatle.

Arkadaşı ona delici bir bakış fırlattı. "Umarım sen ve Arden bir gün çocuk sahibi olursunuz ve aynı mutluluğu tadarsınız, canım."

Roslyn cevap vermekte tereddüt etti. Constance'ın kaderi pamuk ipliğine bağlıyken, Winifred'e Drew'la olan nişanının bozulduğu haberini vermek istememişti. Bu yüzden sadece gülümsedi ve arkadaşının elini sıktı. "Sen gerçekten de bir meleksin, Winifred. Artık işlerime burnunu sokmaktan vazgeçersen, ben de Constance kadar minnettar olurum."

Winifred bu söze çok sevindiği belli olan gürültülü bir kahkaha attı ama Roslyn onun kahkahasını paylaşamadı. Kalbi bu kadar ağırken olmazdı. Şu anda sanki mutluluğu bir daha asla tadamayacakmış gibi hissediyordu.

Yine de Winifred ve çocuklardan ayrılana kadar geçen bir saat boyunca Roslyn umutsuzluğunu çok iyi gizledi. Ancak Danvers Malikânesi'ne döndüğünde, Haviland Kontu'nun az önce kendisini çağırdığını öğrendiğinden, maskaralığa devam etmesi gerekti.

Onu girişte beklerken bulan Roslyn, onu karşılamak için ilerlerken dudaklarına hoş bir gülümseme yerleştirmek için kendini zorladı.

"Affedersiniz?" Roslyn beş dakika sonra asil arayanına gözlerini kırıştırarak konuştu. Kesinlikle doğru duymuyordu. Kont az önce ona evlenme mi teklif etmişti?

Haviland'ın yakışıklı ağzı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Kendimi doğru ifade edemedim mi Bayan Loring? Belki de değil, çünkü bu benim ilk teklifim. Ama teklifimi nasıl ifade etmem gerektiğinden bağımsız olarak, bana evlenme teklifinizi kabul ederseniz büyük onur duyarım."

Kaba bakışlarını durdurmayı başaran Roslyn belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teklifiniz tamamen doğrudu lordum. Sadece bunu yapmanıza şaşırdım. Benimle evlenmek istediğinizi hiç bilmiyordum."

Koyu renk, kalın bir kaş . "Elbette bu tamamen sürpriz olmadı. Sana uzun zamandır hayran olduğumu biliyorsun."

"Ama hayranlık duymakla aniden evlenmeyi düşünmek arasında uzun bir adım var."

Haviland geniş omuzlarını silktilti. "O kadar da ani değil. Kontluğu hiçbir zaman istemedim ama geçen yıl babamın ölümü üzerine unvan bana miras kaldığında, bu rolün tüm yükümlülüklerini üstlendim. Aslında İngiltere'ye bir eşle yuva kurmak ve varisler edinmek niyetiyle döndüm. Elbette uygun bir yas dönemi geçene kadar beklemem gerektiğini düşündüm ama şimdi yas dönemi sona erdi ve büyükanmem bir gelin bulmam için peşime düştü."

Düşünmek için kendine zaman tanımak amacıyla bakışlarını indiren Roslyn, Haviland'ın zamanlamasındaki ironi karşısında başını iki yana salladı. Bu teklifi üç hafta önce, Drew'u bu kadar yakından tanımadan önce almış olmak için neler vermezdi!

"Yine de hiç beklenmedik bir şey, lordum," dedi güçlkle, ne diyeceğini bilemez bir halde.

"Sizi hazırlıksız yakaladığımı görebiliyorum," Haviland. "Ama size büyük saygı duyuyorum Bayan Loring ve çok iyi bir kontes olacağınızı düşünüyorum. Arden'la nişanlanmamış olsaydınız size daha erken yaklaşırdım. Ama artık sona erdiğine göre, şansımı deneyebileceğimi düşündüm."

Roslyn'in bakışları aniden onunkilerle buluşmak için kalktı. "Nişanımızın sona erdiğini nereden duydun?"

"Dün gece Arden'in kendisinden."

Kalbinde garip bir sarsıntı hissetti. Drew, Lord Haviland'a ayrıldıklarını mı söylemişti? Ama şu anda Drew hakkında düşünmek istemiyordu. Özellikle de Kont karşısında durmuş, onu beklerken.

Cevap. İlk şaşkınlığı göre artık ona bir cevap verebilirdi.

Boğazındaki kuruluğu yutan Roslyn, ellerini önünde kavuşturarak kibarca, "Teklifiniz beni çok onurlandırdı lordum ama korkarım ki reddetmek zorundayım," diye cevap verdi.

Uzun bir süre tereddüt etti. "Sanırım reddetme nedeninizi sormak kabalık olur. Şahsen bana karşı bir itirazınız mı var?"

"Hayır... tabii ki ." "O

zaman neden?"

Roslyn onun araştıran bakışlarıyla karşılaşmakta zorlandı. Drew'a masumiyetini kaybettiğini açıkça itiraf edemezdi ama Haviland'a bunu söylemeden de onunla evlenemezdi. Ve iffetsiz bir gelini kabul etmeye razı olsa bile, Haviland onu sevmiyordu ve artık sevgisiz bir evliliğe razı olmaya her zamankinden daha az istekliydi.

O bir cevap veremedi Haviland devam etti. "Bence birlikte çok iyi anlaşırsınız, Bayan Loring. Çok rahat bir birliktelik yaşayabiliriz."

"Ama görüyorsunuz ya lordum," dedi Roslyn sonunda, "ben hiçbir zaman kolay evliliklerin hayranı olmadım. Aksine, her zaman bir gün bir aşk evliliği yapacağımı umdum."

Haviland ona bir adım daha yaklaştı. Bakışları şaşırtıcı derecede nazik, neredeyse şefkatliydi. "Şu anda birbirimizi sevmiyoruz, doğru, ama aramızda sevginin yeşermesi ihtimali her zaman var."

"Hayır. Bunun mümkün *olduğuna* inanmıyorum."

"Sevginiz hala Arden ile meşgul olduğu için mi?"

Roslyn kendini kızarıırken buldu. "Neden ki? Nişanımızı bozan bendim."

"Bu da teklifimi değerlendirmek için çok iyi bir neden gibi görünüyor. Eğer kabul edersen, benim adımın korumasına sahip olacaksın. Dünyanın gidişatını en az kadar iyi biliyorsun. Bir dükle bozulan nişanın üstesinden gelmek senin için kolay olmayacaktır."

Roslyn, Lord Haviland'ın cömertliği karşısında içinin ısındığını hissetti. "Gerçekten onur duydum ama sizinle evlenemem."

"Çünkü Arden'a karşı bir şeyler hissediyorsun," diye bastırdı.

Roslyn sessizce, cevap vermek kenetlenmiş parmaklarına baktı. Günlerdir gerçeği inkâr etmek için mücadele ediyordu. Kalbini Drew'dan uzak tutmak için umutsuzca çabalamıştı ama nafile. Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Güçlü, ateşli, reddedilemez duygular. Onu seviyordu.

Ne kadar aptalca davrandığını anladığında bir umutsuzluk dalgası onu kapladı. Drew'u seviyordu.

Bu da Haviland'ın evlilik teklifini kabul etmesini imkânsız kılıyordu. Başka birini severken bir adamla evlenemezdi.

Parmakları daha da sıkıca kenetlendi. Kalbinin geri dönülmez bir şekilde ele geçirildiği ilk anı tam olarak kestiremiyordu. Belki de Arden Kalesi'nde, Drew'in eski mürebbiyesine olan bağlılığını gördüğü zamandı. Ya da belki ondan önceydi, ona çoğu kadının ancak hayal edebileceği türden bir tutku gösterdiğinde.

Ya da belki daha da önce, bir erkeğin ateşini nasıl alevlendireceği konusunda ona ilk kez ders vermeye başladığında. Derslerinin başlangıcında, tahrik edici öğretmeniyse kalbini beklenmedik bir aşka açacağını asla hayal etmemişti.

"Evet," diye mırıldandı sonunda. "Ona karşı bir şeyler hissediyorum."

"Madem öyle, neden nişanı attınız?" "Çünkü karşılığında beni asla sevemezdi."

Haviland ona tuhaf bir bakış attı. "Bundan emin misin?" "Oldukça eminim."

"Arden onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?" "Hayır," dedi umutsuzca.

"O zaman ona söylemelisin."

Roslyn başını salladı. "Bunun bir anlamı olmazdı."

"Bir rakibe yardım etmekten ne kadar nefret etsem de," dedi Haviland, sesine bir eğlence karışmıştı, "sanırım yapmalıyım. Bence Arden'in size karşı olan hisleri konusunda ciddi bir yanılgı içindesiniz, Bayan Loring. Aslında, sizi sevdiğini tahmin ediyorum."

Başını tekrar yukarı kaldırdı. "Neden böyle düşündün?"

"Çünkü beni buraya sana evlenme teklif etmem için gönderdi."

Kalbi sıkışırken, midesi aniden kurşunla dolmuş gibi hissetti. Roslyn hastalıklı, boş bir hisle savaşıyor zar zor bir cevap verebildi. "Bana evlenme teklif etmeni o mu söyledi? Bunun tam tersini, yani beni sevmediğini kanıtlayacağını düşünmüştüm."

"Hayır, tatlım," dedi Haviland nazikçe. "Arden senin mutluluğunu sağlamak için senden vazgeçmeye razı oldu. Senin adına asil fedakârlık yapıyor. Bence bu onun seni ne kadar çok sevdiğini gösteriyor." Haviland'ın ağzı kıvrıldı. "Doğrusu, evlendikten sonra seni mutlu edemezsem beni hayatımla tehdit etti. Ama şimdi görüyorum ki hiç şansım yokmuş. Senin mutluluğun Arden'da, bende değil."

İnançsızlıkla ona baktı. Eğer Drew onu sahiplenmekten vazgeçmişse onu nasıl sevebilirdi? Gerçekten asil olmaya çalışıyor, onu mutlu etmeyi mi umuyordu? *Drew'un onu sevmesi mümkün müydü?*

Kont, "Ona ne hissettiğini söylemelisin," diye tekrarladı.

Roslyn karmakarışık düşünceleri yüzünden zar zor duyabiliyordu. Ya Drew'a aşkından bahsetseydi? O zaman ne olacaktı? Hâlâ onunla evlenmek ister miydi? Ve eğer öyleyse, cevabı ne olacaktı? Onunla evlenme riskine girmeye cesaret edebilir miydi?

Winifred'in evliliği boyunca katlandığı türden bir acıyla karşı karşıya kalabilirdi. O ve Drew birbirleriyle acı bir şekilde savaşılabılır, şu anda paylaştıkları şefkatli duyguları yok edebilir ve tutkuyu nefrete dönüştürebilirlerdi.

Yine de gerçekten başka bir seçeneği var mıydı? Kalbinin arzusuna ulaşmayı umuyorsa, bunun paramparça olması riskini göze almak zorundaydı. Drew'la mutlu olmak için bir şansı olmasını umuyorsa, gerçek, dürüst, güçlü ve kalıcı bir şey için mükemmel, idealist bir evliliğe dair imkânsız düşüncelerinden vazgeçmeye istekli olmalıydı.

Başka seçeneği yoktu. Çünkü Drew olmadan bir geleceği yoktu. Mutluluk ihtimali yoktu. İçindeki boşluğu doldurmuş, ona kendini tamamlanmış hissettirmişti.

Onun için bu kadar önemli olup olmadığını bilmiyordu. Onun sevgisine karşılık verip veremeyeceğini bilmiyordu ama bu riski alması gerektiğini biliyordu.

Drew'un onu asla onun sevdiği gibi sevmeyeceği düşüncesi Roslyn'i sarsmıştı ama denemek zorundaydı. Eğer onu henüz sevmiyorsa, kendisini sevmesini *sağlamak* zorundaydı. Drew'un ona öğrettiği ama aslında hiç kullanmadığı baştan çıkarma numaralarını kullanabilirdi-

Haviland'ın onun sessiz tartışmasını izlediğini fark eden Roslyn aniden kendine geldi. Kont karşısında dururken Drew'un peşine düşmeyi planlıyor olması kabalığın da ötesindeydi.

"Teşekkür ederim lordum," dedi Roslyn, sesi düzensizdi. "Tavsiyenize ve Arden'e nasıl hissettiğimi söyleyeceğim."

Haviland onun elini tutup dudaklarına götürürken gülümsemesinde pişmanlık vardı. "Bu benim için büyük bir kayıp olacak."

Bu iltifat karşısında yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Sizi mutlu edecek bir gelin bulacağınızdan eminim."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Büyükanнемin beni erkenden mezara sokmasını engellemek için bir eşe ihtiyacım var."

Gözlerinde bir mizah parıltısı vardı ve bu da Roslyn'e, reddiyle onu çok derinden yaralamadığını söylüyordu. Ama tabii ki yaralamamıştı, çünkü adamın kalbi ona bağlı değildi -tıpkı kendisinininkinin de ona bağlı olmadığı gibi.

Haviland ona düşünceli bir bakış attı. "Araştırmama yardımcı olursanız daha başarılı olabilirim."

"Sana bir gelin bulmak için yardımımı mı istiyorsun?" Roslyn şaşkınlıkla sordu.

O büyüleyici, alaycı sıırttı. "Dürüst olmak gerekirse, öyle. Açıkçası tek başıma pek iyi idare edemedim."

Kendinden emin bir gülüşle karşılık verdi. "Bunu düşünmekten mutluluk duyarım Lord Haviland. Ama şimdi... lütfen bana izin verir misiniz? Bir an önce Londra'ya gitmeliyim."

"Arden'i görmeye mi?"

"Hayır, bir arkadaşımı

görmeye."

Hemen Fanny'yle konuşmalı ve ondan tavsiye istemeliydi. Fanny, Drew'u kazanmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilirdi.

ya da Roslyn konseri hazırlatmak için zile giderken kendini böyle rahatlatmaya çalışıyordu.

Sadece çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Yirminci Bölüm

Arden'in beni sevmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Öğrendiğim tüm baştan çıkarma numaralarını kullanarak başlayacağım.

-Roslyn'den Fanny'ye

Drew uyandığında kendini kanepeye yayılmış halde buldu, kafatasının içinde bir dizi davul çalınırken, fokurdayan midesi uğradığı kötü muameleyi protesto eden bir koro halinde çınılıyordu.

Drew zonklayan başını ellerinin arasında tutarak yavaşça doğruldu. Kütüphaneye sinen viski kokusu hiç şüphesiz paha biçilmez nadir kitap koleksiyonunu mahvediyordu ama bunu umursayacak hali yoktu.

Roslyn'i kaybetmişti. Onu rakibine teslim etmişti. Bu da kalbindeki acının neden kafasındaki acıdan daha fazla olduğunu açıklıyordu.

Haviland'ı onun peşinden gitmesi için cesaretlendirerek ne büyük bir embesillik etmişti. Şimdi az da olsa ayık olduğuna göre, bu çılgınca yüce gönüllülük anına sadece hayıflanabilirdi.

Haviland şimdiye kadar ona evlenme teklif etmiş miydi? Eğer öyleyse, kabul etmiş miydi?

Drew başını daha sıkı tuttu. Bunu düşünmeye dayanamıyordu. Yine de başka bir şey düşünemiyordu.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı? Drew, Roslyn Haviland'ın davasını kabul etmezse, onun peşinden kendisinin gideceğine karar verdi. O

onu sevmemesine rağmen onunla evlenmesini *sağlayacaktı*. Sonra da hayatının geri kalanını onun sevgisini kazanmaya çalışarak geçirecekti.

Tanrım... Onu sevmiyordu.

Ve onun kendisini sevebileceğine inanmıyordu. Onu sevdiğini göstermesi gerekiyordu. Aslında umutsuzca.

O piçi sevse bile Haviland'ın onu almasına izin vermeyecekti. Ondan asla vazgeçmeyecekti. Vazgeçemezdi. Hayatındaki hiçbir şey onsuz bir anlam ifade etmiyordu.

Yine de çok geç kalmış olabilir....

Drew sessiz bir iniltiyle cep saatini çıkardı ve saatin öğleyi çoktan geçtiğini fark etti. Kaderini öğrenmek için Roslyn'i araması gerekecekti ama önce yıkanması ve kıyafetini değiştirmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkarak kendini kapıya doğru sürükledi ve kütüphaneden dikkatlice çıktı, büyük giriş salonuna ulaştığında parlak ışığa karşı gözlerini kısarak baktı.

Majordomu hazır olda bekliyordu ama Drew'un darmadağınık görüntüsünü ve donuk gözlerini fark etmemiş görünüyordu. Akıllı bir hizmetkâr, efendisinin zaaflarını onaylamadığını göstermekten daha iyisini bildiği için bu tavsiye edilir.

"Size yardımcı olabilir miyim, majesteleri?" diye sordu uşak gayet uygun bir şekilde.

Drew bu sestten irkildi, çünkü başının zonklamasını daha da artırmıştı. "Evet, Foslett. Benim için bir banyo hazırlatabilirsin, sonra da bir saat içinde kürsümün hazırlanmasını emredebilirsin. Kütüphaneyi de bir an önce temizlet ve ilaçlat."

"Çok iyi, majesteleri. Mesajlarınızı görmek ister misiniz? Bu sabah sizin için iki kişi geldi ama sizi rahatsız etmekten hoşlanmadım. Bir tanesi

Leydi Freemantle'dan."

Drew'un aklına ilk gelen *Constance* oldu. Kalbi küt küt atmaya başladı ve işaret parmağıyla mührü keserek kısa notu okudu.

Hanımefendi, *Constance*'ın gece boyunca oldukça dinlendiğini ve bu sabah biraz daha iyi görüldüğünü bildirdi. Doktor da hastasının eninde sonunda iyileşeceği konusunda daha iyimserdi.

Drew, kendi kaderi bu kadar tehlikeli olsa da *Constance*'ın durumunun iyiye gidiyor olmasının bir teselli olduğunu düşündü.

"Teşekkür , Foslett. İkinci mesaj nedir?"

"Bayan Roslyn Loring'den, Majesteleri," dedi uşak, Drew'a katlanmış bir parşömen kâğıdı uzatarak.

Kalbi takla attı... ve sonra mektubu yırtıp açarken düzensiz bir şekilde atmaya devam etti.

Sevgili Dük, bu akşam saat sekizde Fanny'nin özel konutu Crawford Place 11 numarada benimle buluşursanız çok memnun olurum. Size bir teklifim var.

Arkadaşın, Roslyn.

İçinde savaşılan umut ve korku duyguları savaşıyordu. Onu Fanny'nin özel evine davet ederek ne demek istemişti?

Drew uşaağı baktı. "Danvers Hall'a kabul ettiğimi teyit eden bir cevap gönderebilirsiniz."

"Mesaj Salon'dan değil, buradan, Londra'dan geldi, Majesteleri. Sanırım uşak Bayan Irwin tarafından işe alınmış."

Drew şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama Roslyn'in Londra'da ne aradığını sorgulamayacaktı. Sadece onun kendisini sevmesi için ikinci bir şans vermesi için dua edecekti.

Drew'in arabacısından öğrendiğı Crawford Place, Hyde Park'ın kuzeyinde kısa bir mesafede yer alıyordu ve zarif ve oldukça pahalı görünen bir düzine sıra eve sahipti.

Londra'nın önde gelen Kıbrıslılarından biri olduğı düşünülürse, Fanny Irwin'in bu nezih semtte sakin bir konuta sahip olması şaşırtıcı görünüyordu. Ancak belirlenen saatte oraya vardığında ön kapının altın rengi pırıltılı bir domino giymiş maskeli bir kadın tarafından açılması Drew'u daha da şaşırttı.

Zaten gerginlikten güm güm atan kalbi, ısıltılı maskenin ardındaki parıldayan mavi gözlerle karşılaştığında çılgınca çarpmaya başladı. Baştan çıkarıcı, gizemli güzellik Roslyn'den başkası değildi.

Drew'u en çok şaşırtan şey, soluk altın sarısı saçlarının baştan çıkarıcı bir dağınıklıkla omuzlarına döküldüğü saçlarını aşağıya yatırmış olmasıydı.

"Ekselansları," diye mırıldandı alçak ve boğuk bir sesle, adamın içeri girmesi için kenara çekilirken. "Gelebildiğimize çok sevindim. Hoş geldiniz."

Roslyn onun cevabını beklemeden kapıyı arkasından kapattı, sonra döndü ve yakındaki merdivene doğru süzüldü. Drew

yere yapışmış, gözlerini onun arkasından dikmişken, omzunun üzerinden ona baktı ve işaret parmağını eğerek onu çağırdı. Aklını başına toplayıp onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmeden önce bir an tereddüt etti.

En üst sahanlığa ulaştıklarında dilini buldu. "Sanırım burası Fanny'nin gizli aşk yuvası," dedi endişesini disipline etmeye çalışarak. "Daha seçkin müşterilerini burada mı ağırlıyor?"

"Hayır, asla," dedi Roslyn beklenmedik bir şekilde. "Burası onun ara sıra mahremiyetinin tadını çıkarabileceği kişisel sığınağı. Fanny işlerini ana konutunda yürütür ve müşterilerini asla buraya davet etmez. Bu evi bana bu akşam için ödünç verdi."

Sabırsızlıkla Roslyn'in kendisine davetinin amacını söylemesini dileyen Drew, loş bir koridorda ona eşlik etti. "Mesajınızı aldığımda şaşırdığımı itiraf etmeliyim," diye dürtükledi. "Bana bir teklifiniz olduğunu söylemişsiniz."

"Gerçekten de öyle." Roslyn ona esrarengiz bir bakış gönderdi. "Bu gece senin metresin olmak istiyorum."

Drew'un kaşları kalktı ama cevap veremeden kadın onu sayısız mumun ışığında usulca parlayan geniş bir yatak odasına götürdü. Romantik ambiyansı seyreden Drew neredeyse yine nutku tutulacaktı. "Anladığımı söyleyemem, tatlım," dedi sonunda.

"Ben senin metresinmişim ve sen de benim patronumuşsun gibi davranmak istiyorum."

Verdiği yanıt nefesinin kesilmesine ve kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Ancak aklından geçen acil sorulardan herhangi birini soracak zamanı yoktu çünkü Roslyn gizleyici maskesini çıkardı, ardından domino taşını çözdü ve haliye düşmesine izin verdi.

Drew'un ağızı kurudu. Bir erkeğin cinsel fantezisi gibi giyinmişti. İri, olgun göğüslerini yukarı kaldıracak ve çıplak meme uçlarını gösterecek şekilde kurnazca şekillendirilmiş kırmızı dantel bir korse ve kırmızı jartiyerlerle tutturulmuş siyah ipek çoraplar giymişti, başka bir şey giymemişti. Adamın aleti onu görünce anında kabardı ve sesi boğuklaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Roslyn?" sordu ona doğru ilerlerken ihtiyatla.

Ona bakarken gözleri baştan çıkarıcıydı. "Seninle sevişmek, başka?"

"Bir dakika bekle...."

Dolgun ve ıslak dudakları kışkırtıcı bir şekilde büzüldü. "Benimle sevişmek istemiyor musun, sevgilim?"

"Bunu çok iyi biliyorsun. Ama Haviland'la evlenmeye niyetliysen... Bana böyle işkence etme Roslyn, bu ahlaksız oyunları oynama."

"Ah, ama Haviland'la evlenmeye niyetim yok," dedi onun içini rahatlatmak için. "Teklifini geri çevirdim."

Drew uzun ve sert bir nefes verdi ama kadının açıklaması yine de endişesini yatıştıramadı. "Haviland'ı neden reddettin?"

"Çünkü onu sevmiyorum."

Uzun bir süre tereddüt etti, neredeyse çok daha önemli olan soruyu sormaya korkuyordu. Sonunda daha da kısık sesle, "Peki beni sevebileceğini düşünüyor musun?" demeye cesaret etti.

Gülümsemesi dalgalandığında, Drew nefes almaya cesaret edemedi. Sonra usulca güldü. "Her şeyin zamanı var, sevgilim. *Bazı* sırları saklamalıyım, değil mi?"

Drew küfretmek, tartışmak, yalvarmak istiyordu ama bunun davasına yardımcı olacağını düşünmüyordu. Roslyn kendi açıklanamaz amacına bu kadar odaklanmışken olmazdı.

Kravatını çözmek için uzandı, ince kumaş parçasını boynundan kaydırıp ve yere fırlattı. "Çok fazla kıyafet giymişsin. İzin ver onları çıkarayım."

"İdare edebilirim." Roslyn'in kendisine dokunması durumunda metanetine güvenmeyen Drew, ceketini, yeleğini ve gömleğini kendisi çıkararak onun yardımını engelledi. Ama gece pantolonunun düğmelerine uzandığında Roslyn gülümsedi. "Lütfen... izin verin."

Roslyn kışkırtıcı bir şekilde bir parmağını çıplak göğsünden aşağıya, düz karnının üzerinden pantolonunun ön patına doğru kaydırıp. Parmaklarının alaycı baskısı zonklayan ereksiyonunun daha da sertleşmesine neden olurken Drew keskin bir nefes çekti. Yine de kendini onun zevkli işkencesi karşısında hareketsiz durmaya zorladı.

Drew'un giderek artan hayal kırıklığına rağmen, kadın yavaşça düğmeleri çözdü ve sonunda onun uyarılmasının kalın uzunluğunu serbest bırakana kadar bakışlarını tuttu. Kadın aşağıya baktığında Drew'un içine önlenemez bir sıcaklık yayıldı, bunun tek nedeni güzel bir kadının onun geliştirmekte olan sikine bakıyor olması değil, aynı zamanda bu kadının sevgili Roslyn olmasıydı.

Ona saldıran sıcaklık, elini kasıtlı olarak şişmiş şaftının etrafına kapattığında daha da sıcaklaştı.

Drew inleyerek onun bileğini kavradı. "Roslyn... bana bu şekilde eziyet ederek neyin peşindesin?"

Kirpikleri çapkınca kalktı ama gözlerinde şefkat ve belirsizliği andıran bir şey parlıyordu. "Anlayamıyor musun?"

Ona umut veren bu hassas kırılgenlikti. Her ne oyun oynuyorsa, intikam almaya niyetli değildi.

"Seni baştan çıkarmak istiyorum, Drew," diye mırıldanarak zaten düzensiz atan kalbini daha da hızlandırdı. Onun stratejisini şimdi fark etmişti; Roslyn baştan çıkarma konusundaki kendi derslerini ona karşı kullanıyordu. Sadece nedenini bilmiyordu.

Ama o zaman, bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Eğer birlikte bir gelecekleri olmadığına inansaydı onunla sevişmek istemezdi. Ve siren gibi davranıyordu, büyüleyici ve çekici, hayat ve şehvetle titreşiyordu. Ona karşı koyması mümkün değildi.

"Yani baştan çıkarıcı kadını mı oynayacaksın?" diye sordu

kısık sesle. "İyi bir metresin yapması gereken bu değil

midir?"

"Bununla tartışmayacağım-"

"Mükemmel, o zaman tartışma

sevgilim."

"-ama bir Cyprian gibi davranmana gerek yok," diye bitirdi Drew.

Kız ona yavaş ve büyüleyici bir gülümseme fırlattı. Gülümsemesindeki kışkırtıcı vaat dışında her şeyi unuttu... ta ki kadın yüzünü kaldırıp onu dudaklarından hafifçe öpene kadar.

O zaman ona uzandı, onu kollarının arasına almak için çaresizce çabaladı ama kadın dans ederek uzaklaştı. "Hayır, Drew, seninle sevişen ben olmak istiyorum. Giysilerinin geri kalanını çıkardığında yatağa gel. Seni bekliyor olacağım."

Drew dişlerini sıktı ve rekor bir sürede ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı.

Söz verdiği gibi onu bekliyordu, saten çarşafların üzerinde çırılçıplak uzanmıştı. Muhteşem saçları solgun bir yele gibi omuzlarına dökülmüş, çıplak göğüsleri baştan çıkarıcı, krem rengi kalçaları davetkâr bir şekilde hafifçe ayrılmış, çılgınca arzulu görünüyordu.

Saf ayartma, diye d    nd   Drew, zorlukla yutkunarak.

Yanındaki yatağı ok  arken dudaklarında bir g  l  msemi belirdi. "Burada benimle uzan, olur mu?"

Yery  z  ndeki hi  bir   ey onu bu daveti kabul etmekten alıkoyamazdı. Adam itaat edip sırt   st   yattığında Roslyn ellerini onun g    s  ne koydu ve dizlerinin   zerinde do  ruldu. "Kıpırdama l  tfen."

Kadın e  ilirken Drew kıpırdamadan yattı, dudaklarının sıcak baskısını bo  azının   ukurunda, g    s kemi  inde, g    s kafesinin   zerinde ve sonra daha a  a  da hissetti. Kadının elleri yumu  ak dudaklarıyla birlikte ok  şamaya ba  ladı  ında Drew'un i  inde keskin bir his uyandı.

Kadın teninin   zerinde hafif, kışkırtıcı   p  c  kler gezdirdi  inde karın kasları kasıldı. Ve parmak u  ları erkekli  inin a  a  sındaki      keselere do  ru   ehvetli bir desen   izdi  inde nefes almakta zorlandı. V  cudundaki t  m kaslar kasıldı ve bu, kadın onun a  rıyan uyarılmı  lı  ının yo  un ve gergin oldu  u beline do  ru e  ilmeden   nceydi.

"Roslyn...."

"Sus, Drew. Sana zevk vermek istiyorum."

Dudaklarını   aftının ba  ına koymadan   nce, elleri onun azgın uzunlu  unu   killendirerek zonklamasına neden oldu.

Yakıcı sarsıntıyla birlikte Drew, ereksiyonu daha da y  kselirken   iddetli ihtiya  ına kar  ı nefes aldı. Roslyn   imdi onu emiyordu, dili hafif  e yalıyor, girdaplar   iziyor ve Drew'un onun i  in yanıp tutu  masına neden oluyordu. İnleyerek parmaklarını Roslyn'in altın sarısı sa  larına g  md   ve onu b  y  leyen nazik b  y  ye teslim oldu.

Birka   dakika i  inde zevkten aklını ka  ırmı  , kalbi g    s  nden   ıkacakmı   gibi   arpmaya ba  lamı  tı,

Kalçaları onun sıcak ağzının çekici büyüüne karşı zorlanıyordu.

Sonunda kızın alev alev yanan işkencesine daha fazla dayanamayan Drew, kalçalarının arasından uzanarak kaygan merkezini avuçladı ve onu da kendisi gibi uyarılmaktan çıldırtmaya niyetlendi.

"Hayır, ," diye mırıldandı nemli, kışkırtıcı öpücükler arasında.

"Roslyn... Daha fazla bekleyemem."

Sonunda başını kaldırarak, şefkatli gülümsemesi geri dönerken, alev alev yanan gözlerle ona baktı. "Ben de sabırsızlanıyorum."

Onu rahatlatmak için bir dizini adamın açık bacaklarının üzerine kaydırıldı. Nemli yarığının adamın kalçasından yukarı kaymasına izin vererek, tamamen onun üzerine uzandı, ipeksi vücudu onu kapladı, sıcak, kadınsı çekirdeği adamın penisine sürtünerek onu okşadı.

Sonra yavaşça uzanıp onu öptü, dilini yavaşça ağzının içine kaydırarak kalp atışlarını hızlandırdı.

Drew onu hararetle öptü, sıcaklığını içti, tadını ve dokunuşunu besledi. Kadın kendini ona daha fazla bastırıldığında, vücudunun kıvrımlı hareketleri kanını ve özleminin yoğunluğunu alevlendirdi.

Roslyn sonunda öpüşmeyi kesip oturduğu yerden kalkarak onun üzerine oturduğunda neredeyse çılgına dönmüştü. Roslyn onun ateşli bakışlarını tutarak avuçlarını göğsüne dayadı ve kendini onun nabız gibi atan şaftının üzerine bıraktı.

Artık kendini çaresiz hisseden Drew kalçalarını kaldırdı ve onun bekleyen tatlılığına, ılık, ıslak geçidinin derinliklerine daldı, onun ateşini ve tesellisini aradı. Neşe ve zevk içinde isyankâr bir his patlaması yaratırken inledi.

Roslyn onu doldururken nefes nefese bir inilti çıkardığında bu onu daha da ateşlendirdi. Ve kızın enfes yüzündeki sıcaklık ve arzu kızarması, onun da kendisi için aynı coşkuyu hissettiğini gösteriyordu.

Sonra onu kalçalarıyla kucaklayarak, kalçalarını daha acil bir ritimle salladı ve ondan daha fazlasını talep etti. Drew sert bir nefesle onun adını fısıldadı. Şimdi titriyordu, ona duyduğu ihtiyaçla sarsılıyor, iradesinin son kırıntılarıyla tutunmaya çalışıyordu. Adını tekrar söyleyerek sırtını dikleştirdi ve yukarı doğru itti, ruhunun derinliklerine gömülene kadar penetrasyonu arttı.

Adamın çaresizliği kızın içinde şiddetli bir alev yaktı. Roslyn onun üzerinde çılgınca hareket etmeye, ona binmeye, kalçalarını onun çılgın tutkusunu körüklemek için kullanmaya başladı. Açgözlü bir baştan çıkarıcıydı, talepkâr ve ahlaksızdı. Arzuları alev alev yanıyordu.

Drew onun kalçalarını kavrayıp sertçe aşağı çekerek kabzasına kadar soktuğunda, sonunda ihtiyacına boyun eğdi, onun itişine itişle karşılık verdi, inlemeleri onunkinin düzensiz sesiyle arttı, çiftleşmeleri çiğ ve ilkeldi.

Nefes nefese çılgılığı sessiz odada patladığında, vücudu güçlü doruk noktasıyla yukarı doğru yükseldi. Tutkunun sarsıcı dalgaları ikisinin de üzerine çökerken öne doğru düştü ve dişlerini adamın omzuna geçirdi. Sevgilisinin ısırığının verdiği tatlı acı, Drew'un neşeli zevkini daha da artırdı.

Sevdiği kadınla sevişmek gerçekten de çok keyifliydi. Roslyn'e olan hisleri tutkusunu daha yoğun, daha değerli, daha inanılmaz kılıyordu.

Heyecan dindiğinde, kadının yanağı adamın omzunun terden nemlenmiş tenine yaslanmış halde, bitkin ve nefes nefese yatıyorlardı. Yine de çok geçmeden Drew'un mutluluk dolu memnuniyeti soldu ve gerginliği geri döndü.

Kadının nefes alıp verişindeki yükselme ve alçalma nihayet yatıştığında, daha önceki sorusunu alçak bir sesle tekrarladı. "Bütün bunlar ne demek oluyor Roslyn? Neden metresimmiş gibi davranmaya bu kadar kararlısın?"

Göz kapakları titreyerek açıldı ve başını çevirerek, daha önce olduğu gibi aynı savunmasız, kararsız ifadeyle, ciddiyetle ona baktı. "Çünkü beyler metreslerini sever, Drew ve ben de senin beni sevmeni istiyorum."

Aynı anda kalbi yeniden şiddetle çarpmaya başladı. "Tanrım, Roslyn, seni gerçekten seviyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla."

Mavi gözleri ona dikilmişti. Yüzü şaşkın ve gergindi, gözleri belirsizlikle irileşmişti. "Öyle mi?"

"Evet. Seni seviyorum."

Titreyerek kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti. "." ", " diye

ısrar etti Drew. "Sadece bunu kendime itiraf edemedim."

Kızın ağzı hayretle aralandığında, başparmağını kızın alt dudağında gezdirmek için uzandı. "Bana kalp aşkı hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun? Artık sana karşı hissettiğim şeyin bu olduğunu biliyorum, tatlı Roslyn. Sana olan tutkum fiziksel olmaktan çok daha öte. Seni istiyorum, evet. Sana dokunduğumda bedenim titriyor, dokunamadığımda ise acı çekiyor. Ama kalbim daha çok acıyor. Yanımda olmadığında seni özlüyorum. Gülüşünü özlüyorum. Ve seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

Kadın şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmaya devam edince, Drew sesini da alçalttı. "Son birkaç gün benim için tam bir cehennem gibiydi. Yine de sensiz olmak benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu. İçimdeki boşluğu doldurman için sana ihtiyacım var Roslyn. Yalnızlığı kovmak için. Bu.... buradan gelen bir ihtiyaç." Elini tuttu, avucunu kalbinin üzerine koydu. "derinliklerinden."

"Beni seviyorsun," dedi merakla, onun yüzüne bakarak.

"Evet, istiyorum. Ve seninle evlenmek istiyorum." Ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Yakın zamana kadar, bir ömür boyu tek bir kadınla evlilik zinciriyle bağlı kalma düşüncesi bana hapis cezası gibi geliyordu. Ama şimdi geri kalan günlerimi seninle geçirmeme düşüncesi dehşet verici." Başparmağı onun yanağını okşadı. "Umarım beni kocan olarak kabul edersin. Gerekirse sürünürüm. Seni geri almak için her şeyi yaparım. Sevgini kazanmam gerektiğini biliyorum ama bu şans istiyorum Roslyn. Lütfen bana bu şans ver."

Bakışları yumuşadı ve ısındı. "Sevgimi kazanmak zorunda değilsin, Drew. O zaten senin."

Drew rahatlama ve minnettarlıkla gözlerini kapadı; içinden geçen duygu o kadar güçlü, kadar derindi ki, kendini güçsüz hissetti.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu aynı hayret dolu ses tonuyla.

"Evet, Drew. Seni sevmemek için çok uğraştım çünkü sevgimin tek taraflı olacağını düşündüm. Bana asla kalbini veremeyeceğinden korktum. Dün Lord Haviland beni sevdiğinden emin olduğunu söylediğinde bile ona inanmaya cesaret edemedim."

Drew bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Bunu Haviland mı söyledi?"

"Evet, çünkü benim mutluluğumu kendi mutluluğunun önüne koymaya kararlıydın."

"Senin mutluluğunu istiyorum Roslyn."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bu büyük bir şans, çünkü ben de bunu istiyorum. Ama benim mutluluğum sadece seninle, Drew. Haviland'ı evlenme teklif etmeye gönderdiğinde bunu anladım. Ve beni sevmesen bile savaşmadan gitmene izin veremeyeceğimi biliyordum."

Roslyn belli belirsiz gülümsedi. "Seni bu gece buraya *bu* yüzden davet ettim. Beni sevmeni sağlamaya çalışacağıma yemin ettim. Eğer teorimin doğru olma ihtimali varsa, tutkunun aşka yol açabileceğini düşündüm.

-Denemek zorundaydım. Fanny de bu akşam senin metresin olmak için bir plan yapmama yardım etti." Mavi gözleri tekrar kırılganlaştı. "Sahip olabileceğim tek şey buysa, tutkuna razı olmaya hazırım. Senin metresin olacağım, Drew. Ama karın olmayı tercih ederim."

Dehşetinin dağılmasıyla birlikte mizah duygusu da geri gelen Drew, ona hınzırca bir gülümseme fırlatabildi. "Teklifin çok cazip, tatlım. Daha önce hiç senin baştan çıkarıcı ve tatmin edici bir metresim olmamıştı. Ama reddetmek zorundayım. Seni metresim olarak istemiyorum, benim güzel, değerli Roslyn'im. Seni karım olarak istiyorum ve daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Emin misin?" diye temkinli bir şekilde sordu. "Seni tuzağa düşürmüştüm gibi hissetmeni istemiyorum."

"Eminim, Roslyn. Sen benim de tek mutluluğumsun." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Seninle tanışmadan önce hayatımın ne kadar kısır olduğuna inanamıyorum."

Roslyn onu ısıtmak için gelene kadar soğuk ve duygusuz bir varoluşun acısını çekmişti. Roslyn onun daha önce kimsenin dokunmadığı, varlığını inkâr ettiği bir parçasına dokunmuştu.

Drew, hayatının büyük bir kısmını aşk olmadan boşa harcadığını düşündü. Roslyn ona tutku olmadan, duygu olmadan, aşk olmadan hayatın pek bir değeri olmadığını öğretmişti.

Adam kızın elini tuttuğunda, uzun parmakları kızın ince parmaklarına dolanırken içinde duygular kabardı. "Yani bu, nişanlılığımıza devam ettiğimiz anlamına mı geliyor?"

Roslyn onun bakışlarını tutarak başını yavaşça salladı. "Hayır, Drew. Seni eski nişanımıza bağlı tutmayacağım. Eğer benimle evlenmek istiyorsan, benim için tekrar teklifte bulunmalısın. Ve bu sefer sadece

itibarımı korumak için değil, sadece beni sevdiğin için. Çünkü hayatının geri kalanını benimle geçirmek istiyorsun."

"Pekala aşkım, *lütfe*n, *lütfe*n karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Onun sıcak gülümsemesi, tatlı ve dayanılmaz bir acıyla sızlamasına neden oldu. "Evet, sevgili aşkım. Seve seve yaparım."

Drew elini başının arkasına götürerek ensesini yakaladı. "Tanrıya şükür...."

Drew, Roslyn'in dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırarak onu hararetle öptü ve bu öpücük Roslyn'in kanında taze bir arzusun dolaşmasına neden oldu. Drew, vücudunu ustaca ve güçlü bir şekilde döndürerek onu altına aldığı anda da aynı aceleciliği hissettiğini biliyordu.

Kalçalarını kendi kalçalarına bastırarak, şişen sertliğini hissettirerek ona baktı. Roslyn onun yüz ifadesinden... karanlık, tutku dolu bakışlarından, gözlerindeki alev alev yanan sahiplenmeden. Orada aşkı görüyordu. Ateşli, sahiplenici, koruyucu, tahrik edici.

"Drew, seni çok seviyorum," diye fısıldadı, onun bakışlarına aynı ölçüde karşılık vererek.

"Bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım...."

Adını mırıldandı, sonra tekrar ağzına aldı. Roslyn aynı tutkulu ateşle ona açıldı ve nefesini içine çekti.

Drew ona elleri ve diliyle tapınırken aralarındaki şevk daha da arttı. Roslyn'e daha fazlasını isteyemezmiş gibi geliyordu... Drew'un eriten öpücükleri, vücudunu okşayan elleri. Ama sonra kendini ona uydurdu, şiddetli ve güçlü bir şefkatle içine girdi, dudakları aşk sözcüklerini mırıldanırken sert ve derin bir şekilde soktu.

Coşku kabarıyor, yükseliyor, gürlüyordu. Vahşi öpücükleri gelmeye devam etti, vücudunu ele geçirirken ateşli aşk ilanlarıyla serpiştirildi. Onu deliliğe sürükledi, sonra kendini ona, bedenine, kalbine ve ruhuna akıtırken onu yeniden iyileştirdi.

Tutkuları nihayet sona erdiğinde, Drew onu sevgiyle kollarına aldı, yüzü saçlarına gömüldü, parmakları dalgınca solgun bukleleriyle oynadı.

Yine de konuşmadan önce uzun bir süre geçti. "Haviland'ı sevdiğin için çok korkmuştum."

Lezzetli bir şekilde doymuş ve yorgun olan Roslyn, adamın çıplak omzuna bir öpücük konduracak gücü kendinde buldu. "Korkacak hiçbir şeyin yoktu, Drew. Ona aşık çünkü zaten sana aşıktım. Kıskanman için hiçbir neden yoktu."

"Elbette vardı. Gözünü o piçle evlenmeye dikmiştin."

Kadın usulca güldü. "Kuşaklı bir konta bu aşağılayıcı kelimeyi söyleyip duramazsın, Drew."

"Pekala, o bir piç değil. Ama delicesine kışkırdığım için beni suçlayabilir misiniz? Bence gurur duymalısın."

"Belki öyle, ama onu asla öldürmekle tehdit etmemeliydiniz. Haviland'a samimi bir özür borçlu olduğunuza inanıyorum."

"Artık onu sevmediğini bildiğim için ona bir tane verebilirim. Ama eğer sana bir daha şehvetle bakmaya cesaret ederse...."

Kahkahası aynı anda hem öfkeli hem de tatmin ediciydi. "Bana o şekilde bakmaz. Onun çok fazla onuru var. Ve umarım yakında kendi romantizmiyle meşgul olur. Lord Haviland'ın bir gelin bulmasına yardım etmek istiyorum. Aslında benden yardım istedi."

Başını kaldıran Drew, sonunda kıkırdamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Onun tam bir embesil olmadığını biliyordum."

"Drew!"

"Pekala... Eğer sizi mutlu edecekse, onun can dostu olacağım. Ama bir noktaya değinmek için onu kullanabilirsem..." Drew onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Bir dahaki sefere seninle tartıştığımızda -ki bu şüphesiz yine olacak- kaçıp kütüphaneye saklanmana gerek yok. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim Roslyn, bazen kendimi kaybetsem ve bunun için beni boğazlamak istesen bile."

Yüzünü buruşturdu. "Sadece tartışmıyorduk. Birbirimize bağırıyor, şiddetli bir şekilde kavga ediyorduk."

"Öyle bile olsa, bu seni tüm varlığımla sevmediğim anlamına gelmez. Ve gelecekte kavga , barışmanın zevkine varabiliriz."

Ağzı yavaşça kıvrıldı. "Fanny de öyle demişti." "Fanny bazen çok bilge olabiliyor."

"Biliyorum." Roslyn eğlenerek başını salladı. "Ne oldu, aşkım?"

"Sadece bazen pek akıllı olmadığımı düşünüyordum. Kendi kaderimi kendim tayin etmeye çalışmakla ne kadar da saflık etmişim. Geleceğimi istediğim gibi düzenleyebileceğimi, ailemin çektiği acı ve kalp ağrısından kaçınabileceğimi düşündüm. Ama . Kalp meselelerine bilimsel yöntemler ya da mantık kuralları uygulayamazsınız. Kaderi kontrol edemeyeceğiniz gibi aşkı da belirleyemezsiniz."

"Ama denediğin için çok memnunum." Roslyn yumuşak bir sesle, "Ben de," dedi.

Drew şefkatli bir öpücük için kızın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Düğünümüzü yapmak istiyorum. Fikrini tekrar değiştirmene izin vermeyeceğim."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Yine de özel bir lisans almayı planlıyorum."

Roslyn bunun üzerine biraz kaşlarını çattı. "Drew... Arabella ve Marcus hâlâ düğün seyahatindeler. Kız kardeşlerimi düğünümüzde istiyorum, Tess ve Winifred'i de. Eğer onu dışlarsak Winifred'in kalbi kırılır. Annemin de Fransa'dan dönüp katılmak isteyeceğinden eminim. Ona hemen yazacağım ama seyahatini ayarlamak yine de zaman alacak. Arkadaşlarınızın da orada olmasını isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Anlıyorum. Ve sanırım birlikteliğimizin aceleye gelmiş gibi görünmesini istemeyiz." Başını yastıkların üzerine bırakan Drew içini çekti. "Genelde düğünlerden nefret ederim ama bu durumda sanırım en iyisi düğün ilanını verip töreni St. George's'da yapmamız. Üç hafta tüm ailenin dönmesi için yeterli bir süre olacaktır. Küçük kız kardeşin hâlâ Hampshire'da mı?"

Roslyn yalan söylemekten hoşlanmadığı için tereddüt etti.

"Lily... başka bir yerde." "Başka bir yerde mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dürüstçe mi? Evet. Ama Winifred'in Ama Winifred'in bir koca bulması için peşine düşmesinden korktuğu için yerini gizli tutacağıma dair bana söz verdirdi."

Eğlenmiş görünme sırası Drew'daydı. "Kız kardeşinin sırrı benimle güvende. Ne pahasına olursa olsun Winifred'in çöpçatanlık işlerine bulaşacak değilim."

"Keşke Winifred çabalarının takdir edilmediğini anlayabilseydi. Lily'nin evliliğe karşı ciddi bir hoşnutsuzluğu var, seninkinden bile güçlü. Aslında, benim evlenmemden çok memnun olacağından şüpheliyim."

seninle evlenmek. Ama en azından Arabella, Tess ve Winifred'in benim için heyecanlanacağını biliyorum." Roslyn başını Drew'un omzundan kaldırdı. "Annen hayal kırıklığına , değil mi?"

"Ne olmuş yani? Annemi memnun etmek benim en son kaygım." "Acaba törene katılmayı reddedecek mi?"

"Oh, katılacaktır, hiç şüphem yok. Dışlanmak ve oğlunun kendisiyle tüm bağıını kopardığının söylenmesini istemeyecektir. Bunun sosyal sonuçlarına katlanamaz."

Roslyn düşes için biraz üzüldü. "Sanırım anneniz çok yalnız olmalı."

"Nedense ona hiç acımiyorum. Yalnızlığını kendi başına getirdi-" Drew durdu ve elini tekrar Roslyn'in ensesine götürdü. "Tanrıya şükür beni onunki gibi bir hayattan kurtardın."

Roslyn gülümseyerek bir parmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Drew..." dedi, evlilikleri konusuna dönerek, "Biliyorum koruman gereken sonuçların var ama ben Fanny'nin düğünümüze katılmasını istiyorum."

"Elbette katılmalı. Seni Kıbrıslıların balosuna getirdiği için ona büyük bir minnet borcum var. Aksi takdirde senden uzak dururdum."

Bakışları kemere dönüştü. "Sanırım *biraz* övgüyü hak ediyorum, Lordum Dük."

"Belki de biliyorsundur. Sana başka bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını istedin ama ders vermem ters tepti. Onun yerine öğrencime aşık oldum."

Roslyn yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Sanırım baştan çıkarma konusunda bir derse daha ihtiyacım var, Majesteleri."

Gözlerinde saf mutluluğun şeytani ışığı parlıyordu. "Bu benim için samimi bir zevk olacak, aşkım."

Drew onun ağzını yakalayarak kahkahasını dudaklarına bastırdı.

Sonsöz

Yardımaın için ne kadar minnettarız, sevgili Fanny. Arden'ı baştan çıkarma planınız mükemmel bir şekilde işledi. Gerçekten de, evliliğimizin şimdiye kadar yapılmış en tutkulu aşk evliliği olacağı konusunda hemfikiriz. Düğünümüzde dans etmeni istiyoruz, tıpkı Arabella'da yaptığın gibi.

-Roslyn'den Fanny'ye

Çok rahatladım, sevgili Roslyn. Deneyecek numaralarımın tükeneyeğinden korkuyordum. Şimdi geriye sadece Lily kaldı... Gerçi onun mutluluğunun da senin ve Arabella'nındaki gibi evlilikte yattığından emin değilim.

-Fanny'den Roslyn'e

Danvers Hall, Temmuz 1817

"Yokluğumuzda bu kadar çok şey olmasına çok şaşırdım," dedi Arabella şirket geneline. Neredeyse bir aydır uzaktaydık."

Arabella ve Marcus düğün yolculuklarından bir saat önce eve varmışlardı ve Drew ile Roslyn son evlilik planlarını anlatıp Winifred'in hırsızını avlama ve Sir Rupert'in ikinci ailesini bulma hikâyesini anlatırken hemen salona yerleşip içecek bir şeyler aldılar.

Roslyn ve Drew bu akşam yeni evlileri evlerinde ağırlamak ve kendi yeni nişanlılıklarını kutlamak için küçük bir akşam yemeği ayarladıklarından, Heath ayin sırasında onlara katılmıştı.

Roslyn'in karşısında oturan Drew, kız kardeşiyle gülüşüp sohbet ederken onu izlemekten memnundu. Son derece mutlu görünüyordu ve bu da kalbini derinden ısıtıyordu.

Arabella'nın da aynı derecede mutlu görüldüğünü fark etti. Ve Marcus, Drew'un kendi yüzünde de yazılı olduğunu bildiği o kalpten sevecen bakışla karısını izliyordu.

"Ama Winifred, Constance ve çocukları yanına aldığı için hiç pişmanlık duymuyor, öyle mi?" Arabella kız kardeşine sordu.

"Şimdilik yok," diye yanıtladı Roslyn. "Küçük kızlar bir zevk. Winifred ve Benjamin de anlaşılmaya başlıyorlar. Kendisi de henüz bir çocuk olmasına ve böyle bir yükü asla omuzlamak zorunda kalmaması gerekmesine rağmen, annesi ve kız kardeşlerinin sorumluluğunu bırakma konusunda anlaşılabilir bir şekilde isteksiz. Dahası, artık hizmet etmediği için memnun olsa da, Benjamin kendi yolunu kazanması gerektiğini düşünüyor ve Winifred'in kendi deyimiyle 'hayırseverliğine' katlanmak zorunda kalmaktan rahatsız oluyor."

Arabella yeni kocasına muzip bir bakış atarak gülümsedi. "Marcus'un cömertliğini reddetme konusunda kararlı olduğum için seni kesinlikle anlayabiliyorum."

Marcus'un cevap gülümsemesi eğlendiriciydi. "Ama bahsimizi adil bir şekilde kazandın aşkım, bu yüzden sana mali bağımsızlık vermek zorunda kaldığımda bunu sadaka olarak göremezsin."

"Neyse ki," dedi Roslyn hikâyesine devam ederek, "Drew sayesinde Benjamin'in artık sadakaya ihtiyacı yok." Ona sevgi dolu bir bakış fırlattı. "O rüşvetçi avukat Farnaby'yi Constance'dan çaldığı paraları iade etmeye zorladı."

Arabella onaylayarak, "Yani gelecekleri garanti altında," dedi.

"Evet ve kızların yeterince büyüdüklerinde akademimize katılmaları çoktan ayarlandı. Winifred'in servetinin bu çabayı finanse ettiğini düşünürsek, bu çok uygun. Bu arada ben de Sarah ve Daisy'ye matematik ve okuma dersleri vermeye ve Winifred onlar için uygun bir mürebbiye ve özel öğretmen tutana kadar Benjamin'in derslerini denetlemeye başladım."

"Çok naziksin Roslyn," diye yorumladı kız kardeşi. "Ama sen her zaman eğitimin temellerine büyük önem vermişsindir."

Roslyn burnunu kırıştırdı. "Ne yazık ki çok geride kaldılar. Değirmenci dükkânında o kadar yorucu saatler boyunca çalışan Constance'ın çocuklarına görgü kuralları dışında pek bir şey öğretecek vakti olmadı. Bununla birlikte, Benjamin'in oldukça inatçı bir çizgiye sahip olması da yardımcı olmuyor. Uşaklık yapmanın okul derslerine çalışmaktan çok daha kolay olduğunu ve bu yaştan sonra bir eğitime ihtiyaç duymayacağını düşünmektedir. Winifred'le bu konuda düzenli olarak tartışıyorlar ama Winifred bu tartışmalardan zevk alıyor gibi görünüyor."

Drew bu noktada hemfikirdi ve onların canlı tartışmalarının Roslyn için faydalı bir örnek oluşturduğuna inanıyordu. Acı ve düşmanlık içermeyen iyi huylu tartışmalara tanık olmak, evliliklerinde ileride yaşayabilecekleri anlaşmazlıklarla başa çıkmasına yardımcı olacaktı.

Winifred'in artık kocasının çocuklarına baktığı için çok daha mutlu olduğunu da biliyordu.

"Constance bu akşam yemekte bize katılacak mı?" Arabella sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Drew. "Çok iyi ilerleme kaydediyor ama hâlâ yarım saatten fazla oturamayacak kadar güçsüz. Doktorum yine de tamamen iyileşmesini bekliyor."

"Yani bu akşam sadece biz ve Winifred mi olacağız?"

"Evet," diye yanıtladı Roslyn. "Tess Londra'da ve bir yere ."

"Peki Lily hala Fann'la birlikte mi?"

"Aslında Arabella, seninle bu konuda konuşmam gerek," diye araya girdi Roslyn hızla.

Drew, Heath'in Loring'in en küçük kız kardeşinin adını duyunca kaşlarını çatmaya başladığını fark etti ama Lily hakkında daha fazla konuşmadan Arabella başını salladı. "Roslyn, neden yukarı çıkmıyoruz, böylece ben de üzerimdeki yolculuk tozunu atabilirim. Eminim Marcus da arkadaşlarıyla biraz yalnız kalmak ister."

Roslyn gülümseyerek, "Mükemmel bir fikir," dedi.

Hanımlar ayağa kalktığında tüm beyler de ayağa kalktı. Arabella kocasının yanağına hafif bir öpücük kondurduğunda, Marcus onun parmaklarını dudaklarına götürdü ve uygun olandan çok daha uzun süre orada tuttu. Geliniyle paylaştığı yakıcı şefkat dolu bakışlar Drew'u kıskandırabilirdi ama Roslyn'le yaşadığı romantizm için bunu yapamazdı.

Ama belli ki yeni evliler için aşkın ilk heyecanı *henüz* geçmemişti. Arabella kesinlikle parlıyordu.

Drew onu kısaca selamlarken, "Evlilik belli ki sizinle aynı fikirde, leydim," diye ekledi.

Güldü. "Gerçekten de öyle. Bu harika ötesi bir şey - umarım bunu de keşfedersiniz, Majesteleri. Kız kardeşimle nişanlanmış olmanıza hâlâ hayret ediyorum."

Drew Roslyn'e şefkat dolu bir bakış attı. "Ona aşık olmak gibi olağanüstü bir sağduyuya sahip olduğuma hayret ediyorum."

Roslyn'in ona gönderdiği sıcak, ısıltılı gülümseme karşısında kalp atışları hızlandı ve içinden akan derin sevgi karşısında hareketsiz kalarak kendini ona bakarken buldu. Ona karşı hissettiği duygu nefesini kesmiş ve aynı anda hem gülünç derecede zayıf hem de güçlü hissetmesine neden olmuştu.

Kız kardeşiyle birlikte salondan çıktığında, Drew sessizce eğlenerek başını sallıyordu. Aşkın bir erkeğe yaptığı şey buydu... onu, gülümsemesini kazanma hevesiyle sevdiğinin ayaklarına kapanan akılsız, ağzından salyalar akan bir av köpeği haline getirmişti.

"Biraz daha bira, Drew?" Marcus düşüncelerini yarıda keserek sordu.

Drew arkadaşlarına dönerek, "Lütfen," diye cevap verdi.

Üçü de yerlerine otururken Marcus bir sürahidenden kupalarını doldurdu.

"Evet, eski dostum," dedi Drew'a. "Üç haftadan az özgürlüğün kaldı."

"Aynen öyle." Evlilik ilanları ilk kez bir önceki Pazar günü yapılmıştı, yani düğüne çok zaman kalmamıştı. Yine de Drew, Roslyn'i karısı yapacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf etti. "Arabella'yla evlenmek için neden bu kadar sabırsızlandığınızı şimdi anlayabiliyorum, Marcus."

Marcus ona güler yüzlü bir şüphecilikle baktı. "Çok kısa bir süre içinde inanılmaz bir dönüşüm geçirdiğini söylemeliyim. Daha bir ay önce bekârlığımın sona ermesi nedeniyle bana başsağlığı diliyordun."

"Evet, iyi dostum," diye neşeyiyle dürtükledi Heath, "hiçbir kadın tarafından tuzağa düşürülmeyeceğine dair ettiğin yemine ne oldu?"

Drew basitçe, "Aşık oldum," diye

cevap verdi. "Ama sen aşka

inanmıyorsun bile."

"Sanırım sözlerimi yemek zorunda kalacağım. Artık iyice yakalandım ve başka türlüünü de istemezdim."

Her iki arkadaşı da, evliliğe bu kadar kararlı bir şekilde karşı çıkarken bu kadar kolay boyun eğdiği için çok eğlenmiş görünüyorlardı.

"Hatırlayacaksın," dedi Marcus kendini beğenmiş bir sırıtışla, "doğru kadınla tanışacak kadar şanslı olursan alaycılığının yok olacağını tahmin etmiştim. Aşk tuhaf bir şey, her şeyi değiştiriyor."

Drew başını salladı. "İnsanın içini dışına çıkarıyor. İçimde sahip olabileceğimi bile bilmediğim duyguları ortaya çıkardı."

Kendisindeki değişime hayret ederek uzun bir yudum bira içti. Bir kadının hayatında böylesine derin bir fark yaratabileceğine inanamıyordu. Roslyn efsanevi kayıtsızlığını yerle bir etmiş ve hayatının geri kalanında onunla birlikte olma arzusu uyandırmıştı.

Hiç kimse için bu kadar güçlü, bu kadar derin bir şey hissetmeyi beklemiyordu. Ama Roslyn'e olan hislerinin bir ömür boyu süreceğinden hiç şüphesi yoktu. İçindeki aşk acı verecek kadar güçlüydü; açlık ve arzu tatlı bir sızıya dönüşmüştü.

Marcus, "Heath, şimdi sıra sende," diye yorum yaptı. "Eğer evliliğin sapan ve oklarına maruz kalacaksak, senin saygıdeğer arkadaşlığında ısrar etmeliyiz."

Heath kayıtsızca, "Bu düşüncenin aklımdan geçtiğini inkâr edemem," diye karşılık verdi.

Her iki arkadaşı da keskin kaşlarını kaldırdı ama ilk konuşan Marcus oldu. "Aklında belirli bir hedef var mı?"

Heath omuz silkti. "İlgimi çeken bir kadın var ama açıkça görülüyor ki benimle birlikte olmak istemiyor."

Marcus eğlenerek, "Şaşırtıcı," dedi, "çünkü bütün kadınlar karşı konulmaz cazibenizden dolayı sizi seviyor. Neyse ki burada

"Senin gelinin olma şansını kaçırmak istemeyen bir numara." Marcus sırtıttı. "Sonunda aşık olur ve evlenirseniz bu sadece uygun olur. Biz üçümüz iyi günde kötü günde birlikte olduk. Evliliğe adım atışımız da farklı olmamalı."

Heath'in ağzı esrarengiz bir gülümsemeyle titredi. "Bunu biraz düşünmem gerekebilir. Siz iki zırlak o kadar iğrenç derecede mutlusunuz ki, sizinle olmaya dayanamıyorum."

Kadehini selamlamak için kaldırırken sırtıma sırası Drew'daydı. "Bir gelin bulma mücadelenize, o zaman."

Kardeş kadar yakın olan uzun süreli dostların yoldaşlığını paylaşarak içmek için kadehlerini kaldırdılar.

Belki de bir saatin dörtte üçü geçmişti ki Simpkin elinde Drew'a bir mesajla çıkageldi ve Bayan Roslyn'in kütüphanede bulunmasını istediğini söyledi. Drew büyük bir hevesle arkadaşlarından izin istedi. Roslyn'le yalnız kalmayalı çok uzun zaman olmuştu; onu en son öptüğünden, ona dokunduğundan ve yakınlığının tadını çıkardığından beri çok uzun zaman geçmişti.

Onu pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış, kucağındaki kalın bir tomar kâğıdı incelerken buldu.

Kapıyı arkasından sıkıca kapatan Drew ona doğru ilerledi. Roslyn başını kaldırıp gülümsediğinde, dünyanın geri kalanı farkındalığından kayboldu. Tüm bilinci bu tek kadına odaklanmıştı. Onunla birlikte olmanın verdiği sıcaklık, onu sevmeye başlamadan önce hayatının ne kadar soğuk olduğunu, kalbinin ne kadar boş olduğunu hatırlattı.

Kalbi sanki uzun ve yalnız bir uykudan sonra nihayet canlanmış gibi atıyordu. Yanına yerleşen Drew onu kollarının arasına alarak bir süre

ateşli, derinden tatmin edici bir öpücük.

Tutkulu sarılışı onu nefessiz bıraktı ve başını adamın omzuna yaslayıp alnını adamın çenesinin altına yerleştirirken memnuniyetle iç çekti.

"Bunu özledim," diye itiraf etti.

Roslyn usulca güldü. "Ben de öyle... Son öpüşmemizin üzerinden neredeyse iki saat geçtiğini düşünürsek bu çok saçma."

"Ama salon artık bize ait olmadığı için gecenin geri öpüşmekten mahrum kalacağımızı biliyorum. Ne yazık ki herkesi gönderemiyoruz, aşkım. Seni tam burada baştan çıkarırdım."

"Bunu isterdim. Ama skandal olmasının yanı sıra, zamanımız da yok. Akşam yemeği kısa bir süre içinde duyurulacak."

"O zaman bu gece birlikte olacağımıza söz ver, sonrasında."

Başını kaldırarak cilveli bir şekilde Drew'a baktı. "Aklında ne var, sevgilim?"

"Mehtaplı bir yaz akşamında bir gezinti. Ay ışığında nehir kenarında hiç sevişmedik."

Roslyn yine güldü. "Sanırım Arabella ve Marcus'un var. Lily ve ben bir keresinde onları eve gizlice girerken yakalamıştık, kızarmış ve darmadağınık görünüyorlardı."

"Neyse ki artık evli oldukları ve efendinin daireleri tamamen kendilerine ait olduğu için zevklerinin tadını çıkarmak için gizlice dolaşmalarına gerek yok. Öte yandan biz, fırsat buldukça özel anlarımızı çalmalıyız. Bu gece mehtaplı bir gezintide bana eşlik eder misiniz?"

"Evet, memnuniyetle."

"Anları sayıyor olacağım," diye mırıldandı Drew. "Bence bu gece bir varis yaratmaya başlamalıyız."

Roslyn'in kaşı belirsizce kalktı. "Sadece bir varis mi, Drew?"

Sorusunu anlayan adam başını salladı. "Sadece bir varis değil. Sadece düklüğü devam ettirecek bir oğul istemiyorum. Çocuk istiyorum çünkü senin bir parçan olacaklar."

Büyüleyici gülümsemesi geri döndü. "Bu çok hoş bir duygu. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Ama umarım çocuklarımız bizim daha mutlu bir hayat yaşarlar."

Drew parmaklarını öpmek için kenetlenmiş ellerini kaldırdı. "Elimden gelenin en yapacağımı garanti ederim." Gözleri kızın gözlerine gülümsedi ve sonunda onu kütüphaneye çağırdığını hatırladı. "Neden benimle konuşmak istedin, aşkım?"

Roslyn kâğıt demetini havaya kaldırdı. "Seni öpme şansı dışında mı? Bu az önce Fanny'den geldi. Bu onun el yazması."

"El yazması mı?" diye tekrarladı kadın okuması için sayfaları ona uzatırken.

"Evet. Fanny baştan çıkarma sanatı üzerine bir kitap yazdı ve okumamız ve iyileştirmeler önermemiz için bize gönderdi."

"Baştan çıkarma, hmm?" Drew'un ağzı çarpıldı. "Nedir bu, fahişeler için bir kullanım kılavuzu mu?"

"Fahişeler için değil. Evlenmek isteyen genç bayanlar için. Kitabın adı, *"Genç Hanımlara Koca Bulma Tavsiyeleri."*

Eğlencesi azaldı. "Bu entrikacı koca avcıları için mi? Fanny benden yardım isteme konusunda ciddi mi? *Benden* yardım bekliyor."

Düşman mı?"

Roslyn yüz ifadesi biraz sıkıntılı bir hal almadan önce kıkırdadı. "Bu iyi bir amaç için, Drew. Lily bana Fanny'nin bazı arkadaşlarının maddi sıkıntılar yaşadığını söyledi. Ve bu kitabı satmak sorunlarını çözmelerine yardımcı olabilir."

"Bu beni şaşırttı. Fanny'nin işinde çok başarılı olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama onların devasa borçlarını tek başına ödeyecek kadar varlıklı değil."

Drew el yazmasına baktı. "Fanny'nin müstakbel bir kocayı baştan çıkarma konusunda kitabına ne yazdığını çok merak ."

Sayfaları karıştırdı, oradan buradan pasaj okudu. "Görüyorum ki kendi taktiklerine ek olarak benim taktiklerimi de kullanmış." Belirli bir pasajda hınzırca gülümsedi. "Hmm, yani Fanny'nin evinde bana eziyet ederek beni çıldırtmaya çalıştığın şey bu muydu?"

Roslyn alaycı bir tavırla, "Asla söylemem," diye karşılık verdi. "Biz kadınların sırları olmalı, unuttun mu?"

"Sadece benim üzerimde kullandığın sürece istediğin kadar sırra sahip olabilirsin."

Bakışları sayfanın aşağısına doğru kaydı. "Bu kitap Fanny'nin adıyla mı yayınlanacak?"

"Hayır, isimsiz bir bayan tarafından yazılacak."

Drew kuru bir sesle, "Bence bu akıllıca," dedi, "çünkü tonun nazikçe yetiştirilmiş kadınlarının, bir koca bulmalarına yardımcı olsa bile, ünlü bir yüksek uçucudan isteyerek tavsiye *alacaklarından* şüpheliyim. Ah,

İşte hiç konuşmadığımız bir konu. 'Asla dırdır etmeyin ya da azarlamayın, özellikle de hak ettiğinde. Hoşgörünüz onu büyüleyecek ve suçluluk duygusu sizin lehinize işleyecektir. Bu özel tavsiyeye kulak vermelisin, tatlım."

"Bunu dikkate almalı *mıyım*?" Roslyn'in mavi gözlerinde bir kahkaha parıltısı belirdi. "Size hiç dırdır ettim ya da azarladım mı, sevgili düküm?"

"Ara sıra... ve bu deneyimi yıkıcı buldum. Ama azarlasan da azarlamasan da beni her zaman büyölüyorsun."

Doğruydı, diye düşündü Drew, Roslyn'in kalkık yüzüne bakarken. Roslyn, görmek bile içini sızlatan büyüleyici bir güzelliğe sahipti ama kalbini esir alan şey onun iç güzelliği idi.

Kadının gözlerindeki sevgi dolu bakış, Drew'a onun gözlerini ele geçirdiğini açıkça gösteriyordu. Bu bakıştan etkilenen Drew ona dokunmak için uzandı, parmakları yüzünde, kaşlarında, göz kapaklarında inceliklerle gezindi.

Roslyn tekrar iç çekti, sonra başını ellerinin arasına alıp ağzını uzun, yüce, kalp atışlarını hızlandıran bir öpücükle kapattığında nefes nefese kaldı.

İnanılmaz talihine pek güvenemiyordu, Drew'la sadece öpüşürken paylaştığı duygulara pek güvenemiyordu: Birbirlerine duydukları bu tutkulu ihtiyaç, duyularının çarpması, bu heyecan verici, sonsuz şefkat. Bu aşk. Onlar sevgiliydi, arkadaş... ve yakında karı koca olacaklardı.

Saf ve güçlü duygular tüm benliğini kapladı. Umut ve ölçülemez bir neşe hissetti. Ve hiç şüphesiz Drew'un da sonunda onu öpmeyi bıraktığında benzer şeyler hissettiğini biliyordu.

Elini yanağına götürüp fısıldadığında şaşkın, şefkatli bakışı meraka dönüştü, "Neredeyse korkutucu bir mutluluk hissediyorum, Drew. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir mutluluk. Sence uzun sürecek mi?"

"Eğer benim sana her zaman yapacağım gibi sen de beni seveceğine ve değer vereceğine söz verirsen, bunun uzun süreceğini çok iyi biliyorum."

"Tabii ki söz veriyorum."

"Güzel." Sırıttı. "Seni düzgün bir şekilde eğitmek için bunca zahmete girdiğime göre, metresim *ya da* düşesim için yeni bir aday bulmak zorunda kalmak istemem."

Roslyn'in müzikal kahkahası kütüphanenin sessizliğinde çınladı ve Drew dudaklarını tekrar kendi dudaklarıyla yakalayarak onu uzun bir süre susturdu.

Harika suç ortaklarıma:
Sandra Anglain Chastain, Ann Howard White ve Patricia
Lewin.
Sizler en iyisisiniz!

Nicole Jordan tarafından

Kur Savaşları: BİR

BAYANI

ZEVKLENDİRMEK İÇİN

BİR GÜZELİ YATAĞA

ATMAK İÇİN BİR

GELİNİ BAŞTAN

ÇIKARMAK İÇİN

Cennet Serisi:

BAŞTAN ÇIKARMANIN

EFENDİSİ BAŞTAN

ÇIKARMANIN EFENDİSİ

KÖTÜ FANTEZİ

ATEŞLİ RÜYALAR

Notorious Serisi:

BAŞTAN ÇIKARMA

TUTKU ARZU

COŞKU

ZEVK PRENSİ

Diğer Romanlar:

AŞIK SAVAŞÇI

BANA ATEŞLE DOKUN

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Büyüleyici Prenses

tarafından Nicole Jordan

Ballantine Books tarafından yayınlandı

Londra, Mayıs 1816

Kehribar rengi ipeğin *parıltısı*, giyen güzel kadın kadar olmasa da ilgisini çekmişti.

Beaufort'un sekizinci Markisi Ashton Wilde, kalabalık balo salonunda bir sütuna umursamazca uzanırken, bakışlarını spekülasyona dikti. Sarışın güzel, soylu erkek konuklarından birinin peşinden Fransız kapılarından geçerek terasa çıkmıştı.

Maura Collyer, kız kardeşinin en yakın arkadaşı. Neyin peşindeydi?

Ash onun niyetini düşünürken merak, garip bir hayal kırıklığıyla savaşıyordu. Görünüşe göre Bayan Collyer Vikont Deering'le kaçamak yapıyordu.

Tüm güzelliğine rağmen Maura'yı asla kızıl bir kadın olarak görmezdi. Bildiği kadarıyla Maura çoğu erkeği ve dört-ve- *gibi* bile değildi.

yirmi yıl önce rafa kaldırılmıştı. Yine de Lord Deering'e, büyük bir balonun ortasında, ay ışığının aydınlattığı bir terasta, randevu gibi görünen bir şey için eşlik etmişti.

Sıkıntısı aniden buharlaşan Ash, kolondan uzaklaştı ve ısıltılı, mücevherlerle süslü şirket denizinde bir yol açtı. Bayan Collyer'dan daha iyisini beklemişti.

Bu tuhaf düşünce karşısında ağzı alaycı bir eğlenceyle doldu. Tutkulu Wilde klanının önde gelen bir üyesinin, bir hanımefendiyi aşıkların buluşmasıyla edep kurallarını çiğnediği için kınayabilmesi ironinin doruk noktasıydı. Wilde'ler uzun zamandır skandallarla dolu maceralarıyla efsaneleşmişlerdi, soyadları *Beau Monde*'u yöneten kurallara karşı bariz bir saygısızlıkla eşanlamlıydı ve Ash'in kendisi şu anda ailesinin en büyük suçlusuydu.

Yine de Katharine'in en yakın arkadaşının Deering'i sevgili olarak kabul etmesi fikri karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu bastıramıyordu.

Teras kapıları, avizelerin sıcaklığını ve parfüm kokulu bedenlerin yarattığı izdihamı hafifletmek için açılmıştı. Ash eşiğe ulaştığında gözlerinin terastaki loş ışığa alışması ve taş korkuluğun yanındaki çifte odaklanması için durakladı.

Kucaklaşmasalar da birbirlerine yakın duruyorlardı, daha doğrusu hanımefendi beyefendinin önünde duruyordu. Kadının duruşu Ash'e kadının profilini görme imkânı veriyordu, böylece elleri sıkıca kenetlenmişken narin çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu.

Bunun romantik bir buluşma değil, bir yüzleşme olduğuna karar verdi. Kadının Vikont'a yalvaran alçak ve ateşli sesini duyabiliyordu ama arkasındaki dans eden kalabalığın gürültüsü kadının sözlerinin çoğunu bastırıyordu.

Ash bir adım daha yaklaştı, tam o sırada müzikteki bir anlık durgunluk Bayan Collyer'ın acil açıklamasını ona getirdi.

"İmparator ona ait değildi, size söylüyorum! Onu size satmaya hakkı yoktu."

Deering, güzel kadının sinirlerini bozduğu belli olan kibirli bir ses tonuyla, "Elimde aksini söyleyen yasal bir satış belgesi var," diye karşılık verdi.

Sanki duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "O zaman onu geri almama izin verin... *Lütfen*."

"Benim fiyatımı karşılayamazsınız, Bayan Collyer."

"Fonları bir şekilde toplayabilirim. Gerekirse tüm ahırları satarım."

Deering o kibirli tavrıyla güldüğünde Ash de aynı rahatsızlığı hissetti.

Deering Vikontu Rupert Firth'ü oldukça iyi tanıyordu. Benzer yaşlardaydılar -otuzunu bir yıl geçmişti- Cambridge'e aynı dönemde gitmişlerdi. Ash gibi Deering'in de koyu kıvırcık saçları, soylu bir unvanı ve önemli bir serveti vardı. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. En önemlisi, Vikont'un boyu bir baş daha kısaydı ve vücudu aşırı Porto şarabı içmekten sarkmaya başlamıştı.

Ash, Deering'den hiç hoşlanmamıştı, bunun başlıca nedeni de kendini beğenmiş tavırlarıydı. Tartışma devam ettikçe bu hoşnutsuzluk daha da arttı:

Deering, Ash'in müdahale etmek istemesine neden olan bir sırtışla, "Bir bedel karşılığında... ikna edilebilirim," dedi.

"Ne fiyatı?" Bayan Collyer ihtiyatla sordu.

Asilzade cevap olarak uzandı ve durgun bir parmağını kadının çıplak boğazından geçirerek elbisesinin yakasına kadar götürdü.

Kadın gözle görülür bir şekilde dişlerini sıktığında Ash, Vikont'un teklifini kabul etmediği için biraz memnuniyet duydu. Yine de kendi şiddetli tepkisi karşısında şaşırdı: Ellerini zampananın boğazına sarma dürtüsü fıskırdı.

Sonra Deering, öfkesini daha da artıran alçak, baştan çıkarıcı bir kahkaha attı.

"Demek istediğimi anladığınızı görüyorum, Bayan Collyer. Mülkünüzü geri almakla gerçekten ilgileniyorsanız, isteklerimi yerine getireceksiniz. Çok tatlısın. I

"Seni en az muhteşem aygırını arzuladığım kadar arzuluyorum."

İrkilerek geriye bir adım attı, yüzünün her çizgisinde hoşnutsuzluk okunuyordu. "Teklifinizi reddetmek zorunda olduğum için üzgünüm Lord Deering."

"Dilencilerin seçici olamayacağını anlamalısınız."

"Henüz bir dilenci değilim."

Vikont daha da yaklaştı ama o yerinde durdu. Adamın parmakları göğsünü kapatıp sıkıldığında Ash refleks olarak onlara doğru bir adım attı.

Ama Maura Collyer'ın savunmaya ihtiyacı olmadığı belliydi, çünkü topuğunu Vikont'un ayağına sertçe indirerek onu kendisini bırakmaya zorladı. Yumuşak gece terlikleriyle bile bu darbe canını yakmış olmalıydı.

Vikont'un acı dolu hırıltısı bir gösterge ise, öyleydi.

"İnatçılığın bana lanet olası babanı hatırlatıyor!" Deering dişlerinin arasından haykırdı. "Onu satmaya ikna edemedim ama sonunda kazanmanın bir yolunu buldum. Üvey annen çok daha uzlaşmacıydı."

Bayan Collyer bir an için dondu kaldı, yüzünde yıkılmış bir ifade vardı. Ash ancak o zaman ailesi ile Vikont arasındaki husumeti hatırladı. Deering babasını kartlarda hile yapmakla suçlamıştı iki

Ama Noah Collyer bu mesele çözülemeden ölmüştü.

Deering tekrar göğsüne uzandığında, kadın felç halinden vahşice kurtuldu. Duyulabilir bir küfür savurarak dizini Vikont'un saten pantolonunun özellikle savunmasız bir noktasına temas ettirdi.

Deering sert bir inilti çıkardı ve taşaklarını tutarak iki büklüm oldu. Sonra Maura iyi bir önlem için diğer ayağına da vurdu.

Ash o anda hangi duygusunun daha güçlü olduğunu bilmiyordu -şaşkınlık, hayranlık ya da öfke.

Eğlence çünkü yıllardır aynı şeyi Deering'e yapmak istiyordu.

Hayranlık çünkü kendi ailesindekiler dışında çok az kadın kendisinden çok daha iri bir adamla fiziksel bir kavgaya girecek ruha ya da cesarete sahipti.

Ve öfkeliydi çünkü kibar bir genç bayan kendi evinde saldırıya uğramıştı. Özellikle de Katharine'in arkadaşı olan ve bu nedenle onun korumasını hak eden bu genç hanım.

Deering'in de kızgın olduğu belliydi; aslında öfke içindeydi. "Sen... buna pişman olacaksın... seni lanet cadalo!" diye nefes nefese kaldı, hâlâ eğilmişti.

"Pişman olduğum tek şey," diye karşılık verdi Bayan Collyer, "davamı savunmama izin verecek kadar onurlu olduğunuzu düşünmem! Atımı geri almaya tamamen hazırdım, kendimi size satmaya değil!"

O da en az acı çeken rakibi kadar nefes nefese kalmıştı ama nefessizliği acıdan değil öfkeden kaynaklanıyordu. Ash uzaktan bile onun gözlerinden çıkan kıvılcımları görebiliyordu. Vikont'un alaycı yüzüne bir darbe indirecekmiş gibi yumruklarını sıktığında Ash müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi.

"Artık gitme vaktin geldi Deering," diyerek terastan onlara doğru yürüdü.

Onun aniden ortaya çıkmasıyla Bayan Collyer irkildi, Vikont ise acı içinde doğruldu.

"Bu seni ilgilendirmez, Beaufort!" Deering tersledi.

"Bu daha çok benim meselem. Misafirlerimden birine saldırdınız."

"*Ona* saldırdım mı?" diye kekeledi. "O dişi şeytan Bana saldıran kişi!"

Ash gülümsemekten kendini alamadı. "Senin yerinde olsam bu gerçeğin reklamını yapmazdım, Rupert. Sadece aşağılanmaya davetiye çıkarır ve kendini karikatüristlerin hedefi haline getirirsin. Arabanızı çağırmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Lanet olsun... hayır, kendi cehennem arabamı çağırabilirim."

"Öyleyse dua et. Artık burada istenmiyorsunuz."

Vikont Ash'e son derece hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Bir akranına böyle davranamazsın Beaufort, o cadının tarafını tutarken bana gitmemi emrediyorsun."

"İtirazlarını bana bırak. Tam olarak hak ettiğin şeyi . Eğer o olmasaydı sana ben zarar verirdim."

Deering'in ifadesi daha da karardı. Bayan Collyer'a bir kez daha sertçe baktıktan sonra topallayarak balo salonuna doğru yürüdü.

Terasta onunla yalnız kalan Ash döndü ve bakışlarının Maura'nın çizdiği büyüleyici tabloya takıldığını gördü. Maura yumrukları hâlâ sıkılı, yanakları öfkeyle kızarmış, göğsü hafifçe kabarmış bir halde duruyordu. Balo salonunun pencerelerinden sızan mum ışığında ateşli ve güzel görünüyordu, bal rengi saçları uzun, kıvrak vücudunu süsleyen altın işlemeli kehribar ipeğinden sadece birkaç ton daha açıktı.

Bayan Collyer'ı bu kadar şık giyinmiş görmeye alışık değildi. Balo elbisesi, kısa kabarık kolları ve göğüslerinin olgun kabarıklıklarını yetersiz bir şekilde örten dekoltesiyle zarif bir şekerlemeydi. Genellikle düz muslin ya da kerseymere ya da -babasının iki yıl önce kalp yetmezliğinden beklenmedik ölümünden bu yana- yasın siyah bombazini giyerdi.

Uzun beyaz çocuk eldivenleri kollarını gecenin serin havasından koruyordu ama yine de titriyordu, şüphesiz soğuktan ziyade öfkenin etkisiyle.

Tüm bu titreyen yoğunluğu gören Ash, onu yatağında, tutkunun sancıları içinde titrerken hayal edebiliyordu.

İçinden geçen ilkel şehvet dalgasının farkında olan adam, uygunsuz dürtülerini bastırırken aynı zamanda kızın elbisesinin bir kolunun soluk beyaz omzunu açıkta bırakacak şekilde aşağı çekildiğini fark etti.

Maura'ya yaklaşarak kolunu düzeltti ve yardımsever hareketini sıradan ve kardeşçe göstermeye çalıştı.

Sanki birdenbire Vikont'un alçakça cinsel girişimleri de dahil olmak üzere tüm olaya tanık olduğunu fark etmiş gibi kızarması derinleşti.

Ash kolunu yeniden yerleştirmeyi bitirdiğinde, hızla Fransız kapılarına doğru döndü. Ama Ash eldivenli koluna hafifçe dokunarak onu durdurdu. "Bir süre burada kalmalısın. Balo salonuna bu kadar dağınık ve perişan bir halde dönemezsin."

"Ben perişan değilim! Öfkeliyim."

"Lafı dolandırma," dedi karışık. "Her şey aynı kapıya çıkıyor. Ateş püskürüyorsun. Bütün misafirlerimi korkutacaksın."

Kadın hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu ama görünüşe bakılırsa ona katılıyordu, çünkü kısa bir tereddütten sonra, eldivenli parmaklarıyla gri taşa tutunarak durmaya başladı. "Neden buradasınız ki Lord Beaufort? Kız kardeşinizin balosuna ev sahipliği yapıyor olmanız gerekiyordu."

Küpeştede ona katılan Ash dürüstçe cevap verdi. "Deering'i buraya kadar takip ettiğinde merakımı uyandırdın. Sevgilinle bir ilişki yaşıyor olabileceğini düşündüm."

" *Lord Deering* ile mi?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi, tiksindi. "Bir yılanı kendime sevgili edinmeyi yeğlerim - herhangi bir türden bir sevgili edineceğimden değil," ekledi aceleyle. "Ya da öyle bir şey yaparsam bu seni ilgilendirir."

Ash onun ilgi çekici inkârını görmezden geldi. "Konuşmanıza kulak misafiri olduğumda ondan hoşlanmadığınızı fark ettim."

"Kimse sana kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?" diye mırıldandı.

Onun sorusuna gülümsedi. "Birçok insan bana kibar davranışlar öğretmeye çalıştı ama korkarım ki öğrettiklerinin pek azı tuttu. Ancak sizin durumunuzda, beni kulak misafiri olmaya iten şey kabalık değildi."

"Hayır mı?"

"Hayır. Gizemden hoşlanırım ve neredeyse ölümcül bir can sıkıntısı çekiyordum. Siz kaçıp gittiğinizde, nihayet bu akşam ilginç bir şeyler oluyor diye çok sevindim. Sonra da burada, terasta kaldım çünkü benim korumama ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Senin korumana ihtiyacım yok. Kendimi savunabilirim."

Ash kuru bir eğlenceyle, "Belli ki," dedi. Ela gözleri hâlâ hançer gibi parlıyordu. "Eğer görünüş öldürseydi, Deering şimdiye kadar yerin bir metre altında olurdu. Ama sen onu geçici olarak insansız bıraktın."

Maura dişlerini sıkarak, "Keşke kalıcı olabilseydi," dedi.

Tedirginliği hâlâ gözle görülebiliyordu ve çocuk eldivenlerini kaba taşa vurarak parçalamaya niyetli görünüyordu.

Tam o sırada balo salonundan gelen sesler, arkalarındaki açık kapılardan içeri süzülerek daha da yükseldi. Seyirci istemeyen Ash bir dürtüyle uzandı ve Bayan Collyer'ın parmaklarını korkuluktan çekti.

"Benimle gel," diye emretti, elini onun elinin içinde tutarak. Teras merdivenlerine doğru dönerek onu arkasından çekti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, geri çekilmeye çalışarak.

"Sadece bahçeye inin ki . toparlamak için zamana ihtiyaın var."

Daha sonra istemeyerek de olsa ona eşlik etti.

Onu geniş mermer basamaklardan aşağı indirirken Ash, Maura'ya karşı neden bu kadar korumacı hissettiğini ve daha açıklanamaz bir şekilde, ona karşı neden bu beklenmedik sahiplenme duygusunu hissettiğini analiz etmeye çalıştı.

Birkaç dakika önce herhangi bir sevgili istemediğini söylemesi ona garip bir memnuniyet vermişti. Bayan Collyer'ın herhangi bir romantik ilişkiye girdiğini hiç duymamıştı ama bu, onun gizli saklı bir ilişki yaşamadığını anlamına gelmiyordu.

Bu korumacı tavrının kız kardeşi Katharine ve kuzeni Skye ile olan yakın ilişkisinden kaynaklandığını düşünüyordu. Üç kız yıllar önce seçkin yatılı akademilerinde çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Katharine gibi Maura da yaşıtlarına göre daha erkeksi uğraşlardan hoşlandığı için benzersizdi. Yarış atı yetiştirmek de kesinlikle kadınlara göre bir meslek değildi. Maura, babasını beklenmedik bir şekilde kaybettikten sonra taşraya çekilmiş ve kendi geçimini sağlayabilmek için kendisine miras kalan ahırları koyulmuştu.

Ash onun ateşinden ve ruhundan her zaman etkilenmişti. Yine de ellerini ondan uzak tutmuştu çünkü

onu yasak bölge olarak görüyordu.

Yine de onu fark etmişti kuşkusuz. Aslında on altı yaşına girdiği andan itibaren, Beauvoir'a yaptığı ziyaretlerden birinde. Hangi kırmızı kanlı erkek fark etmezdi ki? Maura gibi bir güzelliğin cazibesine için l olmak gerekirdi. Ama bir centilmen -hatta bir Wilde bile-masum kız öğrencileri, özellikle de kız kardeşinin sınıf arkadaşını baştan çıkarmazdı.

Maura'nın artık bir kız olmadığı açıktı. Terasın altındaki bahçelere ulaştıklarında Ash onun zarif, olgun vücudunun dikkatle farkındaydı. Ayrıca artık babasının yasını tutmuyordu, bu da onu takip etmeyi seçerse.... onu adil bir oyun haline getiriyordu.

Bu fikir ilgisini çekse de Maura'ya ara sıra in fenerlerinin aydınlattığı bir patıkada rehberlik ederken bu fikri şimdilik bir kenara bıraktı.

"Belki de oturmalısın," diyerek onu leylak ağacının gölgelediği taş bir banka götürdü.

Onun önerisini dikkate almadı ama elini adamın elinden çekerek kaldırım taşlı patıkada bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Onun yerine banka yerleşen Ash'in ağzını eğlence . Onu şımartmaya hazırlanarak uzun bacaklarını önüne uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. Onu izlemekten aldığı zevke rağmen

Yine de, onu heyecanından uzaklaştırmaya çalışmasının daha centilmence olacağını biliyordu.

Bunun üzerine bir süre sonra sessizliği bozdu. "Size özürlerimi sunmama izin verin, Bayan Collyer."

"Ne için?" diye sordu dalgınca.

"Deering'in katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm." "Onun iğrenç davranışlarının suçlusu siz değilsiniz." "Hayır, ama burası benim evim ve misafirlerimin hareketleri."

"Belki, ama Deering bir beyefendiden olabildiğince uzak. Kendimi ona satmakla ilgileneceğimi sanıyor," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Onu iyi idare ettiniz. Hayranlık duyuyorum. Bir adamı etkisiz hale getirme numarasını nereden öğrendin?"

"Komiserim Gandy'den. Yarış dünyasında bazı çirkin karakterler var ve Gandy herhangi biriyle karşılaşmam durumunda hazırlıklı olmamı istedi."

"Katharine ve Skye'ın kendini savunma konusunda yetenekli, nazik yetiştirilmiş tek dişiler olduğunu sanıyordum. Kate'e bu hareketi ben öğrettim."

Buna da yanıt gelmeyince Ash rahatça devam etti. "Size teşekkür etmeliyim. Tartışmanız akşamımı renklendirdi ve beni dayanılmaz bir sıkıntıdan kurtardı."

Onun bu itirafı bir an için dikkatini çekmiş gibiydi ya da en azından durup ona baktı. "Madem bu kadar bıkkınsın, neden balo düzenledin ki?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü Katharine benden bunu istedi." "Ve sen onu asla reddedemezsin?"

"Onu düzenli olarak ama bu sefer ağabeyi olarak görevimi yapıyordum. Sonunda bir koca aramaya hazır olduğunu söyledi, çok şaşırdım."

Maura volta atmaya devam ederek, "Bu beni de şaşırttı," diye izin verdi.

Açıkçası, iki hafta önce Katharine'in aniden bir koca bulma arzusunu dile getirmesi ve uygun adayları bulmasına yardımcı olması için bir balo talep etmesi Ash'i ürkütmüştü.

Ama şu anda kız kardeşinin evlilik olasılıklarıyla ilgilenmiyordu. Onun yerine, en yakın arkadaşının soylu konuklarından biriyle karşı karşıya gelmesine neyin yol açtığını bilmek istiyordu. Özellikle de Deering'in neden Maura Collyer'ın cazibesinin satılık olduğunu düşündüğünü....

"Neden bana Deering ile karşılaşmanıza neyin sebep olduğunu anlatmıyorsunuz?" Ash önerdi. Kadın hemen cevap vermeyince, daha da ileri gitti. "Sana teklifte bulunmasına ne sebep oldu?"

"Benim üzerimde kozu olduğuna inanıyor," dedi alçak bir sesle. "Benim için çok değerli olan bir şeyi yasadışı bir şekilde ele geçirdi."

"Senin aygırın, Cesur İmparator, anladığım kadarıyla?" "Evet."

Gerçekten de çok değerli, diye düşündü Ash. Geçmişte ünlü aygırı yarışırken görme ayrıcalığına sahip olmuştu. Thoroughbred soyunun üç resmi babasından biri olan Byerley Turk'ün ve son zamanlarda da şampiyon Noble'in soyundan gelen İmparator, müthiş bir hıza ve olağanüstü bir dayanıklılığa sahipti ve muhteşem kariyeri boyunca sayısız prestijli yarışta rakiplerini ezip geçmişti. On yaşında olan at artık yarışmıyordu ama Maura'nın Newmarket yakınlarındaki çiftliğinde damızlık olarak duruyordu ve şimdiye kadar bir düzine kazanan ata babalık yapmıştı.

Gerçekten de, Collyer Stud, öncelikle aygırın üstün soyu ve yaşlanan ahır ustası George Gandy'nin kurnaz uzmanlığı sayesinde İngiltere'nin önde gelen damızlık ahırlarından biri olarak tanınmaya başlamıştı.

Ash, "İmparator'un mülkiyetinin el değiştirdiğini duymamıştım," dedi.

"Üvey annem onu üç hafta önce Deering'e sattı, her ne kadar gerçek sahibi ben olsam da." Maura'nın sesindeki acılık açıktı. "İmparatorluk her zaman bana ait olmuştur. Benim babam

Doğduğu gece onu bana verdi ve ben de onu bir tayken büyüttüm."

"O zaman üvey annen onu Deering'e satmayı nasıl başardı?"

Belki de dilini tutamayacak kadar öfkeli olduğu için hikâye o anda ortaya döküldü. "Lord Deering'in kendi yarış ahırları var ve uzun zamandır ödüllü bir aygıra sahip olmanın prestijini yaşamak istiyor. Priscilla'nın bağılılığını, kızlarının sosyeteye girişleri için himayesini vaat ederek kazanmayı başardı."

Bu iddia Ash'in Maura'nın aile durumu hakkında bildikleriyle örtüşüyordu. Küçük yaşta annesini ateşli bir hastalıktan kaybetmiş, babası da bir düzine yıl kadar önce, iki genç kızı olan dul bir kadınla yeniden evlenmişti; kızlar artık evlenme çağına gelmişlerdi ama bir aldatma skandalı sırasında soyadlarının lekelenmesi yüzünden mütevazı bir evlilik yapma şansları bile kalmamıştı. Maura'nın üvey annesiyle, büyük ölçüde anne kıskançlığından kaynaklanan huzursuz bir ilişkisi olduğu söyleniyordu. Maura'nın oldukça sade üvey kız kardeşlerini bu denli gölgede bırakması Priscilla Collyer'in hiç hoşuna gitmemişti.

Ash, "Babanızın Bayan Collyer'a yeterli bir servet sağladığını ama damızlığı size bıraktığını sanıyordum," diye sordu.

"Öyleydi," diye kabul etti Maura. "Babam öldüğünde Londra'daki evimiz Priscilla'ya kaldı ama vasiyeti çiftliği ve ahırları, tüm atlar da dahil olmak üzere bana bıraktı. Ancak İmparator'un doğum senedi benim değil babamın adınaydı ve Priscilla bu gerçeği istismar etti. Birkaç hafta önce çiftliğimi ziyaret ettiğinde, tapuyu dosyalarımından aldı ve ardından İmparator'u Vikont Deering'e önemli bir meblağ karşılığında sattı. Deering, İmparator'u almak için şerifle birlikte gelene kadar ne yaptığının farkında bile değildim. O öğleden sonra evde değildim, bu yüzden Gandy atımı zorunda kaldı."

"Ve sahiplik kanıtınız yok mu?"

"Hayır, yok. Benim de çok az başvurum var. Mahkemede dava açmayı deneyebilirim ama kazanamayabilirim. Ve hukuki meseleler çözülene kadar İmparator telafisi mümkün olmayan bir zarara " Maura'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve endişesini belli etti. "Deering onu Londra'ya getirdi ve kaçacak yeri olmayan sıkışık bir yerde tutuyor. Ve Gandy'nin bağlantılarına göre, Deering İmparator'a birden fazla kez kırbaç çekmiş. Onun dövüldüğünü ve istismar edildiğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Yani kaybedebileceğiniz bir yasal mücadeleye girmektense aygırı geri almaya mı karar verdiniz?"

Maura başıyla onayladı. " elimde öyle büyük bir meblağ yok sadece şimdi, beri tüm koydum."

Collyer Damızlığı'nın inşası bana miras kaldı, ancak kan stoku çok değerli ve gerekirse diğer iki aygırımı ve tüm damızlıklarımı satmaya hazırım. Aslında tam da bu amaçla, Deering'e teklifimi bizzat yapmak için hemen Londra'ya geldim. Ama her aradığımda beni kabul etmeyi reddetti. Sonra Katharine bana yardım etmek için bir plan yaptı."

"Ne tür bir plan?"

"Olanları öğrendiğinde, Deering'in bu akşamki balosuna katılmasını sağlayacağına söz verdi, böylece onunla konuşma şansım olacaktı."

Ash kaşlarının hafifçe çatıldığını hissetti. "Bu ne zaman oldu?" "İki hafta önce."

Katharine'in ondan kendisine büyük bir balo istediği zamanı fark etti. Zamanlama tuhaf görünüyordu. Doğrusu, burada kız kardeşinin ince elini neredeyse tanıyabiliyordu. Katharine sık sık kaderi kendi iradesine göre yönlendirmek için planlar yapardı. Bütün bu baloyu sırf yakın arkadaşına yardım etmek için planlamış olsa hiç şaşırmazdı.

"Ama tüm dikkatli planlarımız boşa gitti," diye mırıldandı Maura.

"Deering teklifinizi doğrudan reddettiği için mi?" Ash sordu.

"Evet. Onun iğrenç cevabını duydunuz. Onunla yüzleştüğimde öfkemi kontrol edeceğime yemin ama bunu başaramadım." Alt dudağını ısırıldı. "Sanırım

Teklifi tamamen iğrenç olsa bile onu asla bu şekilde incitmemeliydim."

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı Ash alaycı bir ifadeyle, Vikont'un intikamını aldığını hatırlayınca ağzı bir karış açık kaldı.

Ancak Maura adımlarını durdurup ona ters ters bakınca gülümsemesini bastırdı. "Bu senin cesaretini eleştirmek için değildi, tatlım. Sadece Deering'in yenilmeye dayanamayacağını söylemek istedim. Gururunu inciterek onun düşmanlığını açıkça kazandın. 'Dişi şeytan', 'cadı', 'cadaloz'... az önce sana başka hangi isimlerle hitap etti?"

Sesi kızgınlıkla titriyordu. "O işbirlikçi kötü adam için de birkaç isim biliyorum. Yine de İmparator'u bana geri satması için onu ikna etme şansımı muhtemelen mahvettim." Maura sanki yaptıklarının sonuçlarını yeni fark ediyormuş gibi aniden elini şakağına götürdü.

Ash'i şaşırtacak şekilde, bankın üzerine doğru yürüdü ve onun yanına çöktü. Zarif giysili omuzları çökmüş, gözlerini yere dikmişti.

"Deering'in masum bir hayvanı cezalandırmasına gönlüm razı olmazdı," diye yakındı, "ama bana olan öfkesini atımdan çıkarırsa kendimi asla affetmem."

Ash ne Maura'nın sesindeki umutsuzluktan ne de yüzündeki yenilgi ifadesinden hoşlanmıştı. Maura'nın hüsrân ve hayal kırıklığına teslim olmaksansa ateş püskürmesini tercih ederdi.

Titreyip eldivenli kollarını ovuşturduğunda Ash, öfkesi biraz yatıştığı için nihayet çevresinin farkına vardığını anladı. Bahar gecesi havası burada, bahçelerde daha serindi ve açıkta kalan teninde tüylerini diken diken eden bir nemlilik barındırıyordu.

Ash refleks olarak kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu çekti. Her ne kadar iyi niyetli bir hareket olsa da tam olarak uygun bir hareket değildi ve kız da buna uygun olarak sertleşti.

"Protestolarınızı sürdürün Bayan Collyer," diye hafifçe öğüt verdi. "Sıcaklığa ihtiyacınız var ve ben bunu sağlayabilirim. Aynı şeyi kız kardeşim ve kuzenim için de yaparım."

Maura tartışmak yerine onun sıcaklık teklifini kabul etti ve kolunun etrafında kalmasına izin verdi.

"Sana paltomu ödünç verebilirim," diye ekledi Ash, "ama baloya döndüğümüzde benim kıyafetlerimi giyerken görölmek itibarını zedeler."

"Şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Lordum," diye karşılık verdi her zamanki neşesiyle. "Adabı umursamadığınızı sanıyordum."

"Normalde yapmam ama ne de benim misafirimsiniz."

Ona sarılıp vücut ısını paylaşırken kısa bir sessizlik oldu. Masum niyetlerini dile getirmesine rağmen Ash kendini kandırmadığını fark etti; Maura'ya karşı *en ufak bir* kardeşlik duygusu hissetmiyordu.

Onun nefis yumuşak formunun kendi tarafına doğru bastırıldığının bu kadar farkındayken olmazdı.

Boğazını temizledi. "Belki Deering'le başa çıkmanıza yardımcı olabilirim," diye önerdi, dikkatini başka bir yere odaklamak için olduğu kadar, ona yardım etmek için bilinçli bir plan yapmak için de.

Şaşkın bir ifadeyle başını kaldıran Maura cevap vermeden önce onun yüzünü inceledi. "Teşekkür ederim Lord Beaufort, ama ben kendi sorunlarımı kendim çözmek gerektiğine inanıyorum. Ayrıca Katharine zaten benim adıma kendini yeterince ortaya koydu."

Vikont'u alma cesaretini takdir etse de, bu sorunun üstesinden tek başına gelebileceğine ikna olmamıştı. "O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir şeyler düşüneceğim. İmparator'u uzun süre onun ellerine bırakmaya niyetim yok. Ama bedenim ödenemeyecek kadar yüksek bir bedel-" Yüzünü buruşturarak sözünü kesti ve tekrar başka tarafa baktı. "İşte buradayım, sizi hiç ilgilendirmeyen özel meselelerimden bahsedip duruyorum. Lütfen beni affedin."

Ash, Maura'nın gevşeyen dilinden oldukça utanmış göründüğünü fark etti. Maura'nın mahrem sırlarını bu kadar ayrıntılı bir şekilde paylaşmaya alışık olduğundan şüpheliydi. Üstelik kadın haklıydı; onun işleri onu ilgilendirmezdi. Ama yine de içindeki şövalye ruhlu bir parça, onu Deering gibi bir zamparayla tek başına yüzleşmeye terk etmekten çekiniyordu.

"Yardım teklifimi elinizin tersiyle itmemelisiniz," diye öğüt . "Bir akran olarak, sizin sahip olmadığınız kaynaklara sahibim."

Belli ki sinirlerine dokunmuştu, çünkü Maura yine kaskatı kesildi. "Bunu ne kadar iyi biliyorum," diye homurdandı nefesinin altında. "Zengin ve güçlü işledikleri cinayetler yanlarına kâr kalabiliyor. Babamı öldüren adama yalvarmak zorunda kalmak beni çok *üzüyor*."

Kadının o sert ses tonuyla dile getirdiği vahşi iddiası Ash'i şaşkına çevirdi ama o yine de ölçülü bir cevap verdi. "Bu ciddi bir suçlama, benim tatlı cadım. Onun babanın ölümünde suç ortağı olduğunu nereden biliyorsun?"

Sert bir omuz silkme hareketi yaptı. "Babamı *doğrudan* öldürmediğini biliyorum. Sadece hile yaptığı suçlamasıyla onu erken bir mezara sürükledi. Babam adını temize çıkaramadan kalbi durdu ve doktorlar skandalın başlıca neden olduğuna inanıyor."

"Hikâyenin tamamını duyduğumu hiç sanmıyorum," dedi Ash öncü bir tavırla.

"Oldukça basit. Deering, İmparator'a sonsuza dek göz dikti ve sık sık onu satın almayı teklif etti, ancak babam onu asla satmadı. Bu yüzden iki yıl önce lord hazretleri aygırımızı kazanmak için babamı kumar masalarında zorlamaya çalıştı. Babamı bir kumarhaneye çekti ve sonra da işaretli kartlarla oynadığını iddia etti. Elbette bu küstahça bir yalandı, ama önde gelen bir asilzade tarafından suçlanan sıradan birine kim inanır?"

Ash, kadının vücudundaki gergin titreşimlerden onun yeniden sinirlenmeye başladığını anladı.

"Ve sonra Deering'in bu gece başarısıyla övündüğünü duymak..." Maura fısıldadı. "Göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. O aşağılık adamdan nasıl da nefret ediyorum! Onunla kibarca konuşmak için kendimi zor tuttum." Boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkardı. "Ama ona mı yoksa onunla mücadele etmekteki acizliğime mi daha çok öfkeliyim bilmiyorum."

Çaresiz görünmüyordu, diye düşündü Ash kendi kendine, ama şimdi onun öfkesini daha iyi anlıyordu. Maura babasının ölümünden sadece Deering'i sorumlu tutmakla kalmamış, Vikont'un birkaç hafta önce el altından aygırına el koyması da yarasına tuz biber ekmişti.

Şimdi öfkeyle gerilmişti. Ash onun vücudunda başka öfke ve nefret ürpertisi hissettiğinde, dikkatini uzaklaştırmaya karar verdi. Kabul etmek gerekir ki, seçtiği dikkat dağıtma yöntemi

Ama Maura'yı umutsuzluktan kurtarmak ve her zamanki neşeli mizacını geri getirmek için bildiği en etkili yol buydu.

Yine de onu uygun bir şekilde uyarmanın adil olacağına karar verdi.

"Derin bir nefes almalısın, aşkım."

Bir süre sonra adamın dediğini yaptı, derin nefes alıp kontrollü bir şekilde verdi.

"Tekrar," diye emretti ve kız iki kez daha itaat edene kadar bekledi. "Henüz sakinleşmedin mi?"

"Hayır, neden?"

"Çünkü seni öptüğümde aynı şekilde karşılık verip vermeyeceğini bilmek istiyorum."

Maura irkilerek başını kaldırıp ona baktı. "Beni öpemezsin, Beaufort."

Ash bir kaşını kaldırdı. Bu tür kel bir meydan okuma bir Wilde için karşı konulmazdı. "Elbette ve yapacağım da. Öfkenizin hâlâ yatıştırılmaya ihtiyacı var."

Sessiz bir inançsızlıkla ona baktı. Adam kolunu ona doladığında, ciddi olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

Altın fener ışığında güzelliği çok çekiciydi, dudakları son derece davetkârdı, diye düşündü Ash eğilirken. daha yakın.

Bu onun için çok çirkindi, aşırı derecede kıskırtıcıydı ve selefinin aldığı tepkinin aynısını ona da kazandırabilirdi. Ama o yine rol yapıyordu.

içgüdülerini takip ederek.... olgun ağzını yakalamak için
başını eğdi.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

